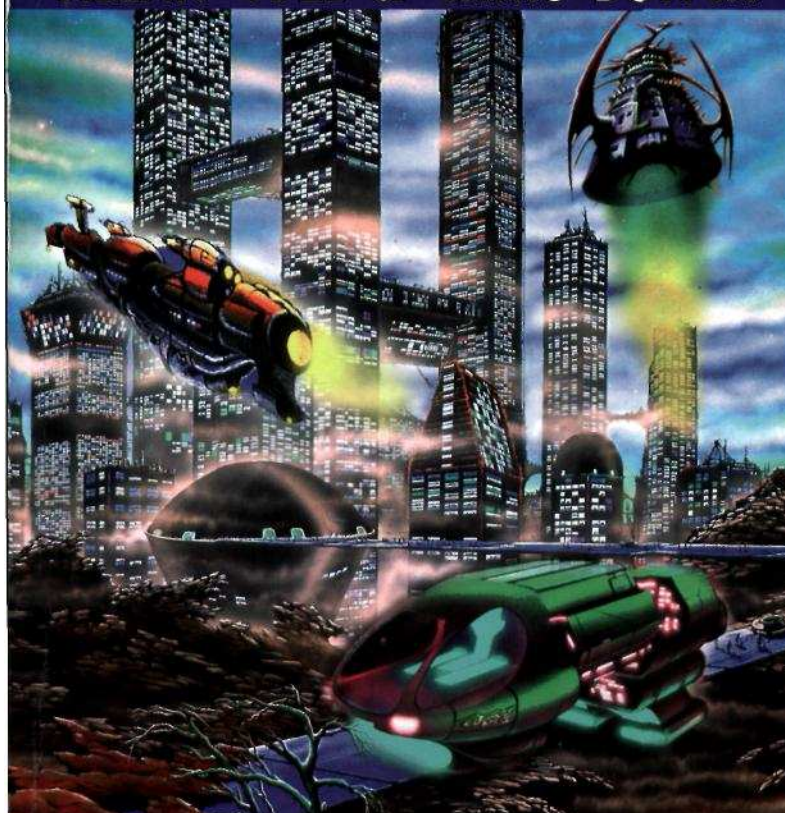

PERSEUS
VĚČNÝ CÍSAŘ JE ZPĚT, PŘIPRAVEN ZACHRÁNIT SVOJI ŘÍŠI
PŘED KOLAPSEM. JEDINÝ STEN TUŠÍ, ŽE **NĚCO NENÍ V POŘÁDKU...**

Smršť'

ALLAN COLE & CHRIS BUNCH

Allan Cole and Christopher Bunch

Smršt'

V nakladatelství Perseus vyšlo:

Timurova trilogie:

Když bohové spali
Vlci bohů
Probuzení bohů

Stenova dobrodružství:

Sten
Vlčí světy
Dvůr tisíce sluncí
Flotila zatracenců
Pomsta zatracenců
Císařův návrat
Smršť

Připravujeme:

Konec říše

Tetralogie Vzdálená království:

Vzdálená království (již vyšlo)
Příběh bojovnice
Noční království
Návrat bojovnice

Text copyright ©1992 by Allan Cole and
Christopher Bunch
Cover copyright ©2001 by Petr Bauer
Translation copyright ©2001 by Petr Černý
All rights reserved Edition ©2001 by Luboš Falout – Perseus

ISBN 80-86481-14-X

*Pro Andy AFFA Andersona
a
Harry Harrisona
Dvě krysy z nerez oceli*

„Když přijde jako hrozné spuštění to, čehož se bojíte,
a bída vaše jako bouře nastane,
když přijde na vás trápení a soužení.“

Kniha Přísloví 1:27

KNIHA PRVNÍ

PROUDĚNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

NÁMĚSTÍ Khaqanů se rozprostíralo pod černými mračny, která se kupila na obloze a hrozila bouří. Těmi mračny se tu a tam prodral tenký sluneční paprsek a rozzářil zlatou, zelenou a rudou výzdobu vysokých budov a kopulí.

Náměstí bylo obrovité: pětadvacet čtverečních kilometrů lemovaných okázalými budovami, oficiální srdce Altajské hvězdokupy. Na západním okraji se nacházel vějířovitý palác Khaqanů - domov starého, zuřivého Jochiana, který již sto padesát let vládl hvězdokupě. Pěťasedmdesát z těchto let zmíněný muž své náměstí zveleboval, utrácel miliardy kreditů a pracovních hodin. Byl to pomník jemu a jeho skutkům - jak skutečným tak těm, jež existovaly pouze v jeho fantazii. V podstatě pouze jako cosi nepodstatného stála v jednom zapomenutém rohu náměstí malá kaple na památku jeho otce, prvního Khaqana.

Náměstí leželo v centru Ruriku, hlavního města Jochi. V tomto městě bylo všechno obrovské; širokými ulicemi se denně hemžily nekonečné proudy jeho obyvatel, jejichž duch i těla byla ve srovnání s velikostí Khaqanovy vize nicotná.

Toho dne však v Ruriku panoval nezvyklý klid. Vlhké ulice zely prázdnotou. Bytosti se uchýlily do svých nájemných příbytků na povinné sledování událostí, které se právě měly odehrát na jejich vidových obrazovkách. Stejně tomu bylo na celé planetě Jochi.

Vlastně na všech obyvatelných světech Altajské hvězdokupy byli lidé i mimozemšťané vyhnáni z ulic vozidly se silnými reproduktory a dostali příkaz, aby se odebrali do svých příbytků a zapnuli si živovidové vysílání. Malé rudé oči ve spodní části obrazovek monitorovaly jejich pozornost. V každé čtvrti byly rozmístěny bezpečnostní oddíly připravené vykopnout dveře a odvléci případnou bytost, jejíž pozornost ochabla.

Na samotném náměstí Khaqanů se podle rozkazu shromáždilo na tři sta tisíc bytostí k veřejnému svědectví. Jejich těla tvořila černou šmouhu na okrajích náměstí. Teplo z živé masy stoupalo ve vlnách páry a vznášelo se k děsivým mrakům. Jediným pohybem bylo neustálé, nervózní vlnění. Dav mlčel jako zařezaný. Ani dětský pláč či zakašlání nějakého starce.

Osvětlení se větvalo na čtyřech pozlacených sloupech, které dominovaly rohům náměstí, v nichž se hrbily mohutné sochy, oslavující altajské hrdiny. Ozvalo se hřmění, které se pod mraky hlasitě rozléhalo. Dav i nadále mlčel.

Vojáci se seřadili uprostřed náměstí se zbraněmi ve střehu a očima přejížděli dav hledající sebumenší náznak nebezpečí.

Za jejich zády se tyčila popravčí zeď.

Seržant vychrlil rozkazy a popravčí četa se vykolíbala vpřed. Její členové těžce vykračovali pod tíhou dvojitych nádob, jež měla každá z bytostí připoutané na zádech. Z nádoby vycházela pružná hadice zakončená dvoumetrovou trubicí, kterou každý z nich třímal.

Další rozkaz a ruce oděné do tlustých, ohnivzdorných rukavic stisknuly spouště plamenometů. Z hrdel trubic vyšlehl silný plamen. Prsty v rukavicích ještě přitlačily na spoušť a vzduch prořízlo burácení, jak se oheň rozprskl o popravčí zeď.

Četa na děsivě dlouhou chvíli držela spouště, až jim bylo horko a v nosu je štípal kouř. Oheň bičoval zeď v silných přívalech. Na seržantův signál oheň ustal.

Krom doběla rozžhaveného kovu zůstala popravčí zeď nepoznamenaná. Seržant si odplivl. Plivanec se rozprskl o stěnu. Muž se otočil a usmál se.

Popravčí četa je připravena.

Náhle vypukl liják a promočil lidi v davu, přičemž ze zdi stoupaly syčivé bílé obláčky. Ustal stejně rychle, jako začal, a ponechal účastníky ve špatné a promočené náladě.

Tu a tam se ozýval nervózní šum. Strach dokáže udržet takové shromáždění v tichosti jen po určitou dobu.

„Tohle je počtvrté za poslední čtyři cykly," pípl mladý Suzdal k členovi své smečky. „Pokaždé, když jochijská policie přijde a zaklepe u nás na dveře, aby nás povolala na náměstí, mám pocit, že si jdou pro nás." Malý čumák se sraštil strachy a odhalil ostré, jektající zuby.

„S námi to nemá nic společného, drahý," uklidnila ho společnice. Otřela svůj hustě ochlupený výstupek nad čenichem o adolescenčního samce, čímž mu do kožichu rozptýlila uklidňující hormon.

„Oni chtějí jen ty, co obchodují na černém trhu.“

„Ale to přece děláme všichni,“ pípl polekaný Suzdal. „Vždyť jinak se ani nedá přežít. Bez černého trhu bychom pošli hladu.“

„Mlč, nebo tě někdo uslyší,“ varovala spoléčnice.

„To jsou lidské způsoby. Dokud zabíjejí Jochiany a Torky, budeme si hledět svého.“

„Nemohu si pomoci. Dnešek mi připadá jako to, čemu lidé říkají Soudný den. Víš, jako že jsme všichni prokleti. Už jenom to počasí, podívej. Všichni o tom mluví. Nikdo nic takového ještě neviděl. Dokonce i stařešinové tvrdí, že takhle obloha nad Jochi ještě nikdy nevypadala. Dnes zima, zítra horko jako ve výhni. Sněhové přehánky. Potom záplavy a cyklony. Když jsem dnes ráno vstal, myslel jsem, že venku cítím vůni jara. No a podívej se na to.“ Ukázal na těžké černé mraky nad jejich hlavami.

„Nijak se tím nerozptyluj,“ nabádala starší členka smečky, „dokonce ani Khaqan nedokáže ovládnout počasí.“

„Jednou na nás dojde. A potom...“ Mladý Suzdal se oklepal. „Máš snad zprávy o tom, že by se jediná z těch popravených bytostí *doopravdy* něčím provinila? Něčím... velkým?“

„Samozřejmě, že ne, drahoušku. Ale teď už mlč. Za chvíli bude po všem.“ A vetřela mu do kožichu další hormony. Jektající zuby se zanedlouho uklidnily.

Z obřích reproduktorů se ozvala ryčná hudba, která byla tak hlasitá, že se listí na stromech v parcích náměstí chvělo jejím rytmem. Khaqanova garda ve zlatých róbách vypochoďovala v šípové formaci z paláce. Na špici tohoto šípu se sunulo pódium s Khaqanem sedícím na pozlaceném trůnu s vysokým opěradlem.

Celá skupina rychle napochodovala do místa poblíž popravčí zdi. Pódium dosedlo na zem.

Starý Khaqan se kolem sebe podezřívavě rozhlížel svýma zarudlýma, vodnatýma očima. Nakrčil nos, když ucítil pach davu. Věčně přítomný důvěrník si toho gesta povšiml a postříkal Khaqana jeho oblíbeným nasládlým kadidlem. Stařík vytáhl ozdobnou láhev metylkořalky, odšpuntoval ji a dlouze se napil. Tekutina se mu prohnala žilami. Srdce se mu rozbušilo a oči zachvátilo nadšení.

„Vyvedte je,“ vyštěkl. Byl to starý, ječivý zvuk, ale ve všech služebnících vzbuzoval strach zbabělých bohů, kteří bděli nad tímto místem. Rozkaz se šepem nesl řadou. Před popravčí zdí zasyčel kov na namazaných ložiscích a otevřela se temná díra. Ozvalo se hučení strojů a z otvoru pomalu vyjelo široké pódium.

Následovalo dlouhé, téměř neslyšné zašustění, jak se zástup přihlížejících oklepal hrůzou, když na pódiu spatřili vězně v poutech, jak mžourají ve slabém světle. Vojáci si k nim pospíšili, aby všech pětáctýřicet mužů a žen nahnali ke zdi. Z té se najednou vynořily kovové pásy a upoutaly je k ní.

Vězňové ohromeně hleděli na Khaqana. Znovu se napil z láhve a uchichl se, jak se mu po těle rozběhlo teplo metylkořalky.

„Začněte s tím,“ poručil.

Předstoupil inkvizitor v černé kutně a začal předčítat jména a doznání všech shromážděných zločinců. Seznam jejich činů burácel z reproduktorů: Konspirace za účelem obohacení... Shromažďování zboží... Krádež na trzích pro jochijskou elitu... Zneužití postavení za účelem zisku... A tak dále, a tak dále.

Starý Khaqan se při každém obvinění zamračil, potom přikývl a usmál se nad důkazem viny.

Konečně předčítání skončilo. Inkvizitor si zastrčil kartu s obžalobou do rukávu a obrátil se ke Khaqanovi, aby vyčkal jeho pokynů.

Stařík usrkl z láhve a zapnul si hrdeľní mikrofon.

Jeho ječivý, hrubý hlas zaplnil náměstí a rozezněl se ve vidových přijímačích v miliardách domácností po celé Altajské hvězdokupě.

„Když nyní hledím do vašich tváří, mé srdce je pohnuto lítostí,“ pronesl. „Ale je mi hanba. Všichni jste Jochiané... jako já. Jako většinová rasa v Altajské hvězdokupě by právě Jochiané měli ukazovat správnou cestu. Jít příkladem. Co si pak naši lidští spoluobčané, Torkové, pomyslí, když se doslechnou o vašich zlých skutcích? Natož pak moji poddaní z řad mimozemšťanů, kteří mají volnější přístup k morálce? Ano... co si asi myslí takoví Suzdalové či Bogaziové, když vy Jochiané - moji nejváženější poddaní - porušujete zákony a svou chamtivostí ohrožujete naši společnost?“

Vím, vím, žijeme v těžké době. Všechna ta dlouhá léta válčení se špinavými Tahny. Trpěli jsme, obětovali se a - ano, umírali jsme. Avšak bez ohledu na to, jak těžké naše břímě bylo, stáli jsme po

boku Věčného Císaře.

A později - když se zdálo, že jej nepřítel zabil -jsme bojovali dál, navzdory nespravedlivým břemenům, která nám nakládaly bytosti, jež ve skutečnosti osnovaly spiknutí proti němu, aby mohly vládnout místo něj.

V průběhu všech těchto výjimečných stavů jsem vás žádal o pomoc a osobní oběť, abychom zajistili bezpečnost naší krásné hvězdokupy, dokud se Císař nevrátí. Protože já jsem pevně věřil, že se tak stane.

Nakonec přišel. Zbavil se té zpropadené rady důvěrníků. Poté se rozhlédl po těch, kdo mu i v dobách jeho nepřítomnosti zachovali věrnost. Našel mne - vašeho Khaqana. Silného a oddaného sluhu, kterým jsem téměř dvě století. A viděl i vás - mé děti. A usmíval se. Od té chvíle k nám začala antihmota dvě opět proudit.

Naše továrny se znovu rozběhly. Naše hvězdné lodě se znovu vznesly k velkým trhům Říše.

Ale zdaleka ne všechno je již v pořádku. Tahnské války a činy zrádné rady důvěrníků podrobily zdroje Věčného Císaře těžké zkoušce. A tím i naše. Čekají nás ještě roky těžké dřiny, než opět povedeme normální a prosperující život.

A než tato doba nastane, a ona nastane, musíme i nadále obětovat dnešní pohodlí naší zářné budoucnosti. Momentálně jsme všichni hladoví, máme však alespoň dost jídla na to, abychom přežili. Naše příděly AM₂ jsou díky mému blízkému přátelství s Věčným Císařem více než dostačující. Ovšem pouze k tomu, aby udržely v chodu obchod."

Khaqan se odmlčel, aby svažil hrdlo metylkořalkou.

„Chamtivost je v současnosti v našem malém království největším zločinem. Protože v této těžké době se chamtivost rovná vraždě v masovém měřítku.

Každé zrnko, které ukradnete, každou kapku nápoje, kterou prodáte na černém trhu, utrhuje od úst našim dětem, které by jistě hladověly, kdybychom tuto chamtivost nepotírali. A stejně je to s našimi drahocennými zásobami AM₂. Nebo s minerály potřebnými k obnově našeho průmyslu a se syntplátnem, které nás chrání před povětrnostními vlivy.

A tak musím přiznat, že vás odsuzuji s těžkým srdcem. Četl jsem dopisy od vašich přátel a milovaných, ve kterých mě prosí o slitování. Nad každým z nich jsem se rozplakal. Opravdu. Vyprávějí smutné příběhy o bytostech, které sešly ze správné cesty. Bytostí, které naslouchaly lžím našich nepřátel nebo se prostě jen ocitly ve špatné společnosti."

Khaqan si z víček otřel neexistující slzy. „Věřte, že mám pro vás pro všechny slitování více než dost. Ale je to slitování, které v sobě musím zadusit. Kdybych tak neučinil, bylo by to ode mne zločinně sobecké.

A tudíž jsem nucen odsoudit vás k nejhanebnější smrti, co znám, jako odstrašující příklad pro ostatní, kteří jsou natolik bláhoví, aby naslouchali pokušení chamtivosti.

Mohu si dovolit jen jediné přiznání vlastní slabosti. A doufám, že mi to moji poddaní odpustí, protože jsem velmi stár a snadno mnou pohne lítost."

Předklonil se na svém trůnu, když vidová kamera přijížděla blíž, až jeho tvář zaplňovala jednu polovinu obrazovky. Byla to maska soucitu. Na druhé polovině stálo pětáctýřicet ztracených bytostí.

Khaqanův hlas drsně špitl. „Všem do jednoho vám říkám... Je mi to líto."

Vypnul hlasivkový mikrofon a obrátil se k důvěrníkovi. „A teď s tím rychle skončujte. Nechci být tady venku, až se spustí bouře," řekl, když své staré kosti ukládal zpět na trůn, aby mohl přihlížet popravě.

Ozval se rozkaz a popravčí četa zaujala své pozice. Muži pozvedli ústí plamenometů. Dav se zhluboka nadechl. Vězňové se nepřítomně opírali do pout. Z mračen nad náměstím se ozvalo hřmění.

„Tak dělejte," zavrčel Khaqan.

Plamenomety burácivě ožily. Na popravčí zeď vyšlehly dlouhé ohnivé jazyky.

Některé bytosti v davu musely odvrátit zrak.

Vůdkyně smečky Suzdalů jménem Youtang znechuceně zaštekala. „Nejhorší je na tom ten pach," pípla. „Nemůžu pak vůbec jíst. Všechno mi chutná jako pečení Jochiani."

„Lidi páchnou dost odporně i bez předvaření," souhlasila její asistentka.

„Když s těmi čistkami Khaqan začal," dodala Youtang, „říkala jsem si, no a co? Jochianů je tolik,

že bude dobře, když jejich řady trochu prořídnu. Aspoň zůstane víc na Suzdaly. Ale on už nepřestal. A mám obavy, že brzo začne hledat ty své odstrašující příklady i jinde."

„Myslí si, že Bogaziové jsou nejhoupější, takže pravděpodobně přijdou na řadu jako poslední," poznamenala asistentka. „My do toho spadneme ještě před nimi. Torkové jsou lidé, takže jestli se bude držet toho, co nazývá logikou, budou s největší pravděpodobností následovat oni."

„Když už mluvíme o Torcích," vzpomněla si Youtang, „tamhle vidím jednoho našeho přítele." Slova „našeho přítele" pronesla se znatelným opovržením. „Podívej. To je baron Menynder. Povídá si s nějakým dalším člověkem. Podle oblečení to vypadá na Jochiana."

„To je generál Douw," štěkla její asistentka vzrušeně.

Vůdkyně smečky Suzdalů se krátce zamyslela. Člověk, na kterého se dívala, byl malý, zavalitý a měl holou hlavu. Jeho masitá tvář byla dost ošklivá i pro zabijáka, ale baron Menynder nosil brýle, za kterými jeho hnědé oči vypadaly jako velké a nevinné.

„Pověz mi, o čem může Khaqanův ministr obrany diskutovat s někým, jako je Menynder? Určitě nepůjde o předávání profesionálních rad, ačkoliv Menynder kdysi zastával stejnou funkci. Ale to už je dávno. Od té doby se na postu ministra obrany vystřídal čtyři nebo pět lidí. Všechny ostatní Khaqan propustil nebo zabil.

Sakra, ten Menynder musí být ale prohnaná bytost," přemítala Youtang spíše pro sebe. „Vyklouznul z toho právě včas. A teď se pěkně drží svého a nevystřkuje hlavu."

Ještě chvíli zkoumala situaci a pozorněji si prohlížela generála Douwa. Jochian vypadal jako ideální generál, dobrých dva a půl metru vysoký. Měl štíhlou, atletickou postavu, alespoň vedle zavalitého Menyndera. Jeho stříbřitě šedivé kadeře mu kopírovaly hlavu jako upnutá helma, což silně kontrastovalo s Menynderovou lysinou.

„Douwovi se musí líbit, co mu Menynder říká," usoudila vůdkyně suzdalské smečky. „Menynder nezmlkl od chvíle, co je pozorujeme."

„Možná ten starý Tork pociťuje, že je v posledních dnech mnohem smrtelnější než dosud," odtušila asistentka. „Třeba má nějaký plán. Třeba o něm právě diskutují."

Práce u popravič zdi byla hotova. V místech, kde odsouzení původně stáli, ležely jen hromádky popela. Oba Suzdalové viděli, jak na západní straně náměstí mizí Khaqan se svými strážemi v útrokách ozdobného paláce. Ve středu se srocovali vojáci a po četách odpochoďovali z náměstí.

Youtang pozorovala oba lidi v živé diskusi. Dostala nápad. „Myslím, že bychom se k nim měly přidat," řekla. „Na Menynderovi je zajímavé hlavně to, že vždycky přežije. Pojďme. Jestli existuje způsob, jak z téhle mizérie vyváznout se zdravou kůží, nechci, aby z něj byli Suzdalové vynecháni."

Obě bytosti se začaly prodírat davem.

Rozpoutala se bouře. Po náměstí se rozléhaly výkřiky plné hrůzy a bolesti, jak se z nebe začaly sypat veliké kroupy a rozprskávaly se jako šrapnely.

Reproduktory vyhlásily rozchod a dav se vyhrnul z náměstí.

Menynder a generál Douw pospíchali pryč společně. Než však dorazili k hlavní bráně, oba Suzdalové je dohnali. Všichni čtyři se zastavili v úkrytu pod obrovskou Khaqanovou sochou vedle brány. Vyměnili si jen pár slov. Několikrát na sebe kývli. Chvíli nato všichni čtyři společně odešli.

Spiknutí bylo započato.

KAPITOLA DRUHÁ

„APERITIV, MŮJ LORDE?“ zavrňel Stenovi do ucha nějaký hlas.

Sten se vrátil do reality. Uvědomil si, že se před tím zrcadlem v dubovém rámu naparuje jako pozemský páv, a zrudl.

Hlas patřil ženě, černovlasé, sličné a svůdně oděné ženě, která v ruce držela podnos se štíhlými sklenkami. „Černý samet,“ sdělila mu. To zajisté jsi, pomyslel si, ale neřekl nic, jen tázavě zvedl obočí.

„Kombinace dvou starých pozemských nápojů,“ vysvětlila. „Pozemského šampaňského - Taittinger Blanc de Blancs - a vzácného piva z ostrovního Irska. Říká se mu Guinness.“

Odmlčela se a usmála se - její úsměv byl téměř důvěrný. „Měl byste si svůj pobyt na Původním světě vychutnat, pane velvyslance Stene. Jako členka personálu Císařova dvora bych poctívala jako osobní zklamání, kdybyste nás opouštěl... neuspokojený.“

Sten si vzal jednu sklenku, usrl a poděkoval. Žena chvíli čekala, ale když se nic dalšího nedělo, ještě jednou se usmála - mnohem formálněji - a pokračovala dál.

Nějak stárneš, pomyslel si Sten. Kdysi bys jí vyjádřil obdiv, zeptal se a dostal buďto zamítnutí, nebo přijetí na později. Potom bys do sebe nalil šest sklenic, abys nějak přeťpěl ten směšný obřad. Už jsi asi dospěl. Už se neopíjíš proto, že vojenské parády jsou hloupost. Stejně tak ani neskáčeš na první krásnou ženu, která se ti ukáže.

Navíc... ta usměvavá číšnice byla nesporně agentkou rozvědky - jednotek Mercury - která měla dost možná vyšší hodnost než Sten jako admirál rozvědky válečného loďstva v záloze.

Momentálně však neměl náladu na nějaké románky. Proč ne? Zatímco část jeho mozku přemítala nad touto otázkou, ochutnal. Nezvyklá kombinace. Tu kvašenou bublinkovou šťávu z hroznů již v minulosti pil, ale snad nikdy nebyla takhle suchá. A ta druhá složka - Guinness? - dodávala nápoji chuti říz, ne nepodobný boxerskému úderu do hlavy. Dal si předsevzetí, že než opustí Původní svět, vypije těchto nápojů co nejvíce.

Sten ustupoval, dokud se nedotkl lopatkami zdi -starý zvyk, protože Císařovi potencionální vrazi jsou nevyhubitelní - a pohlédl do monstrózní síně.

Arundelský hrad se triumfálně klenul nad svými vlastními troskami. Původně postaven jako Císařův grandiózní domov na imperiálním Původním světě byl zničen taktickou nukleární střelou, což byl unikátní způsob zahájení války bez příprav. Po bezprostředně následující celoríšské bitvě zůstaly z Arundelu jen symbolické ruiny, zatímco hlavní stan Věčného Císaře se nacházel v rozlehlých podzemních norách pod troskami.

Když byl Věčný Císař zavražděn, jeho vrazi ponechali rozbořený Arundel jako pomník. K jeho renovaci došlo až po Císařově návratu a nyní byl ještě vznosnější a rozlehlejší než kdykoliv předtím.

Sten se nacházel v jednom z předpokojů hradu. V jakési čekárně. V čekárně, která by klidně posloužila jako hangár pro flotilní torpédoborec.

Místnost byla plná „velkých zvířat“, vojenských i civilních, humanoidních i jiných. Sten ještě jednou pohlédl do zrcadla a zalekl se. „Velká zvířata“ je až příliš trefný výraz. Nyní, když jsi splnil nejposlednější z Císařových požadavků, pomyslel si, potřebuješ se zase dostat do formy. Ta šerpa, kterou jsi ještě před minutou obdivoval se všemi těmi vyznamenáními ti trochu zvýrazňuje *břicho*, nebo ne? A ten špičatý límeček ti dělá druhou bradu. Nenamlouváš si jen, že to je límečkem?

Do háje s tebou, okřikl Sten své druhé já. Momentálně jsem spokojený. Spokojený sám se sebou, spokojený se světem, spokojený s tím, kde jsem.

Potřetí pohlédl do zrcadla a vrátil se k řetězci myšlenek přerušnému tou hezkou číšnicí. Ztraceně. Pořád jsem si nezvykl na ty diplomatické hadry. Namísto nějaké uniformy nebo krycího převleku. Ten oblek, ta archaická košile, sako s rozdvojenými cípy na zádech, které se mi táhnou až skoro ke kotníkům, ty kalhoty, co mi spadají až přes polobotky... je to velmi podivné.

Přemítal, kam se poděl ten Sten, kterým *býval* - ten ubohý, hloupý sirotek z otrocké tovární planety, který měl štěstí a uměl se dobře ohánět nožem - pohlédl do zrcadla a to se mu před očima proměnilo ve fiktivního služebníka, okno do času. Co by si ten mladý Sten pomyslel, kdyby na něj pohlédl s vědomím, že se dívá do budoucnosti na sebe sama?

Kolik že to je let? Mnohem víc, než aby je chtěl počítat.

Jaké podivné myšlenky. Zvláště tady. Když tu čeká, než mu Věčný Císař osobně poblahopřeje a předá mu nejvyšší vyznamenání za jeho služby.

Ano. Co by si ten mladý Sten pomyslel? Nebo co by řekl?

Sten se usmál. Krom výtky 'Proč jsi nešel do té černé sametové?' by asi jen úlevně vzdychl a řekl: 'Do hajzlu, tak já to přežil. Nikdy bych nevěřil, že to zmáknou.' Instinktivně zvedl pravou ruku a pohladil kvalitní hedvábí rukávu saka.

Pod ním - a pod košilí s diamantovými manžetovými knoflíčky - je stále jeho nůž. Chirurgicky ukryt v předloktí. Sten si jej sám vyrobil - vypěstoval jej a potom „opracoval“ na biofréze - jako otrocký dělník na Vulkánu. Byl to jeho první majetek. Nůž vypadal jako malá, dvojbřitá šipka s rukojetí vytvarovanou přesně podle jeho ruky. Jeho jehlový hrot dokázal přetnout pozemský diamant pouze vahou své čepele. Byl to možná nejvražednější nůž, jaký kdy člověk ve svém okouzlení destrukcí vyrobil. Sten jej nosil schovaný v prostoru vzniklém po chirurgicky přemístěném svaly.

Ale bylo to již více než rok, ne, téměř dva, kdy jej tasil v hněvu. Čtyři krásné roky míru po celém životě válčení. Míru... a narůstajícího vědomí, že Sten konečně dělá práci, pro kterou se hodí. Něco, k čemu není zapotřebí -

„Jak příznačné," ozval se suchý, vražedný hlas. „Vždycky jste mi připadal tak trochu jako pasák. Vidím, že jste se jím nakonec stal. Nebo se tak alespoň oblékáte."

Sten v duchu zavrčel a vrátil se do reality; spustil paži podél těla, pokrčil prsty, nůž mu reflexivně spadl do vražedné drážky; ustoupil od zdi, vykročil levou nohou, postavil se na špičku, uvedl tělo do rovnováhy, nepatrně se přikrčil...

Podělanej Mason.

Oprava. Podělanej flotilní admirál Rohber Mason. Ve sváteční uniformě s hrudí zářící vyznamenáními, všemi zaslouženými, ačkoliv to byla jen třetina metálů z toho, co by jich Mason zasluhoval. Nikdy se neobtěžoval, aby si nechal odstranit tu rudou jizvu, která se mu táhla přes obličej. Sten se domníval, že si s ní zřejmě připadal půvabnější.

„Admirále," zvolal Sten. „Jak se vede na poli vraždění nevinů?"

„Poměrně dobře," šlehl odpovědí Mason. „Jakmile se naučíte zkracovat provaz a zmenšovat výběh, je to prosté."

Mason se Stenem se z nějakého neznámého důvodu odjakživa nenáviděli. Mason byl jedním ze Stenových instruktorů na pilotní škole a ze všech sil se snažil, aby Sten neabsolvoval. Všichni žáci považovali Masona za naprostého hajzla. A nemýlili se. Narodil od živobijáků se po absolvování neukázalo, že jeho kamenné srdce byla jen nějaká póza. Pod žulou se nacházela tvrzená ocel.

Během Tahnských válek se Mason vypracoval na admirála. Měl mnoho kladů: Byl to génius. Tyran. Mistrovský stratég. Zabiják. Brutální pedant. Vůdce, který svým podřízeným pomáhal do hrobu a dále. Tak například, když se mu nepodařilo najít hodnověrnou záminku k tomu, aby Stena vylil z pilotní školy, nechal jej absolvovat s nejlepšími známkami. Mason byl pravděpodobně také nejlepším pilotem v celé imperiální armádě. Druhým nejlepším, zavrčelo Stenovo pilotské ego.

Jako člověk bezmezně oddaný Císaři přežil čistky rady důvěrníků jen díky štěstí a vlastní podlosti. V současnosti nepochybně vykonával imperiální rozkazy stejně jako v minulosti - efektivně a krutě. Ano, pomyslel si Sten, je mír. Ale pouze ve srovnání s noční můrou Tahnských válek. Bytosti stále umírají.

„Slyšel jsem, že ses stal Císařovým poslíčkem," ušklíbl se Mason. „Nikdy jsem nepochopil, jak *opravdová* bytost může žít ve světě, kde je vše šedé a neexistuje v něm žádná pravda."

„Mně se ta barva docela zalíbila," odvětil Sten. „Nešpiní se od ní ruce tolik jako od červené. A dá se umýt."

Oboustranné zamračení přerušil zvučný hlas. „Milé bytosti, žádám vás o pozornost." Šum zdvořilostního diplomatického rozhovoru utichl.

„Jsem vrchní komoří Bleick." Byla to směšně oděná, malá bytost, která hovořila nejhlasitějším, nejúlisnější hláskem, jaký kdy slyšel. Samozřejmě. Měl hrdelní mikrofon a přenosný zesilovač.

„Chceme zajistit, aby se každému z vás dostalo odpovídající cti a aby se tento obřad uskutečnil tak, jak je plánováno. Proto se musíme přidržet následujících pravidel. Vyznamenání budou udělována v sestupném pořadí podle zásluhy. Můj pomocník vždy oznámí jednotlivé kategorie. Když bude ohlášeno vaše ocenění, utvoříte zde u vchodu jednu řadu. Až oznamovatel" - Bleick ukázal na bytost v nějakých rudých cárech - „přečte vaše jméno, vstoupíte do hlavní síně. Půjdete rovně zhruba

sedmnáct kroků, kde uvidíte v podlaze vytesanou širokou čáru.

Císař bude stát na vzdálené straně této čáry.

Pokud jste jediným příjemcem vyznamenání, postupujte přímo k čáře a zastavte se vedle nejbližší bytosti po vaší levici.

Tam se, prosím, postavte do pozoru.

Imperiální pobočník přečte citaci vašeho vyznamenání. Druhý pobočník vám ocenění fyzicky předá; buďto vám je připne na šerpu, nebo přímo na uniformu. Pokud dojde k omylu, prosím, pokuste se zdržet jakýchkoliv ublížených reakcí. Ceremoniál je samozřejmě zaznamenáván za účelem následného vysílání do vašich domovských světů.

Dodatečné kopie pak mohou být za rozumnou cenu získány prostřednictvím mé kanceláře.

Žádná ocenění členů řádu imperiální domácnosti nejsou plánovaná. Dalšími jsou ocenění ve formě dědičných titulů: vévoda, baron a podobně. Ti, jež některý z nich získají..."

„Dědičné," hlesl překvapeně Sten. Nepohnul přitom rty a jeho hlas nedosáhl dál než k Masonovým uším. Měl to naučené ještě z vojenských nástupů a z vězení.

I Mason ovládal toto umění: „Věčný Císař uznal za vhodné najít další nové a nezvyklé způsoby, jak odměňovat ty, kteří mu dobře slouží." Jeho hlas byl prostý jakékoliv ironie.

„Ale -"

„Nejenže to potěší byrokratické idioty," dodal Mason, „ale i jejich byrokratické šéfy."

Nesouhlas, který oba muži pocítili, jejich obličeje neprozradily. Ale silný názor se zhmotnil hned několik metrů od nich.

Muž byl vysoký a velmi bílý - od vlající hřívy až po dlouhé kotlety a formální dvorní oblek. Vypadal navíc jako přiořlý.

„Jste banda šílených idiotů," zvolal hlasem, který se nesl jako hřmění. „S takovým titulem si pak připitomělej jednorůčák myslí, že má automaticky modrou krev. Dává to nezkušeným frackům moc! Poprvé v životě, co slyším vo takový volovíně!

Pro pána krále, Císař se snad pomát, že nechal ty formální parádičky zajít takhle daleko. I s tou svou bandou vykleštěných idiotů! Ať se propadnu, jestli se budu účastnit takovejch vopičáren. Řekněte Císaři, že si ty metály může -"

Ať již chtěl ten muž s kotletami navrhnout Císaři cokoliv, bylo to rychle utnuto, když, kde se vzaly, tu se vzaly, čtyři velmi vysoké lidské bytosti a utvořily kolem muže minikordón.

Sten slyšel jen další protesty, ale muži kverulanta velmi hladce dostali pod kontrolu a vedli jej - byl příliš velký, aby ho odvěkli - nejbližším východem ven.

Všichni čtyři muži měli na sobě nové, šedé uniformy policejního typu a Sten si nevzpomínal, že by je někde na Původním světě někdy předtím viděl. Zkoumal jejich výložky, kulatá černá placka se zlatým / ovinutým písmenem S.

„Co to bylo za maníky?" obrátil se podíveně k Masonovi.

„Nové imperiální bezpečnostní složky. Interní bezpečnost. Hranice, za kterou nesahají mé vědomosti ani má zvědavost."

„Pod koho spadají? Mercury? Kudlanky?" Stenova přirozená zvědavost pocházela - alespoň oficiálně - z jeho někdejšího členství v obou organizacích.

„Znovu a naposledy říkám..." Mason promluvil hlasitěji, příkřeji. „Zabijáci a gestapáci nebyli nikdy mým oborem."

Sten uznal za vhodné připojit se k zástupu, zatímco se ti, co měli být vyznamenáni, srocovali, procházeli dveřmi a mizeli.

Dědičné řády... Řády za zásluhy... Vyznamenání (vojenská)... Vyznamenání (civilní)...

Sten se zastavil před komořím, který zkoumal svůj seznam. „Pane zplnomocněný vyslanec Stene, budete dnes jedinou bytostí poctěnou tímto oceněním. Můžete vstoupit."

Sten kráčel k vysokánským dveřím a dvě bytosti v červených oblecích - a Sten se domníval, že měli nějaké bělavé, umělé vlasy - mu otevřely dveře.

Hlas jej uvedl: „Nejveleváženější Sten... ze Smallbridge."

Obří síň byla již plná těch, kteří do ní vstoupili před ním. Sten se sunul vpřed tím o něco pomalejším tempem, než je normální chůze, o kterém každý diplomat ví, že v živovidu vypadá nejlépe. Nasadil významný výraz.

Nejveleváženější, pomyslel si. Velmi zajímavé. Jak si vzpomínám, naposledy jsem byl u dvora

pouze velevážený. Znamená to nejveleváženější také lepší plat?

„Zplnomocněný velvyslanec Sten splnil nejvyšší standardy imperiální služby, přičemž značně riskoval svoji osobní bezpečnost, když při své poslední misi plnil funkci prostředníka mezi Thorvaldiany a obyvatelstvem Markel Batu. Nejenže se podařilo zachovat mír, ale ve hvězdokupě byla nastolena nová éra klidu. Bude odměněn jmenováním do nové hodnosti: Společník Věčného Císaře.“

Což může znamenat cokoliv, co si Věčný Císař bude přát, pomyslel si Sten. Tj. cokoliv kromě imperiálního důvěrníka. Ještě že se ti idioti zatím nedostali k tomu, aby se začali navzájem zabíjet. Stenovi navíc nepřípadalo nezbytné kteréhokoliv z nich zabíjet osobně, přestože jej to v minulosti velice svádělo.

Stenova tvář však tyto myšlenky neprozrazovala. Stejně tak se nezměnil jeho výraz, když kráčet k té čáře a očima zkoumavě přejížděl obrovskou síň.

Tam nahoře... ve středu lustru... hlaveň pohyblivého samopalu. Ten obří portrét - jednocestný průzor a za ním velmi pravděpodobně pohotovostní oddíl. Tam a tady. V úrovni pasu. Po obou stranách té čáry... ukryty laserové projektory.

Po obou stranách dveří do síně stáli Gurkhové. Mlčenliví, snědí mužíčkové s prázdným výrazem, ve slavnostních uniformách s přilbami naraženými do týla a s řemínkem těsně pod dolním rtem. V pouzdru u boku měl každý z nich miniwillypušku. U druhého boku pak vražedný kukri, který Gurkhům dopomohl k pověsti nejjobávanějších a nejrespektovanějších vojáků Říše. Navíc bylo po místnosti roztroušeno asi deset dalších těch týpků v šedých uniformách interní bezpečnosti.

No a co? Ty bys neposílil svoji bezpečnost, kdyby tě před pár lety nějaký idiot zabil?

Za tou čárou stál jeden osamělý muž.

Věčný Císař.

Tmavé vlasy. Modré oči. Mohutné svaly. Vypadal tak nanejvýš na pětatřicet. Ne, opravil se Sten, ty oči ho dělají trochu starším.

Určitě ale nevypadal na tolik, kolik mu ve skutečnosti bylo - jako člověk, jež po celé jedno milénium sám budoval tuto Říši, Říši, která se táhla za hranice představivosti jakékoliv bytosti, Říši, která byla téměř zničena a nyní se znovu stavěla na nohy.

Sten se napružil do pozoru. Císař si prohlédl svého osobního velvyslance a kývl na výraz formálního souhlasu.

Imperiální pobočník, který předčítal, i ten, který držel jakousi medaili v otevřeném kufříku - před něj předstoupili.

Nato Císař porušil tradici. Otočil se k pobočníkovi a vzal si vyznamenání z kufříku sám.

Přistoupil blíže, pověsil ocenění Stenovi na krk. „Za pětatřicet minut," pronesl Věčný Císař věžeňským šepotem stejně zkušeně, jako to dokázal Sten, „po zadním schodišti... do mého apartmá... potřebujeme se napít.“

KAPITOLA TŘETÍ

STEN VSTOUPIL NA bezpečnostní rošt. Na pokyn důstojníka interní bezpečnosti nabídl svoji dlaň identifikačnímu paprsku. Rošt ožil a Sten se najednou ocitl pod sprškou žhnoucích barev. Někde v útrokách Arundelu bylo zatím shromažďováno velké množství údajů: Sten byl analyzován nejdokonalším kontrolním zařízením v Říši.

První úroveň zajišťovala identifikaci. Jakmile byla Stenova dlaň několikrát prověřena, byl proveden biosken, zdali dotyčný nechová vůči Císaři nějakou potencionální nevráživost. Tato informace byla porovnána s posledními záznamy jednotek Mercury provedených v průběhu posledních čtyřia dvaceti hodin.

Druhý test byl organický. Jeho systém byl analyzován, zdali Sten pro svého šéfa nepředstavuje nějaké virové či bakteriologické nebezpečí. Již dávno bylo možné vyrobit živou bakteriální bojovou bombu.

Poslední úroveň hledala zbraně od zcela zřejmých ukrytých pistolí či nožů až po ne tak dobře viditelné, chirurgicky implantované trhaviny. Nebo, ve Stenově případě, nůž v předloktí. Věděl, že až jej senzory zaznamenají, povolení nosit tuto zbraň v Císařově přítomnosti anuluje všechny alarmy.

Sten dostal kladnou odpověď, sestoupil z roštu a namířil si to chodbou do Císařova příbytku. Byl nervózní z nadcházející porady u Císaře. Už to bylo dlouho, co se spolu setkali tvář v tvář. Musí se dít něco obzvlášť důležitého.

To ho však netrápilo zdaleka nejvíc. Spíše byl nervózní z těch superpřísných bezpečnostních opatření - dost podivné, vzhledem k tomu, že kdysi šéfoval Císařově ochrance. Tehdy by se býval snažil odhalit jakoukoliv skulinu či nedostatek a obával se Císařových tendencí vstupovat do davu či mizet za svými soukromými dobrodružstvími.

Ale po tom, co se přihodilo, neměl Sten Císaři za zlé, že přitvrdil. Ovšem nyní, když sám získal drahé zkušenosti jako veřejná osoba, také věděl, že je nebezpečné, když se nějaká autoritářská bytost uchyluje k zákopové mentalitě. Samozřejmě, že čím hustější je síto, tím těžší je úkol případného útočníka. Faktem zůstává, že příliš zevrubná opatření se však mohou dotknout chlápku v bílých kloboucích.

A pokud jde o ty bezpečnostní bytosti, Stenovi z nich běhal mráz po zádech. Proč, to nedokázal říci. Čím více se k Císaři přibližoval, tím více mu lezl bezpečnostní personál na nervy. Byli mu všichni tak... podivně povědomí.

Když pak spatřil u dveří pohledného mladíka, došlo mu to.

Ten muž byl Císařovým dvojníkem - stejně jako všichni ostatní, které viděl od chvíle, kdy vstoupil do Císařova soukromého apartmá. Hlavní tělesný rozdíl představovala pouze skutečnost, že byli všichni vyšší.

Ač nerad, musel připustit, že to vlastně dává smysl. Každý jednotlivý strážce připomínal Císaře natolik, aby na něj atentátník zahájil palbu. A ve skupině kolem něj tvořili živý štít.

Důstojník od interní bezpečnosti srazil paty, když se Sten přiblížil. „Jste očekáván, velvyslanec Stene,“ pronesl uhlazeným tónem, který podivně kontrastoval s jeho kamennou tvář. Změřil si Stena zvědavými očima. Zamyslel se. Sten se cítil trochu ublíženě, když zvědavost vystřídalo sebeuspokojení. Ten idiot si myslel, že by na Stena měl.

„Můžete vstoupit,“ řekl bezpečnostní důstojník.

Stenovy svaly a reflexy se zachvěly vzpomínkou na doby, kdy sám hrával tuto poměřovací hru. Muž přimhouřil oči. Věděl, co se děje.

Sten se zasmál. „Děkuji,“ odvětil pouze. Dveře se rozestoupily a on vstoupil. Spatřil ještě mužův polekaný výraz, protože dotyčný si uvědomil, že byl shledán nerovnocenným soupeřem. Sten by jej hravě zvládl. Jistě, trochu zlenivěl a vyšel z formy, ale nebyl by to problém.

Stregg se setkal s černým sametem, na chvíli se domníval, že ztropí neplechu, ale poté byl sveden tou ladností. Sten ucítil povzbudivé teplo v žaludku.

Věčný Císař po něm blýskl očima a dolil sklenky s ohnivým nápojem, který Bhorové pojmenovali po svém odvěkém nepříteli. „Jak říká náš starý irský přítel Ian Mahoney, 'Tuhle jen aby Pán poznal,

že to myslíme vážně." Císař do sebe kopl dalšího panáka.

Sten ho následoval. Jestli si šéf přál, aby se schůzka odehrála v alkoholovém oparu, pak Sten neměl na vybranou a musel držet krok - s citem. Ostatně, Věčný Císař měl pravdu. Jako obvykle. Sten se opravdu potřeboval něčeho napít.

„A teď se podíváme na tu večeri, kterou jsem ti slíbil," spustil Císař. „Až do odvolání jsi pověřen udržováním plných sklenic, velvyslance."

Začal kmitat mezi kombinací primitivního náčiní a špičkových technologických zázraků, kterou nazýval svou kuchyní.

„Těžký úkol, pane," postěžoval si naoko Sten, „ale udělám, co je v mých silách." Zasmál se, doplnil sklenky a odnesl je k pultu. Zaujal svoji obvyklou pozici na vysoké barové stoličce.

Sten uznale nasál vzduch. Byla to směsice neurčitě povědomých a přitom mučivě záhadných vůní.

Věčný Císař se bavil obnovováním receptů ze starověké Země. Ačkoliv z Císařova pohledu ty recepty nejsou příliš starověké, uvědomil si Sten. Vždyť vládne více než tři tisíce let.

Sten znovu nasál provoněný vzduch. „Něco asijského?" odušil. Sám nebyl špatným kuchařem. Vaření pojal za svůj koníček - možná inspirován Císařem - když si krátil dlouhé chvíle na bezútešných vojenských postech, kde jídlo bylo snad ještě nudnější než společnost.

„To si myslíš jen proto, že je to složitý," pravil Císař. „Ačkoliv... ňákej vliv tam asi bude. Ale na druhý straně. Číňanu *byli* nejlepší kuchaři. Ovšem jiní lidi jim ukázali, co je to honba za penězma. Říká se, že v tom byli nakonec ještě lepší. Já to různě střídám."

Dlaní zmáčkl místo na okraji pultu a vysunul se chlazený šuplík, který odhalil bezpočet sklenic a dóz s různými pochutinami. Vyskládal je na pult.

„Tématem dnešního večera je Indie," řekl Věčný Císař. „Tak nějak to vlastně souvisí s prací, kterou mám pro tebe nachystanou."

Usmál se. Již v minulosti zažil svého šéfa v přátelské náladě, ale nikdy ne přímo takhle veselého. Ech-och. Další nemožný úkol. Stena to trápilo jen nepatrně. Potencionální složitost jej zajímala, ale vadilo mu, že vlastně nemůže odmítnout.

„Nechci vám odporovat, pane," řekl Sten a usrkl svého strengu, „ale doufal jsem, že si vyberu trochu volna." V šéfově tváři spatřil náznak popuzení. Výborně.

„Netlač na mě," vyštěkl Věčný Císař. Stena polekalo, že se popuzení bleskově proměnilo v nepokrytý hněv. „Už je mi z toho nekonečného odporování nanic. Vám to snad lidi nedochází? Já to tu držím pohromadě s plivancem a lýkovým provazem a..." Císař nedopověděl větu.

Sten sledoval, jak svůj hněv pomalu dostává pod kontrolu. Byl to drsný souboj. Císař zavrtěl hlavou a ostýchavě se na Stena usmál. „Promiň. To je tlakem tohohle zaměstnání a tak. Někdy úplně zapoměnu, kdo jsou můj přátelé. Můj *opravdový* přítel." Přitukl si se Stenem a napil se strengu.

„Je to má chyba, pane," uklidňoval ho Sten. Instinktivně vytušil, že je důležité, aby vzal vinu na sebe. „Vůně toho dobrého jídla zaútočila na mou lenivou polovinu."

To se Císaři líbilo. Horlivě přitakal na znamení, že má Sten pravdu, a vrátil se k práci - a k tématu.

„Mé současné bolavé místo," spustil, „připomíná zemi, odkud pochází tohle jídlo. Uvnitř hranic Indie žilo kdysi víc lidí s více rozdílnými názory než kdekoli jinde na Zemi. Byla to jedna velká masa nenávisných skupin, které šly jedna druhé po krku tak dlouho, že zapoměly, co je na začátku vlastně vytočilo. Beru zpátky. Vlastně si to pamatovali až příliš dobře."

Hinduista nebo Sikh by ti vyložil na den a na barvu oblohy přesně, jakýho zvěrstva se pra-pra-pradědeček toho druhého dopustil."

Přisunul mísu nějaké nazelenalé masy. „To je dhal," vysvětlil Císař. „Jakési fazolové - v tomto případě hrachové - jídlo. Je záměrně bez nějaké výrazné chuti. Aby vyvážilo to ostatní. A vyčistilo patro. Připravil jsem to včera. Stačí to jen ohřát."

„A co to problémové dítě," pobídl Sten.

„Správně." Císař se napil strengu. „Mimo Indie bych mohl použít další příklady, ale tam jedli převážně brambory - a vepřový, když ho sehnali. Ale dělali zatraceně dobrý klobásy. Obalený v mouce a usmažený. Ale já neměl na klobásy chuť."

Sten přičichl k ingrediencím, které Císař stavěl do jakéhosi pořadí. „Indie se hodí docela dobře, pane."

„Místem, na který tě posílám, je Altajská hvězdokupa," pronesl Císař.

Sten se zamračil. O zmíněné hvězdokupě měl jen základní znalosti. „Žijí tam Jochiané, mimo jiné,

nemám pravdu? Ale, myslel jsem si, že ti patří mezi naše nejlepší spojence."

„Taky že jo," prohlásil rozhodně Císař. „A chci, aby to tak zůstalo. Problém je, že Khaqan - jak si říká chlápek, kterej tam vládne - je až po řiť v bazénu plným aligátorů."

Císař vzal do ruky maso nakrájené na kostičky. Asi tak dvě libry, zaznamenal Sten. „Tohle je kozel," vysvětlil Císař. „Nechal jsem pro něj a pro jeho bratříčky a sestřičky zkonstruovat speciální pole. To jsem nechal osázet stejnýma rostlinama, jaký jedli jeho indiští předkové - máta, divoká cibule, na co si vzpomeneš." Hodil maso do kameninového hrnce.

„Khaqan stárne a je už tak trochu mimo." Císař pokračoval ve svém typickém přeskakování z jednoho tématu na druhé a zpět. Za ta léta ovšem Sten vypožadoval, že to ve skutečnosti není vůbec nahodilé: každé téma mělo s tím následujícím něco do činění.

„Takže," pokračoval Císař, „za ty problémy si může převážně on sám... Přesto si ho nemůžu dovolit ztratit."

Sten souhlasně přitakal. Ať už je tenhle Khaqan kdokoliv, Altajská hvězdokupa je důležitý spojenec. A co hůř: Nachází se zatraceně blízko od Původního světa. „Co ji ohrožuje, pane?"

„Skoro všechno a všichni," odvětil Císař. Začal posypávat kozí maso kořením. „Trochu zázvoru," přeskočil zpět ke svému receptu. „Mletý hřebíček, kardamom, chilli, kumin... toho víc než ostatního... pár stroužků česneku a nakonec staří známí sůl a pepř."

Přidal do kastrolu trochu jogurtu a citrónové šťávy a celé to promíchal, potom jídlo odložil stranou. Začal smažit cibuli na oleji z burských oříšků.

„Na Altaji žijou tři různé živočišné druhy," vysvětloval dál Císař. „Dělí se na čtyři party. Všichni stejný parchanti. Takže, první jsou Jochiani. Lidi. Majoritní rasa. Khaqan je Jochian, to jasný."

„Samozřejmě," přitakal Sten. Tak už to ve zřízení s jedinou vládnoucí bytostí obvykle bývá. S výjimkou jeho současného společníka. Říše má mnohem méně lidí než ostatních živočišných druhů.

„Jejich hlavním světem je Jochi, což je taky místo, kde si Khaqan válí ty své tlustý šunky. Je to střed hvězdokupy. Ale teď k dalším padouchům v tomhle divadelním kuse..." Vysypal polovinu smažené cibule na maso a vše zamíchal. Sundal rýži ze sporáku. Voda se vařila již čtyřicet pět minut. Scedil rýži, zamíchal ji a promísil s masem.

„Nahoře rozpustíme trochu másla," dodal Císař, „a... abrakadabra! Říkám tomu bombajské birani, ale v podstatě je to jen vomáčka ze starýho kozla." Zavřel nádobu dokonale těsnou poklicí, strčil hrnec do trouby a nechal péci.

„Teď si trochu zašvindluju," připustil neochotně Císař. „Správně by se to mělo dělat tak, že to dáš na 200 stupňů. Pečeš to hodinu. Potom stáhneš teplotu na 160 a pečeš další hodinu."

Sten si hodnoty uložil do paměti i se zbytkem receptu.

„Ale Marr a Senn, bůh žehnej jejich duším, přišli s novou troubou. Ta zkracuje reálný čas na polovinu. A žádné rozdíly jsem v tom nenašel."

„Ještě k těm darebákům, pane?"

„Jo, jasně. No, takže máme Jochiany. Lidi, jak jsem řekl. Krom toho, že jsou majoritní rasou, mají jednu z mých obchodních lodí. Dal jsem jim jí před pěti sty lety. Tehdy to byla drsná hraniční oblast.

Což mě přivádí k Torkům. Taky lidi. Přistěhovalci ještě z dob boomerů."

Sten nevěděl přesně, co tím Císař míní, ale měl dojem, že jádro myšlenky pochopil.

„Torkové dorazili na hvězdokupu už dřív, když bylo v oblasti objeveno Impérium X," pokračoval Císař. „Těžaři. Loďaři. Skladníci. Potěšitelé a potěšitelky. Takováhle sorta. Až na to, že když Impérium X došlo, zůstali, namísto aby se přesunuli do další slavný díry."

Impérium X byl jediný prvek, který dokázal udržet a chránit částice antihmoty dvě. AM₂ bylo palivo, na kterém stála celá Říše. Její zdroje velmi striktně ovládal pouze Věčný Císař. A tak když na něj rada důvěrníků připravila atentát, veškeré zásobování antihmotou dvě se automaticky zastavilo. Celých šest let se rada bezvýsledně pokoušela nalézt její zdroj. Mezitím se Říše řítla do záhuby - stav, který se Sten aktivně pokoušel zvrátit. Ačkoliv si někdy nebyl jist, zdali se tohoto zvratu dožije.

„Torkové samozřejmě protestovali, když se Jochiani objevili. Tyhle kupecký dobrodruzi dali hlavy dohromady, ukázali jim mou chartu - a bylo vystaráno.

Čas ubíhal a Jochiani se trochu rozpadli. Jejich společenství se proměnilo v oddělený světy - něco jako městský státy. Otec stávajícího Khaqana je před šesti stoletími znovu sjednotil.

Sten nic neříkal. Taková byla příhraniční spravedlnost. Sám něco z těch starých praktik použil, když usiloval o to, aby dostal radu důvěrníků před soud. „A co ty dva další živočišné druhy? Předpokládám, že jsou to domorodci hvězdokupy?"

„Přesně tak. Dělí se na Suzdaly a na Bogazie. Moc toho o nich nevím. Pravděpodobně mají své slabé místa jako každá jiná bytost. Podle všeho se někdy v době, kdy dorazili Torkové, poprvé slétali ze svých domovských světů a narazili na sebe.

Měli žalostný vesmírný loď, ale docela dobře se z nich uměli vzájemně sestřelovat, když Torkové dorazili. Ani je to nestálo moc úsilí. Mezihvězdný lety samy o sobě udiví jakoukoliv zaostalou bytost."

Sten si dokázal představit ten šok. Na té soustavě se můžete po žebříčku technického pokroku vyškrábat od kamene až do kosmu. Rozhlédnete se po hvězdách a ucítíte se zatraceně dobře. Stojíte na vrcholu historie, ano? Nikdo v minulosti toho zatím nedosáhl.

A vtom bác! Vetřelci - v tomto případě lidé - se přihnou se svými vymoženostmi, z nichž každá by vás mohla rozstřílet na kamennou drť. A navíc, zázrak zázraků, dokáží přeskakovat z jedné hvězdy na druhou, ze soustavy do soustavy. Dokonce i bez problémů křížovat galaxiemi. AM₂ pohon. Největší výdobytek v historii.

Sten si představoval, jaké to muselo být, když se Císař před mnoha stoletími objevil na scéně s AM₂ pod paží. To by otráslou jakoukoliv existující civilizací, padli by na kolena a žebrale by, aby směli vidět světlo.

Věčný Císař přemítal nad nějakou zpola zapomenutou přísadou.

„Koriandr," řekl najednou. „To je vončo." Rozmašíroval pár lístků do nádoby s nakrájenou okurkou a jogurtem.

Ano, pomyslel si Sten. AM₂ ve spojení s věčným životem... To musí být opravdu něco.

Byla to úžasná večeře. Nezapomenutelná. Jako obvykle.

Stůl plný jídla. Dhal s chladivou okurkou. Tři druhy čatni: zelené mango, bengálské a pálivá limeta. Hodně pálivá limeta. Malé nádobky dalších extra pálivých omáček a malinkých červených papriček. A čerstvý chléb v podobě placek upečených na plotně - čapati, jak jej Císař nazval. A k tomu ještě bombajské birani. Z hrnce stoupaly vonné páry.

„Naber si," pobídl hosta Císař.

Sten si nabral.

Dlouhé minuty pouze jedli, vychutnávali každické sousto a zapíjeli to čímisi, co jak Císař přísahal, bylo Thajské pivo.

Když jim už dávno nehrozila smrt vyhladověním, Císař nabodl kus kozího masa na vidličku a podržel si jej před očima, aby ho prozkoumal.

„Jo a ten můj kámoš, Khaqan," strčil si kus masa do úst a žvýkal. „To je tyran první třídy. To nebudu popírat. Ale když už je člověk tyran, problém spočívá v tom, že nesmí udělat jedinej chybný krok. Nemůže zvednout pokličku a upustit trochu páry. Když to udělá, nepřátelé to okamžitě považují za jeho slabost. A je v průseru.

Taky nesmí bejt línej. Nebo senilní. A já se bojím, že Khaqan už zlenivěl. Podle toho, co se dozvídám, je dost možná i senilní. Víím, že mu jsou na blízku všechny životní podpůrné systémy, co jich je. Neustálé čištění krve a orgánů, hormonální implantáty, a tak podobně. S trochou štěstí může žít dost dlouho na to, abych měl čas vymyslet, co bude následovat. Momentálně na to nemám čas."

Sten přitakal. Mohl si jen představovat, jak zaneprázdněný Císař je. Sten neměl přístup k širšímu pohledu na situaci. Díky svým úkolům - v zásadě samé diplomatické prkotiny - a od okruhu informovaných přátel měl však jakous takous představu.

Říše se hroutila, když se Císař vrátil. Celé regiony zůstaly na dlouho bez AM₂. Bez levného zdroje energie se zastavil veškerý průmysl. Vypukla povstání. Bytosti se o sebe musely starat všemi možnými i nemožnými způsoby.

Od té doby byl Věčný Císař v jednom kole, ucpával díry v potápějící se lodi všude, kde to bylo možné. Některé oblasti musel nechat zcela bez pomoci. Stáhl se na své území a nastolil přísnou ekonomickou i vojenskou kontrolu. Mezi jeho spojenci se objevilo mnoho nových tváří. Bytosti, se kterými neměl žádnou společnou minulost. Pochybující bytosti. Vystrašené bytosti, které se dívaly na své zbídačené populace a opevňovaly se proti neustálým spiknutím a pučům.

„Dal jsem Khaqanovi mnohem víc AM₂, než si zaslouží," poznamenal Císař. „Ale on s ním plýtvá. Staví si za ní pomníky, namísto aby s jejím použitím nakrmil své lidi. Už toho začínají mít plný zuby.

Dokonce jsem mu dal varování. Asi tak před rokem se náš velvyslanec vracel z Altaje sem na Původní. Byla to rutinní výměna. Ovšem fakt, že doposavad nebyl jmenovanej jeho nástupce, už součástí žádné rutiny není."

To byl poměrně silný výpad proti Khaqanovi, pomyslel si Sten. „Jsem překvapený, že ho to netrklo," odtušil.

„Já taky. Jak už jsem předeslal, je starej. Zvyklej na svý manýry. Ale jestli padne, všichni nevěřící Tomášové z řad mejch spojenců začnou blbnout. Budou chtít víc AM₂. Což pořádně zacloumá s ekonomikou."

Sten chápal. Všechny peníze byly vázané na hodnotu základní energetické jednotky Říše. Vyprodukuje víc a přijde inflace. Vyprodukuje méně, dostaví se deflace. Tady to ale bylo dvojnásob zapeklité: vzhledem k tomu, že by bylo méně energie, na trzích by se objevovalo méně zboží. Ceny by vylétly nahoru, což by vedlo jen k dalšímu nedostatku. Černé trhy. A nakonec občanské nepokoje.

Císař kráčí po zatraceně tenkém laně.

„Kdo je Khaqanův pravděpodobný nástupce?" otázal se Sten.

Císař vzdychl. „Nikdo. Nemá žádné žijící dědice. A navíc je to mikromanažer. Rozhoduje o každém detailu, množstvím vody v palácovém bazénu počínaje a sazbama gravitaxíků konče. Daří se mu srážet jakoukoliv iniciativu. Jako kapitalista Khaqan projde jen taktak. Jako hlavní ekonomické manažer je k hovnu."

Císař do sebe nahnul další pivo. „Nicméně, momentálně je docela zoufalej. Už žadonil o nějaký projev podpory. Aby moh svej lidem ukázat, že stojím při něm. Samozřejmě i s mým AM₂."

„A po mně chcete, abych se stal tou podporou?" odtušil Sten.

„Správně. Zinscenovat nějaký pořádný divadlo. Jsi jeden z mých největších hrdinů. Metály. Pocty. Vítězství. Na bitevním poli i v diplomatických síních a všechny ty ptákoviny. Mý mediální experti z toho udělají velké humbuk. Ne že by v tvém případě bylo třeba moc přikreslovat." Pohlédl na Stena. Ale namísto úsměvu vypadal zamyšleně. Sten raději nechtěl vědět, na co teď právě jeho šéf myslí.

Císař se vytrhl ze zamyšlení a zašklebil se. „Vezmi si na to, koho chceš - svý bhorský kámoše, nějaký úderný jednotky, svý obvyklý týmový experty, kohokoliv. Hlavně zaříd', aby se všichni blejskali. A aby to byla vopravdu pořádná přehlídka, chci, abys použil mou osobní loď *Victory*."

Nyní se uculil Sten.

Císař se rozesmál. „Tušil jsem, že budeš mít radost."

Victory byla v pravém slova smyslu lodí snů. Bitevní vagón nejnovější třídy postavený podle Císařových požadavků. Vznosný, až z toho bolely oči. To aby loď dělala dojem na domorodce, tvrdil. Všechno v ní bylo ultraluxusní, soukromými kajutami posádky počínaje a Císařovým apartmá konče.

„Tak tomu říkám velká věc," řekl Sten a cinkl si se svým šéfem. „Takže na veřejnosti po mně chcete nějaký to líbání a objímání s Khaqanem, ale jaký má být můj postoj, když se ocitneme v soukromí?"

„Chladná zdvořilost," odvětil Císař. „Velmi rezervovaná. Pokud možno, co nejděsivější. Chci, aby ve tvech očích viděl moje. Oznam mu, že jsem slíbil, že okamžitě jmenuju nového velvyslance. Ale... chci taky vidět nějaký pokrok v otázce, kdo ho nahradí, až natáhne bačkory. Jedině tak můžu s *dotyčným* zahájit soukromou diskusi. Zjisti, jestli není možný trochu lidem zpříjemnit život a nabídnout Altajský hvězdokupě větší stabilitu, až staroch zmizí ze scény."

Sten přikývl na znamení, že úkolu rozumí. Také si uvědomil, že Císař bude chtít znát jeho názor na to, kdo by tím nástupcem měl být.

„Jo, a ještě něco," dodal Císař. „Řekni mu, že ho dávám na seznam svejch osobních hostů. A ten seznam je krátkej. Zhruba do jednoho roku očekávám jeho návštěvu."

„To se mu bude líbit," poznamenal Sten. „Další propaganda pro jeho lidi."

„Jo, určitě," souhlasil Věčný Císař. „Ale už se mu nebude líbit, co mu chci říct. Samozřejmě v soukromí," dodal.

A napíchl poslední kus kozího masa. Stáhl jej z vidličky ostrýma, bílýma zubama.

Stenovi Khaqana nebylo ani za mák líto. Všechno nasvědčovalo tomu, že je to - řečeno Kilgourovými slovy - „pěknej parchant".

KAPITOLA ČTVRTÁ

„KDYŽ NAD TIM tak dumám, tak's mě možná vlastně zachránil," vrčel Alex. „Kdepak, hochu. Tudle rundu platím já."

Vstal, došel k baru, zaplatil barmanovi a přinesl táč zpátky ke stolu. Čtyři půllitry piva a čtyři likérové sklenky s průzračnou tekutinou. Sten na sklenky ukázal tázavým prstem.

„Kořalka. Žádnej stregg. Mimo Bhorský světy nebo mimo císařskej palác se nic takovýho nenachází, takže tohle bude muset postačit."

Sten měl stále ještě mírně vypálený mozek po pijácko-labužnicko-plánovacím maratónu, který před několika dny absolvoval u Věčného Císaře. Poslušně do sebe kopl obsah jedné sklenky, způsobně se zajíkl a spláchl to pivem.

„Víš, já to piju jen ze zdvořilosti a protože chci bejt společenskej," upozornil Alex, než učinil to samé. „Nechci, aby sis myslel, že sem řákej alkáč. Nechal sem toho, jo, představ si to."

Seděli tam spolu v anonymních lodních uniformách v přístavním baru nedaleko obřích ploch kosmopřístavu v Soward City. V baru to šumělo, jak se tam kosmoplavci snažili dostatečně opít, aby byli připraveni nastoupit do lodi, nebo na to, aby si konečně uvědomili, že přistáli; děvky a pasáci oběma skupinám pomáhaly dosáhnout jejich cíle.

„Vážně jsem tě tedy zachránil?"

„Vo tom neštuduj," odvětil Alex. „Byla malá, lstivá, krásná a dokonce měla vlastní prachy."

„Možná sis ji měl přece jen vzít."

„Taky sem to málem udělal. Už sme měli i vohlášky. Zámek byl pronajatej. Našel sem pilota, kerej by obřad zvládnul bez hihňání. Dokonce sem jí už představil mý nebohý matince."

„A co ona na to?"

„Zamyslela se a řekla, že esli se musím za každou cenu ženit, sotva vylezu z kolíčky, tak že jako holt jo."

„Říkám to znovu a naposledy. Možná by ses měl usadit. Začít přemýšlet o příštím lordu Kilgourovi z Kilgouru."

Alex se neznatelně oklepal. „Tim si nejsem tak jistej, hochu. Byly takový chvíle... ale potom sem si sám sebe představil v situaci, kdy sou všechny roky pryč, mozek pryč, tedy jestli vůbec řákej mam, zuby pryč, jak žvejkam kaši a leju si mlíko do brandy, všude kolem skáčou děcka a tak. Chechtám se tomu, jak bejvávalo a ty moderní idioti nejsou ani schopný zapálit svíčku za ty, co vodešli, za starejch dobrejch časů byli chlapi chlapama a vovce běhaly jako s větrem vo závod.

Vodporný. Vážně hnusná představa. A tak si říkám. .. počkej si na signál... sepiš nějakou neprůstřelnou vejmluvu a před úsvitem se vytrať zadníma vrátkama."

„Pane Kilgoure," zděsil se Sten. „To je veskrze zbabělé! Mohl jsi aspoň zůstat a vysvětlit jí to."

„Vezmi to z druhý strany, hochu. Ty totiž netušíš, že ta holka udělala na mámu největší dojem tím, že jí porazila na páku. Možná sem praštěnej, ale ne blbej."

Sten zkontroloval čas. „Za deset minut se máme hlásit na palubě *Victory*. Dopijeme to a vyrazíme."

Kilgour se dal do pohybu a vrátily se mu staré bojové reflexy. Pivo a kořalka zmizely ze stolu. Zdvořile říhl, vstal a se Stenem v patách se mezi stoly proplétal ke vchodu.

Alexovi zastoupil cestu veliký čtyřnožec, z jehož kůže by se podle toho, jak vypadala, dalo vyrobit celkem obstojné brnění. Bytost vyprázdnila velký plastový balón, který nakonec očíchala a mrštila jím do rohu. Její? jeho? všechny tři oči se nezávisle na sobě rozhlížely kolem, načež se zastavily na Kilgourovi. Dvojitě pohyblivé paže bytosti se napnuly.

„Lidi! Nerad lidi!"

„Já taky ne," dal mu Alex bez váhání za pravdu.

„Ty člověk."

„Ne."

„Co ty?"

„Já sem tučňák. Ze Země. Takovej malej, slizkej pták, co baští sledě."

Sten v duchu procházel rozličné katalogy mimozemšťanů a snažil se bytost identifikovat. Nic, na co si vzpomínal, nemělo čtyři nohy, tři oči, dvě ruce, zamžený mozek - to poslední nelze určit s

jistotou, pokud Sten správně předpokládá, že bytost je na mol - nebylo dva metry vysoké, nevážilo několik metrů a nemělo tak hrozné chování.

Ano, samozřejmě. Nepřilíš patrné drápy.

Stenovi té bytosti bylo tak trochu líto.

„Ty nebýt tučňák.“

„A jak to můžeš vědět, hochu? Nevypadáš zrovna jako specialista na tučňáky.“

„Ty člověk.“

„Heleď, chlapče. Seš unavený. Jsi taky trochu... nacamranej, ulítej, zdachmaneš nebo jak tomu říkáte. Pěkně se posad' a já ti koupím nový balón, jo?“

„Nerad lidi! Já ubližuju lidem! Nejdřív ublížit tobě, potom on.“

„Ach jo,“ vzdychl si Kilgour. „Stene, v případě potřeby mi před máti dosvědčíš, že to nebyla má chyba a že nevyhledávám hospodský rvačky, jako když sem byl malej kluk.“

„Jo, řeknu jí to.“

„Já věděl, že se na tebe můžu spolehnout.“

Bytost se natahovala Kilgourovi po krku - jestli ten zavalitý chlapík vůbec nějaký krk měl.

Kilgour sevřel paži bytosti někde v místě, kde by měl humanoid zápěstí a zabral směrem dolů. Bytost vyjekla bolestí a klesla na kolena stejně nemotorně jako pozemský velbloud. Kilgour, stále svíraje „zápěstí“ bytosti, udělal krok vpřed - a čtyřnožec se svalil do pozice vsedě.

„Kdepak,“ zvolal Alex. „Vidíš, když to čeku trochu zapaluje, tak je pacifismus hračka.“

„Skončil jste se svou hrou, pane Kilgoure?“

„Jo, skončil, admirále. Ale ještě musím tady kamarádovi koupit rundu. Jak sem slíbil.“

Kilgour, čestný a velevážený šlechtic z Edinburghu, světa s vysokým g, Stenův dávný pobočník a komplic a jeden z nejlépe vycvičených elitních vojáků v Říši *dodržel* své slovo, koupil nyní již klidné přišere balón a poté se odebrali na inspekci imperiálního bojového křižníku *Victory*.

„Všechno to závisí na páce,“ znělo jeho jediné vysvětlení. „Jako když trháš Zlatý stránky.“

„Co jsou to Zlaté stránky?“

„Docela solidní bárka,“ zhodnotil Alex o tři hodiny později.

„To jo,“ souhlasil Sten. Sňal si senzorovou přilbu, kterou měl na hlavě, a ustal v prohlížení třetích a záložních systémů *Victory*.

Alex přešel místnost očima, než promluvil. Na doslech nestál nikdo z posádky a mikrofon komu nebyl aktivní. „Asi stárnu,“ pokračoval stále váhavě, „ale způsob, jakým je tahle věc postavená, se hodně vymyká tomu, jak to bejvávalo - za starejch dobřejch časů.“

„Myslíš před atentátem na Císaře.“

„Jo,“ potvrdil Alex. „Je to trochu moc nablejskaný, aby to *starýmu* Císaři vyhovovalo. Nebo si minulost pamatuju jako lepší, než ve skutečnosti byla?“

„Myslel jsem na to samý,“ připustil Sten, stiskl klávesy a počítač poslušně vyplivl do vzduchu nad jídelní stůl, u kterého seděli, třímetrový hologram lodě *Victory*. Další kombinace kláves a počítač začal odloupávat hologram a ukazovat nový bitevní křižník ze všech úhlů palubu po palubě.

„Slyšel sem, že to má bejt hermafrodit,“ poznamenal Alex, „ale tohle mi připadá spíš jako troj nebo čtyřcestný řešení.“

Sten kývl na souhlas. Nebyl spokojen z mnoha různých důvodů. Tím prvním byl zcela pragmatický pohled na *Victory* jako na bojovou loď. Sten měl špatné zkušenosti s nástroji, vozidly a s loděmi, které byly troj či víceúčelové. Téměř bez výjimky to vždy znamenalo, že nástroj dělal poměrně velké množství věcí a žádnou dobře.

Tak například bojové křižníky se zakládaly na eony starém modelu lodí, které měly dost síly na to, aby zničily téměř cokoli - s výjimkou bitevních nebo hlídkových lodí - a dost paliva, aby utekly před těmi největšími. Velmi často to však dopadlo tak, že lodě neměly dost síly, aby dokázaly chytit a zničit menší loď a na své cestě před monstry jen rozpoutávaly peklo. Navíc, jakmile byla loď polapena, její výzbroj, schopná utlouci zbloudilý torpédoborec či něco podobného, byla na zničení bitevní lodě i s jejími obrannými systémy, ať již aktivními či pasivními, příliš slabá.

Sten pročítal technické parametry *Victory* slibované konstruktérem a vzájemně je poměřoval s výsledky dosaženými při zkouškách. Pokud nejsou imperiální dodavatelé podplaceni - ne nemožné, ale velmi nepravděpodobné - *Victory* se jevila jako velice efektivní zbraň.

Problém činilo vybavení takloděmi, které Císař evidentně považoval za životně důležité. Zadní část

trupu *Victory* byla obětována na hangár/zbraně/ubytovnu pro kompletní flotilu taklodí - tři letky, každá o čtyřech lodích. Taklodě byly lodě třídy Bulkeley II, vyvinuté a zdokonalené v průběhu Tahnských válek. Byly to něco přes sto metrů dlouhé ničivé jehly. Jejich konstrukce jim umožňovala rychle, tvrdě udeřit a rychle zmizet. Cokoliv jiného - pohodlí posádky, obranné schopnosti, pancíře - hrálo jen druhotnou roli nebo vůbec neexistovalo. Rozumní piloti taklodě nenáviděli - vyžadovaly neustálé soustředění pilota a sebemenší chyby trestaly jeho smrtí.

Sten je miloval.

Na jedné straně musel Sten tuto dodatečnou výbavu *Victory* ocenit. Na druhé to znamenalo, že zadní prostory jsou letící časovaná bomba napěchovaná citlivými výbušninami, palivem a zbraněmi. Každý zásah do prostoru hangáru či do prostor údržby znamenal možnost zničení bojového křižníku. Navíc byla záď *Victory* poměrně zranitelná a slepá. „To bude problém,“ odušil Kilgour. „To znamená, že když se nebudem moct otočit a dát se na útěk, budem muset ustupovat pozadu, držet si pülky a máchat před sebou dámským paraplíčkem.“

Představa pozemské viktoriánské doby připomněla hlavní podivuhodnost lodě *Victory*: totální luxus. Sten věděl předem, že loď je konstruována tak, aby skýtala co největší pohodlí - dokonce i šmírák s nejnižší hodnotí měl svoji kajutu. Četné chodby byly obloženy kamenem a dřevem. Kuchyně mohly bez potíží efektivně připravovat a obsluhovat imperiální konference a bankety.

Sten to do jisté míry oceňoval. Skromný, výkonný bojový stroj je dobrá myšlenka tak do živobijáku, ale ze svých zkušeností s takloděmi věděl, že sprcha, do které se člověk musel doslova nacpat, aby zbavil tělo šmíru, se po třech či čtyřech týdnech mise začne zadírat. Zvláště když má zmíněný sprchový „kout“ ostré rohy v úrovni loktů a kolen.

Potom ovšem přišla na řadu imperiální kajuta, která zahrnovala dostatečně velké prostory, že by se do nich vešel celý imperiální dvůr, v to nepočítaje přijímací prostor pro hosty, zbrojnici a tělocvičnu. Z posledního jmenovaného měl Sten radost - v myšlenkách mu utkvěla ta malá madla, kterých si všiml u imperiálního zrcadla.

Imperiální apartmá - je-li to pro takové rozlehlé prostranství vhodný výraz - zabíralo horní čtvrtinu *Victory* mezi palubami taklodí a velícími můstky na přídi. Horní průřez by imperiální prostor odhalil jako písmeno T, přičemž jeho horní nožička by se táhla hluboko do středu lodě.

Tak jako u všech vlajkových lodí byla imperiální -či vlajková - kajuta zkonstruována tak, aby zůstávala naprosto nezávislá na vlastních prostorách bojové lodě. Každý admirál ví, že je lepší kapitán než kapitál vlajkové lodi, a tak by neustále odkládal řešení větších záležitostí, za které je placen, a hrál by si na pilota.

Ano. Sten musel souhlasit s Alexem, že toto imperiální apartmá už je trochu příliš. Záchodové mísy měly zlaté splachování. Umývadla byla z opravdového mramoru. Ložnice se skvěly přepychovým čalouněním. A pokud šlo o postele samotné, zvláště pak o ty -množné číslo je správně - v soukromé imperiální ložnici, Stena zajímalo, jak asi budou zaneseny do inventáře.

Zřejmě, POSTEL typu 24- Pro více uživatelů. Zpevněná konstrukce, která uživatelům umožňuje neomezenou tvořivost. Postel je vybavena mechanismem pro hydraulické přizpůsobení tvaru za provozu, včetně přeměny ložné plochy z polyhedronu na kruhovou a konvenční; vertikální nastavení výšky kterékoliv části postele. Četné interní a externí schopnosti, včetně, avšak ne pouze, vnitřního osvětlení, vnějšího osvětlení, holografické projekce, holografického záznamu. Zahrnut prostor s chladničkou a s lahůdkami. Disponuje všemi komunikačními schopnostmi. Nástěnné madlo (možno skryt), které udrží až tři bytosti. Vybavena osvětlovacím zařízením včetně, ne však pouze, stroboskopickým a holografickým zobrazováním.

Vlastník takové postele, shrnul to Sten, může být považován za kvalifikovaného a zkušeného poradatele sexuálních orgií.

Císař?

Stenovi to bylo fuk - ale připadalo mu podivné, že by si za svého velení Gurkhům nevšiml, že je panovník posedlý sexem. Příliš o tom nepřemítal, ale tak nějak se dohadoval, že po těch několika tisících let už musel Císař vyčerpat všechny možnosti.

Ale teď?

Sakra, vždyť si vůbec nemůže být jistý, jestli se nemýlí - určitě neprolezl každý kout Arundelu, aby si mohl být jistý, že to, co je oficiálně vedeno jako sklad, není náhodou imperiální bordel.

Nejhorší bude spát v té posteli sám, pomyslel si Sten. Proč, ty puritánský idiote, pošklebovalo se mu jeho druhé já. Bývaly časy, kdy se o tobě povídalo, že se s kamarády válíš na hromadě. Ale v

poslední době žiješ jako nějaký kastrát.

Sten se přinutil myslet na své bezprostřední úkoly. „Pane Kilgoure,” řekl, „nejsem si zcela jist, jaký ten zapadák, kterému říkají Altajská hvězdokupa, bude. Ale začínám nabývat dojmu, že nám šéf nedává všechny tyto vymoženosti kvůli mým krásným očím.”

„Prog: Devadesát procent,” souhlasil Alex.

„Což znamená, že budu potřebovat svá aktiva. Takže, eh myslíš, lorde Kilgoure, že by bylo vhodné využít tvých schopností tím, že tě jmenuji kapitánem toho létajícího nevěstince?”

Kilgour reagoval zaskočeně. „Já? Ale to je funkce pro admirála. Obávám se, že dokonce pro dvouhvězdičkového. A nejvyšší hodnost, kterou sem kdy měl, když sem sloužil v armádě, byl praporčík.”

„Nemyslím, že by to měl být problém,” namítl Sten. „A v podstatě jsem se na to neptal.”

Alex to zvážil. Potom rozvážně zavrtěl hlavou. „O tom pochybuju, hochu, ale ta myšlenka mě vážně dojíká. Ještě žádný Kilgour totiž nebyl admirálem. Samozřejmě, když nepočítám piráty.

Mamce by to udělalo radost.

Ale... ne, kdepak. Pochodovat s pěšákama sem a tam, to je moje, ale strkat tuhle hromadu železa po vobloze... to mě netankuje. Spíš mě zajímají všichni ty hajzlové, který máme srovnat do lajny - uvědom si, že v tom spočívají mé skutečné schopnosti, kapitáne.”

Sten byl zklamán. Kromě toho, že si cenil Kilgourova přátelství a schopnosti krýt záda, věděl, že muž, kterého Císař nazýval hlavním Stenovým zabijákem, má nemalé zkušenosti na poli diplomacie, situační analýzy a exekuce potencionálních řešení.

Vtom mu v hlavě vykvetla myšlenka. Sten se uculil - byla to tak trochu fraška. Ale stála za zvážení.

Vypnul počítač a vstal. „Pojď, lorde Kilgoure. Vrátime se do baru a podíváme se, jestli nám je ten nosorožec ochotný koupit rundu.”

Alex vstal, zamračil se a pohlédl na hodiny. „Dobře nápad. Ale to nemůžu. Čekáš doma v paláci návštěvu.”

„Jakou návštěvu? Kilgoure, co to na mě zase zkoušíš?”

„Kdepak hochu. Pamatuješ si snad, že bych ti někdy strkal sirky do trenek jen proto, abych věděl, jak vysoko vyskočíš?”

Sten se neobtěžoval s odpovědí a rozmyslel si i nakopnutí svého „diplomatického poradce” do řiti.

„Budu naprosto neústupný,” prohlásil Sten.

„To je všechno, co mi řekneš na uvítanou? Žádné 'Co mi to ten podělanej Kilgour zase udělal?' Žádné 'Služba volá, milá dámo, musím zase jít?'”

„Ne.”

Sten šel od dveří do svého apartmá v Arundelském hradu rovnou k baru. „Jediné, na co se momentálně zmůžu, je, že se právě vracím z místnosti se zařízením, kterou bych ti někdy rád ukázal.”

„Dostanu nějaké bližší vysvětlení?”

„Ne.”

„Uvidím tu místnost?”

Sten neodvětil. Pouze zvedl karafu a prohlížel její obsah.

„Stegg?”

„Ano... stegg.”

„Vážně - no tak, to bych si taky dala, když už piješ ty.”

Sten našel dva nerezové pohárky, nalil je po okraj plné a jeden podal Cind. Zpola seděla a zpola ležela na jediné pohovce v místnosti.

Sten se s Cind setkal za oboustranně nepříliš příjemných okolností. Cind byla lidská žena, potomek válečnické elity, která kdysi chránila náboženské fanatiky z Lupuské hvězdokupy známé jako Vlčí světy. Jako tajný agent oddílu Kudlanek tam Sten kdysi svrhl zkorumpovanou militantní vládu.

Když přestala padat těla, Sten usoudil - s nelibým ex-post svolením Věčného Císaře - že vítězi a novými vládci Vlčích světů jsou Bhorové, značně nehumanoidní, neskutečně barbarské, neúnavně alkoholické gorily, jejichž domovem byla zmíněná hvězdokupa.

Cind vyrostla v řadách poražené válečné kultury -a studovala válku. Studovala válku tak dlouho, dokud se nestala její láskou a posedlostí. Spojila se s Bhory a stala se bojovnicí - její specialitou bylo

odstřelování a vstupování na paluby nepřátelských lodí.

Středobodem této mladistvé posedlosti se stal válečný superhrdina, který zničil její vlastní janičárskou kulturu. Mýtický muž jménem Sten. Potom se s ním setkala. A shledala, že to není žádný vetchý, šedovlasý stařec, ale stále mladý a energický voják.

Jako neúnavná obdivovatelka po kratších peripetiích našla cestu do jeho postele. Sten byl ale stále ještě v šoku po ztroskotavší bojové akci, při které zahynul celý jeho tým, a neměl o milostné hrátky zájem, a už vůbec ne se sedmnáctiletou naivkou. Nějakým zázrakem se mu však podařilo docílit toho, že Cind neurazil a že ze sebe neudělal naprostého idiota.

V bojích za zničení rady důvěrníků se zas a znovu setkávali - ale vždy jen profesně. Postupem času se stali přáteli.

Poté, co se Císař vrátil a rada důvěrníků byla zlikvidována, Cind putovala se Stenem do domovských Vlčích světů, do Lupuské hvězdokupy. Postupem času se jejich vzájemný vztah měnil. Stále však mezi nimi nedocházelo k intimnímu vztahu.

Potom se Sten vydal za svou novou práci imperiálního velvyslance. Cind se dál věnovala vojenské kariéře, ačkoliv se již tolik nezajímala o vraždění jako takové, ale spíš studovala příčiny a následky válek.

Nyní se oba vojáci napili streggu, oklepali se a přihnuli si znovu.

„Předpokládám," spustil Sten, „že jsi přijela v souvislosti s mým imperiálním cirkusem a s diplomatickou misí do Altajské hvězdokupy."

„Aha, takže letíme na Altaj. Alex říkal, že cíl cesty je přísně tajný."

„Taky že je. Můžeš si od Kilgoura vyžádat záznam se stručným popisem oblasti."

V pokoji se rozhostilo ticho. Dávné sexuální pnutí mezi nimi toto ticho oteplilo.

„Vypadáš dobře," složil kompliment Sten.

„Děkuji. Od té doby, co jsme se viděli naposledy, jsem si zvykla častěji nosit civilní šaty."

To Sten musel ocenit - zadala si domácí úkol. Cind, již bylo nedávno dvacet a která před ním seděla v konzervativním čtyřdílném kostýmku, s nakrátko ostříhanými vlasy, se slabounkým, téměř neviditelným mejkapem, by většině lidí musela připadat jako generální manažerka nějaké multisvětové korporace.

Nikdo by nepostřehl - a kromě Stena by o tom málokdo jen teoretizoval - že pod tím záhybem na jinak rovných šatech, je ukryt nůž, že v kabelce se nachází miniwillypuška a že její náhrdelník je mimo jiné vynikající škrťící nástroj. Cind na něj pohlédla. „Pamatuješ si, jak jsme se poprvé setkali?"

Sten vyprskl stregg nosními dírkami, značně nepříjemně.

Cind se při jeho reakci rozesmála. „Ne, nemyslím tenkrát. Předtím... na banketu. Stála jsem v řadě těch, co tě přijímali."

„Eh..." Sten zalovil v paměti. Ta žena - tehdy ještě dívka - měla na sobě nějakou uniformu. Cítil ale, že by byl naprostý osel, kdyby to vyslovil.

„Měla jsem na sobě vycházkovou uniformu, ale původně jsem plánovala něco jiného."

Nyní to byla Cind, kdo odvracel zrak, když zarděle popisovala přiléhavý, sporý oděv, za který utratila téměř celou prémii z předchozího válečného tažení. Vzpomínala, jak si ty šaty oblékla a zase je ze sebe strhala a zahodila.

„Vypadala jsem v tom jako nějaká podělaná potěšitelka. A... a později jsem si uvědomila, že jediné, co opravdu umím - je být vojandou. Což mohlo, hádám, také znamenat být vojenskou děvkou."

A je to tady znova, pomyslel si Sten. Z nějakého důvodu mu Cind dokázala říkat udivující věci, které by jiné ženy sdělily pouze intimně a pouze po dlouhé známosti. A s ním je to vlastně stejné, uvědomil si.

Také si uvědomil, že chtěl změnit téma. „Mohu teď být zase zcela formální? "

„Jistě, admirále."

„Žádný admirál. Tentokrát jsem civilista."

„Skvěle."

„Co je na tom skvělého?"

Cind se znovu usmála. Ach tak, uvědomil si Sten. Netýkají se mě žádné ty pitomosti o poslušnosti velení. Pravda „není vojensky košer vodit se za ručičku s vyšším důstojníkem".

„Ocitám se v té nejnejpříjemnější pozici," prohlásila Cind, natáhla se do pohodlnější pozice a Stena

tím posunula do mírně nepohodlnější pozice. „Jsem nyní major.“

„Tak to gratuluji.“

„Možná. Chceš se setkat s mým služebně starším vojínem?“

Sten čekal. Cind vstala, přešla ke dveřím do sousedního pokoje a otevřela je. „Vojíne! Nástup!“

Ozvalo se vrzání kůže a do místnosti se vbelhalo nějaké stvoření. Měřilo jen 150 centimetrů a muselo vážit dobrých 150 kilogramů - o dvacet víc, než když Sten tu hrůzu viděl naposledy. Tvorovy kloubnaté, chlupaté tlapy se šoupaly po podlaze, stejně jako enormně dlouhý plnovous, když příšera zvedla mohutný trup do polovzpřímené polohy a zvolala:

„Pro matčiny vousy. Tady jste, vy dva. Velvyslanec s majorem vypijou všechn stregg a nechají nás, ubohý, žíznavý vojíny, který vás milují jako své bratry, osamělý venku ve tmě.“

„Pro otcovu zmrzlou řiť,“ zvolal Sten. „Co ty tady děláš, Otho?“

„Já jsem jen obyčejný voják, co se vydal na cestu bojovníka, jak mi poradili velcí bohové Sarla, Laraz a - jak se zas do háje jmenuje ten třetí blázen? - jo, Kholerik.“

„Nejspíš lemtá už od rána,“ poznamenal Sten.

„Přesně tak,“ potvrdila Cind.

„Přiveď zbytek té své party, prosím tě,“ řekl Sten. „Zabzučte na Kilgoura. Vzkažte mu, ať se kuchyně připraví na banket v síni. A také ať objedná další stregg, nějakou tu hrůzu, které Věčný Císař říká skotská a, ach ano, jistě, a kartón toho, z čeho se dělá Černý samet. A ať se sem dovalí s pořádnou žízni. Nuže, Otho, kolik prokletých Bhorů mám vlastně k dispozici?“

„Pouze sto padesát.“

„Ach bože,“ vzdychl Sten. „A to máme ještě několik týdnů do odletu. Majore Cind, zařídila jsi bydlení pro své bytosti?“

„Jistě. Je pro ně vyhrazeno celé křídlo v nových důstojnických ubytovnách v imperiálním areálu. Jsou tam ubytovaní lidé na čistou i na špinavou práci.“

„Takže se Bhorové nebudou moci dostat ven, aby mrzačili, plenili a drancovali Původní svět?“

„S trochou štěstí.“

„Výborně. Takže, vojíne Otho. Nalij nám všem sklenku a dej se do vysvětlování.“

Sten vysvětlení určitě potřeboval, protože když se naposledy nacházel v Othově hlučné společnosti, tvor byl náčelníkem a vládcem - jestli je možné o Bhorovi říci, že vládne něčím víc než oslavováním - celé Lupuské hvězdokupy.

Nyní tu stál jako bojovník nízké hodnosti, jako nějaký mladý Bhor, kterému teprve mají vyrašit první vousy.

„Nevěděl jsem,“ přiznal se Sten po třetím streggu, ale dřív než dorazil Kilgour s ostatními Bhory a střízlivost zmizela v temné noci, „že vy bytosti máte druhé dětství.“

„Nebud' vůl,“ zavrčel Otho a naplnil svůj roh. „Zaprvý - v Lupuskejch světech vládne mír. A to je zatraceně dobře, jestli se nechtěj nechat pozabíjet.“

Ale je to takový nemastný neslaný, příteli. V minulosti, když nás Janičáři postupně vyhlazovali, jsem ani netušil, jak *nudnej* může takovej mír bejt. Takže sem utek, abych se přidal k cirkusu.“

Vzdychl - nebo Sten svévolně zaměnil vzdych za streggem prosycené plynaté říhnutí, které explodovalo v Othových útrebách, aby se jako tajfun přehnal nad stolem. „A začínám bejt civilizovanej.“

„Co to prosím tebe meleš?“ ozval se vstupující Alex a Othův příběh přerušily povinný křik, objímání, vlhké polibky a přípitky, které z vřelého bhorského přivítání činily synonymum pro napadení druhého stupně.

Poté dorazil i Taittinger s Guinnesem. Sten byl nucen představit svým hostům Černý samet. Otho nápoj ohodnotil jako přesnídávku pro kojence. Alex mu sdělil, že upřednostňuje čistý Guinness přímo z pípy nejlépe někde v Irsku. Cind pozvedla svoji štíhlou sklenku, aby si přitukla se Stenem. Napili se a chvíli na sobě spočinuli očima.

Nato Sten svedl konverzaci zpět do vyjetých kolejí.

„Otho, tvrdíš, že tvá přítomnost zde má cosi do činění s tvou nově nabytou civilizovaností.“

„Pro otcovu zmrzlou řiť, přesně tak. Dokonce používám lidský standardy. Jestliže jsem civilizovaný... a navíc k tomu velký vůdce - což, vzhledem k tomu, že dosud nemám uříznutý vousy, může být pravda - tak momentálně prožívám své divoký léta. Který, jestli jsem to správně pochopil, je nutno strávit mezi primitivníma bytostma.“

Nedávno sem našel jednu mikrokartu, biografii bytosti, kterou vy lidé nepochybně považujete za velikána. Jmenoval se Ilchurch, nebo něco takového. A teď otázka - když plnil svůj první velký úkol jako vůdce, kde trávil své divoký léta?"

Otho pokynul sklenkou a vychrstl z ní cenný nápoj. „Já vám povím kde. Mezi příslušníky primitivního pozemského kmene, který si říkali Američani. Vzhledem k tomu, že se mi nepodařilo najít žádné pozůstatky po takovém kmeni, zvolil jsem druhý nejlepší primitivy, který mě napadli..." Otho pozvedl sklenku k přípitku. „Na lidskou rasu."

KAPITOLA PÁTÁ

„MOC RÁD bych požádal o vaši milou společnost na dnešní večer," spustil Sten záměrně formálním tónem.

„S radostí, pane. Kolik mám vzít s sebou vojáků?"

„Takže ještě jednou. Smím vás pozvat na večeři, madam? "

„Eh. Moment. Musím se podívat do diáře... ano. S radostí, Stene. Bude to hodně formální?"

„Osobní zbraně by měly zůstat velmi nenápadné, ale při ruce. Takže... v 19:30?"

„Dobrá, v sedm třicet," potvrdila Cind a ukončila spojení.

„No, kámo, vypadáš fakt báječně. To se deš bavit nebo špiclovat?"

„Trochu obojího."

„Aha." Alex smetl neexistující smítko ze Stenovy čistě hedvábné bundokošile. „Hm, ty budeš sedět na vzdáleném konci baru. Vona ti bude krejt záda vod vchodu, nebo co?"

„Můj bože," vzdychl Sten. „Nikdy předtím jsem si neuvědomoval výhody svého osiření. Maminko Kilgourová, já nemám ani ponětí, zdali někde zůstanu přes noc, či zda budu vůbec políben. Ostatně, co je ti po tom."

„No, jen sem ti chtěl připomenout, že máš zejtra v 11:15 rande s Věčným Císařem. Finální brífink."

„Taky že tam budu. Ještě něco?"

„Néé... vlastně jo. Máš tu šerpu celou pokroucenou." Kilgour ji narovnal. „A hele, maměnka mi vždycky radívala, nedělej nic, vo čem bys nemoh povědít farářovi v kostele."

„To vážně říkala?"

„Jo. No, a teď víš, proč Kilgourové nechoděj do kostela."

Alex se vytratil. Sten provedl poslední rychlou kontrolu - zatraceně, poslední dobou trávím před zrcadlem nějak moc času - a byl připraven. Zasunul miniwillypušku do semišového pouzdra nad kotníkem, dvakrát pokrčil prsty - nůž vypadl ze svého pouzdra bez zádrhele - a věděl, že je připraven vyrazit do noci velkoměsta.

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Je otevřeno." V duchu byl zvědavý, jaký nový problém si na něj Kilgour na poslední chvíli vymyslel. Nikdo ovšem nevstupoval. Namísto toho se ozvalo další zaklepání.

Sten se zamračil, přešel ke dveřím a otevřel je.

V nich stáli tři malí, svalnatí mužičci. Měli na sobě civilní šaty - ale jejich obleky vypadaly, jako kdyby jim je všem vydala nějaká centrální autorita.

Byli to Gurkhové. Rázně se postavili do pozoru a zasalutovali. Sten chtěl již na pozdrav odpovědět, ale na poslední chvíli se zarazil.

„Odpusťte, vážení vojáci, ale já už nejsem vojákem. "

„Vy jste vojákem. Vy jste Sten. Vy jste stále subadar."

„Mockrát vám děkuji," odvětil Sten. „Pojďte prosím dál. Mám jen chvilku času."

Sten je uvedl dovnitř. Všichni tři stáli a nepřijemně mlčeli.

„Mám poslat pro čaj?" zeptal se Sten. „Nebo pro whisky, pokud nejste ve službě? Musím se omluvit za svoji gurkhalštinu, ale už jsem ji skoro zapomněl."

„Nic nechceme," promluvil jeden z mužíčků. Ostatní dva na něj pohlédli a přikývli. Od tohoto okamžiku byl zvolen jejich mluvčím.

„Já jsem Lalbahadur Thapa," představil se. „Tento muž je Chittahang Limbu. A tenhle se jmenuje Mahkhajiri Gurung. Má pocit, že pochází z vyšší kasty, ale nenechte se obtěžovat jeho arogancí. I tak je to dobrý voják. Všichni máme hodnost naika."

„Lalbahadur... Chittahang... pyšní se vskutku váženými jmény."

„To jsou - byli naši otcové. Tady Mahkhajiriho otec řídí rekrutní středisko na Zemi. V Pokhaře."

Havildar major Lalbahadur Thapa padl před mnoha lety, když zachraňoval Císaře před nájemnými vrahy. Je to již dávno, co subadar major Chittahang Limbu nahradil Stena - na Stenovu osobní žádost - ve funkci velitele Gurkhů. Chittahang se stal prvním Gurkhem v čele elitní jednotky, čímž zahájil novou tradici.

Kromě svých dalších schopností měli Gurkhové velmi dlouhou paměť, alespoň pokud jde o přátele a nepřátele.

„Čím vám mohu sloužit?“ otázal se Sten.

„Dostali jsme zprávu z administrativní kanceláře, že sháníte dobrovolníky pro speciální misi a že kterýkoliv z členů imperiální domácnosti je vítán.“

„Vy?“

„Je nás dalších čtyřadvacet.“

„Ale...“ Sten se musel posadit. Měl pocit, jako by mu někdo narušil centrum rovnováhy. Po chvíli se uklidnil. „Gurkhové přeci slouží pouze Císaři?“

„To bývala pravda.“

„Bývala?“

„Jen krávy a hory se nikdy nemění. Probrali jsme celou záležitost s naším kapitánem a ten souhlasil s názorem, že sloužit Císaři tím, že vám pomůžeme s vaší misí, ať už je to cokoli, bude sabaš - správné.“

„Chcete snad naznačit,“ spustil Sten opatrně, „že jste svůj dobrovolný krok učinili s Císařovým vědomím?“

„Jak jinak? Všechno, co činíme, je 'Ve jménu Císaře'.“

Gurkhové byli občas velmi naivní. Někdy se teoretizovalo o tom, že to dělají schválně a používají své zdánlivé nevědomosti jako nástroje, aby mohli učinit přesně tak, jak se předběžně rozhodli.

Sten si uvědomil, že pokud Císař o jejich žádosti neví - a neschválil ji - může se rozpoutat hotové peklo. Koneckonců, vždyť po Císařově násilné smrti se jednou z nejlepších jeho vizitek stalo, že Gurkhové odmítli sloužit radě důvěrníků a vrátili se na Zemi, kde čekali na Císařův návrat.

Sten tento potencionální problém nedal najevo, a to ani slovy, ani výrazem. Namísto toho se radostně rozzářil. „Jsem velmi poctěn, pánové. Promluvím si s vaším velícím důstojníkem a s vaším *bahunem*, abychom mohli zahájit náležité ceremonie.“

Gurkhové si naštěstí nijak nelibovali v dlouhých ceremoniích, a tak mohl Sten všechny tři muže během několika minut poslat pryč, aniž by urazil důstojnost kteréhokoliv z nich. Poté si dopřál několik minut uvažování a panáka streggu.

Zatraceně, pomyslel si. Proč já? Proč tohle? Myslím, že bych se měl hodně přikrčit, až to budu Císaři oznamovat. Vtom mu na mysli vytanula myšlenka:

Ale kdyby to vyšlo - a já odstartoval s několika Gurkhy na palubě - Císaři se zaručeně dostane lesku, jaký si žádá. A navíc, v duchu se rozesmál, nebudu mít žádné starosti s vlastní ochranou...

Cind neměla ponětí, co se děje.

Nejprve ji Sten zcela společensky pozval na večeři a poté utrousil tu podivnou poznámku ve smyslu, že osobní zbraně nemají být nápadné, ale při ruce.

Zkusila brnknout Kilgourovi, muži, ze kterého měla pocit, že stojí na „její“ straně. Možná. Ať již byla ta „její“ strana jakákoliv, nebyla si tím příliš jistá.

Samozřejmě, že jí ta skotská bečka nijak nepomohla.

„Pane Kilgoure, vzpomínáte si na rozhovor, který jsme spolu před několika lety vedli?“ spustila Cind. „Říkal jste mi tehdy, že jsem, ehm, příliš mladá a krásná na to, abych mohla být špión?“

Alex zalovil v paměti. „Jo, jasně, vzpomínám.“

„Sten mě dnes pozval na večeři. Mám takový pocit, že... je to napůl profesionální záležitost.“

„Jo, to je dost dobrý výchozí bod, dívče. Ten ubohej nalezenec nedokáže dělat nic, co by nesouviselo s robotou. Obávám se, že ho to brzy přivede do hrobu.“

„A kam to vlastně jdeme?“

„Myslíte morálně, kolektivně nebo historicky?“

„Já myslím, kam mě Sten hodlá vzít na večeři? A jak se mám obléci?“

„Aha. Špatně sem tě pochopil. Jo, je to bezpečný místo a myslím, že by ses měla voblíct vobyč. Ňáký šaty, nebo něco. Vezmi si sebou Ňákou kudlu, esli chceš. Já osobně bych to udělal. Ale žádný nebezpečí nehrozí.“

„Víc mi toho neřeknete.“

„Samozřejmě, že ne, Cind. Myslím - a to ti říkám čistou pravdu - žeš vod tý doby, co sem tě naposled viděl, profesionálně hodně vyrostla. Kdybych nevěděl, že si tak mladá a že ste se Stenem milci, vzal bych tě domů představit mý maměnce? Uznej, že není proč bych tě měl zahanbovat tím,

že ti budu říkat něco, co v hloubi duše dávno sama víš? "

Aniž by čekal na odpověď, Kilgour vypnul obrazovku.

Podělaný chlapi, pomyslela si Cind.

Podělaný... a vtom dešifrovala Kilgourův dialekt. Milenci? Já a Sten? Sten? Samozřejmě, že ona ho velmi pravděpodobně miluje, pokud je láska něco, co ti v noci nedá spát, staví celé komplexy vzdušných zámků a stěhuje tě do nich a celkově tě nutí chovat se, jako kdyby sis píchla nějaký opiát.

Ale...

Ale Sten? A zamilovaný?

Do hajzlu s chlapi, rozhodla rezolutně, je mnohem bezpečnější a produktivnější způsob uvažování.

Alespoň že teď ví, jak se obléknout.

Cindin oděv byl ztělesněním smyslnosti. Prosté šaty bez límečku s hlubokým dekoltem, obtaženým pasem a nepatrným rozparkem někde ve výši kolen. Nebyl na nich jediný zip, knoflík či suchý zip, který by prozrazoval, jak celá věc drží pohromadě. V pasu měla jen prostý opasek. Samozřejmě, že tak jako všechny „prosté, jednoduché, skvěle ušité kostýmy“ stály tyto šaty Cind čtvrtinu jejich posledních výkonnostních prémie.

Kromě střihu na nich byla zvláštní i samotná látka. Vojáci od oddílu Kudlanek - ultraelitní operační složky imperiální rozvědky - nosívali nejdokonalejší maskovací uniformy. Byly fototropické, což znamenalo, že měnily barvu tak, aby splývala s prostředím, ve kterém se voják nacházel.

Jistý civilista zakoupil marketingová práva na tuto látku a modifikoval její funkci. Materiál zůstal fototropický, ale odrážel pozadí s pětiminutovým zpožděním. Barevný záznamník a zpožďovač byly součástí obleku - opasku Cindiných šatů. Mimo jiné pásek obsahoval počítač s jednoduchou barevnou paletou, která mohla anulovat fototropické příkazy tak, aby se dotyčný najednou neocítl v růžových šatech na oranžovém pozadí. Opasek disponoval ještě senzory, které tlumily či zvyšovaly sytost barev tak, aby odpovídala stávající úrovni osvětlení. Podle náhodného vzorce vysílaly obrazy na určité panely a aby bylo publikum tohoto oděvu udržováno v patřičném napětí, občas v reálném čase nabízely kratičké záblesky toho, co se skrývá pod panely, když ty na okamžik zprůhledněly. Délka a četnost záblesků průsvitnosti mohla být naprogramována v souladu s cudností uživatelky šatů. Nebo, jako v Cindině případě, aby nikdy neodhalovaly nuž ukrytý v pochvě na páteři či miniwillypušku v záhybu nad pasem.

Cind se sešla se Stenem připravena vraždit, a to hned několika způsoby.

A admirál to pro jednou nepokazil. Nejenže si Sten jejích skvělých šatů všiml a pochválil jí je, ale kladl jí velmi inteligentní otázky - jako kdyby ho to skutečně zajímalo - ve smyslu, jak ta speciální látka funguje.

A co víc, jako doplněk jí přinesl květinu.

Květina ovšem nebylo to správné slovo. Před mnoha eony jistý pěstitel orchidejí vyhnaný do exilu vyvinul dokonalou orchidej *oncidium* - mnoho malinkých kvítků na jediném stonku, zkřížených s nějakou chameleonovitou, vysoce adaptabilní rostlinnou formou. Výsledkem byla živoucí kytice, jakýsi náhrdelník, který přesně souzněl s oblečením dotyčného.

Na výraz díky Stena krátce políbila a objala jej. A jak se od něj odtahovala, sjela mu nehtem po krku až na hrud'

Ostatně nechtěla, aby si o ní myslel, že je *totální* panna...

Bar-restaurant byl ukrytý ve slepé uličce průmyslové zóny, nedaleko od velvyslanecké čtvrti Původního světa. Sten minul odbočku a musel se s najatými gravisaněmi - laskavě odmítl okázalý oficiální transport, který mu byl nabízen - vrátit, aby to zkusil znovu. Budova stála o samotě izolována tmou, takže ji téměř nebylo vidět. Ale když před ní gravisaně dosedly, rozsvítilo se jasné světlo.

Cind v té oslepující záři zamrkala. Světla neměla za účel ani tak osvětlovat chodník, jako spíš, aby ti uvnitř viděli blížící se návštěvníky. V půli cesty po klikatící se pěšině stála malá cedule:

Západní stravovací salónek. Číslo dvě.

„To není příliš exotické jméno,“ poznamenala.

Sten se uculil. „Má to určitý skrytý význam. Tahle putyka zřejmě zahájila svoji činnost v dávné, pradávné minulosti na staré Zemi. Myslím tím v předříšské minulosti. Na předměstí města jménem Langley. Vypráví se, že hostila výhradně exkluzivní klientelu. Což se po století nezměnilo.“

„Dobrá, takže kdo jsou jejich zákazníci?“ zvedla hlavu, a než Sten stačil odpovědět, dodala: „Neříkej mi to. Jen naznač.“

„Dobrá. Vezmi si první písmeno každého slova ve jméně: Z-S-S.“

„Z,S,S,“ opakovala Cind.

„Tak,“ opravil ji Sten.

„Ano. Jako ten starý, archaický termín 'Zlikvidovat se souhlasem.'“ Cind to kdysi slyšela u starších lidí od rozvědky. Oficiálně posvěcená vražda.

Uvnitř restaurace našli skutečnou kůži, tichý šum konverzace a zručnou obsluhu.

Vrchní byl ovšem děsivý.

Chyběla mu polovina tváře, kterou nahrazovala plastová maska. Cind se podívovala, jak dlouho již takhle musí existovat bez lékařské pomoci - v současné civilizaci bylo jen zřídkakdy možno vidět někoho, kdo neprodělal rekonstruktivní plastickou operaci. Chvilí si Stena s Cind nevšímal. Dohlížel na dva kuchyňské pomocníky, kteří zadělávali obrovskou díru v obkládání, evidentně vzniklou výbuchem. Potom nově příchozí přivítal, jako kdyby byli cizinci. „Mohu vám nějak pomoci, pane?“

„Je čistá, Delaney.“

Delaney se usmál zbývající polovinou své tváře. „Samozřejmě. Mám nahoře útulný pokoj, kapitáne. A jedna přítelkyně je na baru. Přivedu ji.“

„Ty už jsi tu někdy byl?“ špitla Cind, zatímco je Delaney vedl tichým luxusem.

„Ne. Ale známe se s Delaneyem spoustu let.“

Delaney měl velmi bystrý sluch. Zastavil se. „Tak, tak, kapitán mě kdysi odtáhnul z jednoho kopce. Hodně vysokýho kopce. A ve špatný době. Když to se mnou nevypadalo zrovna dobře.“ Prsty si sáhl do míst, kde kdysi míval tvář.

„Musel jsem,“ ohradil se Sten. „Dlužil jsi mi peníze.“ Trochu zahanben změnil téma. „Co se stalo s tou zdí?“

„Už jsi někdy spolupracoval s chobotnicí sloužící pod jménem Quebec Devět Tři Mike? Co si říká Crazy Daisy? Je docela milá, když rozumíš hlavonožcům.“

Sten se zamyslel. Zavrtěl hlavou.

„Odešla do důchodu z postu velícího důstojníka, od Kudlanek 365,“ dodal Delaney.

„To muselo být někdy přede mnou - moment. Byli tři šest pět ta parta, co ukradla sportovní arénu?“

„To jsou oni.“

„Jo. Tak ten tým znám. Ale s ní jsem se nikdy nesetkal. Není třeba na seznamu zrádců?“

„To asi myslíš někoho jinýho,“ pokrčil Delaney rameny. „Tady je u všech čistá.“

„Promiň. Nechtěl jsem kalit vodu.“

„No, když už jsme u ní, byla tu dneska odpoledne. Něco slavila, nebo co. Pořád vylejzala ze svý nádrže a plácala se sem a tam po baru. Začala bejt nepříjemná. Lámala do sebe panáky se suchým ledem. No, abych to zkrátil, přinesla si hračku. Starou projektilovou zbraň, kterou sehnala bůhví kde. Říkala jí kulovnice. No a rozhodla se, že se s ní trochu pochlubí. Asi jsem jí měl něco říct, ale- No, každopádně, předvedla, jak se nabíjí - měla na to nějaký zvláštní náboje - a potom řekla, že udělá takovou díru do zdi, že skrz ní prohodíš člověka.“

No a chlápek, co seděl támhle na konci - bejvalej analytik vod Mercury, měl bejt zticha - na to, že to je blbost. A tak Daisy vystřelila díru do zdi a začala do ní házet chlápky. Měl pravdu, díra nebyla dost velká. Ale Daisy to zkoušela dál. Po nějakých třech pokusech jsem jí musel říct, aby se na to vykašlala a šla domů.

Cind musela potlačit uchichtnutí, které se jí dralo na rty. Delaney je zavedl do malé místnosti a usadil je.

„Co si dáš ty, kapitáne? Skotskou, nebo budeš dneska večer streggovat?“

Sten se rozhodl, že bude rozumný. „Skotskou. Ještě je brzy.“

„Naléváte tu Černý samet?“ otázala se Cind.

„Tady nalejváme *cokoliv*. A když se to nedá nalejt, tak nabídneme jehlu, inhalátor nebo čípek. A já řeknu Arethě - to je jméno, který používá nejradši - aby přišla nahoru.“ Odešel.

„Tohle je špiónský bar, nemám pravdu?“ otázala se Cind.

„Ano. Převážně Kudlanky.“

Každá profese má své vlastní nálevny, od politiků po pederasty. A každá má své specifické požadavky. Západní stravovací salónek byl téměř výhradně hospůdkou agentů rozvědky. Umístěna

do hlavního města zůstávala nenápadná. Nabízela svým klientům veškerou exotiku, na kterou si na stovkách světů zvykli. Všichni zaměstnanci měli do určité míry zkušenosti s prací rozvědky, od vrchního Delaneyho přes barmana, syna nedávno zesnulého plánovače, čekajícího na přijetí na příslušnou universitu, až po uklízeče nádobí, kteří v minulosti třeba prováděli nějaké vlhké práce. Jídelní salónek byl prostý jakýchkoliv štěrnic díky velmi inteligentním a častým prohlídkám. Tisk v těchto místech nebyl vítán, s výjimkou žurnalistů, kteří potřebovali informace a nikdy neprozrazovali zdroj.

Jídelní salónek, stejně jako tucty dalších špiónských barů, neskýtal svým klientům pouze nevázanou zábavu, ale i ojedinělou příležitost získat informace ve smyslu, co ve skutečnosti mohou znamenat nové úkoly pro ty nešťastné agenty, jejichž spojky jsou překvapivě skoupé na fakta.

Právě proto požádal Sten Alexe, aby objednal stůl zde. Tentokrát byl Věčný Císař na fakta tak skoupý, že se z jejich nové mise nemůže vyklubat nic jiného než totální noční můra.

Aretha se vplížila do místnosti a s kopyty složenými pod sebou se schoulila na velikánský otoman. Vzhledem k prohnutému hřbetu, rohům ostrým jako jehly, černobíle pruhovanému kožichu a kopytům na prvním a zadním páru nohou by ji bylo možno považovat za šestinožého býložravce. Když však zaklonila hlavu a pobaveně zabečela, vyčnívající špičáky a stoličky prozrazovaly něco docela jiného. K pití si poručila minerální vodu a špalek zvířecí tkáň - naklepané a syrové. Sten si objednal pozemského lososa grilovaného na dřevěném uhlí s máslem a koprovou omáčkou, který se mu v poslední době stal návykovým. Cind se také rozhodla pro pozemského lososa. Syrového.

Aretha jim podala stručný brífink - tak, jak to dovede jen agent od Kudlanek. Sten jí byl vděčný, že po laskavém přivítání a pozdravu začala hovořit prostřednictvím syntezátoru. Dešifrovat něčí mluvu, třebaže používá váš mateřský jazyk, může být někdy velmi únavné, zvláště pokud má dotyčný duální bránici a evidentně je mu vlastní řeč se spoustou hlasivkových rázů a sykavek.

Věděla o Stenovi mnoho a příslibila, že pomůže, jak jen to bude možné. Předpokládala, že by to ta žena měla vědět, a tak jí otevřeně řekla, že nejlépe by Stenovi pomohla, kdyby ho nakopala do genitálií a zajistila mu tak neschopnost zhostit se zamýšlené mise.

Podle svých slov Aretha ještě před třemi roky zastávala funkci vojenského atašé při imperiální ambasádě na Jochi. Momentálně se vzpomínala z menšího útoku zprava poté, co byl signalizován zleva. Sten její hodnotu odhadoval na plukovníka.

„Hrůza," dodala. „Hrůza a děs."

„Nejprve vám povím něco o lidech, milý budoucí velvyslanec. Hrůza a děs. Kdysi to bývali horníci se vši pověstnou logikou, která k této profesi patří. Nejprve dělali, co mohli, aby zabránili regulaci, poté začali kňučet jako zmrzačená štěnata, protože zjistili, že materiál, který dolují, dochází.

Jako národ Torkové disponují dostatečnou představivostí na to, aby mohli chtít vše, ale zdaleka už nemají tolik inteligence, aby toho dosáhli. Takže to znamená, že s ochotou pomáhají jiným od vlastnictví povětšinou imaginárních pokladů. Altajská hvězdokupa by se totiž mohla stát skutečným pokladem v případě, že by bylo možné zabalit a exportovat nenávisť a etnocentrismus.

Pak přišli Jochiané. Možná jste nikdy nevěděli, že kdysi tvořili samozvané Společenství dobrodruhů. Dekret k plundrování dostali od samotného Věčného Císaře, necht' je jeho vláda věčná."

„To vím." Sten necítil potřebu vyprávět Arethě, že tuto informaci získal právě od Císaře.

„Dobrodruzi - kdysi piráti. Pak se jejich kultura proměnila v anarchii a solární soustavy městských světů, která trvala až do Khaqanova příchodu. Toho prvního. Zatím vládli teprve dva.

Khaqan byl také lhář, zloděj a podlý bojovník. Problém spočíval v tom, že to dokázal rychleji a lépe než kterýkoliv jiný Jochian. A tak se dostal na vrchol. Jako špína na rybníku.

Bud'to zemřel, nebo byl zavražděn vlastním synem, současným Khaqanem. Ten, co se tyranie týká, zdědil po otci jeho skvělé schopnosti a zálibu ve stavění pomníků sobě samému na úkor veškeré logiky, potřebných veřejných prací či rozšíření sociální sítě. A po celou tu dobu, co jsem tam byla, Říše proti jeho excesům nehnula ani prstem. Dost možná, že měl v té době Císař jiné starosti. Určitě se nikdy nedoslechl, jak vážné výše zmíněné problémy byly.

Bohužel, náš milovaný Císař jmenoval velvyslance, jehož schopnosti byly - teď bych měla říci něco lichotivého, ale mohu posloužit jen dvouletým intenzivním pozorováním, že velvyslanec Nallase zajímaly převážně obědy.

„A co ostatní bytosti hvězdokupy?" otázal se Sten.

„Milostivé nebe, ti ty místní velmi dobře doplňují. První jsou Bogaziové. Viděli jste někdy nějaký vid o planetě Zemi?"

„Já jsem tam byl.“

„Pravda. Zapomněla jsem. Představte si kuřata.“

„Cože?“

„Zlá kuřata.“

Sten se zakuckal smíchy, jen taktak že nepoprskal Cind skotskou.

„A to jsem ještě ani nezačala žertovat. Prostě drůbež. Velká. Dva a půl metru vysoká. Dvojnohá. S kladivovitými zobáky. Zobáky plnými zubů. Dvě paže - ruce schopné používání zbraní či skrčení. Zasunovací ostruhy. V žádném případě však nemají drůbeží temperament. Snad jen, že v momentě extrémní hrozby, kdy jejich panika dosáhne správné meze, začnou pobíhat sem a tam a máchat kolem sebe všemi těmi skvělými zbraněmi, které jim evoluce dala.“

Podle všeho se vyvinuli z nějakého vodního ptáka. Vím ale také, že jejich stehna, stejně jako kuřecí, jsou velmi chutná. Bohužel jsme se nenacházeli v situaci, kdybychom mohli přistoupit k nějakému usedlejšímu vraždění.

Shlukují se do skupiny jako kočkovití masožravci -jeden samec, pět či více samic. Taková smečka - a ani tohle si nevymýšlím - se nazývá kurník.

Samec je menší, slabší a je to vačnatec - jejich mláďata se rodí živá, více méně. Jsou extrémně barevní. Samice loví, takže mají přirozené maskování - ačkoliv ne fototropní, jako vaše milá asistentka, ale téměř stejně účinné. Jsou velmi demokratičtí - ale měli byste slyšet ty diskuse, než dojdou k nějakému rozhodnutí. Blázinec. Budou se vám líbit.“

Stenovi se líbila hlavně Arethina společnost a vyprávění.

Přinesli jídlo. Najedli se.

„Sten mi dal k dispozici všechny záznamy,“ prohodila Cind mezi sousty svého suši. „A co ta čtvrtá kasta bytostí - Suzdalové?“

„Na ty si budete muset zvyknout, ačkoliv mně se to asi nikdy nepovedlo. Představte si jednoho z prvotních savců, který se nadále vyvíjel. Původně smečkový masožravec. Malý. Od metru a půl do dvou metrů. Tvoří skupinky o šesti bytostech. Atraktivní bytosti - téměř celé zlaté.“

„Proč jste s nimi měla problémy?“

„Kdybych věřila v rasovou paměť, v což nevěřím, nebo kdyby se na mé domovské planetě našly fosílie malých mrchožroutů lovcích ve smečkách, což se nestalo, nabídla bych to jako vysvětlení.“

Prostě to nejde. Možná je to ten jejich jazyk - neustálé štěkání a ňafání - co je tak nepříjemné. Opovrženíhodné je určitě i jejich násilnictví. Suzdalové rádi zabíjejí. Nejvyhledávanější společenskou zábavou je vypuštění zvířete do volného terénu a následný hon na něj. Ve smečkách. Téměř by se zdálo, že oni rasovou paměť mají.

Ale ať už je to jakkoliv, Suzdalové perfektně zapadají mezi všechny ostatní na Altajské hvězdokupě, mezi bytosti, které nenávidí jedna druhou a nenávidí se už tak dlouho, že vlastně zapomněly proč. To jim ovšem nijak nebrání v nějaké menší genocidě, kdykoliv je to možné.“

„Báječné,“ ocenil Sten. Velmi pečlivě zvažoval svoji další otázku. „Slyšel jsem zprávy, které naznačují, že dochází k... ehm... přesměrování dodávek imperiální energie.“

„Míníte tím, že někdo krade AM₂? Ano. Přesněji řečeno, dělá to Khaqan.“

„Kam ta energie putuje?“

„To nevím. Pokoušela jsem se tomu přijít na kloub - ale zjistila jsem jen to, že můj nadřízený velvyslanec je naprostě nemehlo. Domnívám se, že část případně Khaqanovým kamarádíčkům po celé hvězdokupě. Něco z toho je expedováno jinam a zisky jsou použity ke stavbě pomníků. Zbytek prostě mizí.“

Aretha dojedla a vše spláchla hltém minerální vody. „Nepochybně jste byl informován o Khaqanově posedlosti velkými, okázalými stavbami. Ovšem dokud to nespátříte na vlastní oči, nebudete věřit, jaký obrovský komplex budov vlastní.“

„Děkuji vám, Aretho. Zdá se mi - a to musí zůstat důvěrné - že nejlogičtější způsob, jak udržet poklici nad Altajskou hvězdokupou, je izolovat všechny čtyři rasy do karantény v jejich vlastních sektorech. Nebo je alespoň udržet v dostatečné vzdálenosti od sebe, aby nemohly páchat jeden pogrom týdně.“

Aretha zaržála smíchy. „Teď vidím, že vám to neřekli.“

„Evidentně mě neobeznámili hned s několika zásadními fakty,“ připustil Sten.

„Před mnoha a mnoha lety se Khaqan rozhodl tento velký problém vyřešit. A tak všechny bytosti promíchal.“

„Cože?“

„Provedl svévolné přesídlení. Tak například národ Suzdalů, který se proti němu postavil, byl přestěhován, jakmile bylo povstání potlačeno. Momentálně se jejich nový domov nachází uprostřed bogazijských světů.“

„A sakra," zaklel Sten. Nalil si skotskou - neředěnou. Než se napil, nabídl láhev Cind. Ta jen zavrtěla hlavou.

„Ještě zábavnější ale je," pokračovala Aretha, „že Khaqan zformoval různé domobrany. Každá z určité skupiny bytostí.“

„To přece nedává smysl?" podivila se Cind.

„Ale dává. Pokud někdo použije každou skupinu milicí pouze proti jejich tradičním nepřítelům, veškerá zloba se vztáhne na všechno možné jen ne na něj – na Khaqana. Další výhodou je, že tyhle dobrovolné sbory, umístěné celé světy a světelné roky daleko od svých rodných sektorů, nejsou jen potenciálními rukojmími, ale brání svým domovským světům v příliš snadném rozpoutání revoluce nebo občanské války.“

Ozvalo se hlasité třesnutí, které znělo jako výstřel zbraně někde v přízemí.

Následoval hlučný smích. Aretha roztouženě pohlédla na dveře séparé.

Sten se usmál. „Děkuji vám, plukovníku. Jsem vaším dlužníkem. Mohla byste prosím požádat Delaney-ho, aby přinesl účet?“

„Smím vás pozvat dolů na panáka?“

„Pochybuji," odvětil Sten. „Musím ráno brzy vstávat a... džentlmen, se kterým mám schůzku, by zřejmě neoceníl, že jeho velvyslanec má na rameni opici. Třebaže krásnou.“

Aretha nedočkavě vyrazila ze dveří a zamířila dolů. Za několik vteřin zaslechli Sten s Cind ještě hlasitější třesnutí.

„Doufám, že má tenhle zapadák zadní dveře," vyjádřila své obavy Cind.

„Má," uklidnil ji. „Už jsi někdy slyšela o špiónském hnízdě, které by je nemělo?“

Stenův jazyk laskal Cindin nahý krk a pomalu sjížděl dolů výstřihem šatů. Cind vzdychla... hluboko v hrdle... skoro jako by zavrčela. Rukou jí jezdil po vnitřní straně stehna.

Pronajaté gravisaně přepnul na autopilota, takže směřovaly mimo všechny dopravní tepny na západ rychlostí sotva padesát kilometrů za hodinu a ve výšce téměř šest tisíc metrů. Ještě než se na sebe vrhli a svalili se na širokou sedačku, Stenovi se podařilo zapnout všechny senzory.

Rukou nahmatl přezku jejího opasku a chvíli s ní zápolil. Nic se nedělo. „Připadám si jako nějaký zajíc.“

„To se nediv," zamručela Cind. „Sáhodlouze mi vyprávíš o té obří, imperiální posteli - a potom mě hodíš na zadní sedadlo drožky, jako kdybychom byli dva nadržení puberťáci. Ani bych se nedivila, kdyby nad náma přeletěli poldové," šeptala mu do ucha. „Už vidím ty titulky: 'Velvyslanec a hrdina přistižen v objetí nahé osobní strážce'.“

„Ale ty nejsi..."

Prsty najednou našly svůj cíl.

„Ale jsem," ujistila chraplavě Cind, když z ní spadly šaty a tmavé bradavky jejích malých ňader se zaskvěly v měsíčním svitu.

Jejich rty se spojily a jazyky se pohybovaly tak něžně, jako by to bylo dávno nacvičené a určitě ne poprvé; poté ho zaplavil její žár a táhl jej někam dolů a dovnitř do věčnosti.

KAPITOLA ŠESTÁ

V CÍSAŘOVÉ PRACOVNĚ vládla chladná atmosféra. Nebylo zde vidět žádný alk ani stregg. Sten byl velmi sklíčený, když se brífink v souvislosti s jeho altajskou misí chýlil ke konci a Císař probíral poslední položky.

„Kódování... SOI... bezpečnostní postupy... všechno je to tady na té kartě. Jsme připraveni. *Victory* se může odlepit během tří E-dnů, jakmile bude naložen proviant a arsenál."

Sten položil Císaři na stůl dvě kopie své mikrokarty. Byly kódované a označené pro přístup s nejvyšší bezpečností. Císař je ignoroval.

„Zdá se, že ses při výběru personálu velvyslanectví docela činil. Tvůj odvěký pobočník - ten těžkosvět'an. Bhorové. Jejich velitelka. Velmi fotogenická. Skvělý způsob, jak se v zahraničí vyhnout... milostným pletkám. "

Sten si uvědomoval, že ten, kdo se s Císařem setkal před ním, musel panovníkovi pěkně hnout žlučí. Byl však na špatnou náladu svých nadřízených zvyklý. „Ještě jedna věc, pane. Týká se personálu."

„Co víc by sis moh přát?"

„Kapitána pro *Victory*. Vše nasvědčuje tomu, že budu na Jochi velmi zaneprázdněný."

„Je někdo, koho bys chtěl?"

„Flotilní admirál Rohber Mason. Momentálně zde na Původním světě čeká na převelení."

Stenovi ten nápad zprvu připadal jako špatný vtíp. Po kratším zvážení mu to ovšem čím dál tím víc připadalo jako dobrý nápad. Mason možná povede loď tyranskými metodami, ale morálka posádky *Victory* Stena nijak zvlášť nezajímala. Hlavní bylo zůstat naživu -a Sten tušil, že pedantský Mason by to mohl dokázat. Navíc věděl, že admirál uposlechne jeho rozkazů. Tak trochu byl zvědav, jestli se Masonovi bude přičít služba pod člověkem, kterého nemá rád. Pravděpodobně ne - Mason téměř jistě choval stejné pocity ke všem ostatním myslícím bytostem. Sten sám už jako delinq a poté jako voják zjistil, že člověk nemusí být s někým kamarád, aby s ním mohl spolupracovat.

„Hmm. Dobrá. Ale proč máš ve zvyku chtít vždycky mý nejlepší lidi."

Takže Císař již slyšel o Stenových potenciálních rekrutech z řad Gurkhů. „Ano pane?" vyhrkl. „A to mě přivádí k další otázce. Na tuto misi se mi dobrovolně přihlásilo sedmadvacet mužů z řad vašich Gurkhů."

„A co jsi jim řekl?"

„Řekl jsem jim, že pokud to bude v souladu s imperiální politikou, jsou vítáni. Chovali se, jako kdyby již dostali váš tichý souhlas."

Císař se otočil na křesle a pohlédl dolů na rozlehlé pozemky hradu. Řekl cosi, čemu Sten nerozuměl.

„Promiňte, pane?"

„Ale to nic."

mlčení. Poté se Císař znovu otočil k němu. Usmíval se. Dokonce se jednou uchichtl.

„Přítomnost několika Nepálců," řekl, „by bytostem

Altajský hvězdokupy jistě naznačila, že tvou misi je nutný brát hodně vážně - a že jsi napojenej na nejvyšší kruhy, nemám pravdu?"

Sten neodpověděl.

„Vezmi si je," dodal Věčný Císař. „Jenom jim to prospěje. Pravděpodobně zahájíme program, kdy budou Gurkhové dělat kolečko na rozličných úkolech v terénu. Aby získali zkušenosti - a aby nezatrpkli."

„Ano, pane."

„Myslím, že jsi při přípravě týmu odved skvělou práci. Přeju ti úspěch. A štěstí."

Císař vstal a podal mu ruku. Sten mu s ní potřásl, postavil se do pozoru a zasalutoval - ačkoliv byl v civilu. Velmi moudře udělal čelem vzad a namířil si to k východu. Žádná sklenka na rozloučenou. Vrtalo mu však hlavou, co podle něj Císař řekl, když byl otočen zády: „Takže všechno se mění..."

Císař držel obřadní úsměv, dokud se za Stenem nezavřely dveře. Zůstal dlouho stát s očima

upnutýma na dveře, kterými Sten odešel, než se znovu posadil a zmáčkl tlačítko na znamení komorníkovi, že k němu může vpustit další katastrofu.

Sten se stavěl v administrativní kanceláři Arundelu, aby je přiměl vydat rozkaz, který by přeřadil Masona na *Victory* a aby sdělil veliteli Gurkhů, že žádost jeho dobrovolníků byla schválena a že si mají sbalit své věci a následujícího dne se hlásit na palubě. Poté si to v poněkud mizerné náladě namířil ke svým gravisáním. Sakra. Měl poslat Lalbahadura Thapu na jednu z nepálských osmitisícovek, aby mu trochu omrzlo ochlupení na přirození, a jeho šestadvacet kumpánů s ním.

A skutečnost, že ho někdo špehuje do té míry, aby věděl, že on a Cind nespí sólo - ne že by se svým nově se rozvíjejícím vztahem nějak tajili - se mu také vůbec nelíbilo.

Sten věděl, že Císař přežíval tak dlouho, jak přežíval, i díky tomu, že měl vždy ty nejlepší možné informace. Věděl také, že všichni dvořané v imperiálním paláci mají alespoň minimální špionážní výcvik a že většina z nich jsou bývalí specialisté. Vlastně mu připadalo pochopitelné, že chce Císař vědět, zdali je jeho velvyslanec volný, zadaný nebo naopak neukožený chlípák. Ale nelíbilo se mu to.

Jak sestupoval po širokém schodišti na přehlídkovou plochu, automaticky se rukou dotkl čela, když opětoval pozdrav čestné stráže. Tenhle svět je plný čmuchalů, pomyslel si znechuceně. Najednou se uchichtl. Špióni nemají rádi, když se *jim* někdo dívá pod peřinu.

Vedle jeho gravisání stály další, téměř dokonalý duplikát. To bylo podivné... Stenův dopravní prostředek bylo štíhlé a dlouhé bílé vozidlo zářící luxusem, který Čpěl oficiální okázalostí od soukromého řidiče a stráže - jeden z Cindiných Bhorů - přes malé velvyslanecké vlaječky třepotající se na každém rohu vozidla až po fototropickou, průsvitnou střechu. Na Původním světě nic neobvyklého. Ale Stenova diplomatická jachta byla na dveřích po obou stranách zdobena imperiálním erbem na červeném pozadí.

Tomu druhému vozidlu chyběly ve srovnání se Stenovým jen velvyslanecké vlaječky. Dveře se otevřely... a z nich vystoupil Ian Mahoney.

Mahoney byl bývalý šéf jednotek Mercury, bývalý šéf oddílu Kudlanek, muž, který Stena vytáhl z továrního světa Vulkánu a naverboval jej do imperiálních služeb. Mahoney odešel velet elitní první divizi imperiální gardy, aby se následně stal vrchním velitelem tažení proti Tahnům. Později, když byl Věčný Císař zavražděn, Mahoney přišel s iniciativou směřující k likvidaci jeho vrahů, rady důvěrníků.

Když Císař získal Říši zpět, Mahoney dostal pověření podobné tomu Stenovu: stal se jedním z Císařových potulných prostředníků s nejvyšší pravomocí.

Poskládat rozcupovanou Říši znovu dohromady byl nadlidský úkol. A tak se během posledních let viděl Sten s Mahoneym pouze dvakrát a i tyto dvě příležitosti trvaly velmi krátce.

Mahoney si žertovně prohlížel Stenova ramena. „Těmhle výložkám vůbec nerozumím. Mám nižší hodnost než ty, nebo mi *líbáš* prsten? “

Sten se rozesmál a překvapilo jej, že má zničehonic dobrou náladu. Uvědomil si, že existuje jen málo lidí, se kterými by mohl hovořit otevřeně, natož pak, aby je mohl považoval za své učitele, ačkoliv on Mahoneymu zachránil řiť tolikrát, jako Mahoney jemu.

„Zatraceně,“ zaklel žertovně Sten, „nejsem si jist, jakou platební třídu dostanu tentokrát. Zůstaňme u toho, že ti budu říkat pane - aspoň se nebudu muset omlouvat za staré zvyky. Máš čas na skleničku? “

Mahoney zavrtěl hlavou. „Bohužel, jsem na cestě do služby. A věř, že je to cesta kamenitá. Zanedlouho mám před parlamentem pronést poněkud bezvýznamnější řeč než obvykle. A až bych milerád vystoupil na pódium, říhnu si streggové výpary a začal proklínat všechny politiky i s jejich neexistujícími dušemi, myslím, že starej“ - Mahoney pokynul palcem k Císařovu apartmá - „by si mě za to pěkně podal.“

„Do hajzlu,“ zaklel Sten. „Bojovali jsme spolu ve válkách proto, aby skončily, a když jsme toho docílili, nedovolí nám sebemenší ulejvání.“

Mahoney se zamračil, zdánlivě hluboce zamyšlen. „Víš co, mám pár minut před projevem volno. Můžeme si zajít zacvičit, což oba potřebujeme, a popovídat si. Trochu se obout do těch pitomých politiků - jestli máš čas.“

„Na tebe vždycky, lane.“

„Neměl právě tady někde Císař svou dílnu?“ ptal se Mahoney. „Co on to tam tenkrát dělal... jak se to zas jmenovalo?“

„Kytaru,“ odvětil Sten.

„Nechápu, proč dílnu nenechal po svém návratu postavit... znovu?“ vrtěl hlavou Mahoney.

Sten pokrčil rameny. Potřeboval upustit trochu páry, ale Mahoney zatím vytrvale blábolil o samých banalitách.

„Jó, to bejvaly časy, co...“ Najednou se Mahoneyho nevázaný tón změnil. „Zatraceně, nevěřil bys, jakou mi dalo práci tě vystopovat, hochu. Usmívej se. Jsme teď na okamžik mimo dosah parabolických mikrofonů, ale tam na protějším cimbuří je jedna dalekozraká kamera, co umí odezírat ze rtů.“

Sten se zarazil na pouhou mikrosekundu, načež se proměnil v naprostého profesionála. „Jak můžeš vědět, že jsme čistý?“

„Mám kopii všech bezpečnostních plánů - a změn -Arundelu. Jedna žena na oddělení mi dluží laskavost.“

„Co se to tu děje?“

„Zatraceně Stene, jak rád bych ti na to nějak rozumně odpověděl. Nebo ti řek, že máme dvě minuty, než budeme v dosahu dalšího snímače. Protože tím si nejsem tak docela jist. Ale tady... není něco v pořádku. A to už od chvíle, kdy se vrátil.“ Mahoney si odkašlal. „Nebo už jsem prostě jen senilní paranoik. Ale v mých očích je hlavním problémem Císař.“

Stenovi se málem podlomily nohy úlevou. Takže je to tady - všiml si toho i někdo jiný.

„A když se ti budu pokoušet vysvětlovat details, pomyslíš si, že jsem mimo,“ pokračoval Mahoney. „Protože... jsou to všechno jen maličkosti. Maličkosti, které vedou k velkým věcem.“

„Jako třeba ti noví hoši v šedých oblecích?“ nadhodil Sten. „Interní bezpečnost.“

„To je zrovna větší věc. Ještě zajímavější je ale fakt, že nespadají ani pod Mercury ani pod Kudlanky. A velmi podivné je, že čím bližší jsou Císaři, tím víc vypadají jako jeho synové nebo tak něco. Čas!“

„Pravda. Jsem dost unavený. V poslední době mě pomyšlení na návrat na Smallbridge láká čím dál tím víc,“ spustil Sten s rozvahou. „Ať se celý svět třeba zblázní.“

„Vždycky jsem si říkal, že ti chybí ambice,“ navázal Mahoney.

„A čím jsem starší, tím méně jich mám.“

„Jasně. Strávil jsi nějaký čas u dvora?“

„Ani ne.“

„Dneska se to tam všechno bere hrozně vážně,“ poznamenal Ian. „Bývalo to místo, kde Císař za pomoci vlivu a peněz skladoval hloupé a nebezpečné lidi. Dal jim titul a nechal si je tam, aby nemohli doma dělat problémy. Většina z nich tam poskakuje dodnes. Ale zdá se, že Věčný Císař v jejich společnosti tráví mnohem více času. A navíc se tam začínají objevovat i lidé, kteří nejsou žádní papoušci.“

„Co to znamená?“

„Nevím,“ odvětil Mahoney.

„Všiml sis, jak krátkou roznětku mají v poslední době Císařovy nálady?“ otázal se Sten.

„Víš,“ řekl na to Mahoney, když bezmocně rozpráhl paže, ale najednou si zřejmě něco rozmyslel, „takovýhle kraviny - jako jestli mu tam haraší - ani nevím, jestli jsou důležité. Možná takový byl odjakživa. Možná se jen příliš snaží dát tuhle zruinovanou Říši do pořádku. Já... já vážně nevím,“ zopakoval Mahoney.

„To je jiná otázka,“ namítl Sten. „A možná, že ta pravá otázka, která mě sžírá, zní: Lze vůbec tuhle podělanou Říši zachránit? Nebo ji Tahnské války spolu s radou důvěrníků příliš potloukly?“

„Stopni to... tři, dva, teď... Víš, Stene, jediná odpověď, kterou na tohle mám, je NI - nedostatek informací.“

Kráčeli dál po pěšině, jež se klikatila k umělé hoře, kterou si Věčný Císař nechal původně postavit, aby bránila ve výhledu na ty pitomce v parlamentu. Konečně Mahoney oznámil, že jsou opět mimo dosah jakýchkoli štěnic a zeptal se Stena na jeho současné přidělení.

„Teď máme deset minut, takže mi to můžeš vyložit podrobněji.“

Sten tak učinil. Mahoney po většinou mlčel s výjimkou občasného zavrtění hlavou či vzdechu.

„Tak to je klasický příklad toho, o čem jsem mluvil,“ shrnul to Mahoney. „Altajská hvězdokupa. Šéf měl dobrou analýzu, ale tobě připadá divný, proč to nechal běžet tak dlouho. Já to přičítám jeho zaneprázdnění jinými katastrofami.“

Je ale špatný, že po tobě chce, abys tam letěl a držel ochrannou ruku nad Khaqanem a žehnal tak jeho lumpárnám. Stejně tak tě mohl poslat, aby ses seznámil s problémem a *poté* došel k rozhodnutí,

jestli posílit starého zloděje nebo tam jen poslat tým Kudlanek, aby mu podřízly krk.

A jak jsem teď přemejšlel nahlas, něco mě napadlo. Je to proto, že Císař nemá takovou trpělivost a představitost, jakou kdysi míval.

„Nu což," vzdychl. „Nu což."

„Problém je v tom," usmál se trochu smutně Sten, „že Císař je jediný hráč ve městě."

Mahoney mu neodpověděl. „Jsem si jist, že se to všechno srovná," prohlásil obligátně. „Nyní se blížíme do prostoru dalších velkých uší. Dovol mi, abych se ujal svého úkolu. Nekomplikoval jsem si život proto, že by mě nějak zvlášť zajímaly tvé hnidopišské osobní problémy. Od takových pitomostí jsou kaplani."

Sten se rozesmál, protože tohle mu opravdu zlepšilo náladu. Mahoney použil staré dobré kudlankovské vyjádření sympatií stylem „sory, kámo, že vykrvácíš, ale nemohs bys to zkusit jinou barvou, já totiž odjakživa nenávidím červenou".

„Nejdřív tohle." Mahoney se dotkl Stenovy ruky a předal mu malý kousek plastu. „Je to citlivé na tělesnou teplotu. Měj to u sebe. Když to upustíš, zničí se to."

„Co je na tom?"

„Jeden velmi užitečný, velmi komplikovaný počítačový program a jeho dva bratři. Dostán se ke kterémukoliv imperiálnímu počítačovému terminálu, který je k dispozici pro všechny jednotky, a zadej kódy. První vymaže všechny reference o jistém lanu Mahoneym kdekoliv v imperiálních záznamech, včetně kudlankovských a těch, které jsou určeny jen pro Císařovy oči.

Druhý udělá to samé se záznamy o jistém Karlu Stenovi a třetí je pro tu skotskou bečku Kilgoura. Po smazání těchto údajů začne program mutovat a rozlézat se všemi směry a ničit vše, co mu přijde do cesty."

„Proč bych měl sakra něco *takového* potřebovat?" zhrozil se Sten.

Mahoney neodpověděl. „A ještě něco. Poslouchej pozorně, protože to hodlám říkat jenom jednou a chci, aby sis to schoval do té nejzadnější partie svého mozku.

Když se to podělá - *opravdu* podělá, a věř, že budeš vědět naprosto přesně, o čem mluvím, jestli se tak stane - začni návratem domů. Něco tam na tebe čeká."

„Small -"

„Hlavně mysl, proboha," zavrčel Mahoney. „To je všechno. Čtyři nástroje, možná. Nebo čtyři výplody senilního starce?"

Mahoney se najednou rozchechtal. „... a on na to: ty idiote, měl jsi říct, že její *duše* skýtala *naději*."

Mahoney se hlasitě chechtal. Sten, zvyklý na situace, kdy je zapotřebí náhlého veselí bez sebemenšího vtipu, se také rozesmál. „Fajn, lane. Jestliže máme oprašovat starý fóry, tady je jeden Kilgourův, který radši ani nebudu zkoušet tím jeho dialektem."

Když se jeho ústa dala do pohybu, aby reprodukovala zpola zapomenutý vtip, Sten se zdržel provinilého pohledu přes rameno zpět na hrad Arundel... a soustředil se na humor, oplzlosti, Skoty a na hloupost.

O několik dní později stál lan Mahoney ve stínu nedaleko hangáru v kosmopřístavu. Daleko na ploše plál do tmy fialový plamen.

Victory se ladně zvedala na motorech Yukawa, dokud se neocitla v tisíci metrech nad Původním světem.

Poté její kapitán přepnul na hvězdný pohon a znenadání bylo všude jen ticho a prázdná noční obloha.

Mahoney tam dlouho zůstal stát a hleděl do prázdna.

Hodně štěstí, hochu. Víc, než ho mám já. Protože se nemůžu zbavit dojmu, že mě to mé právě opouští.

Doufám, že ti dojde, že tohle město dozrálo pro hod na další zvíře - a že zjistíš, kdo by jím měl být.

KAPITOLA SEDMÁ

V MÍSTNOSTI SE nacházelo asi dvacet bytostí. Vládla spiklenecká atmosféra. Místnost byla plná hovoru - a pachů. Sladké pižmo Suzdalů. Mátoverybí odér Bogaziů. A metanočpavkové aroma lidí.

„Páchnout to jako na toaletě," zaklapal bogazijský samec. „Na naší toaletě."

„Pst. Někdo může slyšet," varovala jedna z jeho žen. Obležela jej, urovnávala mu rozčuchaná křídla, aby vypadal co nejkrásněji. Jmenoval se Hoatzin.

Poklepal velkým kladivem svého zobáku o její, což byl výraz rozkoše. „Já lidi studovat jen v knihách," prohlásil Hoatzin. „Některé ve škole vidět, ale ne zblízka."

Zamával jemnou, chápavou paží na lidi v místnosti. „Tohle *velmi* blízko. Mně líbit. Ne ten pach. Ale zkoumat zblízka." Hoatzin byl učitel, stejně jako většina samců v jeho společenství. Vychovávali mladé. Jejich doménou bylo hnízdo a kniha. Pro ženy to byl lov.

Hoatzin pyšně pohlédl na hlavní tabuli. Tady se sešli vůdcové všech skupin, hledali způsob nebo přinejmenším kompromis, jak se domluvit. Jeho hlavní žena, Diatry, byla jednou ze čtyř. Také hovořila.

„My mluvit zasvěceně, ale o ničem," pronesla. „Mluvit o vejcích, ve kterých nic nebýt. Můžeme mluvit celou noc. Povídat a povídat. Vejce se stejně nevylíhnout." Shlédla přes kladivovitý zobák na mnohem menší bytosti kolem ní. Dokonce i na Bogazie byla velká: téměř tři metry.

Suzdalská vůdkyně smečky vycenila zuby. Tlumené světlo osvítilo jejich ostré hrany. „Zhodnotila jsi to jako správný, Bogazi," řekla Youtang. „Zapomeňte na maso. Jděte ke kosti věci." Lichotka vůči někdejšímu nepříteli nebyla úmyslná. Youtanga už ty nekonečné souboje unavovaly. Pravděpodobně by ji velmi překvapilo, kdyby zjistila, že má s Bogazii ještě jedno společné: V nenávisti lidského pachu by obě rasy mohly být bratry.

Generál vzdychl. Nebyl si jist, proč se nechal umluvit k účasti na této schůzce. Snad jen, že ten Tork, Menynder byl nechvalně proslulý svými přesvědčovacími schopnostmi. Douw měl strach. To, co začalo jako pouhá informační sonda, se vyvinulo v plnohodnotné zapojení. Současná situace jej iritovala. Jako jochijský ministr obrany mohl zajisté hodně ztratit.

„Co víc vám k tomu mám říci?" pokrčil Douw bezradně rameny. „Že podmínky jsou netolerovatelné? Samozřejmě, že jsou." Nervózně se rozhlížel kolem sebe. „Chci říct... *některé* podmínky jsou špatné. Na druhé straně..."

„K věci," přerušil jej Menynder.

„Cože?" Douwova tvář pozbyla jakéhokoliv výrazu.

Je to zbabělec, pomyslel si Menynder. Zbabělec se stříbrnými vlasy.

„Tohle není zasedání štábu, generále. Všechny bytosti v této místnosti dávají své životy v šanc. Musíme začít mluvit otevřeně. Jinak naše riskování nestálo za to."

Pokynul ke všem zúčastněným. „Říkal jsem vám, že tohle místo je čisté. Nechal jsem ho očistit od štěnic kámen po kameni. Takže zatím máme alespoň bezpečné místo, kde se můžeme scházet. Přímo uprostřed nejrušnější torské čtvrti na Jochi." Když mluvil, odpočítával jednotlivé body na prstech. Youtang vystrčila hlavu a zkontaktovala Bogazie. „A tady Diatry je pravděpodobně na Khaqanově seznamu *nejpodezřelejších* bytostí, takže riskuje už jen tím, že vyleze ze svého hnízda."

Tork se těžce pohnul na židli. „Přiznejme si to, generále, jestli Khaqan ví, že jsme tady, jsme vlastně už mrtví. Takže pojďme na to."

Douw myšlenku přijal a pomalu ji převaloval ve své konzervativní, vojenské hlavě. Menynder má pravdu.

„Blízkým pozorováním Khaqana," prohlásil formálně, „jsem došel k závěru, že je šílený."

Nikdo se nesmál. Všechny bytosti v místnosti si uvědomovaly, jak závažný krok Douw právě učinil. Ta slova vyzněla, skoro jako kdyby se rozléhala soudní síní.

„A co víc, jsem přesvědčen, že se stal nebezpečným nejen sobě samému, ale i všem bytostem žijícím v Altajské hvězdokupě." Generál se zhluboka nadechl a znovu hlasitě vydechl. Tak. A je to.

Místnost explodovala.

„Já říkám, že je šílený," souhlasila Youtang. „Zabil všechna svá kořata, nemám pravdu? "

„Jedno kuře mu dělat problémy," poznamenala Diatry. „Spolčit se s rebely."

„Jistě. Ale co ti ostatní? Tři dcery a syn. Všechny je zabil. Báł se, že by nečekali, až umře a uvolní jim místo." Tento hřích Youtang obzvláště rozzlobil. Pokud šlo o mladé, byli Suzdalové velmi ochráncovští.

„Je nenasytný," dodala Diatry. „Jídlo. Pití. Sex. Peníze. Moc. Všeho mít až moc. Po celé hvězdokupě stydnout hnízda. Tržnice prázdné. Fronty před obchody. Celé nekonečné hodiny. Co tohle za život?"

„Děs. Ano, je to děs," zavrčela Youtang.

„A co s tím uděláme?" naléhal Menynder.

„Co s tím uděláme? Co s tím můžeme dělat?"

Menynder se hlasitě rozesmál. „Nuže myslím, že se tedy všichni, co jsme tady, shodujeme, že ten starý všivák musí pryč."

„Mám tři otázky, které nutno zodpovědět," řekla Diatry. „První: Budeme zabíjet? Druhá: Když ano, tak jak? Třetí: Až on pryč, kdo vládnout? Souhlasíte?"

Nikdo nic nenamítal.

„Začněme tedy od konce," spustil Menynder. „Teď budu mluvit jako Tork. Už mě nebaví, jak jsme ořezávání, protože jsme menšina. Kdokoliv převezme vládu po Khaqanovi, se tím bude muset zabývat."

„Souhlasím," pronesla Youtang.

„Bogaziové také," dodala Diatry.

„Co takhle Dr. Iskra?" podivil se nahlas Menynder. „Je to uznávaná osoba po celé hvězdokupě. A má pověst člověka schopného vidět všechny strany problému."

Iskra, příslušník jochianské většiny, byl slavný profesor, který měl styky v imperiálních kruzích. Dalším plusem byla skutečnost, že působil jako Císařův guvernér jedné z pokořených tahnských oblastí.

Následovalo hrobové ticho, když shromážděné bytosti začaly přemýšlet o Menynderově návrhu.

„Nevím, nevím," řekla nakonec Youtang. „Spousta dýmu. Málo substance. Chci říci, kdo ví, jak ten člověk doopravdy smýšlí?"

Všichni se obrátili ke generálu Douwovi, aby zjistili, jak na tento návrh nahlíží on. Generál se soustředěně mračil. „Opravdu si myslíte, že je Khaqana nutné zabít?" otázel se.

Místností se rozlehl frustrovaný šum, ale než kdokoliv stačil promluvit, rozlétly se dveře.

Všechny bytosti v místnosti ztratily několik let života, jak pohlédli do tváře své nejděsivější noční můry: Khaqanovi. Stál ve dveřích s vojáky ve zlatých róbách po boku. Kulovnice měli zdvižené a zamířené.

„Zrádci?" zařval Khaqan. „Osnováte moji smrt!"

Vykročil vpřed, tvář bezkrevná maska smrti, kostnaté prsty píchaly do vzduchu jako nějácí fantómové, aby probodly každé srdce, vyprazdňující se plíce a strachy vyměšující orgány.

„Usmažím vás zaživa," ječel Khaqan. To již stál u stolu a divoce na ně chrлил svůj hněv. „Ale nejdřív vás rozkrájím - kousek po kousku. A těmi kousky nakrmím vaše děti. A vašimi dětmi nakrmím vaše přátele. A teprve oni stanou u popravčí zdi."

Zběsilý vztek se mu nahromadil v hrudi jako obrovský balón:

„Odvedte je do mé -"

Náhlé ticho. Všichni zírali na Khaqana, kterému ústa zmrzla otevřená dokořán. Oči mu lezly z důlků. Zsinalý obličej prudce zrudl. Dokonce i vojáci nechápavě zírali.

Khaqan padl obličejem na stůl. Kosti zapraštěly. Z úst se mu vyřinula karmínová krev. Poté se tělo pozvolna sesulo na podlahu.

Menynder k němu přidřepł a zkušeně položil Khaqanovi ruku na hrdlo.

Vstal. Sňal si brýle. Vyčistil je. A zase si je nasadil.

„Nuže?" Otázka překvapivě přišla od kapitána Khaqanovy stráže.

„Je mrtvý," oznámil Menynder.

„Díky bohu," řekl jeden z vojáků a spustil hlaveň zbraně k zemi. „Ten starej zkurvysyn už dočista zmagoril. "

KAPITOLA OSMÁ

VELVYSLANEC s bojovnicí leželi propleteni na posteli a spali. Jejich nahé končetiny byly do sebe tak zamotány, že to připomínalo erotickou verzi nějakého starodávného čínského provazového hlavolamu. Velvyslancův rozkrok zakrývala vojenská čepice bojovnice.

Skrze silné, izolované zdi velvyslancovy kajuty/ apartmá zazníval vzdálený ruch střídání směn. Někde v útrobách *Victory* ožilo čerpadlo a začalo filtrovat tekutiny do hydroponických zásobníků.

Nejprve se pohnuly blondaté kadeře bojovnice. Dlouhé řasy se rozevřely. Bojovnice pohlédla spícímu velvyslanci do tváře. Její oči zabloudily dolů k čepici a uličnický se rozzářily. Zuby jako perličky se zaleskly v šibalském úsměvu.

Cind opatrně rozvázala svoji část uzlu a vyprostila své krásné údy ze Stenova sevření. Poklekla na obrovité posteli Věčného Císaře. Na jejím sametovém povrchu bylo místo pro celou divizi milenců. Ovšem na to, co měla Cind v plánu, bylo takové obří hřiště plýtváním.

Opatrně zvedla čepici. Štíhlé prsty našly svůj cíl. Blondaté vlasy a měkké rty se ponořily dolů.

Stenovi se zdálo, že je na Smallbridge. Toulal se sněžnými poli, která se rozkládala mezi lesem a jeho srubem u jezera. Z nějakého důvodu byl oděn do bojového postroje - pevného bojové postroje. Ještě podivnější však bylo, že měl postroj navlečený na holém těle. Ne že by mu to bylo nepohodlné. Prostě to jen bylo divné.

Najednou se ocitl uvnitř srubu. Ležel u praskajícího krbu. Postroj byl pryč. Ale on byl stále nahý - a dělo se něco krásného. Najednou si uvědomil, že spí. A zdá se mu sen. No, ale něco z toho přece jen nebyl sen. Určitě ne to, že je nahý. Nebo to krásné, co se dělo. Potom oheň zapraskal hlasitěji.

„Velvyslance, jste žádán na můstku!" sděloval mu oheň.

„Cože?" zamumlal.

„Velvyslance! Slyšíte mě? "

„Jdi pryč, ohni. Teď nemám čas."

„Velvyslance Stene. Tady admirál Mason. Potřebuji vás na můstku."

Všechno krásné najednou skončilo. Sten otevřel oči a okamžitě dostal špatnou náladu. Ta se mu zkazila ještě více, když uviděl Cindiny oblé křivky a zklamanou tvář. „Promiň," špitl. Pokrčila rameny.

Sten stiskl tlačítko komu zabudovaného do nočního stolku. „Oukej, Masone," snažil se ze všech sil, aby nevřčel, ale nedařilo se mu to. „Hned jsem u vás."

Cind se rozesmála. Sten se zamračil ještě víc. „Podělanej Mason."

„Dej mi to rozkazem," řekla Cind, „a já ho postavím před popravčí četou a skončuju to s ním."

Stenovi po chvíli došlo, že to byl vtip a smál se s ní. „Jo ale jen v případě, že ho předtím můžu mučit," zavrčel. „Vím přesně, kde začnu." Vyhrabal se z postele a začal se oblékat.

„Nastupuju do služby až za dvě hodiny," sdělila mu Cind. „Takže když se stačíš vrátit, než se osprchuji..." Nedopověděla větu.

„Pospíším si," ujistil ji Sten.

O dvě hodiny později se podíval na hodiny, melancholicky zavzpomínal na Cind a obrátil se zpět k Masonovi.

„Možná že přehlušujeme své vlastní senzory," navrhl váhavě. „*Victory* je poměrně nová. Motory toho nemají moc nalétáno. Možná propouštějí tlumiče?"

Jizva na Masonově tváři zbrunátněla. Osobně kontroloval sken každého nýtu, záhybu a švu. V žádném případě by nedovolil nějakou chybu, která by jej před tímhle xypačím synem mohla zahanbit. To by raději jedl trus namísto proviantu.

„Stalo se mi to na mé první taklodi," zalhal uhlazeně Sten, protože vytušil Masonovy myšlenky. Nechtěl toho člověka popichovat. Koneckonců, tady velel Mason. Sten prostě jen chtěl, aby se problém vyřešil. „Byla nová a sotva zaběhnutá, když jsme ji já a pan Kilgour dostali."

Sten pokynul na svého přítele těžkosvětana, jehož technické znalosti již zrekvíroval Masonův komunikační důstojník. Ti dva spolu právě o něčem rozmlouvali a mávali přitom rukama nad centrálním panelem komu. Vzduch houstl jedním odborným výrazem za druhým.

„Konstruktér tehdy zapomněl započítat dopad motorů na tlumení po záběhu," dodal Sten. „Rušilo

nám to příjem i vysílání."

Barva Masonovy jizvy se vrátila do normálu. „Dobrý nápad," připustil. „Zkontroluji to." Dal rozkaz svému vrchnímu technikovi, v duchu se nakopl do zadnice, že ho to nenapadlo samotného.

Pár minut nato přišla odpověď. „Nevyšlo to," oznámil Mason. Byl příliš velký profesionál na to, aby pociťoval nějakou škodolibou radost. I admirál chtěl mít tenhle problém z krku. „S tím propouštěním jste měl pravdu, ale je jen slabé. Nebo alespoň ne tak velké, aby to nadělalo takovou paseku."

Sten přikývl. Byl to pouhý dohad. Pohlédl na Kilgoura a na komunikačního důstojníka a chtěl se zeptat, jak se jim daří, ale radši držel jazyk za zuby. To není jeho starost.

„Máte nějaké hlášení?" zaslechl Sten Masonovu otázku adresovanou komunikačnímu důstojníkovi. Důstojník s Kilgourem na sebe pohlédli. „Radši by vám to měl říci on, pane," sdělil důstojník.

„Taky mi nejdřív vrtalo hlavou, esli to nejni to tlumení, pane," spustil Kilgour. „Ale to by zmrzačilo jen vysílání, tedy naše mluvení. Poslouchání ne."

„Až na pár zbloudilých radiových ozvěn, pane," obrátil se důstojník k Masonovi, „nedochází na celé planetě k jedinému vysílání. Jochi je němá. Mlčí dokonce i vid. A víte, jak široká jsou ta pásma? Pokoušel jsem se o všechny druhy vysílání, které mě napadly, abych někoho probudil. Pan Kilgour přispěl několika vlastními nápady. Duplicitně jsem identifikoval *Victory*. Dokonce jsem zdůraznil, že na palubě je osobní emisar Jeho Veličenstva." Ustaraně kývl ke Stenovi. „Přesto žádná odpověď."

„Nějaký signál z jiných světů v téhle soustavě?" otázal se Mason.

„Negativní, pane. Mlčí stejně jako Jochi. Zajímavé ale je..." Jeho hlas utichl.

„No? Vymáčknete se, člověče."

Komunikační důstojník pohlédl na Kilgoura a olízl si rty.

Kilgour jej pobídl kývnutím.

„Je to velice strašidelné, jestli to tak mohu říci, pane. Říkal jsem, že nikdo nic nevysílá, ale každý skener, který máme zapnutý, ukazuje záblesk života. Jako kdyby byly všechny bytosti na Jochi naladěny na stejnou vlnu. Poslouchají. Ale neodpovídají."

„To ticho má takovou nepatrnou ozvěnu, pane," doplnil Alex. „Jako duchy, který má bábrlinka vyvolávala, aby nás s nima jako děcka strašila."

Mason na Alexe sklesle pohlédl, poté se obrátil ke svému komunikačnímu důstojníkovi. „Vysílejte dál," rozkázal.

„Ano, pane."

Komunikační důstojník zapnul mikrofon. „Tady *Victory*, imperiální bojová loď Jeho Veličenstva. Žádáme všechny přijímací stanice, aby se ohlásily."

Vypnul. Čekal. Následovalo ticho. Zkusil to znovu. „Tady *Victory*, imperiální...!

Mason pokynul Stenovi a přesunul se do tichého rohu na můstku.

„Nechápu, co se tu děje," svěřil se Stenovi. „Jednou jsem kobercově vybombardoval půlku planety a dokonce i z doutnajících trosek se nějakému nebožákovi podařilo dostat se do éteru. Ano, bylo to zpřetrhané vysílání, jistě. Ale ticho, nikdy."

„Napadá mě jen jediný způsob, jak získat odpověď na tuto otázku."

„Myslíte tak jako tak přistát?"

„Přesně to jsem měl na mysli."

„Ale Císař chtěl velkou show. Čestné strážce. Já ve slavnostní bílé uniformě, vy ve smokingu, a celá naše skupina měla hrát pro užaslé zástupy, až se s Khaqanem vřele pozdravíte."

„Zařídím něco na později," uklidnil Masona Sten. „Císař má o tohle místo starost. Raději bych zapomněl na show a zjistil, co se tady děje." Pro efekt potřásl hlavou. „Nedovedu si představit, co by mi řekl, kdybych se vrátil a řekl, sorry, pane. Mise odložena. Zdá se, že obyvatelé Jochi dostali dýmějový mor nebo něco takového."

„Přistanu," souhlasil Mason. „Ale zůstanu v plné pohotovosti. Připraven k akci."

„Odevzdávám se do vašich schopných rukou, admirále," odvětil Sten.

Mason zafuněl a vrátil se ke komunikačnímu panelu. Sten se tiše vytratil z můstku.

„Nějaký duch, Kilgoure," oznámil Sten. Otřel si pot z čela a vyhrnul si límec nahoru, aby jej ochránil před neúprosným jochijským sluncem.

„Taky se může stát, že ten přízrak bude mít u sebe nějakou bombičku," varoval Alex.

Sten se znovu rozhlédl po kosmopřístavu na Ruriku. Kromě jeho skupiny zde nebylo jediné duše.

Tedy alespoň živé duše. Měl dojem, že viděl ohořelý pahýl nohy ležet v suti nad velkým kráterem po bombě. Nebo to byl jen optický klam z horka a vlhkosti zahlcující plíce.

Po celém kosmopřístavu zel bezpočet podobných kráterů, stejně jako ohněm načrtnuté obrysy, které musely patřit parkujícím taklodím a bojovým vozidlům.

Znenadání to zaburácelo a na zem se snesl malý vír, který nasával kusy suti, jak se sunul po prostranství.

Další díra po bombě. Po zatraceně velké bombě. Díra zela v místech, kde kdysi stála řídicí věž.

Twister se zvedl a byl pryč.

„Nyní známe odpověď na otázku, proč s námi nikdo nehovoří," řekl Sten. „Všichni jsou vystrašení. Nechtějí, aby o nich někdo věděl."

„Ale všichni poslouchají," namítl Alex.

Sten přitakal. „Čekají, až se dozví, kdo vyhrál."

Zablesklo se. Následovalo mohutné zahřmění.

Gurkhové znenadání zvedli své willypušky. Někdo nebo něco se blížilo. Sten zpozoroval malou postavu, která se prodírala kolem trosek řídicí věže. Někdo z Cindiných průzkumníků? Ne. Ti se vydali na obchůzku druhým směrem.

„Tož co, dyk je jen jeden," uklidňoval Kilgour.

„Možná je to skupina," namítl suše Sten.

Malá postava se pomalu zvětšovala. Sten už viděl přihrbného člověka s hrudí jako sud, který se vydatně potil horkem. Muž si znechuceně očišťoval ušmudlaný oblek a kráčel neochvějně vpřed. Levou rukou unaveně mával bílou vlajkou ve velikosti kapesníku.

„Nechte ho projít," nařídil Sten Gurkhům.

Rozestoupili se a muž se vděčně přibelhal před Stena, kde se zastavil. Sňal si starožitné brýle. Dýchl na čočky. Otřel je praporem. Nasadil si je. Pohlédl na Stena podivně zvětšenýma hnědýma očima.

„Tuším, že jste velvyslanec Sten," promluvil. „A jestli ano, velmi mě mrzí to bídné uvítání." Rozhlédl se po kráterech. „Ach. Zdá se, že se do toho pustili s vervou."

Otočil se zpět. „Vy jste velvyslanec Sten, nemám pravdu?"

„Jsem." Sten čekal.

„Ach. Odpusťte. To horko mi leze na můj starý torský mozek. Jsem Menynder. Asi jediný, koho tu naleznete, aby promluvil za svůj lid."

Otřel si zpocenou ruku o vlhké oblečení a se zahanbenou grimasou ji nabídl Stenovi.

Sten mu s ní potřásl. Potom ukázal na všudypřítomné stopy ničení. „Co se tu stalo?"

Menynder vzdychl. „Velmi nerad jsem prvním, kdo vám tuto nepříjemnou zprávu sdělí, ale... Khaqan je mrtev."

Sten musel rychle hrábnout do svého pytle diplomatických triků, aby zděšený výraz, který se mu dral na tvář, přerostl v profesionální údiv.

„Co to žvaníte?" ozval se Kilgour. „A kdo by toho starocha vod -"

„Přirozené příčiny," ujistil jej Menynder. Stáhl si límec z krku. „Osobně jsem byl u toho. Celé jsem to viděl."

Hrozný zážitek. Právě jsme všichni usedali k... večeři, když se Khaqan zhroutil na stůl. Mrtvý. Prostě jen tak." Menynder luskl prsty.

„Bylo jeho tělo podrobena pitvě?" otázal se chladně Sten.

„Ano, pane, pitva se konala. Nikdo by si netroufl... Chci říci, že za daných okolností jsme to považovali za moudré. Pracovali na něm dva týmy. A jejich zprávy jsme opravdu zevrubně prostudovali. Chtěli jsme si být stoprocentně jisti." Znovu si začal ohmatávat límec. „Ano, byla to přirozená smrt."

„Kdy bude pohřeb?" zeptal se Sten. Toto zhatilo celou akci. Císař nebude potěšen.

„Eh... to je těžké takhle říci. Víte, všichni jsme souhlasili, že se dohodneme až po konečné zprávě od koronera. Ale všechno se jaksi sesypalo dřív, než jsme se k otázce pohřbu dostali." Menynder ukázal na krátery po bombách. „Jestli chápete, jak to myslím."

Sten chápal.

„Nechci na nikoho ukazovat prstem," pokračoval Menynder, „ale začali to Jochiané. Začali se mezi sebou hádat, kdo bude nový Khaqan. S námi ostatními se nikdo nebavil. Ačkoliv jsme jim dali jasně

najevo, ještě *předtím*, než se začalo střílet, že na tuto otázku máme vlastní názor."

"Přirozeně," utrousil souhlasně Sten.

"No, takže když Jochianům došla ostrá slova, začali bojovat. Všichni jsme se přikrčili. Pak ale nějaká zbloudilá střela zasáhla střed jedné torské čtvrti. Bylo to... hodně zlé. Můj domovský svět uznal za nutné vyslat sem svoji domobranu."

"Eh?"

"No, jen aby ochránila mé lidi, samozřejmě. Nechtěli se dostat do střetů s Jochiany."

"A jak to dopadlo?"

"Nedobře." Menynder si povzdychl. "Myslel jsem si, že to nevydrží. Došlo k jistým... ehm... ostrým výměnám, jestli chápete, co tím myslím."

Sten to chápal docela dobře.

"Samozřejmě, že jakmile se objevila naše domobrana, domobrany Bogaziů a Suzdalů usoudily, že i jejich lid potřebuje ochránit."

"To jsem si domyslel," odvětil Sten. Situace se zdála být čím dál tím horší.

"Dobrá, takže nějaký obrázek jste si udělal. Mám pro vás však jisté velmi špatné zprávy," dodal Menynder, pohlédl na svůj chronometr a nervózně se rozhlédl po kosmopřístavu.

"Aha, takže tohle jako byly ty dobré zprávy, jo?" zavrčel Kilgour, kterému se to všechno zamlouvalo ještě méně než Stenovi, jestli něco takového bylo možné.

"Víte, všichni byli přilepeni na pohotovostních pásmech a čekali, že se objeví kavalerie. *Všichni* jsme slyšeli vaše vysílání. Lidé pravděpodobně přetížili *Jane's* katalog, aby se o *Victory* něco dozvěděli." Ukázal na štíhlý stroj za Stenem, kterým byla Císařova hvězdná loď. "Já osobně, jsem to už věděl. Jsem pyšný na to, že se stále vyznám ve svém starém řemeslu. Ale o vás jsem neslyšel nic určitého." Pokývl na Stena.

Sten v duchu zaklel, když si vzpomněl na slova komunikačního důstojníka, že zkusili úplně všechno.

"Takže... já mám být ta kavalerie."

"Přesně tak, velvyslanče," potvrdil Stenovu domněnku Menynder. "Ověřil jsem si to v imperiálním *Kdo je kdo*. Impozantní. Hrdina voják. Hrdina diplomat. Císařův hlavní člověk. Alespoň tak to stojí tady na Jochi."

Sten si to dokázal docela dobře představit. To není dobré. Takhle si tenhle mizerný den zajistě nepředstavoval.

"Všichni už jsou na cestě," oznámil Menynder. "Musel jsem uhánět jako blázen, abych je předstihl. Všichni budou chtít, abyste je vyslyšel. Jsou schopní vás přetrhout, jak se o vás budou přetahovat."

Menynder se odmlčel, aby myšlenka stačila náležitě dolehnout. "Víte, myslí si, že ten, kdo vás získá na svou stranu, bude nejvyšším zvířetem." Trhl sebou. "Musím si dávat pozor na jazyk. Někteří z mých nejlepších přátel jsou Suzdalové."

"Předpokládám, že máte nějaký plán, jinak byste tu nebyl."

"Ale jistě," souhlasil Menynder. "Ačkoli vás zřejmě těžko přesvědčím o svých dobrých úmyslech."

"Ano. To chápu. Myslel jste, že bychom si mohli pěkně v klidu popovídat v nějaké bezpečné torské čtvrti. Nebo se pletu?"

Menynder se uculil. "Sakra. Nu, což, za pokus to stálo. A jestli ne, tak byste se odtud měl co nejrychleji vytratit."

Tuto poznámku Sten ignoroval. Zamyslel se. Něco ho napadlo.

"Jak daleko je to k velvyslanectví?" Neutrální půda. K imperiálnímu velvyslanectví se nikdo neodvážil ani přiblížit.

"Je to přes celé město," odvětil Menynder. "To nemůžete zvládnout."

Ozvalo se řinčení a rachocení pásů. Sten sebou trhl. Spatřil, jak si obrněný transportér razí cestu troskami. Na žerdi vedle kulometů tanku vlál malý prapor. Sten se ani nemusel ptát. Byl to prapor Jochianů.

Z druhé strany prostranství se ozýval křik. Sten se otočil a spatřil Cind, která uhání jak s větrem o závod, její bhorští průzkumníci v těsném závěsu za ní. Z jejího hrdla se dral jakýsi varovný pokřik a ukazovala na nízkou budovu za sebou.

Z budovy najednou vytryskl gejzír omítky. Celé čelo domu se zřítilo. Další tank se vynořil pod deštěm kovu a zdiva. Tank byl také obrněný. Měl kulomety a vlála na něm vlajka - také jochianská.

Cind celá udýchaná doběhla ke Stenovi. „A to ještě není všechno," ukázala na tank. „Je jich mnohem víc. Vojáci. A podle zvuku to vypadá, že na cestě je pořádný dav."

Hlavní dělostřelecké věže tanků se zničehonic otočily. Navzájem se spatřily. Současně na sebe zahájili palbu protipěchotními střelami z ochuzeného uranu.

V externích reproduktorech *Victory* zapraskal hlas admirála Masona: „Navrhuji, abychom odlétli, velvyslanče."

Sten souhlasil. Obrátil se k Menynderovi. „Raději byste se měl vytrazit. Hodně štěstí."

„Budeme toho potřebovat mnohem víc než pouhé štěstí," podotknul Menynder a rozběhl se do úkrytu. Sten se svou skupinou sprintovali k lodi a vyběhli po schůdkách na palubu.

Za nimi explodoval první tank, po něm další. Všude kolem dopadaly minometné střely. Objevily se další tanky. Z děl šlehal plameny.

Zapřen proti mnoha g vyvolaným rychlým startem lodi *Victory* Sten pozoroval, jak se bojová scéna na hlavní obrazovce můstku kvapem zmenšuje. Tomu říkám uvítání, pomyslel si. No jo, ale jak má tenhle spletenec rozmotat?

Sten se tísnil s Masonem v admirálské kajutě a snažil se přijít na to, co dělat dál. Jak se probírali několika možnými řešeními - od těch slabších až po zcela idiotská - zprávy se hrnuly jedna za druhou. Jochi už nemlčela.

Stenovy oči přelétly po výtisku, který mu podal komunikační důstojník.

„Oni se snad zbláznili," shrnul to jednou větou. „Všichni si navzájem dávají ta nejhorší jména. Vyzývají toho druhého, aby vylezl z úkrytu a bojoval jako normální bytost." Četl dál, než slabě hvízdal a zvedl oči. „Což také dělají." Vybral si jednu zprávu. „Jochianská domobrana uvěznila několik Torků v budově. Nechtěli vyjít ven, aby se nechali zabít. A tak Jochiané budovu zapálili."

„Výborně," ulevil si Mason. „Navíc se rozpoutalo tolik výtržností, že si počítač od samých kalkulací, jak rychle se může konflikt rozšířit, spálil dráty." Odfrkl si. „S diplomacií je konec. Jen to potvrzuje moje soukromé teorie ohledně chování průměrného občana. Jediné, čemu ty bytosti rozumí, je pořádná palba kolem hlavy."

„Pochybují, že by to tady zabralo," prohlásil Sten suše. „Císař chce jejich duše a srdce. Skalpy by mu příliš nepomohly."

„Ale i tak...." nedal se odbýt Mason.

„Já vím," vzdychl Sten. „U takových lidí je to ztraceně lákavé. Bohužel, to, co se právě děje, inicioval až náš příjezd."

„Já za to nehodlám nést žádnou odpovědnost," prohlásil rezolutně Mason.

Sten znovu vzdychl. „To po vás ani nikdo nechce, admirále. Bude to má zadnice, kterou Císař ugruluje. Ačkoliv, jestli se to ještě zhorší, je dost pravděpodobné, že se nespokojí jen se *mou*."

Mason už otevíral ústa, aby odpověděl. Sten zvedl ruku a umlčel jej. Něco ho napadlo. „Můj otec mi vyprávěl o jednom takovém zvířeti," spustil Sten. „Myslím, že mu říkal mula. Paličatá potvora. Říkal, že jediné, čím mohl upoutat její pozornost, bylo, že ji nejdřív bacil prknem po hlavě."

„V tomto směru jsem již něco navrhoval," opáčil Mason.

„Ano. Ví. Ale pro tyhle bytosti by mohl být úder do hlavy příliš usedlým činem... Dobrá. Zkusme tedy vaši myšlenku trochu rozvést..."

Mason se naklonil blíž, když Sten začal načrtávat hrubé obrysy svého plánu.

Zástup Jochianů se blížil k barikádě Bogaziů, metal kameny, suť a posmíval se malé skupince obránců čtvrti. Obchody na obou stranách široké hlavní ulice Ruriku byly prázdné oči plné rozbitého skla. Z mnohých šlehal plameny.

Polední obloha se černala hrozící bouří. Těžké mraky do sebe narážely a vyvolávaly modré oblouky elektrických výbojů.

Vysoký Jochian doběhl k hromadě nábytku a starých trámů, které tvořily barikádu. Vrhel granát, otočil se a pelášil do bezpečí.

Dávka ze samopalů jej srazila k zemi. Ve stejný okamžik granát explodoval. Střepiny zasáhly Bogazie. Ozval se bolestný, rozzuřený křik.

Velká bogazijská samice se vrhla ven dírou, kterou granát vytvořil. Z předloktí jí vyjely ostruhy a popadla dva Jochiany. Jednou prudce udeřila svým kladivovitým zobákem. Podruhé. Lebky praskaly jako skořápky vajec ztenčené nedostatkem vápníku.

Pustila mrtvá těla na zem a otočila se k dalším obětem. Do hrdla ji udeřila těžká tyč. Bogazijská

žena se sesula k zemi vedle dvou mrtvých Jochianů.

Vyrojili se další Bogaziové. V momentě byly kanály na ulici zaplaveny krví.

Nad hlavou se jim nečekaně rozezněl strašidelný zvuk. Ulicí se prohnal silný vítr, který bičoval dav prachem a menšími kusy sutí. Dav ustal ve výtržnostech - a vzhlédl k nebi.

Hlavní třídou se k nim nesl zářivě bílý trup bojové lodě *Victory*. Ne však vysoko na obloze, ale jen kousek pod střechami mrakodrapů, které lemovaly ulici, letěl obří stroj, který nebyl zamýšlen pro použití ve městě.

Křik poblíž barikád sílil a bojová loď se snášela na McLeanových motorech, dostatečně nízko na to, aby si zdívocelý dav mohl dobře prohlédnout imperiální erb na jejích bocích.

Poslal je sám Věčný Císař - kovová pěst a svrchovaný vládce.

„Můj Bože, podívej se na to? “ vzdychl dělník z řad Jochianů.

„Možná se nám konečně dostane spravedlnosti,“ řekl nějaký Bogazi.

„Počkat! Co to dělá?“ zvolal další užaslý Jochian, když nepřítomně zatahal za rukáv nějakého Bogazie.

Victory se snášela stále níž, dokud nebyla výš než dvacet metrů nad zemí. Zástup se shromáždil pod temným mrakem jejího těla. Motory zavrčely a poté se loď pomalu začala sunout vpřed širokou třídou.

Obě strany konfliktu chvíli jen nechápavě zíraly. Potom se otočily k sobě a zíraly jedna na druhou. Provizorní zbraně padaly z rukou a jiných chápavých končetin na zem. Obloha nad nimi najednou zářila jasně modře. Slunce obarvilo chundelaté mraky mnoha pestrými barvami. Čerstvý vzduch voněl jarem.

„Jsme zachráněni!“ zvolal jakýsi Jochian.

„Já věděl, že nás Císař neopustí.“ dodal druhý.

Ze střech kdosi zakřičel: „Loď míří k imperiálnímu velvyslanectví.“

Zakletí pominulo a smějící se a jásající dav se rozběhl za lodí.

Victory pozvolna proplouvala jen několik metrů nad povrchem. Ulice pod ní se najednou zaplnila mořem bytostí. Bogaziové, Jochiané, Suzdalové a Torkové se všichni zamotali mezi sebe, žertovali a plácali se navzájem po ramenou.

Tisíce dalších bytostí se vykláněly z oken vysokých domů a provolávaly slávu *Victory* a jejímu majestátnímu letu.

Po celém Jochi - vlastně po celé hvězdokupě - bytosti ustaly ve své momentální činnosti a pospíšily si sledovat příjezd Císařova muže.

Ještě než loď dorazila ke komplexu imperiálního velvyslanectví, jeho rozlehlé, zdí obehnané pozemky obklopily miliony bytostí. A miliardy dalších vše sledovaly na svých živovidových přijímačích.

Jako mávnutím kouzelného proutku všechny násilnosti ustaly.

Uvnitř *Victory* si Sten narychlo kartáčoval oblek. Cind mu prsty prohrábla vlasy a upravila zbloudilé pramínky.

Alex pohlédl na živovidovou obrazovku a na nezměrný zástup čekající venku. „Seš úplnej krysař, Steníku,“ řekl.

„To radši ani nevyslovuj,“ namítl Sten. „Tomu platili krysama. Nebo já nevím čím ještě.“

Člen posádky zmáčkl tlačítko poklopu. Poklop se ladně otevřel. Sten ucítil na tváři svěží vánek. Slyšel rachot schůdků sjíždějících na plochu.

„Oukej. A teď ke mně pusťte ty parchanty.“

Vystoupil do příválu jásotu.

KNIHA DRUHÁ

KOČIČÍ DRÁP

KAPITOLA DEVÁTÁ

„NIKDY JSEM NEBYL z těch, co popravují posly špatných zpráv," řekl Věčný Císař.

„Anopane," odpověděl Sten.

„Avšak v tomto případě," pokračoval Císař, „je dobře, že tě znám tak dlouho."

„Anopane."

„Je ti doufám jasné, že nejsem potěšen?"

„Ano, Veličenstvo," odpověděl Sten. „Naprosto jasné... pane."

Holografický obraz Císaře se zachvěl, když Stenův šéf přešel ke starožitnému podnosu s nápoji ve své pracovně a nalil si na dva prsty skotské.

„Máš tam něco k pití?" otázal se Císař trochu nepřítomně.

„Jistě, pane," odpověděl Sten. „Říkal jsem si, že bude nejlepší, když si přivezu vlastní zásoby. Vzal ze stolu předchozího velvyslance láhev skotské a nalil si.

Císař pronesl ironický přípitek: „Nejraději bych zvolal chaos nepříteli - ale pravda je taková, že jestli budou jen o trochu zmatenější, než jsou, padáme po hlavě do sraček."

Napil se. Sten ho následoval.

„Víš, že neexistuje způsob, jak zařídit, aby se to nerozkřiklo?" poznamenal Císař. Sten neodpověděl. Vlastně to ani nebyla otázka.

„V médiích se již objevily zprávy, které poukazují na stupňující se krizi v Altaji. Počkej, až zjistíš, jak zlý to ve skutečnosti je." Císař si zamyšleně dolil. „Nejbolestivější je, že mám uzavřený jistý dohody. Dohody zakotvené na pevné důvěře v Říši. Nejmenší náznak díry v konstrukci, kterou jsem opravil, pošle tyhle dohody na orbitu zkázy. A... když padne jedna... začne se pochybovat i o těch dalších."

Sten vzdychl. „Kéž bych vám tak mohl předložit přívětivější obrázek, Vaše Veličenstvo. Ale tohle je pravděpodobně nejlepkavější úkol, do kterého jsem se kdy pustil. A vlastně to ještě ani nezačalo."

„Jsem si toho vědom, Stene," odpověděl Císař. „Khaqan si prostě na umírání vybral špatnej čas." Usrkl ze své sklenky. „Jseš si jistě, že mu někdo nepomoh?"

„Prošel jsem všechna hlášení a z nich je naprosto zřejmé, jak a proč zemřel. Bylo to aneurysma. Prostě mu vyletěl špunt z tepny. Snad jen okolnostmi si nejsem příliš jist." Sten přemýšlel o Menynderově tvrzení, že pořádali večeři na Khaqanovu počest. „Osobně se domnívám, že na tom příliš nezáleží. Možná bylo na cestě nějaké spiknutí... no, podle toho, co jsem viděl, by na tom nebylo nic podivného."

„Souhlasím," přitakal Císař. „Naopak. Připadalo by mi zatraceně podezřelý, kdyby tam žádné náznak spiknutí nebyl. Fajn. Takže okolnosti necháme být -zatím."

„Ano pane."

„Teď musíme situaci co nejrychleji dostat pod kontrolu. Jestliže nás má sledovat celá Říše, nechci, aby si někdo myslel, že k nastalému problému nehodlám zaujmout dostatečně razantní přístup. Jistě se najdou šťouralové, který budou tvrdit, že jsem to podojil. Objeví se i takoví, co řeknou, že jsem po svém návratu ztratil říz. A pak se najdou pitomci, co budou doufat, že jsem změknul, aby mohli vyvolat nějaký nepokoje. Takže s tímhle na zřeteli chci hned od začátku nastavit laťku, jak s danou situací nakládat..."

Což znamená tohle: Když kdokoliv udělá něco, co se nám nelíbí, sejmem ho. Dosadíme mocnou vládu. Okamžitě. S mou *bezvýhradnou* podporou. Jakmile to uděláme, *nebudou* žádné námitky. Alespoň ne v mém doslechu. A pokud se v Altaji objeví hlasité či násilné protesty proti mému rozhodnutí, pak je budu chtít umlčet. Rychle. A to jakýmkoliv způsobem. Nebudu kvůli tomu trpět žádné ponížení!" Císařova mohutná pěst udeřila vší silou do stolu. Dokonce i přes holoreproduktory to znělo jako výstřel.

Náhle Císař přestal dštít síru a chladně se na Stena pousmál. „Chci si být zatraceně jist, že moji nepřátelé i přátelé ví, že si se mnou nesmí zahrávat."

„Anopane. Já... souhlasím, pane..."

„Slyším snad v tvém souhlasu tiché 'ale'?"

„Ne pokud jde o váš celkový záměr, Vaše Veličenstvo. To v žádném případě. Na nějaké váhání není čas. Nicméně, když jste mi popisoval tenhle svět, vůbec jste nepřeháněl, pokud jde o

protichůdnost povah jeho obyvatel. I kdybychom to nějakým obrovským kladivem stloukli dohromady, musíme se mít stále na pozoru, jak to do sebe zapadne."

Sten zmlkl a snažil se číst v Císařově tváři. Byla prázdná. Ale ne nezbytně rozhněvaně prázdná.

„Pokračuj," vybědl jej Císař.

„Jak jistě víte, pane, mluvil jsem se všemi vůdčími osobnostmi - tedy alespoň s bytostmi, které tvrdí, že jimi jsou. Dokud nebudu mít k dispozici lepší analýzu, založenou na bezprostředním lidském průzkumu, musím se spoléhat na své instinkty: tahle věc se může vyvinout mnohem více než čtyřmi směry. Vlastně už se tak stalo. Když jsem přistál na Jochi, v kosmopřístavu na sebe pálily různé frakce hlava nehlava."

„Naslouchej svým instinktům," řekl Císař.

„Jakmile jsem se ale ukázal," pokračoval Sten, „všichni vůdci těchto frakcí, lidé i mimozemšťané, se jako pominutí prodírali k ambasádě s tím, že se chtějí stát novým bosem. Nechal jsem je počkat na oficiální pozvání. Pak jsem si je jednoho po druhém předvolával."

„A také sis s tím dával na čas," poznamenal Císař. „Nechal jsi je trochu vychladnout a zamyslet se nad svými hříchy proti mé osobě. Líbí se mi, jak sis s nimi poradil."

„Děkuji, pane," odvětil Sten. „Upřímně řečeno, mám obavy, že jakmile se tenhle svět jednou rozdělil, není možné ho dát znovu dohromady. Určitě ne tak, jak to bývalo."

Všichni teď čekají ve svých čtvrtích, pane. Ani v jejich domovských světech se nezajímají o nic jiného než o své osobní problémy. Foukají si bolístky. Myslí si, že se situace může nějak zásadně změnit. A v tomhle případě, pane, by se něco mohlo zlepšit, jen kdyby oni změnili své uvažování. Samozřejmě, každá z těch bytostí má nějakou vlastní vizi ráje pro svoji skupinu. Já osobně se však domnívám, že to tu ještě hodně dlouho bude jedno velké peklo."

„Pokud s tím něco neuděláme," nadhodil Císař.

„Pokud s tím něco neuděláme," souhlasil Sten.

„Pro začátek ti dávám prapor imperiálních gardistů. To by mělo napomoci lepidlu přilnout."

Sten sebou trhl. „Tolik... pane? Já doufal tak nanejvýš v oddíl Kudlanek. Když zůstaneme v tajnosti a třeba se to nepovede... nebude nám přikládána taková vina. Mimoto jsem přesvědčen, pane, že toho dokážu víc se skalpelem než s kladivem."

„Nemůžu riskovat," namítl Císař. „Dostaneš batalion. Už teď jsem terčem posměchu. Fajn. Už jsem zažil horší věci, ale mám i jiné důvody."

„Anopane," odvětil Sten.

„Ještě nějaký nápad?" otázal se Císař.

„Ano, pane. Z celé té zpropadené bandy mám jednoho dobrého kandidáta na převzetí moci. I kdyby to mělo být jen dočasně."

„Koho?" To jediné slovo mělo jakýsi opatrný podtón. To si ovšem Sten uvědomil až později.

„Menyndera, pane. Torka. Je to starý prohnaný krkoun, ale je to také jediná bytost, kterou všichni ostatní respektují. Seznam jeho nepřátel je velmi krátký. A myslím, že by mohl dokázat přivést lidi k rozumu na dostatečně dlouhou dobu, než se situace uklidní."

„Dobrý nápad," pochválil Stena Císař. „Až na to, že... jak jsi sám poznamenal, je to pravděpodobně jen dočasné řešení. Já mám v hlavě někoho trvanlivějšího." Ležérně se napil skotské. „Ten člověk se jmenuje Iskra. Dr. Iskra. Je to Jochian."

Sten nakrčil čelo. To jméno už někde slyšel. Mlhavě si vzpomínal, že nějaký Iskra se těší velké úctě. Sten ovšem nebyl žádný nováček, aby si neuvědomoval, že Císařovo slovo o Iskrových kvalitách musí přijmout jako fakt.

„Už jsem s ním mluvil," pokračoval Císař. „Jedna z mých lodí ho právě nabírá. Za několik cyklů by měl být u tebe. On je tím dalším důvodem, proč posílám batalion gardistů. Dr. Iskra o ně požádal. Budou zajišťovat jeho osobní bezpečnost. Z počátku."

„Výborně, pane." Stenova anténa na problémy se trochu zachvěla při informaci, že Iskra žádá o vojáky dřív, než mohl vidět Altajskou hvězdokupu a zhodnotit nastalou situaci. Uklidil tuto obavu hlouběji do mozku, ale nezamkl ji tam.

Teď hlavně záleželo na tom, aby celá věc vyšla. Sten nepřevzal zhora nic z tradičních zvyků imperiálního ministerstva zahraničí, jako například stavět své ego před naléhavost řešení.

„Ještě něco?" otázal se Císař. Vypadal neposedně, jako by se nemohl dočkat, až se bude moci pustit do dalších věcí.

„Ne, pane."

„Pak tedy... až do tvého dalšího hlášení..." Císař se předklonil, aby stiskl tlačítko na svém stole.

Ale jak se holografický obraz Stena sedícího v síni imperiální ambasády na Jochi rozplýval, Císař si rychle ověřil výraz v jeho tváři. Byl náležitě uctivý. Sten zmizel.

Věčný Císař nepřítomně přiložil svoji sklenku ke rtům a hluboce zamyšlen se napil. Totální soustředění bylo jen jednou z mnoha schopností, které si za svá mnohá století vypěstoval.

Je loajální? Nepochybně ano. V Císařově nepřítomnosti byl Sten architektem plánu, jak se zbavit rady důvěrníků. To znamenalo naprostou oddanost Císařově památce.

Ano, Sten je věrný. A Císař mu již vzdal nejen hold. Ovšem jen málo bytostí si uvědomovalo, jaký hrdina Sten ve skutečnosti je.

Snad poprvé za celou tu dobu si Věčný Císař uvědomil, jaké má štěstí, že Sten stojí na jeho straně. Z nějakého neznámého důvodu jej ta myšlenka nijak zvlášť neuklidnila.

Císař ten zlomek nepříjemného pocitu zahnal dalším hltém skotské. Teprve až později mu zapadne do mnohem složitější skládky. Obrátil pozornost k dalšímu důležitému úkolu.

Je tu další člověk, jehož asistenci potřebuje. Asistenci velmi tichého - a vražedného - druhu. Ano. V téhle altajské záležitosti si nemůže dovolit podstupovat žádné riziko. Žádné.

KAPITOLA DESÁTÁ

VIDOVÉ VYSÍLÁNÍ bylo plné zpráv o Stenově oslnivém kousku s *Victory*. Císařovi mediální experti zaplavili média dramatickými obrázky lodi prolétající nad zástupy obyvatel Jochi a hrdinského uvítání, kterého se Stenovi dostalo, když přistál u velvyslanectví.

Neustále se omílalo, jaký dopad mělo zjevení Císařovy vlajky na ty ubohé, hysterické obyvatele Altajské hvězdokupy. Zmínky o Khaqanově smrti přicházely téměř jako nějaký doplněk, doprovázený Císařovými truchlivými slovy o ztrátě „drahého přítele a věrného spojence“.

Sten vzdychl, když stiskl tlačítko, aby utnul vysílání a široce se zazubil. Samozřejmě, že Císařovu nápravnou kampaň očekával a ani jej nepřekvapilo, jak vysoce efektivní je. Ovšem dopad, jaký Císařovi experti událostem přiřítali, byl bohužel tak optimistický, že se Sten obával, že by pouhé škobrtnutí mohlo být vnímáno jako totální katastrofa.

To byla situace, které se ze všech svých sil pokoušel předejít. Sten se pustil do práce ignoruje pobíhání komunikačních techů pracujících pod Alexovým vedením. Již podesáté zápolil s diplomatickou nótou. Problém spočíval v tom, jak sdělit generálu Douwowi, Menynderovi, Youtang, Diatry a ostatním jochijským vůdcům, že byli vyřazeni ze hry. Že nový Khaqan byl již zvolen - bez konzultace s nimi?

Dr. Iskra je na cestě. Sten jim to bude muset co nejdříve říci, nebo se dostane do obzvláště svízelné situace.

V duchu si to představoval: „Dobré odpoledne, vážené bytosti. Rád bych vás představil vašemu novému despotovi. Má vysoké doporučení. Vlastně se domnívám, že tohoto džentlmena již znáte. Odpusťte mi, že jsem se o tom nezmínil dříve, ale Císař nikomu z vás nevěří a je mu úplně putna, jestli budete žít nebo zemřete, pokud tak budete činit v tichosti. Takže... Kdybyste mě omluvili... Já se teď odeberu na velvyslanectví, zatímco vy si to, milé bytosti, vyřídíte mezi sebou.“ A odletí tak rychle jako jochijský vzdušný vír.

Jo, hochu. Zdá se, že zachovat si milou tvář bude téměř nemožné. Bohužel neexistuje způsob, jak se tomu vyhnout. Nótu je třeba napsat, to ano, ale hlavní sdělení musí být předáno osobně.

Na Stena dosedala malomyslnost. Zvedl hlavu, aby se podíval, jak si vede Alex se svou malou výzvědnou misí. Ne poprvé se podivil, kolik těch jejich krutých dovedností od Kudlanek nachází uplatnění při budování míru.

Očima zabloudil zpět k obrazovkám pokrývajícím jednu stěnu komunikační místnosti velvyslanectví. „No tak, do toho Fricku a Fracku,“ škemral Alex a mačkal nějaká tlačítka. „Budte přece hodný netopejři.“

Kilgour provedl předběžný průzkum prostor budovy velvyslanectví, aby zjistil, jaké lahůdky tu po sobě bývalý velvyslanec zanechal. První nález se hodil okamžitě. Ve sklepních skladech našel zapomenuté stovky miniaturních robotických monitorovacích jednotek. Tyto okřídlené přístroje se velmi podobaly pozemským netopýrům. Alex každý pojmenoval Frick a Frack. Jedna až Tisíc, na počest živých netopýrovitých bytostí, které prováděly průzkum při kudlankovských operacích. Nabil jim všem baterie, zkontroloval se svými techy a experty kulturní prostředí obyvatelstva Jochi, naprogramoval hlídkové sektory a poslal netopýry na výzvědy.

Nyní vysílali obrázky stovek lokalit po celém Ruriku. Tyto záběry vyprávěly docela jiný příběh než Císařovo vysílání.

Ano, klid byl sice nastolen, ale pouze ve srovnání se zmatkem, se kterým se Sten setkal, když prvně přijel. Záběry vlevo nahoře zobrazovaly výjev před jednou jochijskou vojenskou základnou. Na povrchu klid...

Ovšem jak Alex pohnal svého malého zvěda vpřed, Sten viděl několik obrněných transportérů. Stály na místě, ale byly připraveny okamžitě vyrazit. Týmy mechaniků tvrdě pracovaly na dalších. Viděl gravizdvíže, jak zavážejí munici a zásoby.

O jednu obrazovku níž mohl Sten pozorovat rebelskou jochijskou jednotku při nekompromisním, intenzivním výcviku. Na další měl jako na dlani tábor Torků plný naleštěných zbraní a vzruchu.

Ostatní obrazovky skýtalý podobný pohled: přestavba a opevňování barikád Suzdalů a Bogaziů; hlídky domobrany v ulicích, v jednom případě evidentně ignorující skupinu adolescentů plnící skleněné láhve kradeným tekutým palivem.

Hlavní tržiště Ruriku zelo prázdnotou. Obchody byly zavřené, některé střežené najatými pobudy namísto stráží. Sten viděl gangy mladých bytostí táhnoucí ulicemi a vyhledávající šarvátky, případně příležitost k rabování. Jeden z Alexových netopýrů prolétl kolem rozbombardovaného průčelí obchodu. Někaké postavy vynášely ven náruče plné cenností. V tomto případě rabovali vojáci s několika policisty ve svých řadách.

„Ha, Steníku,“ zvolal Kilgour. „Tady je to dívče, vo kerym sem ti poudal.“ Přenesl projekci na jednu z větších nástěnných obrazovek. Sten spatřil potěšitelku vycházející z uličky. Mapa obrazovky ukazovala, že se nachází poblíž jochijské vojenské základny. Svištění ve vzduchu, které přicházelo z reproduktorů, mu prozrazovalo, jak blízko.

Pohled se změnil a Sten spatřil několik vojáků, reagujících na skromně oděnou ženu. Potěšitelka se zastavila a zapózovala s rukou na boku, přičemž vystrčila ňadra a své další vnady. Jeden z vojáků na ni zavolal. Potěšitelka našpulila rty a pohodila hlavou, otočila se na vysokých podpatcích a zamířila zpět do uličky.

Vojáci na sebe pohlédli a rozesmáli se. Dva se oddělili od skupinky a vydali se za ní.

„A teď se na tu babu podívej při práci,“ upozornil Alex a přitáhl malý joystick, aby poslal netopýra nad uličku. Vojáci dívku dostihli. Právě probíhalo vyjednávání. Nakonec se domluvili na ceně a potěšitelka se opřela o zeď. První voják si začal rozepínat kalhoty, utrousil přes rameno nějaký žert ke svému druhovi a vykročil k dívce.

Jak zvedal potěšitelku, udělal prudký pohyb, tak rychlý, že jej Sten málem nezaznamenal.

Potěšitelka měla nějaké silné kamarády. Ti okamžitě přiběhli a utloukli vojáky dřevěnými pálkami. Zatímco si dívka urovnávala svoji sporou blůzku, bezvědomá těla vojáků byla obrána o zbraně, uniformy a identifikační známky.

Sten pozoroval potěšitelku a její skupinu, jak se vypravují nastražit další past. „Kolik jich už zvládla?“

„Asi tak dvacku. Ale to jen vod chvíle, co sem to začal počítat. Je zatraceně čiperná. Maj ještě pár týpků, který ty věci předávají rebelům.“

„Bojovníci za svobodnou Jochi, co?“ řekl Sten. „Bylo by to skoro legrační, kdybych si nemyslel, že z hrnce může každou chvíli sletět poklice.“

Nejhorší je, že s tím nemůžeme skoro nic dělat. Jen sedět, doufat, vybízet místní obyvatelstvo k trpělivosti. A čekat na příjezd dr. Iskry.“

„Když sme se prvně setkali, Steníku, nebejvals takovejdl lhář s medovým jazykem. Jsem tvou proměnou potěšen.“

„Díky...“ odvětil nepřítomně Sten. „Horší je, že teď musím být opravdu tvořivý.“ Poklepal na diplomatickou notu, kterou sepisoval. „Až Iskra dorazí, některé bytosti to pěkně našťve.“

„Ty to zmáckneš, hochu. Takovým lhářem, jako sme ty a já, se totiž člověk nerodí, ale stane. Dyk to by nás jinač naše drahý maměnky musely zardousit eště v peřince.“

Sten souhlasně vzdychl. Neměl na výběr. Věděl, že pokud bude na Jochi vládnout relativní klid, setrvá v „míru“ i zbytek hvězdokupy.

Radostný zájem, který jej při příjezdu přivítal, měl stejné trvání jako jarní počasí - které se téměř vzápětí zkazilo. Nervozita jakoby stoupala s vlhkostí. Černé mraky se shlukovaly na obloze. Nálady se měnily od euforie k chmurám. Což, jak Sten postupně zjišťoval, velmi příznačně vystihovalo povahy všech bytostí na Jochi.

Několik hodin po soumraku druhého dne se nad obzorem Ruriku objevilo hadí hnízdo cyklonů. Větrné víry svištěly podivně nehybně kolem. Uháněly k městu. Všichni byli vyděšeni. Potom se daly na ústup. Celou dobu nasávaly stromy, ornici a domy - což strach nikterak nezmírnilo. Najednou zmizely v dáli a byly pryč.

Od té doby občané Ruriku bázlivě pošilhávali k obzoru. A jeden na druhého.

Potom, teprve předevčírem, se vrátila mrazivá zima, jako kdyby jaro ani to vlhké horko nikdy nebyly. Další z nepředvídaných krás Jochi.

Sten se vrátil ke svým diplomatickým lžím. „... .Zatímco Věčný Císař... ve své hluboké náklonnosti ke všem bytostem Altajské hvězdokupy...“

„Svatý hovno! Mrkej na to!“

Sten prudce zvedl hlavu. Pohlédl do míst, kam Alex ukazoval. Prostřední obrazovka byla jeden velký zmatek. Sten k ní přistoupil, aby lépe viděl.

Před budovou nějaké instituce defilovaly masy bytostí; heroicky obří, šedé stavby byly evidentně

postaveny Khaqanem. Stenovi připadaly jako obrovité úly svázané vysokými lávkami a pásovými chodníky.

„To je Pooshkanská univerzita," vysvětlila příčinlivá mladá techyně. Sten si vzpomněl, že se jmenuje Naomi.

Zaúpěl. „Studenti? To snad ne."

„Jo, jo. Máme tu hormonální problémy, hochu," řekl Alex. Chvilí pohyboval páčkami a mačkal tlačítka a najednou se na hlavní stěně objevil tucet pohledů na univerzitu. Tam mladé bytosti vyvlékaly uniformované kolejni policisty z budov a vyhazovaly je hlavní branou ven. V další sekci kolejí Sten viděl studenty demolovat jakousi prosklenou restauraci. Během půl vteřiny propukla divoká bitka s jídlem.

Učitelé prchali do úkrytů a nepřiliš úspěšně uhýbali před projektily jídla a kamení. Po celé koleji vzplály ohně. Sten si byl jist, že se do nich přikládají záznamy propadajících studentů.

Také zahlédl v křoví a na stromech nahá těla a slyšel rozkošnické vzlyky těch studentů, kteří protestovali o něco vášnivějším způsobem než většina jejich vrstevníků.

U hlavní brány Pooshkanské univerzity byla postavena barikáda. Hromada harampádí měla takovou logiku, že by Sten usvědčil z účasti studenty stavební fakulty. K něčemu takovému bylo zapotřebí důkladné naplánování.

Dalším důkazem toho bylo rozvinutí pečlivě napsaných transparentů. Studenti na nich vznášeli mnoho požadavků. Většina z nich však hlásala: „Demokracii. A hned!"

„Báječné," vzdychl Sten. „To je asi to jediné, čeho se tu nikdo nedočká."

Blíže si prohlédl jeden ze záběrů na studenty -a uvědomil si, jak jsou podivní. Předně všeho to byla smíšená skupina. Tvořil ji stejný počet mladých Bogaziů a Suzdalů jako Jochianů a Torků. Za druhé, všichni pracovali - vlastně demonstrovali - společně. To se v minulosti téměř nikdy nestalo ani na Jochi, ani nikde jinde na hvězdokupě, kde je segregace uznávaným společenským statem quo.

„Co je tohle za místo?" otázal se Sten, když si všiml, jak dobře živená a oblečená je tato mládež.

„Přečti nám vo tom něco, dívče," vybídl Alex mladou techyni.

Naomi zavrtěla hlavou. „Ani to nemusím hledat. Pooshkanská univerzita je hlavní univerzitou hvězdokupy. Právě tam posílají všechny vlivné bytosti Altaje své syny, dcery, kuřata a kořata."

„Takže spratci z lepších rodin," vzdychl Sten. „O to je to zajímavější." Pokrčil rameny. „Ale co. Podle mého je to místní problém. Poldové si s tím poradí."

„Ha-ha-ha," odtušil Kilgour.

„Co má to tvý ha-ha-ha znamenat?"

„Že přání je fotrem myšlenky," odvětil Alex. „Poldové už na ně rukujou. A pěkně zvostra."

Sten spatřil kordon policajtů postupující k hlavní bráně. Byli vyzbrojeni přilbami, štíty a elektrickými obuškami a - zahlédl i doprovodný obrněný vůz - slzným plynem.

„Do hajzlu!" vypadlo najednou ze Stena.

„A už přicházej čumilové," poznamenal Kilgour a ukázal na zástupy dospělých, šikujících se na okraji univerzitního komplexu. Někteří pokřikovali na policii. Jiní na studenty. Ostatní jeden na druhého. Pozorovatelé byli zcela zřetelně rozděleni do hloučků rozezlených etnik.

„Nezájem," řekl Sten. „Pořád je to místní problém. V žádném případě se do toho nebudeme plést."

Zatímco mluvil, komunikační pult se rozblikal příchozímihovory. Alexovi lidé je začali přijímat. „...Imperiální velvyslanectví. Ano, o nepokojích na univerzitě jsme slyšeli. Ne, velvyslanec to nehodlá komentovat... imperiální velvyslanectví... pooshkanské povstání? Ano, pane. Ne, pane... imperiální velvyslanectví..."

Sten naprosto znechucen vstal i se svým blokem a tužkou a vyrazil ke dveřím. „Nevolejte mě, pokud se to nezhorší," nařídil ledabyly přes rameno. „Vlastně... mě nevolejte ani kdyby -"

„Ale tohohle by sis měl vzít, kámo," zavolal za ním Alex a podával mu sluchátko komu.

„Koho?" otázal se Sten a téměř při tom vrčel.

„Jedno děcko z Pooshkanu," sdělil mu Alex. „Vlastně je to tenhle," ukázal na obrazovku zachycující detailní záběr autoritativního mladého Jochiana. Až na tendenci k hromadění tuku ve tvářích to byl pohledný hoch. Sten viděl, jak mluví do komu, který byl momentálně evidentně spojený s komunikačním pultem na velvyslanectví.

„Čuju v něm ňákýho studentskýho vůdce," dodal Alex. „Představil se jako Milhouz."

Naomi hvízdla. „Prezident studentské organizace," vysvětlila. „Jeho rodiče jsou ve správní radě

Jochijské banky."

Stenovi konečně došlo, jak nebezpečné místo Pooshkan je. Zkrvavený nos některého z těch děcek by se rovnal vraždě v chudinské čtvrti.

„Ano, pane Milhouzi," ozval se Sten do sluchátka komu uhlazeně. „Tady je velvyslanec Sten. Mohu vám nějak pomoci?"

Jak tak poslouchal hlas, který mu štěbetal do ucha, a na obrazovce sledoval mladíkovu vzrušením rudou tvář, věděl, že bude muset porušit základní pravidlo, které pro první fázi operace osobně zavedl. To jest: Neopouštěj budovu velvyslanectví. Ať přijdou oni k tobě.

„Můžete nás čekat během několika minut, mladý muži," odvětil a přerušil spojení. Jak se otáčel zpět k pultu, spatřil Cind, která právě vstoupila do místnosti. Z jejího výrazu vyčetl, že má docela dobré ponětí, co se děje.

Jeden z monitorů zobrazoval studenty vrhající na policisty spršky suti.

„Tahle zatracená věc by mohla roznítit pořádněj požár," obrátil se k Cind. „Takže postup bude následující. Budu potřebovat asi deset Gurkhů, možná padesát Bhorů. Ale půjdeme do toho decentně. Skryté zbraně. Žádné uniformy. Nechceme jednat jako nějácí útočníci."

„Pro Bhory hodně těžký úkol," poznamenala Cind. „Zvlášť pro Otha."

„Pokud to zabere," dodal Sten, „všichni budou zvědaví, co je Otho a ostatní zač. Budou tak zaneprázdnění svou zvědavostí a údivem, že zapomenou dělat problémy. Alexi?"

„Jsem připraveněj a odhodlanej stejně jako ty, hochu," ozval se Kilgour.

„Takže, chlapci a děvčata," pronesl Sten, „vracíme se do školy."

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

DEN BYL jasný a mrazivě chladný, když se Sten a jeho posádka prodírali náměstím Khaqanů. Spolu s ostatními zíral na monumenty, které se všude kolem tyčily. Připadal si jako bezvýznamný brouk pochodující zemí obrů.

„Čekám, že na mě každou chvíli někdo šlápne," ozvala se Cind, jako kdyby mu četla myšlenky.

„Pro matčiny dlouhé, zacuchané vousy," zahromoval Otho. „Ten člověk měl ego celé naší flotily."

Otho zvedl chlupatou tlapu, aby si zastínil oči před leskem kopulí, a pohlédl na obzvláště ohromující pomník špatného vkusu. Sochy - dobrých dvacet metrů vysoké - představovaly krásně urostlé lidské muže i ženy, pravděpodobně Jochiany. Byli docela nazí. Na vyvýšeném pódiu stála idealizovaná socha Khaqana oděného do zlatého roucha. V ruce třímal pochodeň s nekonečně poskakujícími plameny.

„Pochopil bych, kdyby ten člověk stavěl nálevní haly," shrnul to nakonec Otho. „Pro chvástavou bytost je to ostatně mnohem užitečnější. Protože, když lidi posadíš k pořádnému stolu a nešklíš na streggu, nikomu tvý vytahování nevadí." Pohlédl na Stena očima podlitýma krví. „Ne že bych se podle toho chtěl řídit. Dávám přednost tomu, když moji hosté velebí mé činy."

Sten ukázal na legendu vyrytou v jednom z rohů monumentu. „Stálo tam: TĚM, KDOŽ V ALTAJSKÉ HVĚZDOKUPĚ ZAŽEHLI PLAMEN SLÁVY. Pod nápisem stálo menšími písmeny: Od vděčného lidu.

„Možná měl stejný nápad," řekl Sten. „Až na to, že plýtl blahobytem všech do jednoho."

Othovo masivní čelo se na něj zakabonilo. „Proto jsem taky říkal, že nálevní hala by dávala mnohem větší smysl. Na bytost, která vládla tak dlouho, tenhle Khaqan nevěděl o vůdcovství zhora nic."

Sten se souhlasně rozesmál a pokynul skupině vpřed. Usoudil, že bude lepší do Pooshkanské univerzity dojít pěšky. Od velvyslanectví to nebylo daleko a chůze bude zajisté decentnější než kolona graviat.

Mimoto, první pravidlo, které Sten pojal za své, když se začal učit pravidlům diplomacie, zní, že nejdůležitější je nedostat se do izolace. Znal spoustu velvyslanců, jež se vlastníma nohama nikdy nedotkly skutečné země. Po celou dobu své působnosti byli odváženi ze schodů velvyslanectví na státní bankety a zpět. Také zjistil, že jejich rady jsou konstantně mylné.

V tomto případě neshledával scénu na ulici nijak odlišnou od toho, co viděl na obrazovkách v komunikačním velíně. Snad jen prázdnější. Ale *pocit* jako takový byl tady pod jasným sluncem a v pronikavém chladu zcela odlišný. Kouřilo se mu od úst. Mlhavé postavy mizely z dohledu, jak jeho tým postupoval s pozornýma rukama na zbraních pod oblečením.

Kamkoliv Sten pohlédl, tam viděl obří portrét nebo sochu Khaqana, jak shlíží na ubohé smrtelníky, kteří se musí po svých dopravovat ulicemi za svými bezvýznamnými povinnostmi.

Zvláště znervózňující byl tichý zvuk, který neustále duněl ve vzdálených horách. To zajisté nikomu na náladě nepřidalo.

To se Stenovi honilo hlavou, když se v duchu připravoval na mladého Milhouze a ostatní studentské agitátory.

Všechny tyto pocity a myšlenky se však rozplynuly v okamžiku, kdy vstoupili na náměstí Khaqanů. Pouhá jeho velikost musela pořádně zacloumat představivostí kterékoliv normální bytosti. Tak jako například oslepující barvy matou smysly. Bylo zde těžké získat jakoukoliv perspektivu. Když člověk odvrátil oči od kýčovitě zdobeného sloupoví, setkal se s tak obrovským monumentem, že se mu z toho zatočila hlava.

Navzdory velikosti náměstí Stena přepadl děsivý pocit, že je sledován. Měl k tomu pádný důvod. Jeho profesionální zrak zaregistroval, že náměstí je zbudováno za účelem maximálního ovládnutí davu. Potom spatřil popravčí zeď. Ani se nemusel ptát, co to je, když zkoumal její hladký černý povrch. Pomník nenávisť. Šílenství moci.

Dolehl na něj náhlý pocit bezmoci. Připadal si na svůj úkol velmi malý. Rozum mu však řekl, že je to hloupost. Náměstí bylo postaveno právě proto, aby takové pocity evokovalo. Přesto bylo těžké ten

pocit setřást.

Nakonec dorazili ke vzdálenému východu. Pooshkanská univerzita se nacházela těsně za ním. Když Sten zaslechl hluboký zpěv rozhněvaných studentů, okamžitě se mu zvedla nálada a jeho krokům se navrátila bývalá pružnost. Tady je alespoň problém, se kterým se může popasovat. Nebo ho dokonce vyřešit.

„Poldové sbírají to málo kuráže, co jim zbejvá," poznamenal Alex. Ten šel napřed s četou Gurkhů, aby obhlédli situaci. „Za chvíli sou tady gravičluny. S posilama. A lampasáci sou uklizený pěkně mimo nebezpečí, kdyby se dav náhodou probil kordonem."

„Dobří bojovníci," ušklíbl se Otho. „Vedou útok z týla. Dokonce i útok na děti. Povím ti, příteli, že tahle země neví, co je to čest. Přisahám, že nebudu pociťovat žádnou rozkoš, až jim budu rozbíjet lebky."

„Poslyš, Otho," uklidňoval ho Sten. „Rozbíjení hlav dnes nemáš v popisu práce. Nezapomínej, že tohle je diplomatická mise." Dole na ulici všichni viděli a slyšeli zvuky brutální konfrontace, která byla cílem jejich pochodu. Sten profesionálně odhadl, že je tam asi squillion bytostí odhodlaných jít do toho hlava nehlava a to jak zuby, nehty, slzným plynem, tak i zbraněmi. Dostavila se hřmotná sprška kamení, která narážela o štíty policistů. Ano, samozřejmě - kameny také."

„Slibuji, že nepoužiji víc než tohle, příteli," řekl Otho a zahrozil zaťatou pěstí jako kyjem. Ostatní Bhorové souhlasně pobrukovali.

„Rozkaz," vyhrkla Cind na Otha, „zní: 'Nepoužít nic jiného než holé ruce. Nebo lokty a kolena. Lehké kopání je také povoleno'."

Následovalo dlouhé ticho, jak se Otho zahleděl na tu subtilní lidskou ženu, která mu dávala rozkazy. Cind jeho pohled opětovala. „Je to jasné... vojíne?" otázala se.

Otho se hlasitě rozchechtal. „Pro otcovy zmrzlé půlky. Jistě, holé ruce." Pohlédl na Stena a otřel si slzy ve vlhkých očích. „Jsem na ni pyšný. Živoucí důkaz kvality bhorského výcviku a ideálů."

Zatímco Otho zápasil se svými emocemi, z ulice se ozýval další hlasitý křik. Ozvalo se varovné zatroubení policejní sirény. Následovala další sprška kamení.

„Nefňukej tady, muj velkej chlupatej kamaráde," konejšil Otha Alex. „Jsme tu proto, abysme ty výtržnosti srovnali. Pamatuješ?"

„A musíme se do toho pustit hned," doplnila ho Cind a ukázala na změť bytostí blokujících ulici a klenutou bránu do univerzitního areálu.

Sten zaslechl známý hlas. „Bytosti Jochi," burácelo z megafonu, „vyslechněte žádost svých dětí..."

Byl to mladý Milhouz. Sten jej zahlédl, jak stojí na piedestalu další heroické sochy zesnulého Khaqana.

„Přinášíme poselství naděje a vír -" Jeho hlas zmlkl, jak skupinka policejních těžkooděnců zaútočila na studenty. Ozývaly se bolestné i rozezlené výkřiky, které okamžitě přehlušil křik dospělých přihlížečích.

Následoval jásot a smích, když útočící policisté změnili směr a dali se na zbrklý ústup. Milhouz zvedl ruku se dvěma prsty vztyčenými v symbolu vítězství.

Sten však správně tušil, že toto vítězství bude mít jepičí život. Policisté byli poníženi - a měli ještě větší strach než na začátku. Dobře věděl, že se chystají zahájit nový útok, tentokrát masový a vražedný.

Pokývl na Cind. „Plán znáš."

Vyrazili vpřed. Alex převzal roli křidelního útočníka a společně s Gurkhy obešel policisty ze stran. Cind s několika Bhory zaujala pozici mezi Alexem a rozhněvaným zástupem dospělých civilů. Sten, Otho a asi dvacet Bhorů šli přímo prostředkem, mezi těžkooděnci.

„Jejda! Odpusťte," omlouvala se Cind, když zarazila loket do žeber zavalitému torskému přístavnímu dělníkovi. „To ode mne nebylo pěkné," komentovala přesně mířenou ránu jednomu Suzdalovi do čelisti.

„Moc mě to mrzí," omlouval se Lalbahadur Thapa, když tvrdou botou kontaktoval holeň vyčouhlého Bogazie. Protáhl své štíhlé tělo kolem dvou dalších a těžce šlápl na nohu mamutímu Jochianovi, který se mu připlétl do cesty.

„Moje chyba," litoval Alex, když se ramenem opřel do jednoho policajta a poslal jej na své kamarády. Rozmáchl rukama v udivené reakci na vlastní nemotornost. Další polda vylétl do vzduchu. „Vodpusť, hošo."

„S dovolením," ozval se Sten, zvedl koleno a zasáhl jednoho policistu do zadnice. Policista dopadl maskou přímo na tvrdou zem. „Omlouvám se. Imperiální záležitost, chápete."

Mohutný policajt sevřel Otha paží okolo krku. Dva další se k němu přiblížili s obušky pozvednutými k úderu.

„Pro matčiny vousy," zvolal udiveně Bhor, „zase se mi rozvázala tkanička." Předklonil se, aby provedl svůj úkon a policista mu přelétl přes hlavu - přímo na své útočící kolegy.

Kdosi uchopil Cind za košili. Kdosi hodně velký. Píchla jej prstem do oka. Ten kdosi zavyl bolestí a pustil ji.

„Nevím, co to se mnou dneska je," vzdychla si Cind. „Jsem nějaká nemotorná."

Jakási Suzdalka chňapla po Chittahangu Limbovi. Malý Gurkha zmíněnou popadl za ucho, právě když se čelisti přibližovaly k jeho hrdlu. Zakroutil uchem. Suzdalka se skácela a spadla do hloučku svých sester. „Dneska jsem jako praštěný," káral se zadumaně Chittahang. Potom v duchu zamumlal: „Yak pube."

„Uvolněte průchod! Imperiální záležitost! Uvolněte průchod!" volal Sten. Kupodivu to zabíralo. Většina policistů se rozestoupila, aby je nechali projít. Ti, kteří tak neučinili, dostali buďto loktem do žeber, nebo nepřijemnou bhorskou facku.

Alex přistoupil ke dvěma těžkooděncům, kteří nakládali jednomu studentíkovi. Bez zaváhání je zvedl ze země a praštil jimi o sebe. Pustil je. Dopadli na zem. V bezvědomí.

„Ach jo. Doufám, že sem vám ty malý, hloupý palice nerozbil. Sten by mě za to nechal stáhnout z kůže." Postupoval dál.

Otho a čtyři Bhorové se probili až k soše. Otočili se - jako živoucí obrněné vozy - a udělali si kolem sebe poměrně velký prostor. Pár vteřin nato stál ve středu tohoto kruhu Sten. O několik vteřin později kolem něj zaujala své pozice celá skupina.

Sten vzhlédl k Milhouzovi. Tváře mladého Jochiana byly rudé úžasem.

„Omlouvám se, že jsem se trochu zpozdil," řekl Sten. „Nuže. Kdybyste mi podal tu věc, trochu si s těmi lidmi tady popovídám."

Ukázal na megafon v Milhouzově ruce. Mladý Jochian na něj chvíli nechápavě zíral s otevřenými ústy. Potom přikývl a podal Stenovi megafon.

„Nemůžu uvěřit, že jste to dokázal," podivil se.

„Ani já ne," odvětil Sten. A otočil se čelem k publiku.

„Zaprvé... požadujeme důstojné postavení všech druhů na Altajské hvězdokupě," prohlásil Milhouz a ukázal prstem na dokument, který spolu se svými studentskými soudruhy sepsal.

„Pochybuji, že by proti tomuto kdokoliv něco namítal," opáčil Sten. Rozhlédl se po ostatních studentských vůdcích sedících kolem stolu vybrané kavárny. Byli všichni velmi mladí a velmi odhodlaní.

Je věru podivné, napadlo Stena, jak moc si jsou ty mladé bytosti podobné. Ať již to byli Suzdalové, Bogaziové nebo lidé, všichni měli ty velké, nevinné oči a kulaté, bezmocné tvářičky. Neskutečně roztomilí, pomyslel si Sten. Když se nad tím zamyslel, usoudil, že to je výsledkem celovesmírného genetického programování. Pravděpodobný důvod toho, proč rodiče hned po porodu nezabíjejí své mladé.

„Za druhé," pokračoval Milhouz a tváře se mu chvěly jako malému norovému hlodavci, „rovnost jednotlivých druhů se musí stát základním pilířem budoucí vlády."

„Císařovo stanovisko je v tomto směru zcela jasné," odvětil suše Sten. „On je odvěkým příznivcem rovnosti."

„Přesto muset být řečeno," přerušila je studentka z řad Bogaziů. Sten si vzpomínal, že se jmenuje Nirsky. Podle toho, jak se jí bogazijští samci vtírali do přízně, usoudil, že je krásná.

„Tak to klidně říkejte," souhlasil Sten.

Milhouz si odkašlal, aby převedl pozornost zpět na sebe. „Za třetí. Všechny domobrany se musí vrátit na své domovské světy. A to neprodleně."

„Předpokládám, že to bude na programu kterékoliv nové správy," uklidňoval Sten.

„Poučujete nás jako nějaké děti," postěžoval si Milhouz.

„Ale vůbec ne," namítl Sten. „Pouze připomínám fakta." Zachovával dobromyslný výraz.

„Nikdo nikdy neposlouchá, co říkáme," vypískl jeden Suzdal. Stenovi byl představen jako Tehrand.

„Ano. To je pravda. Probděli jsme celou noc, jen abychom dali dohromady naše požadavky."

Mluví vypadala na Torkyni. Velmi krásnou Torkyni, která byla evidentně zamilovaná do Milhouze. Jmenovala se Riehl.

„Já vás poslouchám," ujistil ji Sten. „Nezapomínejte, že mě stálo dost úsilí, abych se sem dostal. Takže, pokračujte."

„Za čtvrté," navázal Milhouz, „požadujeme amnestii pro všechny pooshkanské studenty, kteří se účastní tohoto boje za svobodu. Včetně všech členů akčního výboru."

„Udělám vše, co je v mých silách," řekl Sten a myslel to vážně.

„To nestačí," namítla Nirsky. „Musíte slíbit."

„Sliby se snadno dávají, ale těžko plní," namítl Sten. „Takže ještě jednou - udělám vše, co je v mých silách."

Milhouzova tvář pojala výraz svaté čistoty. „Jsem ochoten riskovat to nejdražší, co mám. Za své ideály rád položím vlastní život."

„Nenecháme se unést situací," nabádal k rozumu Sten. „Tady nejde o ničí životy. Jediné, co chci říci, je, že jakmile bude zvolena nová vláda, některým lidem se nemusí líbit škoda, kterou jste napáchali. Mohou být vznesena obvinění. Uděleny pokuty. V nejhorším případě krátké tresty ve vězení. Čemuž se mimochodem budu ze všech sil snažit zabránit. Ale možná mě nebudou ochotni poslouchat. Takže, buďte připraveni."

Propukl hašteřivý šum. Sten se zaklonil na své židli, zatímco studenti přemílali jeho komentář sem a tam. Tehrand na něj výhružně pohlédl a suzdalské zuby se zaleskly. Sten se tím nevzrušoval, stejně jako ignoroval dalších třicet či více studentů v místnosti, z nichž mnozí na něj vrhali zlé pohledy.

Ačkoliv se rozhodl, že skupinu aktivistů navštíví o samotě, pochyboval, že by mohli udělat něco, čím by si neporadil, kdyby se situace nějak neočekávaně vyhrotila.

„Je mi líto," prohlásil nakonec Milhouz, „ale naše požadavky jsou neoddiskutovatelné."

„A co když budou zamítnuty?" zeptal se Sten.

„Spálíme univerzitu na popel," vyhrkla Riehl a její krásný obličej se zalil ruměncem odhodlání.

„To bych vám neradil. Vlastně si přeji, abyste se vyvarovali jakýchkoliv výhrůžek. Poskytně mi to větší prostor pro vyjednávání s policií."

„Pouze týden," řekla Nirsky. „Pak musíme pálit."

„Všichni jsme to odsouhlasili," dodal Tehrand. „Hlasovali jsme o tom."

„Tak hlasujte znovu," navrhl Sten. „Můžete říci, že jste tak rozhodli ve světle nových faktů, se kterými vás seznámil velvyslanec Sten."

„Takhle demokracie nefunguje. Každé hlasování je konečné," prohlásil sebevědomě Milhouz. „Což nás přivádí k dalšímu a nejdůležitějšímu požadavku..."

Vláda Khaqanů musí skončit. Vlastně musí skončit vláda v jakékoliv formě tyranie. Požadujeme nový řád. Pouze prostřednictvím demokracie mohou být konečně vyřešeny problémy Altajské hvězdokupy!"

„A abychom napomohli tomuto cíli," navázala Riehl, „sepsali jsme seznam kandidátů, kteří by pro pooshkanský akční výbor byli přijatelní."

„Aha," zarazil ji Sten. „Seznam vámi 'schválených' osob. To zní opravdu zajímavě. Ačkoliv ne příliš demokraticky."

„Ale je demokratický," ohradil se Milhouz. „V tom nejčistším smyslu."

„Tím samozřejmě nemyslí tu primitivní teorii, že kde *každá* bytost může volit, jakkoliv... nezpůsobilá k tomu je." Riehl na Milhouze roztouženě pohlédla. Sten si domyslel, že Milhouz figuruje na seznamu „způsobilých".

„Chápu." Diplomatsky si odkašlal. „Je velmi zajímavé, že takto uvažujete."

„Výborně. Pochopil jste, o co mi jde," rozzářil se Milhouz, který si jeho odpověď vyložil jako přijetí. „Buďme k sobě upřímní. Většina bytostí - myslím tím, no, nevzdělané třídy - chtějí, aby jim někdo říkal, co mají dělat." Vzrušeně se předklonil. „Činit závažná rozhodnutí... je pro ně deprimující. Chtějí, aby měl jejich život nějakou pevnou strukturu. Činí je to..."

„Pohodlnými," napověděl Sten.

„Jak bystré, pane velvyslance. Ano. To je to správné slovo. Pohodlnými. A také šťastnými."

„Vzdělaní lidé znát nejlépe," dodala Nirsky.

„To je odvěký fakt," vyjekl Tehrand.

„Dokud se elita skládá ze vzdělaných jednotlivců, nemůže docházet k žádné tyranii, říká Milhouz."

Není to snad pravda, drahách. Není to snad pravda? " Riehl se zastyděla, že málem odhalila své city.

Milhouz ji vřele poplácal po stehně a na chvíli na něm spočinul rukou. „Ano. Něco takového... jsem řekl. Ale já nejsem žádný génius. Stejně pole oře mnoho dalších." Velmi vážně na Stena pohlédl. „Takže tato myšlenka není tak docela originální."

„Jste velmi skromný," pochválil ho Sten.

„Děkuji vám, velvyslanče. Nicméně... abychom se vrátili k problematickému bodu našeho... manifestu.

Jsme přesvědčeni, že noví vůdcové Altajských světů by měli být vybráni z velkých rodin hvězdokupy. Z těch nejvzdělanějších Suzdalů, Torků, Bogaziů a Jochianů -jako jsem například já."

„Napomohl by úspěch na zmiňované univerzitě jejich... kvalifikaci?" odvážil se Sten.

„Neexistuje skvělejší laboratoř vědění než Pooshkanská univerzita. Takže... to je samozřejmě bez diskuse. "

„To jsem mohl tušit. Jak bláhově jsem se mýlil," vzdychl si Sten.

„Ačkoliv i zde vidíme velký prostor pro zlepšení," dodala Riehl. „Mnohé z kurzů... jsou ve svém smýšlení mylné."

„Předpokládám správně, že mezi vašimi požadavky figuruje také generálka univerzity?" otázal se Sten.

„Samozřejmě."

„A spálíte univerzitu, když odmítnou?"

„Ano. Kdo nás může zastavit?" řekla Bogazijka. „Moje rodina velmi důležitá. Když mi někdo ublíží - velký problém."

„A stejně je to i s ostatními z našich řad," prohlásila Riehl. „Ti poldové mají vlastně štěstí, že jste přišli. Kdyby udělali něco hloupého... naše rodiny by je všechny zničily. To mi věřte."

Milhouz podal Stenovi list papíru, jenž obsahoval manifest akčního výboru. „Toto jsou naše požadavky. Přijměte je... nebo nechte být."

Sten s odpovědí záměrně váhal. „Takže... je nechávám být," řekl konečně a vstal, aby odešel.

V místnosti vypukla panika.

„Počkejte," zvolal zděšeně Milhouz. „Kam jdete?"

„Zpět na velvyslanectví," oznámil mu Sten. „Tady nejsem k ničemu. Ostatně to ani není má starost. Tohle je jednoznačně místní problém. Takže... kdybyste mě omluvili... vrátím se ke své vidobrazovce a budu sledovat, co se s vámi stane. Se sklenkou něčeho dobrého na zahřátí."

„Ale vy nemůžete odejít!" křikla Riehl na pokraji slz.

„Tak se na mě dívejte," ujistil ji Sten.

„Ale policie -"

„Vás všechny pozabíjí," doplnil Sten za ni. „Jsou na to už dost rozzuření. Nemyslím, že potřebují mnoho, aby se do toho pustili. A váš rodokmen je pravděpodobně podráždí ještě víc. Víte, jak nedůtkliví někdy poldové bývají. Velmi nedůtkliví.

To je zajímavé, co? Domníváte se, že děláte výtržnosti, ale namísto vás je páchají policajti. Tak je to vždycky."

„Co od nás chcete?" úpěl Milhouz. Baculaté tváře mu zbělaly strachem.

Sten se otočil ve dveřích. „Mám lepší otázku. Co chcete vy, ale doopravdy? A nechodte na mě s tím svým manifestem."

Rozhostilo se hrobové ticho.

„Víte co," prolomil mlčení Sten. „Zkusím zjistit, jestli je s vámi někdo ochoten jednat. Vyslechnout vaše stanoviska."

„Někdo... důležitý?" otázal se Milhouz.

„Ano. Někdo důležitý."

„Veřejné slyšení?"

„To nevím. Možná."

„Chceme svědky," pípl Tehrand.

„Zeptám se," ujišťoval Sten. „Takže... bude vám to stačit? Řádné vyslechnutí všech vašich názorů, jež by vzali na vědomí lidé, kteří rozhodují. Ano?"

Milhouz se rozhlédl a viděl přikyvující hlavy. „Odsouhlaseno, " prohlásil.

„Výborně." Sten zamířil ke dveřím.

„Ale... pokud nás nebudou ochotni třeba jen vyslechnout. .." Milhouz se snažil získat skupině zpět

trochu ztracené hrdosti.

„Spálíte univerzitu na prach," odtušil Sten.

„Do týdne!" vyhrkl Milhouz.

„Budu na to myslet." Sten odešel.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Sten SE VRÁTIL na velvyslanectví v náladě, kterou by povzbudila pouze série vražd bojovou sekerou.

Pohlédl na svou zpola rozepsanou, lživou diplomatickou nótu a mrštil trhačkou přes celou místnost.

Naivní, až to bolí. Navíc ani trochu uspokojivá.

Hodlal převrátit stůl, ale včas se zarazil, usoudil, že ten masivní blok dřeva by uspokojil i Khaqanův vkus, a také to, že má již poškrábané nohy, což byly pozůstatky předchozích velvyslaneckých výbuchů, nepochybně pramenících z kontaktu s mírumilovným obyvatelstvem Altajské hvězdokupy.

Sten hodlal povolát admirála Masona do svého apartmá v naději, že vyprovokuje mimoslužební pěstní souboj, ale namísto toho se opět rozhodl pro zlostné zavrčení, namířené na déšť za utěsněným oknem způsobený bouří, která se mezitím rozpoutala nad Rurikem.

Ozval se chechtot.

A zahihňání.

Sten se neotočil.

„No, nebylo by ti toho kluka líto," broukl Alex. „Zvlášť když pomyslíš, že má ve své imperiální péči *hvězdokupu* plnou Campbellů?"

„Tohle že má být ten statečný Sten?" ozvala se stejně upřímně Cind. „Velký bojovník, kterého jsem od dětství zbožňovala? Muž, který podle legendy dovedl všechny bytosti Lupuské hvězdokupy k míru a blahobytu, vždy s úsměvem na rtech a s písní v srdci?"

Sten se neotočil.

„Je na tyhle podělaný hvězdokupě jediná podělaná bytost, která se, do hajzlu, nesnaží zabít ostatní podělaný bytosti?" dožadoval se vysvětlení. „Je tu, do hajzlu, *někdo*, od těch rozmazlenejch idiotskejch aparátčiků, který si myslí, že jsou inteligenti a studenti, přes ty idioty, co tu pobíhají s podělanýma soukromýma armádama a hrajou škatulata hejbejte se o to, kdo bude sedět na tom podělaným trůnu, až po toho podělanýho, imbecilního Iskra, kterýho náš Věčnej, podělanej -" Zmlkl, zjistil, že nemá v plicích ani trochu vzduchu, nadechl se a vzhledem k Cindině přítomnosti pokračoval již trochu opatrněji: „- komu máme předat podělaný klíče od tohodle podělanýho království, *někdo*, kdo má v sobě aspoň mililitr lidský laskavosti? "

„Ha," ozval se Alex. „To je mi pěkněj jazyk, jen co je pravda. Už mluvíš skoro jako nákej podělanej lord."

„Někdo mi nalijte panáka."

„Ještě ne, kápo. Třeba nejni zrovínka nejvhodnější, aby ti zažívacím traktem koloval alk."

Sten se konečně otočil. Cind i Kilgour měli na sobě civilní jochijské šaty. Typicky chudinské šaty tmavé barvy.

Přes ramena měli prosté jochijské pláště.

Ještě zajímavější bylo, že oba měli na sobě bojovou vestu. Každá z nich obsahovala malou komlinku, skládací willypušku se zkrácenou hlavní, podpažní pouzdro se záložními zásobníky ultravražedných nábojů z AM₂ a pochvu s bojovým nožem. Vesta nebude pod pláštěm vidět.

A co víc, Kilgour měl pod paží jakýsi ranec, který byl zabalený do třetího pláště.

„Mezi soumrakem a tmou, když noc se začne snášet,
přichází únik od denního povolání. Známý jako hodina
hrdlořezů."

Zatímco Alex recitoval, rozbaloval balíček, který jak Sten doufal, obsahoval soupravu domorodého oděvu, bojovou vestu vybavenou zbraněmi a jednu foto-tropickou kombinézu.

Kilgour pokračoval.

„Čul sem, že se to blíží. Pleskání bosejch nohou, mlasknutí
zabodávající se dýky. A libozvučný, smrtelný chroptění."

„Tak vy si jdete ven hrát na špióny a necháte mě tady se vším tím papírováním samotného.“

„Vznešený velvyslanec přece nemůže chodit ven, aby se tam potýkal s obyčejnými pobudy,“ vysvětlila Cind.

„To máš pravdu. Musím zachovat vážnost svého úřadu. Kilgoure, nezapomněl jsi na můj kukri? “ S trochu lepším pocitem, než v poslední době mívával, ze sebe shodil velvyslanecké sako.

„Jo a vem si pod to kudlankovský maskáče, kámo. Pro případ, že by nás vodhalili.“

„A co máš ty?“

„Víš přece, že jednou z Císařovo stížností, tak si mi to aspoň tvrdil, bylo, že Khaqan načerno prodával AM₂- Prodával to po celý soustavě, aby měl na své komplexy staveb, že jo?“

„Noa?“

„Za předpokladu, že lumpárna se nikdy nemění a lumpové jen hledají nového bose, sem měl takovej pocit, že by mohlo bejt dobrý a produktivní zjistit něco o tom, jak tady funguje černý trh.“

„Velmi správně. Velmi podělaně správně,“ pokývl souhlasně Sten. „Aspoň že někomu to tady myslí. A bůh ví, že to nejsem já. Takže, kdo je tím milovaným občanem, který chce najednou prodat své vůdce katovi? “

Alex mu všechno vyložil. Staniční šéf jednotek Mercury pro Altajskou hvězdokupu, poměrně mladý a nezkušený agent jménem Hynds, který zastává běžnou krycí funkci kulturního atašé, uvedl jednoho ze svých lepších jochijských agentů do akce.

„Je dobrej?“ chtěl vědět Sten. Kilgour pokrčil rameny.

„Náš špión ho odhaduje na třídu A, ale podle hlášení z jednoho brífinku, kterýho sem se zúčastnil, nemá ten agent na víc než na béčko. Nicméně, šéfe, pracujeme jen s tím, co máme po ruce. Zatím sem ještě neměl čas na vlastní průzkum.“

Každopádně, Hyndsovo agent tvrdí, že dostal jednoho z pašeráků, kterej se mu ozval proto, že ho vodřizli vod podílů.“

„Máš ověřené z nějakého jiného zdroje, že kanárek, co chce zazpívat, není jen nějaká bambula, kterej si chce kreativní lži vysloužit pár imperiálních kreditů? “

Kilgour ublíženě pohlédl na Stena, který ho právě nepřímě obvinil z lehkověrnosti, ale pokračoval ve vysvětlování.

Muž, se kterým se měli setkat, tvrdil, že je majitelem/kapitánem malé lodní linky, kterou Khaqan používal pro transport AM₂. Hyndsův agent od toho člověka získal kartu s lodním deníkem jedné linkové lodi a dvě mikrokarty o nákladu s dodacími listy.

„Samo, že náklad byl vedenej jako hrušky, švestky a banány, nebo něco takovýho, ale místo určení bylo zajímavý. Směřoval k Honjům, kerý se nikdy nezdráhají koupit trochu AM₂ navíc a neptají se, odkud pochází.“

„Průhledný,“ odtušil Sten.

„Jasně, kecy,“ souhlasil Kilgour. „Navíc schůzka v noci. V hrozný městský čtvrti. Bez nějakýho lepšího krytí. Proto všechny ty zbraně. Mam takovej dojem, že Cind by mohla v diskusi sehrát významnou roli. A já taky, tedy za předpokladu, že máš dost sil, abys nám stačil.“

„Jdeme,“ zazubil se Sten. Vyhlídka na menší akci, ačkoliv se téměř jistě setkají s nějakým lhářem v postranní uličce, který se jim bude snažit prodat padělané důkazy, jej evidentně povzbudila.

„Kapitáne Cind,“ řekl, „uvědomujete si, že nám jistý vojín Otho bude chtít uřezat vousy za to, že jsme mu odepřeli účast na akci, která může velmi pravděpodobně přinést trochu brutality?“

Náhle si na něco vzpomněl. „No jo, ale jak se tam dostaneme? Vždyť jsem velvyslanec a ten se nemůže jen tak vytrátit ze scény, aniž by si toho někdo všiml.“

Cind na něj nasupeně pohlédla. „Zatímco ty sis hrál na diplomata s bandou pitomců, já jsem se přesvědčila, jak moc bezpečná je naše ložnice. A nabyla jsem podezření, že předchozí velvyslanec měl poněkud zvláštní záliby.“

Cind přešla k ovládání světla a přehodila jednu páčku do strany. Zasyčelo to a obložení stěny se rozestoupilo.

„Ach tak,“ kvitoval Sten. „Jaký by byl život bez tajné chodby, že?“

„Vede odtud kolem naší ložnice,“ vysvětlila Cind. „Potom dolů do křídla ubytovny duchovenstva a nižších úředníků. Myslím, že jde dál pod zemí nedaleko kuchyně a ústí někde za zadní zdí.“

„Se špehýrkama a dveřma do pokoje pro služku. Ten chlapík byl romantik,“ poznamenal Kilgour.

„Zvrhlík,“ opravila jej Cind.

„A jaký je v tom rozdíl?“ podivil se Kilgour. „Až po tobě, šéfe. A po tobě, kapitáne. Pudu poslední. Ze štěnic si nemusíte dělat starost. Vyjma mě a Cind vo tý chodbě nikdo neví.“

Alex Kilgour se velice mýlil...

Schůzka se konala dobré čtyři kilometry od velvyslanectví. Ulice byly téměř opuštěné až na občasné gravisaně pomalinku se prodírající oslepující bouří a sem tam bytost nebo dvě pospíchající na nějakou schůzku po svých.

Trasa je vedla nástupištěm nesmírně rozsáhlého systému hromadné dopravy Ruriku. Jak se blížili k nástupišti, Sten se podivil, proč jsou všechny dopravní terminály situovány do chudinských čtvrtí. Co tu stálo dřív? Nebo to snad kdysi nebyly chudinské čtvrti?

Dvojice policistů u vchodu na ně pohlédla, identifikovala trio jako městského rolníka, jeho ženu a přítele či vzdáleného příbuzného a shledala je nezajímavými. Kilgour vedl Stena a Cind obrovskou kruhovou budovou. Lavičky byly plné bytostí, které tam podle všeho čekaly již věčnost. Někteří spali. Někteří jedli. Někteří četli. Někteří civěli na zábavní obrazovky nebo na obrazovky s dopravními informacemi. Ti další prostě jen civěli do prázdna. Čekání ve frontě, aniž by dotýčný zešílel nudou, bylo na Ruriku dovedeno do stavu umělecké formy. Znamenalo nezbytnost.

Zastavili se u stánku s občerstvením. Žádné teplé nápoje neměli, ale bylo možno zakoupit tři druhy zmrzlin. Jediné prodávané jídlo, které Sten viděl, byl řídký vývar z hlíz a misky byly špinavé. Na hladině polévky plavala oka žlutého tuku.

Cind, která se stále považovala za studentku špionáže, pozorně sledovala dvojku sehraných profesionálů, kteří pro změnu sledovali lidi kolem sebe, aniž by jim věnovali nějakou zjevnou pozornost.

Zatím se cesta zdála být čistá, ačkoliv Sten věděl, že mají malou šanci odhalit nějakou snahu o jejich stopování, pokud za nimi každý stopař jde jen chvíli, než je předá dalšímu agentovi.

Nakonec Kilgour beznadějně pokrčil rameny a ukázal na jednu řádku obrazovky dopravních informací, která blikala sdělením: KVŮLI POČASÍ PROVOZ ODLOŽEN NA NEURČITO. Zahudoval jako typický dělník, který právě zjistil, že se nedostane domů, a vedl je k východu.

Právě procházeli dveřmi s cedulí POUZE PRO ZAMĚSTNANCE, když Alex prudce trhl hlavou na znamení a proskočil šikmo dveřmi. Cind to zaskočilo, ale to už ji Sten držel za rameno a následovali Kilgoura. Dveře se za nimi zavřely, Alex do nich nohou zarazil zajišťovací klín a všichni se ocitli na rozlehlém, vlhkém schodišti s otevřenou bránou a deštěm za ním.

Kilgour jim signalizoval pomocí prstů. Ty, Cind. Dolů po schodech, ven, zabezpečit východ.

Cind se vydala jako tichý blesk po schodech dolů. Plášť se jí nepatrně rozevíral, jak držela ruku na rukojeti své zbraně, prst připravený vedle spouště, odhodlaná vytáhnout zbraň do střelecké pozice. Vklouzla do tmy a okamžitě se přitiskla ke zdi.

Našla ještě chvíli, aby ocenila Stenovo a Kilgourovo počínání. Znovu se od těch dvou učila. Nikdy se neocitla v bojovém týmu, kde by rozkazy dával ten, kdo je nejlépe obeznámen s podmínkami a s bezprostřední problematikou a ne ten, co má nejvyšší hodnost.

Sten vykročil ze dveří a přitiskl se ke zdi na druhé straně. Alex ho následoval.

I on si našel trochu času na osobní hodnocení: To dívče k nám pasuje. Ani neví, že by strčila do kapsy jedny z nejlepších Kudlanek. Asi budu muset oznámit Stenovi, že má můj požehnání.

Vzápětí se i on ocitl na hustém dešti a všichni se rozběhli přístupovou cestou od nástupiště do ulic chudinské čtvrti. O blok dále se schovali ve dveřích a čekali, jestli nebudou pronásledováni.

Ulice zůstala promočená deštěm a opuštěná. Kilgour s uspokojením přikývl. Vytáhl z vesty senzor na štěnice a rychle je všechny tři prověřil. V davu na nástupišti na nich nikdo žádnou neumístil.

„Jak jsi věděl, že ty dveře z terminálu budou odemčené?“ ptala se Cind.

„Ach, dívče,“ odvětil Kilgour. „To sem se domníval, že si chytřejší. Kdo myslíš, že to vodemknul? Kdo si myslíš, že zařídil ten nápis „pouze pro zaměstnance“? Doufal sem, že máš k mému umění aspoň náležitý respekt.“

Na odpověď nečekal. „Takže. De se za našim novým kamarádem.“

Pokračovali dál a drželi se poblíž budov. Nikdo si jich nevšiml - v této oblasti se všichni pohybovali, jako kdyby měli buďto nějaké tajemství, nebo byli lapkové.

Čtvrť, kterou procházeli, byla zpusťovaná oblast monotónních vertikálních budov velkých stejně jako všechno ostatní na Jochi. Mrakodrapy byly postaveny nejméně před sto E-lety jako byty pro pracovníky administrativy a byly vybaveny tolika vymoženostmi, aby ti, kteří mazali kola Khaqanovy mašinérie, nepociťovali sebemenší nespokojenost. Čas ubíhal. Budovy chátraly. Vládní pracovníci si našli čistější, bezpečnější a novější příbytky. Do uprázdněných prostor se nastěhovala chudina. McLeanové výtahy se zastavily a bylo zde mnoho, mnoho schodů, které bylo třeba zdolat. Stavební inspektoři se buďto báli, nebo byli úplatní. A udeřilo jedno z hlavních prokletí Jochi - Jochiané sice uměli budovat, ale podle všeho je nikdy ani nenapadlo, že budovy, silnice či pomníky potřebují nějakou údržbu.

V současnosti byla okna rozbitá nebo zabetonovaná. Ve vyšších patrech budov se svítilo jen výjimečně. Tu a tam se objevil plamínek z lampy nějakého squattera nebo ze zlodějského doupěte.

Omítky budovy měly vypadat jako kámen. Nyní se loupaly nebo ležely v dlouhých cárech na rozbitém chodníku. Odpadky zaplavovaly ulice a hromadily se v obslužných chodbách mezi domy.

Cesta je vedla kolem jedné z řek, které Rurikem protékaly. Byla to spíš pomalu tekoucí stoka než řeka, plná harampádí a opuštěných vozidel shozených z mostu, který se nad ní klenul.

Před mnoha lety mohla být za letních večerů hráz pěkným místem k procházce a odpočinku. Nyní však ne. Sten usoudil, že se mu toto prostředí ani za mák nezamlouvá - za předpokladu, že to je místo, kde se mají se zmiňovaným agentem setkat. Jestli to má být na tom mostě, tak je to dokonalá past. A *pod* ním, vedle řeky? Sten se oklepal. Ne, dokonce ani Alex se svou nezměrnou mazaností a s třetí g svaly by nevlezl do takové půlnoční mýry.

Sten v to alespoň doufal.

„Takže postup bude následovnej,“ jal se vysvětlovat Kilgour. „Řek sem tomu agentíkovi, že nejsem cvok a že si vezmu posilu. To si ty, Cind. Neřek sem, kde budeš, takže bych vocenil, kdybys zmizela támhle do stínu a sledovala mě, jak k němu du.“

Pudu po břehu až támhle, kde se máme sejít. Moc se mi ten návrh nezamlouval, ale ten hoch byl lekavej. Šéfe, estli souhlasíš, budeš neviditelná moucha v tlačence. Schovej se tam dolů za tu opěrnou zeď a krej mě. Zepředu, pokud možno.“

„Díky, Kilgoure. Jestli jsem tě správně pochopil, tak se mám ploužit bahnem a musím bejt rychlejší než ty?“

„Správně. A tišší. Proto si taky admirál a já jen vobyčejná spojka.“

Sten zkontroloval svoji zbraň. Byla připravená.

„Když si projedeš vestu, nahmatáš tam spoustu minigranátů. Bestery, světlice, tříštivý a dělbuchy.“

„Jaký je prog, že nastane problém?“ špitla Cind.

„Neni to tak zlý. Jinak bych dal tady Steníkovi do ruky houfnici. Ne víc jak sedumdesát procent. Ale už dost keců. A de se.“

Kdyby někdo pozorně zkoumal nábreží, spatřil by stín. Stín, který se pohyboval. Ale z mostu to vypadalo pouze jako optický klam, jako světlo pronikající hustým deštěm. Stín, kterým byl Sten, se převálil přes záplavovou zeď na říční „pláž“.

Pěkná břčka. Stenovy nohy se bořily do čehosi, co bylo ještě nedávno součástí myslících bytostí a poněkud řidší než bahno. Nakrčil nos. Nějak měkneš, synku. Vzpomeň si na kudlankovskej výcvik, kdy ses musel půl kilometru plazit po bříse otevřenou stokou - a když ses vrátil s hlídkou na základnu, řekli ti, že sprchy jsou pro dnešek zavřeny. V kudlankovské hantýrce se tomu říkalo hovnařina.

Sten si uvědomil, že je ztuhlý a že trochu vyšel ze cviku, když se sunul dál jako přístavní krysa hledající zdechlinu. Za sebou slyšel v šumění deště Alexe, který záměrně dupal po dlažbě nábreží.

Cind se držela při zdi rozbité budovy naproti nábreží, přeskakovala z jednoho temného místa na druhé asi padesát metrů za Alexem, který dělal terč.

Kilgour se oklepal, ale ne kvůli tomu ledovému dešti. Kolikrát už ses takhle plížil na schůzku s nějakým lokálním agentem? Hodněkrát, lorde Kilgoure. A nikdy předtím si necítil mrazení mezi lopatkama a nečekal na znamení, který tě přiměje vzít nohy na ramena a pelášit domů?

Před ním se vedle rozbitého stožáru lampy objevila malá budova. Stavba mohla sloužit jako dopravní zastávka nebo jako budka pro dopravní policii.

Alex se dal do pohybu. Jeho prsty nahmataly řeznou zbraň ve vestě, ale miniwillypuška v pouzdru na zádech mu nakonec připadala důvtipnější. Pomalinku pistoli odjistil, ačkoliv v té bouři by klapnutí

pojistky nikdo neslyšel. Prst jako špalek spočinul na spoušti. Držel zbraň ve střehu, hlaveň jen těsně pod pláštěm. Alex se soustředil, při pohybu mírně pokrčený, zvedl jednu nohu ze země, přičemž se téměř dotkl kotníku druhé, potom před sebe, přenesl váhu a druhá noha vykročila vpřed.

Ten stín měl velikost člověka. Znovu se pohnul. Slabě se zablesklo a Kilgourův prst přitáhl spoušť. Potom jej uvolnil. Stín se proměnil v muže oděného do dlouhého pláště s kapuci. V záblesku Kilgour spatřil mužovy prázdné ruce trčící z rukávů kabátu.

Spojka.

„A potom slunce rozbije ty nejtemnější mraky," pronesl, proklínaje svůj imbecilní výběr hesla, které mu v teplé a suché kanceláři připadalo docela chytré.

Čekající spojka *měla* odpovědět: „Tak se úcta stává nejpodlejší zvykem."

Ozývalo se však pouze burácení bouře.

Za zdí, několik metrů od strážní budky, Sten přešel do stavu pohotovosti. Rozevřel chlopně pláště a ten spadl do břečky pod jeho nohama, zatímco ruce vytáhly z postroje krátkou pistoli a palec otočil knoflíkem přes režimy ZAJIŠTĚNO, PAL, DÁVKA na AUTO, druhou rukou rozložil skládací pažbu, zaklesl si ji pod rameno, poklekl do toho hnusu a hledal svůj cíl.

Možná něco zahlédl. Možná to byl jen momentální záblesk nebo odraz někde nad mužem, jakési lesklé vlákno, nebo to nebylo vůbec nic.

Alex úlekem sykl, mozek začal reflexivně chrlit rozkazy. Kdepak, nepadej na zem. Jsi v zóně smrti.

Máš jen pár vteřin, hochu. To je času víc než dost.

Spojka neodpověděla, protože spojka byla dočista mrtvá. Ve Stenově a Kilgourově světě stínů nebylo zdaleka nenormální zjistit, že protivník vystopoval jejich agenta tím, že jej najdou s nepřiměřeným úsměvem na rtech. A pověšení na drátěné smyčce z kandelábru už vůbec není neobvyklá forma popravy. Ale když je tělo narafičeno tak, aby na vás čekalo na místě dohodnuté schůzky...

Past.

Alex odepnul z vesty granát, palcem jej odjistil a mrštil tuto malou bombu přes hlavu doprava, než se dal do pohybu a třemi mohutnými kroky se připravil k vysokému výskoku. Vrhel se vpřed, letěl vzduchem, poté dopadl na mokré chodník a ještě metr klouzal dopředu. Potřebuju strávit víc času v tělocvičně, takhle budu zejtra samá modřina.

Jestli nějaký zejtra vůbec přijde, napadlo jej, jak se projektilová palba plíživě sunula ke strážní budce.

Triangulace, analyzoval situaci Sten. Mají nás ze tří stran. Tohle je vážná věc... a stiskl spoušť, aby rozstřelil potenciálního útočníka v půli.

Cind celou mikrosekundu zírala do míst, kde stál Kilgour.

Potom granát vylétl silou jeho těžkosvětanských svalů vysoko do vzduchu, zasáhl kamennou stěnu šedesát metrů ve vzduchu, jen několik metrů před ní -a explodoval.

Čelo budovy se odlouplo a cihly se sesypaly na druhého vraha, právě když Cindina kulka udělala z kaskády cihel namísto výhodného úkrytu pohřebiště.

Třetí člen týmu právě mačkal spoušť, když jej Kilgour našel ve hledí a vypálil. Kulka prosvištěla kolem třetího muže; Kilgour jen něco zamumlal o podělaných pistolích, kterými se nedá pořádně zamířit, a levou rukou si přidržel rukojeť, aby měl lepší stabilitu. Vyšlehy dvě střely - a třetí muž byl po smrti.

Tým se dal do pohybu - Sten nahoru po protizáplavové zdi, Kilgour se odkutálel ulicí plnou suti jako míč a Cind se ukryla do jednoho a pak do druhého vchodu domu. Kilgour zastrčil pistoli zpět do pouzdra a připravil si willypušku do palebné pozice.

Hřmění následující po blesku se nad nimi přehnalo a Sten si uvědomil, že v duchu počítá: Blesk udeřil pouhé dva kilometry odtud a od chvíle, kdy jsme zjistili, že ten stín je člověk, uběhlo šest vteřin.

Past. Proč? Jen aby Kilgour věděl, že ho sleduje další výzvědná skupina? Melodramatický způsob, jak sdělit informaci, že spojka, i kdyby to byl opravdový pašerák, jim nic neprozradí. Určitě to nebylo zorganizováno profesionálně. Profíci nikdy neútočí jeden na druhého. Není to nezbytné, jakmile utěsní díru nebo jen potencionální díru.

Ale ať už to bylo jakkoliv, otázky typu kdo to udělal, nebo jak a proč, si mohou klást později. Nyní se museli stáhnout. Úprk jako o život. Sten neměl obavy, že by se objevili jochijští poldové - přinejmenším pochyboval o jejich oddanosti skutečné policejní práci a zatraceně dobře věděl, že by v takovém okrsku nemohli hlídkovat jinak než ve vícečlenných skupinách. Pro imperiálního velvyslance by bylo hanebné nechat se přistihnout při takovéhle sprosté rvačce.

Sten zahájil ústup a instinktivně převzal velení, ačkoli dosud to byla Kilgourova akce.

Jeho mysl stačila vnímat *cinknutí*, oči měly čas spatřit záblesk za nimi i nad nimi na tom mostě, než zaslechl plácání kulek do bahna řeky. Bahno létalo na všechny strany, ale tlumilo vražedné šrapnely.

Potom zahájily palbu automatické zbraně. Projektily s vysokou frekvencí se svistotem dopadaly do břečky za ním a Sten se vyškrábal zpět přes zeď, překulil se, dopadl na rameno; potom ve třetím patře naproti sobě spatřil záblesk hlavně. Zvedl willypušku, zaklel, že má krátkou hlaveň, špatnou přesnost, na hledí nebyl čas, a vyslal dlouhou dávku blýskající zbraní, ale ta páčila dál, jak mrtvé ruce svíraly spoušť. Když se střelec sesunul k zemi, stáhl zbraň s sebou a zbytek zásobníku vyprázdnil do oblohy. Střelba ze dvou dalších zbraní však pokračovala dál.

Sten se ocitl vedle Kilgoura na té krásné hromadě sutí, která ovšem kvapem ubývala, jak střelec postupně zpřesňoval míření a na chodník dopadla druhá bomba.

„Ty hajzlové to myslej vážně, šéfe.“

Ano - toto dalece přesahovalo pochopitelný, třebaže extrémní pokus odstranit problematického špiónážního specialistu. Když první selhal, krytí se mělo stáhnout. Ať jsou tyto bytosti kdokoli, tohle je regulérní vojenský útok ze zálohy, jehož cílem je získat imperiální mrtvoly, ať to stojí cokoli.

Armáda, podivil se Sten? Ne. Ti nejsou ve hře -nebo si to spíš myslel. Alespoň zatím ne.

Ale kde je sakra Cind? Odpovědí na otázku mu byl výbuch granátu, který rozrazil bednění výlohy a Cind vykřikla: „Krytí! Přesun!“

Sten plácl Alexe přes zadnici a Kilgour už stál na nohou a vrhal se po hlavě do opuštěného obchodu. Sten vyslal dávku zhruba směrem, odkud přicházela střelba; práci převzaly svaly pěšáka a už se řítíl vpřed a pod Alexovou krycí palbou prázdnou výlohou dovnitř, kde se stáhl ke straně. Za potlesku třeskajících kulek prolétla Cind oknem dovnitř jako hbitá pozemská kuna.

Jejich momentální úkryt se brzy promění ve smrtící past, to Sten věděl. Alespoň že si nemusí dělat starost s tím, že jim dojde munice, pomyslel si. Měli jí nejméně na den - každý zásobník willypušky obsahoval 1400 milimetrových kuliček AM₂ obalených pláštěm z Impéria X.

Střelec minometu znovu zpřesnil náměr. Další bomba vylétla z trubice a obloukem na ně padala. Sten se přitiskl na zapáchající koberec, tak jak to před ním učinil bezpočet kryš.

Střelcův náměr byl příliš dlouhý - bomba explodovala nad ním o čelo budovy. Cihly se sesunuly k zemi, tak jako předtím po Kilgourově granátu.

„Pro matčiny vousy,“ pronesla nepřítomně Cind, „tohle je snad první dobrá věc, která se stala od chvíle, co tenhle večírek začal.“

Měla pravdu - protivník jim právě poskytl adekvátní pancíř, za kterým mohou bojovat. Sten se smál. „Matčiny co?“

„Jdi do hajzlu,“ odsekla Cind. „Vidíš, co se z člověka stane, když uteče z domova a je vychován Bhorama?“

„Když už sme u toho,“ poznamenal Kilgour. „Momentálně by se mi tu těch pár chlupatejch goril docela hodilo, co?“

„Jo. Jasně. Ty si přeješ Bhory, já si přeju zadní východ. Hádej, jak se z toho dostaneme, no?“ opáčil Sten.

To už byli na nohou a sunuli se do zadního traktu budovy, přestože v té tmě skoro nic neviděli a klopýtali o hromady odpadků.

„Máte nějaké ponětí, komu se tak strašně nelíbí, jak si češeme vlasy?“ otázala se Cind. Nikdo z nich neznal odpověď. Podle mentality obyvatel této hvězdokupy to mohl být takřka kdokoli.

V zadní části obchůdku Sten našel druhé dveře. Byly zabedněné zkříženými a sbitými dřevěnými trámy. S Kilgourovy gladiátorskými schopnostmi žádný problém, pomyslel si Sten.

Asi vteřinu nato našel zadní dveře i jejich nepřítel a roztrhl se o ně granát a nadělal do nich díry. Sten dírami spatřil nějaký pohyb a poslal za ním dávku a následně i besterový granát. Ozvaly se výkřiky, které utichly s explozí granátu. Besterový granát vymazal čas komukoli, kdo se vyskytl v jeho akčním rádiu - dvě hodiny bezvědomí a oběť nemá ani ponětí, že uběhla třeba jen vteřina.

„Seš ňákej milosrdnej, kámo.“

„To si piš,“ zavrčel Sten. „Vzal jsem špatnej typ. A ty kousej a trhej, protože jsi nás do tyhle bryndy dostal.“

„Eh,“ ozval se Kilgour. „Sou dny - a noci - kdy můj kouzlo prostě nefunguje.“

Jednou rukou popadl zkřížené vzpěry a zabral. Těžké trámy - a zbytek dveří - povolily.

„Zbytek budovy můžeš nechat stát,“ zažertoval Sten.

Všichni tři se vysoukali dírou ven. Sten pohlédl na čtyři muže rozestoupené kolem dveří. Lidé - což znamenalo Torky nebo Jochiany. Duowova frakce? Nebo možná skupinka Jochianů, o jejichž cílech a vůdcích se má Sten teprve dozvědět? Nedostatek informací. Všichni čtyři měli na sobě kombinézy bez insignií.

„Asi to zabalíme. Už tu nejni žádná zábava ani sport a zloduchové pořád zůstávají.“

Sten pochopil pointu Alexova vtipu a všichni se rozběhli ulicí tak rychle, jak jen to bylo možné. To vše v naprosté tichosti.

Štěstí je opustilo hned ve dvou spolu nesouvisejících katastrofách. Bouře ustala stejně náhle, jako začala.

A co hůře, obloha se vyjasnila a je osvítily dva jochijské měsíce.

„Cind, mají Bhorové nějakého boha počasí?“ podivil se Sten.

„Jasně. Schinda. Vládne ledovým bouřím.“

„Sakra.“

Poté udeřila jejich druhá zkáza. Hledáček reflektoru přišpendlil tým jako hmyz. Sten si je všechny tři představoval jako siluety na starých negativech, poté se jejich zbraně rozštěkaly a světlo explodovalo, zasyčelo a byla tma. Zůstali ležet za vypáleným vrakem opuštěných gravisaní.

„Viděl sem je,“ ozval se překvapený výkřik. „Toho malýho. Byl to ten imperiál, kterýho sme viděli ve vidu!“

Sten zaklel. Tohle se bude těžko vysvětlovat.

Za prvé dočasným vládcům Jochi. Za druhé se domníval, že se o incidentu může doslechnout i jeho Věčný Císař a bude mít všetečné otázky ohledně toho, proč se jeho velvyslanec pouští do zcela zbytečné výzvědné partyzánštiny.

Nu což. Alespoň, že je nezabijí hned. A Sten možná vymyslí způsob, jak se vykroutit z imperiálního výprasku.

„Ty myslíš ten podělanej velvyslanec?“

„Jo.“

„Zabij toho parchanta! A hned!“

„Nemam ánung, kdo může bejt tak blbej, aby chtěl vodkráglivat Císařovo člověka,“ špitl Alex, „ale to zjistíme pozdějc. Zpátky. Tudy, kudy sme přišli.“

Malá dělostřelecká raketa třeskla o zeď nad nimi, čímž se jim uzavřela i tato ústupová cesta.

„Jsme v presu,“ oznámila Cind. „Umí někdo z vás levitovat?“

„Nedělej si srandu. Já se teď nedokážu ani ušklíbnout, natož pak levitovat.“

Byli naprosto nezvratně v pasti.

Kulky ukusovaly z gravisaní.

„Jak je možné,“ podivil se Sten, „že když se díváš na živobijáky a hrdina se skrývá za idiotskými gravisaněmi, všechny kulky se odrážejí, namísto aby prolétaly skrz jako v reálu?“

Nikdo neodpověděl.

Palba ustala. Slyšeli kroky, jak se k nim kdosi blíží.

Cind pozvedla svoji zbraň. Sten zavrtěl hlavou a ona spatřila záblesk měsíčního svitu na čepeli jeho kukri.

Cind vytáhla svůj bojový nůž z pouzdra.

Útočníci byli čtyři.

Číslo jedna nic neviděl - Cindin nůž byl anodizovaný na černo a tudíž se ani nezaleskl, když mu zájžděl pod hrudní koš a do srdce, načež se muž svalil na zem.

Číslo dvě nic neslyšel, jak jej dvě minipalice, kterým Kilgour přezdíval pěsti, udeřily ze strany do hlavy a praskla mu lebka.

Číslo tři ještě stačil mrknout, poté jej zasáhl krátký gurkhovský meč a rozsekl mu lopatku, přetlál žebra a vnořil se do žaludku.

Číslo čtyři měl příliš mnoho času. Stačil pootočit hlavní své pušky stranou na Stena, ten se zapotácel a zkrvavělá rukojeť kukri mu vyklouzla z ruky. To už se však díval do hlavně útočnickovy zbraně.

Sten dopadl do podřepu, s pokrčenými prsty spustil pravou ruku podél těla - smrtící čepel vyklouzla z pouzdra v paži.

Natáhl levou ruku a sekl téměř naslepo - při souboji s nožem dělej cokoliv kromě přemýšlení. Příliš mnoho času... a Čtyřka se díval na svoji hlaveň přetátou v půli. Příliš mnoho času... Sten se napřímil, napřáhl se a zabodl dýku muži do solar plexu, pohnul s ní a vnitřnosti se vysypaly na zem, takže útočníka vykuchal jako rybu. Sten reflexivně otřel nůž do kombinézy oběti a ukryl ho zpět do paže. Vyrval své kukri z těla číslo tři a vyhýbal se pohledu na muže, kterého tak elegantně vyvrhl. Další, Stene. Další na tvém dlouhém seznamu. Cind s Alexem čekali na rozkaz. Sten zvedl ze země zbraň a poplácal její pažbu. Druzí dva přikývli. Nepříteli trvalo celých deset minut, než si uvědomil, že ačkoliv neslyšeli žádný křik ani střelbu, ti čtyři, které vyslali, se už nevrátí. Poslali dalších sedm mužů. Sten je nechal dojít na Čtyři metry od gravisaní, než dal signál. Ozvala se střelba a všech sedm těl zůstalo ležet rozstříleno na zemi. Třetí vlna přišla za necelé dvě minuty. Cestu jim dláždily granáty, jejichž exploze narážely do zdí lemujících uličku. „Voni nehrajou fér," postěžoval si Alex. „Nemám zájem, aby mě dostali," prohlásila Cind. „Ani já ne," souhlasil Sten, „ale sebevražda nic neřeší. " „Počkáme, kámo. Třeba nás něco napadne." Sten se zamyslel a zatímco přemítal, ozvalo se hřmění a znovu udeřila bouře. Zaklel. O pět minut dřív a...

Dobrá tedy, řekl si v duchu. Použij to, co máš. Vystupňovat zmatek. „Kilgoure. Můžeš mezi ně dostat granát?"

Alex se zamyslel. „Mezi ně ne, ale blízko." „Až vybuchne... vyrazíme. Patnáct metrů... a zalehneme, další granát, a jdeme na ně." Cind s Alexem na něj pohlédli. Obě tváře byly bez výrazu. „Škoda, že tu není nikdo, kdo by připil našim duším na cestě do pekla," vzdychla Cind, odepnula granát z postroje a přidřepala. „Jo, jo," vzdychal Alex. „Aspoň že nezhebnem v posteli." Odložil zbraň, připravil si granát a napřímil se do klasické vrhací pozice. Pořádně daleko, nabádal sám sebe. Odjistil a hodil. Granát dopadl, odrazil se a explodoval sotva metr od nepřátelské pozice. Všichni tři už stáli na nohou, když jim blesk otevřel pekelné brány. Hrom zaduněl a Cind zavyla bhorským bojovým pokřikem. To už utíkali, tři proti - proti kolika? Sten čistě ze zoufalství zvolal: „Ayou... Gurkhali!" S tímto bojovým pokřikem se přece musí lépe umírat.

Jeho výkřik se dlouho rozléhal mezi zdmi. Gurkhové ho uslyšeli. A zaútočili. Ze tmy se vynořila vlna hnědých mužíčků, jejich zbraně chrly plameny a za chvíli stanuli před nepřítelem. Protivníci, zcela zmatení útokem do týla, se otočili, načež Gurkhové upustili střelné zbraně a jen sekali svými kukri.

Dva další týmy Gurkhů proběhly kolem Stena a ostatních, všichni s lehkou automatickou zbraní. Naprosto secvičeně zalehli a zahájili palbu, která burácela ulicí tak dlouho, dokud nebyl její konec průchodný.

Ve chvíli, kdy si Sten uvědomil, že je a zůstane naživu - nebo se alespoň živý dostane z této ulice - žádný z útočníků nemohl říci to samé.

Na tvář mu dopadal příjemně chladivý déšť. Objal Cind kolem ramen a byla to ta nejsladší věc, jakou kdy zažil. Alexův přihloupý výraz, byl tím nejkrásnějším lidským výrazem, jaký kdy viděl.

V místech, kde ještě před chvílí stáli nepřátelé, se rozžehly přenosné svítilny. Všichni tři k nim vykročili.

Mahkhajiri Gurung již na něj čekal. „Pane, bylo velmi těžké vás najít. Tuto čtvrť jsme shledali jako velmi matoucí. Kéž jste nás tak zavolaal dříve. Až příště půjdete ven, vzal byste si prosím lokátor?"

„Jak jste mohli vědět, že jsem opustil ambasádu?" podivil se.

Mahkhajiri pokrčil rameny. „Poté, co pan Kilgour našel tajnou chodbu, našli jsme ji i my. Ačkoliv on

do ní žádné štěnice nenastražil, my ano.

Víte, nejsme tak dobří jako pan Kilgour a nedokázali bychom v nejhlubším spánku poznat, kdyby vás třeba tou chodbou šel někdo zavraždit. My Gurkhové potřebujeme veškerou pomoc, kterou si můžeme opatřit."

Sten, Cind a Alex na sebe pohlédli.

„Dobrá," uzavřel to Sten. „Takže víte všechno. Hádám, že jediná otázka, kterou vám můžu položit, je, kde jsou Bhorové?"

„Nahoře na mostě. A na nábrežích. Byla tam spousta lidí se zbraněmi, se kterými bylo zapotřebí se vypořádat.

A Bhorové o tu čest velmi stáli. Souhlasili jsme, protože jsou to mnohem schopnější diplomaté než my."

To znamenalo, že ani na mostě nebudou žádní zajatci.

„Chci gravisaně, které mě odvezou zpět na ambasádu a něco k pití."

„Už čekají," oznámil Mahkhajiri Gurung. „Na ulici."

Když kráčeli ulicí, Kilgour pokývl na Stena a odtáhl si jej stranou. „Hochu, to bylo vo tak tenkej chlup, až je mi z toho blbě. Nemyslíš, že je na čase, abysme si studiem prohloubili znalosti vo válce?"

„Je."

„Hm. A víš, co je na dnešním večeru nejzajímavější?"

Sten věděl. Někdo se vědomě pokusil zabít velvyslance Věčného Císaře. Ne ve víru bitvy, ale na přímý rozkaz.

Jakákoliv racionální bytost musí vědět, že taková vražda by způsobila okamžitou a velmi krutou imperiální reakci.

Sten si uvědomoval, že tady na Jochi existuje mnoho frakcí, v nichž jsou šílenci, kteří se na první pohled jeví jako rozumné, mírumilovné bytosti.

A tak hlavní otázkou bude, komu patří tahle poloarmáda? Minomety... automatické zbraně... muži útočící jako vycvičení nebo alespoň zaškolení vojáci.

K někomu musí patřit.

Teď musí Sten počkat, jaký krycí příběh si ten někdo vymyslí, aby ospravedlnil smrt dvou rot vojáků.

V následujících dnech však o incidentu nepadla jediná zmínka.

Od nikoho.

Včetně policejních složek Ruriku.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NÁVRH měl velmi krátké znění. Stál ručně napsán na třech stránkách čehosi podobného starožitnému papíru. Muž s bezkrevnou tváří sedící naproti Věčnému Císaři jej dočetl a odložil papír na stůl.

„Vaše připomínky?“ otázal se Císař.

„Zajímavé, pane.“ Neutrální tón.

Na tom nebylo nic podivného, neboť ke všemu, co dělal, Poyndex přistupoval neutrálně. V posledních dnech Tahnských válek byl hlavou jednotek Mercury - imperiální rozvědky. Jako schopný, rozvážný voják sloužil dál i pod radou důvěrníků. Později byl v rámci interního politikaření jmenován mladším členem této rady.

Když se však Císař vrátil, Poyndex radu zradil ve prospěch Říše. Jediné, oč žádal - dobře věděl, co může a nemůže - byl holý život. S atentátem na Císaře neměl sice nic společného. Stejně jako se veřejně nikterak nepodílel na všemožných čistkách a zvěstvech, které rada důvěrníků páchala.

Císař jeho nabídku přijal - a rada důvěrníků tak dostala řádnou dýku do zad. Krátce nato Poyndex zmizel ve vzdálených provinciích Říše.

„Nedáváte najevo žádné překvapení,“ podivil se Císař.

„Pane... smím mluvit upřímně?“

Nyní pro změnu mlčel Císař. Poyndex usoudil, že si to má vysvětlit jako svolení.

„Mě překvapuje pouze skutečnost, že jsem stále naživu, Vaše Veličenstvo. Když jste mi nařídil, abych se vrátil na Původní svět, byl jsem si jist, že -“

„Ne,“ ujistil ho Císař. „Kdybych chtěl vaši mrtvolu, bylo by to provedeno v tichosti a v období největšího hněvu. Rozhodl jsem, že v období mezivlády nebude stavěn žádný pomník ve formě veřejných procesů. Mimoto si vás pamatuji jako velmi schopného šéfa rozvědky. Nyní potřebuji vaše služby. Chci, abyste převzal řízení nově vytvořeného orgánu, interní bezpečnosti. Její agenti byli a budou vybíráni z nevojenských zdrojů. Požaduji po nich, aby přísahu věrnosti skládali přímo mně a ne Říši. Jejich úkoly a povinnosti budou známy pouze mé osobě. Jediný úkol, který je jim jak veřejně tak tajně přidělen, je má ochrana. Té ovšem hodlám poskytnout co nejširší interpretaci.

Všechny mise IB budou zadávány mnou a jejich vykonání bude hlášeno taktéž mně. V řetězci velení nebudou žádné další elementy. Jednotka bude mít při svých misích nejvyšší priority. Všechna hlášení budou předávána pouze jako vizuální dokumenty o jedné kopii nebo ve formě ústního sdělení. V imperiálních archivech o tom nebudou vedeny žádné záznamy. Takže... co vy na to? “

„Nemám z čeho vybírat, Vaše Veličenstvo,“ odvětil Poyndex. „Pouze mé vědomí o existenci této jednotky by mohlo být natolik... ehm, kompromitující. A...“ Poklepal na návrh na stole. „Tento plán a problém, který má vyřešit, je zajisté něco, co se nikdy nesmí dostat do povědomí veřejnosti.“

„Vaše závěry jsou správné. Kromě mě jste jediný člověk obeznámený s problémem a s výše navrhovaným řešením,“ potvrdil Císař. „Ale než můj návrh přijmete, mám jedinou otázku.

Co vám může zabránit v tom, abyste mě zradil tak jako předtím radu důvěrníků?“

Následovalo předlouhé ticho. Poyndex vstal a začal přecházet po místnosti.

„Na to vám rád odpovím, pane, ačkoliv nemám ve zvyku diskutovat o svých zvycích. Připadá mi to... trapné. Prosím, kdybyste mi laskavě dovolil, abych vám směl vyprávět jeden krátký příběh, jakési podobenství.“

Poyndex se nadechl. „V prvním ročníku špiónážní školy vyprávějí dávný příběh o jednom slavném zvědmistrovi. Sloužil nějakému starému pozemskému císaři. Vlastně je mu přikládáno vytvoření moderní špiónáže

- stavu, kdy každý špehuje vlastního bratra a sám je špehován. Jeho nadšený vládce jej chtěl odměnit. Tento muž chtěl jen jedinou věc - hodnost polního maršála.

Císaře žádost šokovala a odmítl. Špióni nedostávají vyznamenání jako poctiví vojáci. Ani - to již nedodal

- by neměli mít veřejné jméno.“

„Ten člověk se jmenoval Fouché a jméno diktátora bylo Napoleon První,“ promluvil Císař.

„Takže vy ten incident znáte, pane. Nuže, vypráví se, aby odradil mladé specialisty a agenty od touhy po veřejné slávě. A myslím, že jsem si ho vzal k srdci a naučil se potlačovat jakoukoliv potřebu objevit se v tisku či veřejných publikacích, stejně jako všechny další pocity, které snižují výkonnost myslící bytosti. Ale když mi nebožtík pan Kyes učinil nabídku, že mě pozvedne do rady důvěrníků, nabídku, která ve skutečnosti sloužila spíše jeho vlastním zájmům, zjistil jsem, že stále pociťuji nějaké ambice. Po pádu rady - a mém vlastním - jsem tuto svoji slabost napravil.“

„Opravdu?“ zarazil se Císař. „Ambice jsou nezmar.“

„Ale v podstatě na tom nezáleží, pane. Protože silně pochybuji, že byste mi narozdíl od těch tupců z rady někdy odkryl záda.“

Císař přitakal. Osvícený - či bázlivý - soukromý zájem je přijatelná motivace. Zvláště pak pro úkoly, které pro Poyndexe plánoval.

„Přijímám vámi nabízený úkol, Vaše Veličenstvo. Samozřejmě, že přijímám. Vlastně je to pro mě velká pocta.“

„Výborně. Budou vám přiděleni další lidé. Někteří budou pocházet ze... stejně šedého prostředí jako vy. A někteří z nich budou mít úkoly, které nemusíte znát.“

„Rozumím, pane.“

„A když už jsme u toho.“ Císař ukázal na návrh na stole. „Mám tři otázky ohledně mého návrhu. Potřebujete o tomto vědět víc?“

„Ne, pane. A odmítl bych poslouchat, kdyby tomu tak bylo. Pouhé vědomí o něm je natolik riskantní, že ohrožuje moji pokračující existenci.“

„Myslíte si, že ten úkol dokážete splnit?“

„Jistě,“ prohlásil suše Poyndex. „Na dvojítech a trojích agentech či zbězích jsem již odvedl mnohem složitější práce, Vaše Veličenstvo.“

„Dobře, tedy. Velmi dobře,“ liboval si Císař.

„Budeme potřebovat zhruba měsíc na získání personálu, pane. Pravděpodobně dva cykly na provedení operace. A samozřejmě naprosté utajení,“ dodal Poyndex.

„Na to jsem již myslel.“ Císař se natáhl přes stůl a zvedl z něj návrh. Ze stolu vzal zápalku, zapálil ji a přiložil k papíru. Papír okamžitě vzplál a proměnil se v bílý popel.

„Místem bude starověká Země.“

Poyndex vstal, zasalutoval a byl ten tam.

Císař se za ním zamyšleně díval. Škoda že Poyndexovi nemůže nabídnout sklenku nebo mu uvařit večeři, až bude plán vykonán, tak jako to dělával s lanem Mahoneym či se Stenem.

Ale to bylo dávno a tohle je jiná doba.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

„TY VYPADÁŠ nešťastně jako basset, Steníku. Vůbec mi nešťýmuj, proč si s tím děláš hlavu," prohlásil Alex. „V takovýhle situaci nejni na výběr. Je to Císařovo rozkaz."

„Ale o to je to těžší," namítl Sten.

„Souhlasím s Alexem," ozvala se Cind, duší bhorský fašista. „Vím, že těm lidem nechceš prostě zčistajasna oznámit, že jejich osud byl již určen. Nový vůdce je na cestě a oni to prostě buďto musí spolknout, nebo se tím můžou zadávat. Nevidím ale žádný způsob, jak jim celou věc osladit. To je fakt, se kterým se prostě budou muset naučit žít."

„Já jim to nijak sladit nechtěl," ohradil se Sten.

„Rozmysli se pěkně šmahem, hochu," pobízel jej Alex. „Naši čtyři přátelé tu budou co by dup."

„Já bych to viděl asi takhle," spustil Sten; „Až doktor Iskra dorazí - a já stále ještě nevím, *kdy* ten slavný okamžik nastane, zatraceně, ale to je jedno - až dorazí a převezme velení, může se všechno hodně rychle podělat. Co když lidi řeknou Císaři, aby si toho svého neochvějného vůdce strčil kamsi?"

„Císař je rozdrť," odhadovala Cind.

„Pravděpodobně," souhlasil Sten. „Nicméně. Bytosti už v minulosti udělaly podivnější věci. Například včetně masové sebevraždy. Myslím, že se domnívají, že něco takového se ve skutečnosti nemůže stát."

Sten poukazoval na milióny mrtvých a na děsivou destrukci zapříčiněnou pouze Tahnskými válkami.

„Chci to provést co nejlépe," prohlásil rozhodně. „Jinak můžeme mít na krku šestisměrnou občanskou válku. Chci, aby Císařova volba klapla. Chci, aby se báli doktora Iskru odmítnout."

Cind to nepochopila. „Jestli jsou všichni *takoví* cvoci - a podle toho, co jsem viděla, tak obyvatelé téhle Sarlou zapomenuté hvězdokupy prokazatelně šílení jsou - neznamená taková obava jen zhoršení celého problému?"

Alex byl zahloubaný. „Ne tak hrr, dívče. Náš milej Steník jen brousí svou kudlankovskou rozvahu." Obrátil se ke Stenovi. „Nemůžeme to udělat osobně, kámo? Strach sám vo sobě může člověka dost poplašit. Ale když k tomu přidáš trochu pocitu viny, musíš najít skrytýho zbabělce."

Sten vzhlédl k Alexovi. A světlo mu. „Polibte mě, doktorko Rykor," rozesmál se.

„Tak špekatej zas nejsem," ohradil se Alex.

Ale Sten už mu nevěnoval pozornost. Chvatně se jal připravovat herní plán. V okamžiku, když se začal objevovat první nárys, zabzučel kom.

Bylo na čase.

„Než s tím začneme, pane velvyslance," promluvil generál Douw, „všichni čtyři bychom vám chtěli sdělit, že -" Jochian se stříbrnými vlasy se nervózně rozhlédl po sterilní místnosti, kterou Sten ke schůzce záměrně zvolil. „- že si velmi vážíme vaší... ehm... pohostinnosti."

Sten ostentativně pohlédl na displej na vzdálené stěně, který odpočítával čas. Byla to jediná dekorace. „Je mi potěšením," prohodil zdánlivě znuděně. Poklepal prsty na stůl.

„Dobře víme, že jste velmi zaneprázdněný člověk, pane Stene," oslovil jej Menynder, který na něj přátelsky civěl přes své starožitné brýle. „Takže jakmile jsme se dozvěděli, že nás chcete vidět, sešli jsme se, abychom dali dohromady malou prezentaci."

„Cože?" byla jediná Stenova reakce.

„Jsme na tuto iniciativu nesmírně hrdí," vložil se do hovoru generál. „Já osobně to chápu jako historický okamžik." Přisunul Stenovi svazek dokumentů. „Toto je náš plán pro novou vládu. Všichni čtyři jsme ho podepsali. Myslím, že na vás tento vstřícný krok udělá dobrý dojem."

„Čekat jen na souhlas našich domovských světů," doplnila Diatry, vůdce Bogaziů.

„Já se zaručuji za Suzdaly," vyštěkla Youtang.

Sten se zakabonil na dokumenty a píchl do nich podezřívavě prstem.

„Něco je v nepořádku?" otázal se Menynder. Alarmy v hlavě starého Torka začaly spínat. Vlastně se trochu rozechvěly, už když vstupoval do této běloskvoucí místnosti. Rozhodně nepůsobila

přívětivě. Připomínala mu výsechovou místnost. Také si všiml, že stěny jsou dostatečně tlusté, aby nepropouštěly křik. Jediným nábytkem byl dlouhý, holý stůl, u kterého seděli. A pět tvrdých židlí.

„Jste si opravdu jisti, že mi to chcete předat?“ otázal se Sten pokyvuje ke kontroverznímu dokumentu.

„Samozřejmě že jsme si jisti,“ prohlásil generál Douw. „Toto je ten správný plán, to vám povídám, plán pro naši budoucnost.“ Sten na něj jen tupě zíral.

Generál pod tíhou jeho pohledu trochu zpanikařil. „To tvrdíte vy, nemám pravdu?“

„Mlčte, generále,“ okřikl Jochiana Menynder.

„Proč bych měl mlčet? Jestli jsem tomu správně porozuměl, tak jsme tu proto, abychom dali průchod svým stanoviskům. Musíme být neústupní, ale spravedliví. Dohodli jsme se snad, ne?“

„Vy pořád jen mluvit, mluvit, mluvit,“ napomenula je Diatry, která začínala chápat, odkud vítr vane. A jednoznačně zapáchal.

Douw se ovšem dál ubíral po sebevražedné dráze. „Já na sebe nehodlám brát veškerou vinu,“ sípal. „Není to má chyba! Pane velvyslanče, prosím...“

„Chcete to odstranit?“ otázal se Sten, když přešel k mírnějšímu tónu a odstrčil dokument zpět před generála. „Budu předstírat, že jsem to nikdy neviděl.“

„Jistě. Bez problémů. Stejně jsou to jen samé bláboly,“ koktal Douw, jak si přitahoval svazek papírů k sobě.

„Máte nějaké výslovné přání, pane velvyslanče?“ otázal se Menynder. „Jak vám můžeme usnadnit vaši misi?“

„Jde o dvě věci. V té první se jedná pouze o zvědavost. Zvědavost Věčného Císaře, smím-li dodat.“

„To jest?“ otázal se Menynder.

„Večeře na Khaqanovu počest. Oné tragické noci.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Mám vás, zaradoval se v duchu Sten. Dlouho pak nechal vládnout ticho.

„Jestli se nemýlím, tak vy čtyři jste byli mezi přítomnými,“ dodal nakonec.

„Ehm... no... já jsem dorazil hrozně pozdě,“ vykrucoval se hned generál Douw.

„Takže jste tam byl,“ konstatoval Sten.

„Samozřejmě, že jsem tam byl. Na tom snad není nic podezřelého, nebo ano?“

„Kdo tu mluvil o podezření?“ Sten upřel na Douwa tázavý pohled typu „Pročpak se asi chováme tak divně?“

„Pravda,“ chytil se Douw. „Tedy, chci říci, že nikdo. Tedy -“

„Ano, pane Stene. Všichni jsme byli přítomni,“ opět vstoupil do hovoru Menynder.

„Podivné,“ zamumlal Sten.

„Jen přátelské setkání,“ řekla Diatry. „Být přátelské setkání něco podivného tam, odkud vy pocházet?“

Sten její slova ignoroval. „A Khaqan neměl žádné příznaky nevolnosti? Nebyl třeba trochu pobledlý, malátný? Nebo možná... rozzlobený?“

„Proč by měl být rozzlobený?“ vyštěkla Youtang. „Byl to přece výhradně společenský večírek.“

„Myslím, že on velmi šťastný, než zemřít,“ doplnila Diatry. „Ne rozzlobený. Povídat velký vtip. My se smát. Ha. Ha. Potom on zemřít. My všichni moc smutní, že toto přihodit. Plakat bée, bée.“

Sten opět změnil směr. „Prošel jsem si jeho plánovací kalendář,“ spustil zvolna, „a o téhle večeři v něm neměl ani čárku.“

„Bylo to rozhodnutí na poslední chvíli,“ nabídl rychle vysvětlení Menynder.

„To zřejmě vysvětluje tu malou záhadu,“ uzavřel Sten.

„Ách, tak tohle vás trápilo?“ zasmál se Menynder. „Nějaký plánovací kalendář?“

„Mě ne,“ opravil ho Sten. „Ale Věčného Císaře. Nezapomínejte.“

„Ano. Samozřejmě,“ zvažněl Menynder. Sňal si brýle a otřel si je kapesníkem vytaženým z kapsy. „Ještě nějaké malicherné záhady, které bychom vám mohli pomoci rozluštit?“

„Ne. Nemyslím. Ach. Ano. Ještě jedna věc. Dům, kde se tato slavná večeře konala? Komu patří?“

„Mému příteli,“ odpověděl Menynder. „Khaqan chtěl soukromí. Zařídil jsem to.“

„V torské čtvrti?“ podivil se Sten.

„Proč ne?“

Sten se očima zavrtil do Menyndera. Zůstal na něm viset pohledem tak dlouho, že se Menynder začal potit. Poté přejížděl očima z jedné bytosti na druhou a detailně zkoumal jejich tváře. Stupňoval napětí v místnosti, dokud se z něj nestal superpevný balón kinetické energie čekající na vypuštění.

Pak povolil.

„Pravda, proč ne.“

Předstíral, že si nepovšiml, jak všechny čtyři bytosti prudce vydechly.

„A teď k hlavnímu důvodu, proč jsem si vás zavolał.“

Douw, Menynder a ostatní se naklonili blíže, aby slyšeli Stena. Věnovali mu naprostou pozornost.

„Po zevrubném prostudování situace a důkladném zvážení našel Císař řešení vašeho dilematu. A myslím, že budete souhlasit, že je to z jeho strany geniální počin.“

„Jsem si jist, že ano,“ řekl Douw, aniž by cokoliv tušil.

Menynder si otíral pot z čela, zatímco Diatry a Youtang byly zaneprázdněny mentálním počítáním hříchů, které se Stenovi nepodařilo vyčmúchat.

„Milé bytosti,“ pronesl slavnostně Sten. „Je mi potěšením vám oznámit, že Věčný Císař osobně vybral bytost, která vás povede do nové a úspěšné epochy...“

Jeho jméno, milé bytosti, je Iskra. Doktor Iskra.“ Sten se uhlazeně rozhlížel po místnosti. Jeho záměr zafungoval. Nezaznamenal sebemenší náznak námitky.

„Dobrý výběr,“ ocenil Menynder. „Vlastně si pamatuji, že jeho jméno padlo i při večeři, o které jsme se před chvílí bavili. Nemám pravdu, Generále Douwe?“

Douw se oklepal. Zase ta podělaná večeře! „Ano, přesně tak. A jsme poctěni, že se Císař osobně angažuje v našich malicherných záležitostech.“

„Kdy ho máme očekávat?“ dožadoval se podrobnější informace Menynder.

V tom okamžiku jim nad hlavami prolétla obrovská loď a řítila se ke kosmopřístavu. Praskot bortící se zvukové bariéry otřásl velvyslanectvím. A sakra, hrklo ve Stenovi. To bylo o fous. Bez sebemenšího zaškobrtnutí však pokračoval v rozhovoru.

„Hned jak domluvíme, milé bytosti. Hned jak domluvíme.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

DR. ISKRA DORAZIL s impresivní dávkou pompy, přestože k tomu nestačily dozrát okolnosti. Sten by byl mnohem radši, kdyby tento výplod Věčného Císaře, tento diktátor čekatel, přiletěl až několik cyklů poté, co by různí intrikáni sami došli k závěru, že žádný z nich nemůže být nominován jako náhrada za mrtvého Khaqana, a on měl dost času na rozmyšlenou, jak rozehraje svou hru.

Ale Sten se již před eony, na začátku své imperiální služby, poučil, že nejcennější lekcí pro život je nastavit jednu ruku pro přání, druhou pro sračky a čekat, která z nich se dříve naplní.

Dunění zvěstující příchod dr. Iskry naštěstí způsobil jen průlet jeho lodi. Sten měl tudíž čas sebrat Alexe s Gurkhy a nařídit Cind, aby sehnala dostatek Bhorů, kteří nejsou pod vlivem streggu, aby v kosmopřístavu posloužili jako impresivní uvítací výbor. Také zajistil, aby jej doprovázel vidový štáb velvyslanectví pro případ, že by nikdo nepamatoval na zaznamenání této historické události.

Dva těžké křižníky visely nad přistávací plochou, McLeanovy generátory syčely, jejich doprovodné torpédoborce a hlídkové takloď poskakovaly kolem nich. Čtyři flotilní transportéry dosedly na přistávací plochu.

Vyjely z nich schůdky a vylétly gravičluny, ze kterých se vyhrnuli vojáci ochranky a utvořili živé bariéry. Ostatní vojáci zformovali štít uprostřed čtverce tvořeného transportéry.

Sten, Alex a Cind jen kriticky přihlíželi.

„Garda," utrousil Alex, „ještě *pořád* se nevzpamatovala z války a z řádění rady důvěrníků."

„Alexi," oslovil jej shovívavě Sten, „taky tě někdy napadá, že *žádný* voják z jednotek, u kterých jsme kdysi sloužili, dneska nemá ani na to, aby nosil vodu tomu nejnižšímu vojínovi, kterýho jsme znali? Aspoň tak, jak si to pamatujeme?"

„Jo. Ale co by na tom mělo bejt divnýho?" ohradil se ublíženě Kilgour. „Dyk to je holá pravda, ne?"

„Áách." Sten vykročil vpřed - působivý doprovod Gurkhů a Bhorů po jeho boku - když největší z křižníků dosedl doprostřed čtverce tvořeného transportéry.

Z křižníku vyběhli upjatě slavnostní gardisté a seřadili se do řady dřív, než Sten dorazil ke schůdkům křižníku. Velitel křižníku a velitel praporu imperiální gardy Stenovi zasalutovali.

Prapor pocházel z třetí divize gardy, z jednotky, se kterou Sten nikdy nespolupracoval a příliš o ní nevěděl. Kdysi, před dávnou dobou, měl pro nějakou tajnou operaci krytí jako vojín s ostudou propuštěný od třetí divize a nyní pobaveně přemítal, zdali je tato událost nějak zanesena do záznamů jednotky. Imperiální rozvědka měla tendenci propracovávat krycí identity s puntičkářskou pečlivostí. Sten jen doufal, že tomu tak nebude - nechtělo se mu nic vysvětlovat plukovníkovi, efektivně vyhlížejícímu, ačkoliv poněkud natvrdlému jedinci jménem T'm Jerety, proč byl imperiální velvyslanec ve své šedivé minulosti vyloučen pro urážky, liknavost a úzkostné stavy, či jaké že to zločiny pro jeho krycí identitu použili.

Nad plochou se přehnal horský, suchý vítr, když dr. Iskra vykročil po předních schodech křižníku.

Nikdo ani nepohnul brvou. Na straně nově dorazivších imperiálních složek to bylo ze zvyku. Sten byl ovšem mile překvapen profesionalitou svého vlastního týmu. Jediné, co zaslechl, byl Kilgourův šeptavý vzdych, Othovo potlačené sinusoidní vyjeknutí a tlumená poznámka z úst Cind, která se bude *muset* odnaučit pirátským způsobům a mluvě, které pochytila od Bhorů.

„Do hajzlu," ozvalo se šeptem. „Vždyť vypadá jako šibeniční soudce s černými gumovými kalhotkami a růžovými podvazky pod talárem."

Její popis byl výstižný.

Z dvaceti metrů nepůsobil dr. Iskra nijak zvláštním dojmem. Měl na sobě neurčité, volné civilní šaty, do kterých by režisér nejpodřadnějšího živobijáku oblékl roztržitého profesora. Profesora spodních proudů podvědomých myšlenek a necudné metaforiky agrárních neveršujících básníků, o kterých jste nikdy neslyšeli. Jeho plešatost působila v éře, kdy původní tělo bylo jen snadno odejmutelným kosmetickým doplňkem, velmi obskurně. Vlasy, které mu ještě zbývaly, měl ulízané přes pleš, jako by ji chtěl skrýt.

Z dvaceti metrů směšná a politováníhodná figurka.

Ze tří už ve Stenových očích jeho obraz doznával značné změny.

Z dr. Iskry číšel strach. Sten si však neuměl vysvětlit proč. Možná to bylo třeba tvrdýma, šedýma

očima, co nemrkaly a hleděly vám přímo do žaludku. Nebo to mohly být ty drobné stopy po štípancích kolem Iskrových bezkrevných rtů. Nebo skutečnost, že ani jedna z vrásek na jeho tváři neodpovídala úsměvu.

Iskra byl obklopen obvyklými pobočníky/následovníky, které každý politik v exilu časem nasbírá.

Sten se uklonil k pozdravu. Iskra jej neopětoval.

„Vy jste Sten, že ano? Výborně. Dost tohoto ceremoniálu. Čeká nás velká spousta práce. Chci být okamžitě eskortován do paláce.“

„Mám tu připravené gravisaně z velvyslanectví,“ oznámil mu Sten.

„Ne. Ne.“ Iskra se obrátil k plukovníku Jeretymu. „Chci šest těžkých gravičlunů. Já pojedu ve druhém. První bude mít vlajky, aby sloužil jako volavka. Jedna rota vašeho praporu bude zabezpečovat trasu. Druhou rotu chci mít jako bezpečnost na místě, kde bude čekat na můj příjezd na náměstí Khaqanů. Od třetí rotu požaduji, aby střežila palác samotný. Mými komnatami budou samozřejmě ty, které využíval zesnulý uzurpátor. Postarejte se, aby byl prověřeny. A u každého služebníka bude stát jeden gardista, dokud nebude všechen můj personál prověřen.“

Plukovník Jerety zasalutoval, vydal rozkazy, evidentně nevědom si faktu, že většina státníků o bezpečnosti nic neví a chce mít co nejmenší propast mezi sebou a zbožňujícím obyvatelstvem. Nebo si již Jerety na Iskrovy požadavky stačil zvyknout.

Sten přemítal, zdali má Iskra ve svém ansámblu i ochutnávače jídel.

Iskra se obrátil zpět ke Stenovi. „Jak jsem již řekl, před námi je spousta práce. Prosím, doprovodte mne do paláce, abychom po cestě mohli prodiskutovat náležitý způsob mého převzetí moci tak, aby to co nejméně narušilo veřejný pořádek.“

Sten se ještě jednou uklonil. Jeho výraz byl stejně prázdný jako Alexův, Othův či Cindin.

Na náměstí Khaqanů již čekala klaka. Jelikož to všechno byli lidé, musel je shromáždit buďto Douw nebo Menynder. A vzhledem k tomu, jak dlouho ministři obrany trvalo, než se k něčemu rozhoupe, to s největší pravděpodobností byl jeden z Menynderových uvítacích výborů.

Iskra kráčel pomalu s vědomím, že je zaznamenáván vidovými štáby, nahoru po vysokých schodech vedoucích na hlavní terasu paláce. Obrátil se a shlédl k jásajícímu minidavu. Sten byl zvědavý, zdali chystá nějaký projev. Iskra však jen trhaně pokývl hlavou, jako kdyby nebyl ochoten přijmout víc, než je jeho povinností, a otočil se k hloučku čekajících oficiálů, který tvořilo celé hejno jochijských vůdců se zástupci Bogaziů a Suzdalů.

Jeho oči po nich přejížděly pečlivě jako nějaká kamera. A stejně nevzrušeně. Znovu pokývl hlavou.

„Děkuji vám za přivítání při návratu domů,“ promluvil. „Zítra se zde sejdem, abychom prodiskutovali to, jak mi ti kvalifikovaní z vás pomohou na této hvězdokupě nastolit Nový řád.“

Nyní jsem unavený. Najím se, odpočinu si a projdu si své poznámky. Někdo z mého štábu vás zkontaktuje s přesnými informacemi o čase a místě konání naší konference.“

Bez nějakého čekání na reakci prošel otevřenými, dvě patra vysokými dveřmi vedoucími do paláce. Sten jej následoval.

Uvnitř bylo několik důstojníků gardy a jeden jochijský vystrašený palácový lokaj v livreji.

„Já jsem -“ spustil lokaj.

„Jsi Nullimer,“ zarazil ho v půlce věty Iskra. „Jsi Khaqanův bývalý majordomus. Stejně jako tvůj otec. A tvůj děd sloužil tomu praseti, které zplodilo Khaqana.“

Nullimer byl na omdlení.

„Také vím,“ pokračoval Iskra, „že jsi kdysi varoval *mého* otce, který měl funkci u dvora, že o něm Khaqan nemluví dobře.“

Nullimer nasadil prázdný výraz, protože si na zmiňovaný incident evidentně nepamatoval.

„Ano,“ pokračoval Iskra. „A za to budeš odměněn, ačkoliv tvému varování tehdy nebyla přičítána náležitá vážnost. Mohu jen doufat, že mi budeš sloužit stejně věrně, jako jsi sloužil tomu zloduchovi.“

Nullimer již pomalu padal na kolena. V tom ale stál Iskra u něj a zvedal jej na nohy. „Kdepak, člověče. V Novém řádě se nebude klečet na kolenu.“

Iskra se otočil, jako kdyby nyní oslovoval klaku tam venku na terase. „Vidíte? O všem se ví. A vše bude po zásluze odměněno.“ Ztišil hlas. „Či potrestáno.“

Poté silněji dodal:

„Všechno!“

Otočil se zpět k majordomovi. „Slyšel jsi. A teď jdi. Oznam v kuchyni, že budu jíst. Tady tomuto

důstojníkovi dám své týdenní menu."

Nullimer střídavě rudnoucí a zářící štěstím se s obtížemi odbelhal ven ze síně.

Iskra promluvil k jednomu ze svých pobočníků. „Po tomhle mi bude věrně sloužit. Ale jeho příbytek nechtě důkladně pročesat - pro případ, že bych se ve svém odhadu mýlil."

Pobočník přitakal a podal Iskrovi tištěný seznam.

Iskra jej podal jednomu ze svých gardistických důstojníků.

„Tohle budu jíst," prohlásil. „Prosím, uvědomte o tom kuchyni a informujte je, že má strava se samozřejmě nebude vztahovat na bankety či zvláštní příležitosti. "

Iskra na kratičký okamžik nasadil výraz, který by bylo možno považovat za úsměv, poté pokračoval dál.

Sten nemohl odolat. Zastavil se po boku imperiálního vojáka a pohlédl na seznam. Bylo to menu na celý jeden cyklus s poznámkou, že na konci cyklu má být menu opakováno. Měl čas přečíst jen jednu denní nabídku:

Ráno

Černý chléb

Bylinkový čaj

Poledne

Zeleninová polévka

Minerální voda

Večer

Polévka z plic

Oříšková kotleta

Zahradní salát, bez zálivky

Šlehačkový dort

Jedna sklenka nevýběrového bílého vína Rurikdoktor

Před spaním

Zažívací suchary

Bylinkový čaj

Sten jen doufal, že jakékoliv konference s imperiálním velvyslancem konající se v době oběda či večere budou považovány za slavnostní událost. Zvláště pak pokud jde o večerní krmi. Sten usoudil, že polévka z plic měla Iskrovi připomínat jeho nuzné roky v exilu. Není možné, aby mu doopravdy chutnala.

Ale ten šlehačkový dort? Možná to byl takový Iskrův hříšek. To kdyby Stena někdo dosadil na místo diktátora, uvažoval by v rovině konkubín, silných nápojů, halucinogenních substancí či špatné společnosti. Ne každý tyran má však stejné choutky.

Iskra čekal, vypadal netrpělivě. Sten si pospíšil, aby ho dohnal.

„Předpokládám, že toto byla Khaqanova ložnice?"

„Ano," potvrdil Iskrovi domněnku jeden z mnoha pobočníků, kteří jej obletovali.

„Pak bude i mou ložnicí. Nicméně bych tu chtěl provést jisté změny."

„Samozřejmě, doktore."

Iskra se zamyšleně rozhlédl po velké komnatě. „Nejprve se zbavte té odporné postele. Nehodlám se dívat na důkazy zvrhlých sexuálních praktik toho červa. Víte, na čem spím. Ty obrazy. Nechte je odstranit. Věnujte je muzeu nebo je dejte spálit. Na tom nezáleží. Na nějaké připomínání bídne minulosti nebude mnoho času.

Na téhle zdi je nechte nahradit nástěnnou obrazovkou; mapovým projektorem na této. Knihovnamí a trezory na karty na další. A tamhleten krb chci odstranit a probourat zeď do vedlejší místnosti, která bude mou bojovou síní.

Nyní. Odejděte. Vy, J'Deane. Vraťte se na imperiální loď a informujte zbytek mého štábu, že se mohou přestěhovat do tohoto paláce. Imperiálové ať zabezpečí jejich průchod."

Pobočník přikývl - stejně trhavě jako Iskra. Možná to byl jejich způsob pozdravu. Stáhl se. Dveře se zavřely a Iskra se Stenem se ocitli o samotě.

Žádná předmluva se nekonala. „Jste ve spojení s Věčným Císařem?“

„Ano,“ odvětil po pravdě Sten.

„Dal vám instrukce? Že mi máte poskytnout svoji maximální podporu a bez jakýchkoliv otázek?“

„Doktore, musím vás opravit, abychom včas předešli nějakému nedorozumění. Dostal jsem od Věčného Císaře rozkaz, abych vám byl maximálně nápomocen. Nicméně, já ani nikdo jiný z mého velvyslanectví nespadá pod vaše velení. My tady na Altajské hvězdokupě reprezentujeme Císaře, Říši a zájmy jejích občanů. Jsme tu také proto, abychom zde na Císařův rozkaz udrželi mír a aby se moci chopila stabilní vláda.“

„Jinými slovy to samé,“ odvětil Iskra.

Sten usoudil, že by nebylo dobré pokračovat v debatě na toto téma. „Mohu vám položit několik bezprostředních otázek?“

„Mám v úmyslu, aby tato hvězdokupa žila v míru, jak jste to před momentem sám řekl. Dále chci, aby brutalita, nespravedlnost a zlo Khaqanovy vlády okamžitě skončily.“

„Obdivuhodný záměr,“ poznamenal Sten, když se nutil k vřelejšímu tónu.

„Děkuji vám.“

„Apropo, dvakrát jsem vás zaslechl použít frázi Nový řád. Co to přesně znamená?“

„Vy nejste obeznámen s mými spisy? S mými analýzami? “

„Omlouvám se, ale v poslední době jsem velmi zaneprázdněn, protože zabraňuji malým plamínkům, aby propukly v obrovské požáry. O vašem bezprostředním příletu jsem se dozvěděl teprve nedávno.“

„Musíte si je přečíst,“ nabádal naléhavě Iskra. „Jinak není možné porozumět Altajské hvězdokupě, natož mi pak pomáhat s vládnutím na ní.“

„V tom případě tak učiním. Okamžitě. Ale - to, co jste právě řekl. Hodláte vládnout této hvězdokupě. Odpusťte mi mou omezenost, ale jakou formu bude tato vláda mít? Přesněji řečeno, jak reprezentativní tato vaše vláda bude? “

„Velmi,“ prohlásil Iskra rezolutně. „V žádném ohledu se nebude podobat Khaqanově tyranii. Ale je tu jedna taková věc, velvyslanče Stene.

Vzhledem k tomu, že pocházíte z civilizovaného světa, nedopouštějte se prosím omylu antropomorfického nahlížení na bytosti mé hvězdokupy.“

Civilizovaný svět, pomyslel si Sten. Vulkán? Člověkem stvořená planeta plná otrockých pracovníků a náhlé smrti? Zachovával nic neříkající výraz, zatímco Iskra pokračoval.

„Chápejte, že nikdo z nás, Torků, Jochianů, Suzdalů či Bogaziů nikdy nepoznal demokracii. Bytosti tu po ní možná šílí, ale ve skutečnosti je to pro ně naprosto nepředstavitelný pojem. Víte, je to asi stejné, jako kdybyste od někoho, kdo je od narození slepý, očekával, že si bude umět představit západ slunce.

Můj Nový řád tedy znamená jistou míru řízení. Vedení. To je pro nás jediný způsob, jak jednou dosáhnout svobody. Samozřejmě, že to nebude za mého života, dokonce ani ne za života mých zatím nenarozených synů.

Ale jednou to přijde.

To je slib, který jsem složil na otcově hrobě a kterému jsem podruhé zasvětil život, když Khaqan zavraždil mého bratra.

Altajská hvězdokupa bude žít v míru. A má posvátná víra bude naplněna - bez ohledu na cenu, jakou za to tato generace musí zaplatit! *Žádné* opravdové hrdinství či božství nemůže existovat bez obětí na cestě k němu!"

Oči dr. Iskry se rozzářily rudě, jak odrážely zapadající slunce, které k nim pronikalo z venku.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

„PROČ mam pořád takovej divnej pocit, že to je křivák?“ podivoval se Alex Kilgour.

Pokynul k nástěnné obrazovce nabízející pohled na terasu Khaqanova paláce. Musím se naučit měnit nálepky, říkal si v duchu Sten. Nyní má korunu na hlavě Iskra.

Na terase stál Iskra, ruce zdvižené nad hlavu a na tváři slabý úsměv, zatímco zaplněné náměstí pod ním se otřásalo jásotem.

Za ním stála mocenská struktura Altajské hvězdokupy. Přinejmenším všichni lidé dávali najevo svoji úlevu ze zprávy o převzetí moci. Bogazie ani Suzdaly Sten neznal natolik, aby rozuměl jejich emocionálním rysům. Takže ten jejich velký míting, pomyslel si v duchu, muselo být něco jako obligátní vyslechnutí řeči nového velitele poté, co dotyčný převzal jednotku a byl požádán setkat se s nižšími důstojníky a udělat na ně dobrý dojem. Potom však dotyčný podle všeho ohlásil, že budou následovat hrůzy a padat hlavy.

Jásot ustal a Iskra pokračoval v proslovu.

„... Nadešel čas ozdravné kúry. Čas pro nás pro všechny, abychom zapomněli na minulost, na temné stíny pomsty a odvážně drželi pospolu, abychom zajistili budoucnost pro nás i pro generace, které teprve přijdou.

Jsme Altajané. Sdílíme stejnou soustavu. Stejné planety. Ale namísto abychom si uvědomili náš společný osud, plýtváme silami ve svárech, které započaly z již dávno zapomenutých důvodů. Nenávidíme svého souseda proto, že jeho genetický kód se liší od toho našeho. Ale my jsme přece všichni vzešli ze stejné vesmírné plazmy, bez ohledu na druh, rasu či domovskou planetu.

Znáte mě.

Znáte poctivost a čest, kterou reprezentuji.

Víte, že jsem strávil roky v exilu, kde jsem všemi dostupnými prostředky bojoval za to, abych sesadil tu obludu, kterou Khaqan byl. A uspěl jsem.”

„Jo. Jasně. Ty a jedna mozková mrtvice. Za chvíli bude tvrdit, že vynalezl i AM₂ a skotskou.”

„Nyní přišel čas pro náš další úkol. Nyní přišel čas, čas pro nás pro všechny -”

Sten stiskl vypínač zvuku a nechal Iskru na obrazovce němě gestikulovat. Spolu s Alexem se nacházeli o samotě v apartmá, které bylo bezpečnostně uzavřené a neustále kontrolované, zdali v něm nejsou umístěny štěnice.

„Vypadá jako pitomec,” řekl Alexovi, „protože je.” Ukázal na velkou hromadu karet a obsahových elaborátů.

„To už ses prokousal všema těma doktorovo cancama?”

„Pár jsem jich přečetl. Ze zbytku jsem si nechal udělat výtahy. Iskrovy názory nejsou zrovna jasné jako křišťál, když píše. A přitom to má být vynikající řečník.”

„Ten vůl zatím neudělal nic, co by mi rozproudilo adrenalin,” souhlasil Alex.

„Ani mně. Podle toho, co jsem z toho vyčetl, a já určitě nejsem žádný politický filosof, se jeho hlavní teorií zdá být, že nejprve zahladíme vše, co udělal Khaqan a potom vymyslíme, co bude následovat. Ten jeho Nový řád, říká někde, musí zůstat poddajný a přístupný změnám a potřebám. Prý miluje souznění.”

„Jo, je to vosel. A esli von náhodou nejní teplej. Jasně, že těm svejm změnám je nejvíc nakloněnej von sám.”

„Samozřejmě. Je zcestovalý. Hodně studoval. Provedl komparativní analýzu každé existující politické teorie, včetně Císařových. Nevěděl jsem, že ho Císař po válce zvolil za jednoho z teritoriálních guvernérů Tahnské sluneční soustavy. Vedl si dobře - alespoň podle něj.”

„Ani bych se nedivil,” zamumlal Alex. „Ty blbý Tahňáci nerozumí ničemu jinýmu, než botě na krku, díky společenským pravidlům, ve kterých vyrůstali. Doktor Iskra - sakra, proti němu by jim musel i Campbell připadat jako liberál.

A co s tím vopravdovým problémem? Všechny tyhle místní rasy nejsou šťastný, pokud jeden druhému nemůžou podřezávat krky. Má Iskra nákej plán, jak s tím skoncovat? ”

Sten jenom zavrtěl hlavou. „Hodně toho namluvil o rovnosti. Ale zdá se, že někteří lidé v Altajské

hvězdokupě jsou si rovnější než ostatní."

„Nech mě hádat. Iskra, sám Jochian, si myslí, že Jochiani sou nejsvrchovanější ze všech."

„Správně."

„Zatraceně skvělý. Takže novej bos má, zdá se, něco z toho starýho. A Iskra je Císařův osobně vyvolenej zlatej hoch. Ani by mi nevadilo, že to je diktátor, pán ví že ty a já sme jich za ty roky už pěknou řádku dosadili na místo. Ale nevoní mi, že tenhle chlápek nemá ani kouska citu nebo trpělivosti. Vsadím se, že je to ten typ, co chce celej svět a včera bylo pozdě."

„Takového závěru bych se přidržel," souhlasil Sten. Pohlédl zpátky na obrazovku a na patřičně nadšené postavy za Iskrou. „Jenom by mě zajímalo, co řekl Iskra - kromě těch obligátních keců - svému parlamentu... Myslíš, že je tam někdo, koho bychom mohli zkorumpovat? "

Kilgour se zamyslel. „Myslím jen, že časem někoho splaším. Ale estli s tím vopravdu kvaltuješ, tak bych začal u Menyndra. Zdá se, že má solidní přehled. A dostatečný vodhodlání."

„Souhlas. Zjisti, jestli bychom si z něj nemohli udělat spolehlivý zdroj."

„Žádněj problém." Kilgour na chvílku zmlkl. Potom se zdánlivě mimoděk otázal: „Už sis někdy v duchu dopřál ten luxus a pomyslel si, že náš nevhrožený vůdce začíná bejt tak trochu senilní?"

Sten sebou trhl, jako kdyby jej ovanul poryv ledového větru. Neodpověděl, ale přešel k baru a nalil dvě velké sklenky. Ne však skotské; ani streggu. Obyčejný alk, který se naučil pít jako voják v poli. Podal jednu Kilgourovi.

„Jestli je to tak," spustil, když si zhluboka přihnul, „a doktor Iskra je toho zářným příkladem, bude takhle vypadat celá naše budoucnost." Pokynul ven dvojítm bezpečnostním oknem na obří černá mračna, která na hlavní město nesla další letní bouři.

„Nešil, hochu," uklidnil ho Kilgour, než do sebe kopl obsah své sklenky, počkal na Stena a natahoval se pro další. „My sme přece Císařovo předvoj, ne? Takže esli je tvá předzvěst pravdivá, nedožijem konce."

Stena to nijak neuklidnilo. „Hmm," zabručel, když si vzal z Alexe příklad a obrátil do sebe sklenku alku. „Teď tu tedy budeme sedět, bavit se pohledem na to, jak doktor Iskra předvádí svou vládu pevné ruky -a čekat, co se stane s těmi, kdo s ním nesouhlasí."

„Na to mam taky vodpověď. Ten pitomec je idealista. Což znamená, že se budem brodit v krvi až po koule. Půl roku a budeme si povídat vo tom, jak hodnej a outlocitnej byl starej Khaqan. Počkej a uvidíš. Nebo chceš tvrdit, že Isky je jen vostejchavý, slizký neviňátko? "

Sten zavrtěl hlavou. „Jak sám říkáš. Možná jsem šílenej, ale nevěřím, že jsem úplně blbej. Pokud pominu fakt, že jsem tady. Ne. Nemyslím si, že na doktora Iskru bude vzpomínáno pro jeho shovívavost a spravedlivost."

„Věřím, milé bytosti," řekl dr. Iskra, „že vám mohu předložit budoucnost, aniž bych se musel něčemu vyhýbat. Jste profesionálové, studenti nevyhnutelného historického procesu, kteří mají tak jako já na srdci slávu Altajské hvězdokupy."

Zašumělo to. To jak se jeho posluchači rozhodovali, zdali s ním mají souhlasit.

Ve velkém auditoriu stálo pouze patnáct bytostí. Síň byla součástí kasárenského komplexu patřícího jednotce, která kdysi fungovala pod názvem Khaqanova Vlastní - domněle elitní jednotka, jejímž hlavním úkolem bylo ochraňovat Khaqanův život, majetek, příbuzné a přátele. Stěny byly přemalovány novými freskami vyobrazujícími vojáky Khaqanovy Vlastní, jak slouží neznámému pánovi a s bradami vznešeně zvednutými stojí na barikádách proti neznámému nepříteli. Jak pomáhají nevinným občanům proti neznámým katastrofám. Všichni vojáci a civilisté na freskách byli Jochiané.

Těch patnáct bytostí patřilo mezi nejvyšší důstojníky Khaqanovy armády. Ovšem ne mezi služebně nejvyšší důstojníky. Dr. Iskra vybíral pozorně.

Každý z nich obdržel slovní rozkaz, aby se připravil na zvláštní pověření. Jeden po druhém, bez štábu či pobočníků, byli vybráni Iskrovým představitelem a odvedeni do zabezpečeného komplexu.

Všichni z nich byli kariérní vojáci. Všichni pocházeli z rodin odnepaměti sloužících tomu, čemu Khaqan říkal „stát". A všichni byli Jochiané. Iskra nestál o přítomnost těch několika málo Torků, Suzdalů a Bogaziů, kteří dosáhli nějaké vyšší hodnosti.

Mezi nimi stál vysoký, šedovlasý muž. Generál Douw. Ze všech sil se snažil, aby zůstal nepovšimnut -dokud nebude vědět, kterým směrem vane vítr.

„My Altajané," pokračoval Iskra, „jsme bytosti, které již z genetických důvodů touží po kameni, za který by se mohly schovat, než se přežene vlna změn."

Jednou z tradic by měla být - ale pod Khaqanem či jeho otcem nikdy nebyla - armáda. Bytosti, které jsou připraveny bez váhání hájit stát svými životy. A nejen vojáci v poli, ale i ti, kteří oběťují celý svůj život službě ve složkách, které je podporují.

Toto jsou bytosti, jež jsem jako dítě začal instinktivně obdivovat a vážit si jich. Musím přiznat, a nechci, aby se to doneslo mimo tuto místnost, že jsem plakal, když jsem se dozvěděl, že mi zdraví nedovolí sloužit v armádě."

Iskra se odmlčel a očima přejížděl po tvářích před sebou. Na chvíli se zastavily na Douwovi. Dost dlouho na to, aby generála vyděsily. Douw přikývl a snažil se nasadit soucitný výraz.

Iskra pokračoval. „Samozřejmě, když jsem trochu vyrostl a uvědomil si, jaké zruďné činy musí vojáci pod Khaqanem vykonávat, a můj otec a bratr mě shledali dostatečně dospělým, aby mi řekl pravdu, aniž bych to nikomu nevyzvonil, byl jsem za své nemoci velmi vděčný.

Ale to jsem odbočil.

Nemám příliš času. Vás patnáct mužů a žen potřebuji k nastolení svého Nového řádu. Reprezentujete armádu. Ne tu chátru, kterou Khaqan nazýval svou armádou a námořnictvem.

A všichni jste Jochiané."

Iskra zmlkl a nechal ticho vystupňovat, až začalo být nepříjemné.

Nikdo, kdo v armádě dosáhl nějaké velitelské hodnosti, by takovou nárážku nepřehlédl.

„Všimla jsem si," ozvala se žena s přísnou tváří, které se uniforma skvěla medailemi. „Máme si z toho udělat takový závěr, jaký se nám líbí?"

„Což je, generále F'lahnová?" vedl ji Iskra, jako kdyby povzbuzoval nadějněho žáčka.

„Četla jsem vaše spisy, doktore. A ty mi vyprávěly o hvězdokupě, kde budeme my všichni, Torkové, Suzdalové, Bogaziové sjednoceni ke společnému cíli. K cíli, jehož prapor nesou především Jochiané. Nebo jsem to špatně pochopila?"

„Pochopila jste to velmi správně," pochválil ji Iskra. „Což je hlavním důvodem toho, proč jsem předeslal, že mohu mluvit zcela otevřeně.

Je tu nový den. Nový řád.

Ale to všechno má teprve přijít. Nyní se musí vrátit klid a mír. Budeme vycházet ze situace, kdy si všechny bytosti mohou být jisty svou bezpečností. Bezpečností vlastní, svých domovů, své práce a svých dětí."

Následovalo další šeptání - tentokrát znamenalo stoprocentní souhlas. Generál F'lahnová bude odměněna za svoji odvahu.

„K tomu nikdy nedojde," zavrčel jistý admirál. „Ne, dokud budeme mít tyhle kapesní armády, tyto milice, co tu pobíhají a nazývají se vojáky."

„S tím se vypořádáme, to vám slibuji, admirále Nele. Buďto budou rozpuštěny, nebo svěřeny pod velení patřičně vyškolených důstojníků, nebo..."

Větu nedokončil. Ani nemusel. Všech patnáct důstojníků se nyní otevřeně rozzářilo.

„Ano," pokračoval Iskra, „jakmile Nový řád poskytne bytostem pocit, že sem patří... Tak například ty hlouposti na Pooshkanské univerzitě."

„Doktore Iskro. Khaqan se dopustil některých odporných zločinů. A někteří členové naší armády, k mé nezměrné hanbě dokonce i někteří Jochiané, se stali jeho nájemnými vrahy. Zvážil jste tuto skutečnost?"

Tazatelem byl důstojník s nejnižší hodností ze všech shromážděných, brigádýr SIKtová. Byla také Iskrovou žačkou, kterou donutili odejít do důchodu. Jediné, co ji uchránilo před zavražděním Khaqanem, byla skutečnost, že pocházela z nesmírně bohaté rodiny, která tradičně podporovala Khaqana. Jedním z prvních Iskrových kroků po příletu do Ruriku, byla žádost, aby se vrátila do státní služby.

„Ano, zvážil. A tato znásilnění a vraždy byly zruďné. Proti mým Jochianům, proti Torkům, proti Suzdalům a proti Bogaziům. Dokonce i nyní jsou vydávány rozkazy, aby byli všichni z řad armády, kteří jsou z takových praktik podezříváni, zatčeni a zevrubně vyslechnuti. "

Shromáždění zmlkli. Douw se na své židli výrazně zmenšil.

Iskra však nasadil široký úsměv. „Samozřejmě, jestli se někdo z vás, co tu dnes jste, náhodou ocitl ve velení jednotek zapletených do těchto zločinů, plně chápu, pod jakým tlakem jste se za Khaqanovy vlády ocitali. Přesněji řečeno, v nikom z vás nespátřuji nic jiného, nežli čestné vojáky, kterými jistě jste. Kohokoli, kdo by uvažoval jinak, postihne můj nejkrutější odsudek.

A v této záležitosti budu očekávat vaši spolupráci. Při odchodu dostanete kartu se seznamy jednotek a důstojníků, které navrhuji vyšetřit.

Pokud o některých z nich víte, že jsou nevinní a mé informace jsou mylné, prosím vás, abyste to neprodleně oznámili některému z členů mého štábu. A pokud existují někteří jedinci či jednotky, které v mém seznamu *nej*sou obsaženy, ocenil bych, kdybyste je tam připsali."

Ticho. Několik důstojníků - zejména generál Douw - se pokusilo o úsměv. Zapečetěné dopisy budou otevřeny.

„Myslím, že si rozumíme, že?“

Přítakání. Široké úsměvy.

„Poslední otázka.“

„Ano, generále F'lahnová.“

„S vaší vlastní rodinou... bylo zacházeno ze všech nejostudněji.“

Iskrova tvář zkameněla. „To je jiná záležitost, která se vás netýká. A netýká se ani státu. Krev je krev. A na její volání se musí odpovědět.“

Ti, kteří tomu děsivému červovi, který si říkal Khaqan, pomáhali perzekvovat a zlikvidovat moji rodinu a mého bratra, budou zničeni.

Znám je.

Znám je po mnoho let.

Když jsem ležel v bdělém stavu na lůžku, snil o domově, který jak jsem se domníval, již nikdy nespatřím, viděl jsem jejich tváře a přísahal, že jestli mi bude nabídnuta příležitost, přijde zúčtování.

A toto zúčtování je nyní nadosah ruky.“

V sále zavládlo naprosté ticho. Najednou je prolomil potlesk smetánky Altajské hvězdokupy - ruce tvrdě plácaly o sebe.

Nejhlasitěji aplaudoval generál Douw.

Ostatně každý z nich i jejich rodinní příslušníci měli své nepřátele.

Ano, vlastní krev je nutno pomstít.

"...přijde zúčtování. A toto zúčtování je nyní na dosah -" muž zmáčkl vypínač rekordéru.

„A co si o tom myslí váš imperiální nadřízený?“ otázal se dr. Iskra s náznakem výzvy v hlase.

„Tyto záležitosti jej neznepokojují,“ odvětil muž. „Císař si vás vybral za vůdce Altajské hvězdokupy poté, co usoudil, že jste k tomu nejlépe kvalifikovaná bytost. Jakým způsobem se rozhodnete konsolidovat svoji moc, není podstatné, zvláště pokud jde o takové triviality, jako jsou čistky uvnitř vojenské hierarchie.“

Dr. Iskra se viditelně uklidnil. Muž jej nechal chvíli v klidu a mezitím přešel ke stolu a nalil dva šálky Iskrova nočního bylinkového čaje.

„To jest za předpokladu,“ spustil znenadání, „že tato akce bude provedena náležitým způsobem. Což znamená, že byste si měl dát pozor na to, kolik vlastních nepřátel přidají vaši generálové na seznam... A celá záležitost musí být vyřízena okamžitě.“

„To také bude,“ ujistil ho Iskra. „A způsobem, který jste sám nastínil jako nejefektivnější. Samozřejmě, musel jsem učinit menší modifikace vzhledem ke společenským charakteristikám mého lidu.“

Muž na Iskru pohlédl a usoudil, že se nebude dál ptát.

Muž byl Císařovou spojkou s dr. Iskrou, která operovala v naprostém utajení. Nikdo kromě samotného Císaře o jeho existenci nevěděl - zvláště pak ne nikdo z imperiální mise na Ruriku. To platilo speciálně pro Stena, imperiálního velvyslance.

Sten totiž muže znal.

Byl to dokonalý špión, muž, který sloužil jen sobě samému a svým momentálním zaměstnavatelům, zpravidla těm, kteří nabídli nejvyšší sumu.

Jmenoval se Venloe.

Člověk, který měl na svědomí atentát na Věčného Císaře.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

LES SE NACHÁZEL daleko na severu od Ruriku. Začínal tam, kde končil stejně rozsáhlý močál, a táhl se mnoho kilometrů až ke břehům vnitrozemního moře, na němž nedocházelo k téměř žádnému přílivu a odlivu.

V dialektu místních rolníků se lesu říkalo „Území dýmu“. V létě se lesem přeháněly větrné bouře a zvedaly mohutné mraky suti a prachu do atmosféry. Na jaře a na podzim se hustá mlha válela nad vyprahlou, němou zemí. V zimě byl „dým“ díky polárním bouřím bílý.

Již před mnoha lety se Khaqan rozhodl, že si poblíž zmíněného vnitrozemního moře postaví letovisko. A protože všechno na Ruriku bylo velké a protože Khaqan uvažoval v ještě větších superlativech, než bylo na jeho světě běžné, mělo toto letovisko zahrnovat i dostatečné množství budov pro celý jeho dvůr.

Pozemky byly zaměřeny.

Tu a tam bylo na stromech stále vidět barevné značky zaražené do kmenů či do pařezů.

Koridory pro cesty byly vykáceny, ale k jejich dokončení nikdy nedošlo.

Khaqan ztratil zájem dřív, než mohla být stavba zahájena a z Území dýmu se opět stala pustina. Nyní byli jedinými návštěvníky lesa ilegální paliči dřevěného uhlí v létě a na podzim, v zimě pak přicházeli lovci.

Nezůstali dlouho. Les byl příliš velký. Příliš tichý. Příliš nehostinný.

Dlouhá řada gravičlunů se ploužila po zbytcích cesty hluboko v srdci lesa.

Nákladní prostory gravičlunů byly napěchované lidmi a mimozemšťany. Někteří z nich měli na sobě uniformy, které na sebe ve spěchu hodili, když zaslechli rozzuřené klepání na dveře. Nyní již byli otrhaní a špinaví. Ostatní měli na sobě pouze to, co si stihli obléci, když je odváděli z jejich domovů či služeben.

Pečlivě je střežily bytosti ve stejných uniformách. Všichni tito strážci však byli lidé.

Vězni mlčeli. Někteří z nich si ošetřovali rány.

Gravičluny odbočily na užší pěšinu a posléze zpět na cestu. Cesta ústila na nějaké bývalé louce.

Čluny přistály.

Ozvaly se hlasité rozkazy. Vězni vystoupili.

V gravičlunech stále zůstávali další vězňové. Leželi bez hnutí a pošlapaní na palubách člunů. Mrtvé či polomrtvé strážci ignorovali.

Další rozkaz seřadil přeživší vězně do řady.

Mezi vězni byli i Acinhow a N'ern. Jeden byl nízký vězeňský důstojník, druhá daňová úřednice. Oba při zatčení stihli popadnout několik potravinových balíčků, což je na dlouhé cestě na sever udrželo při životě.

„A co teď,“ špitla N'ern. „Nevidím žádné známky po nějakém vězení. Máme si ho snad postavit z tohoto lesa?“

Acinhow ochable zavrtěl hlavou a pokývnutím kamsi ukázal. Někde uprostřed louky zely dlouhé, otevřené příkopy. Poblíž čekalo zařízení na přemísťování zeminy.

Za nimi byly další příkopy, ale ty už byly zahrnuty. Byla na nich navršená zem.

N'ern zbledla.

Ozýval se šepot ostatních vězňů, kteří spatřili příkopy. Strážce se křikem domáhaly ticha.

N'ern se podařilo promluvit až na podruhé.

„Naše děti se nikdy -“ zajíkla se.

Acinhow se oklepal.

N'ern to zkusila znovu.

„Alespoň...“ špitla, „alespoň to bude se ctí.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

STEN BYL zcela zaneprázdněn R-U-T-I-N-O-U, což na Jochi znamenalo neustálý stav pohraničního poplachu. Dvě třetiny světél na komunikačním pultu blikaly výstražnou žlutou. Ostatní svítila červeně.

Jeho komunikační techové - všichni vyškolení diplomatičtí ombudsmani - se potili u pultu a snažili se zmírnit utrpení. Uklidňovali v situacích, kdy by stačila jen rozvážná slova. Směřovali volající na příslušné úřady - věděli, že bude chvíli trvat, než vůbec nějaké vládní ministerstvo začne fungovat. Kde to šlo, tam rozdávali drobnou pomoc imperiálního velvyslanectví.

Všechno, co za něco stálo, bylo zpravodajsky zpracováno a posláno Stenovi. Takových zpráv bylo ovšem velké množství, takže Sten strávil většinu dopoledne u komu, dumal nad hlášeními a odpovídal na nepřetržitý proud hovorů, které mohl odbavit pouze velvyslanec.

Jako první toho dne volal mladý Milhouz s tím, že musí naléhavě hovořit s velvyslancem. Sten jej v duchu odsunul na dno imaginárního koše s věcmi, které je nutno udělat. Ano, slíbil pooskhanským studentům slyšení u někoho z vlády. Po setkání s dr. Iskrou si však nebyl jist, zdali tomuto svému slibu může dostat.

Ono to počká. Mezitím ho něco napadne - jakmile si utvoří nějaký obrázek z těch zpráv o nepokojích, které po celém Jochi zuří. Zvláště pak ve čtvrtích a ghetech Ruriku.

K urovnávání pokrevních sporů sice docházelo o trochu častěji, než bylo běžné, ale k výtržnostem nikoliv. Jen nějaké pouliční manévry dobrovolných sborů. Žádná střelba - alespoň ne za účelem zabítí. Drobný nárůst rabování a domácího násilí.

Sten roloval na monitoru dál. Došel k dalšímu urgentnímu telefonátu od Milhouze. Komunikační důstojník zestručnil zprávu na následující: „Úspěšné prodloužení ultimáta. Akční výbor se usnesl, že svůj termín prodlouží o jeden týden.“ Sten si povšiml, že oním komunikačním důstojníkem byl Freston, jeho nejstarší a nejspolehlivější spojař. Bohužel to byl až příliš efektivní muž a Stena stálo spoustu práce, aby jej vysvobodil ze zdánlivě neodvratné a smrtelně nudné kariéry řízení komunikačních štábů vysokých důstojníků.

Pod titulkem *Pozorování* Freston napsal: „Dotyčný jedná evidentně klidně. Napětí v hlase ovšem prozrazuje labilní osobnost. Vnímá velvyslance Stena jako otcovskou postavu. *Navrhovaný postup*: Pokračovat v tvrdé linii. Měkčí přístup by mohl prohloubit nestabilitu.“

.. Opravdu skvělé, pomyslel si Sten. Postava otce pro zkažené děcko z bohaté rodiny. Milhouz mu dokonce ani nebyl sympatický, připadal mu jako uječený patolízal, který využívá skupinu stejně beznadějných jedinců. Do háje s ním! Zavolá mu, až bude připravený a bude mít čas. Otcovská postava, pro pána krále...

Sten listoval dál a probíral se ostatními zprávami. Brzy narazil na další varování. Vypukla nákupní horečka. A s ní zásobovací šílenství. Obchody s potravinami nepodléhajícími zkáze byly již na celé planetě vyprodány. Zásoby paliva a jedlého oleje byly také téměř vyčerpány.

To se mu nelíbilo. Uvědomoval si, že bude zapotřebí mnohem více dobře promyšlených Iskrových projevů, aby přesvědčil lidi, že před nimi leží jakžtakž normální život.

Sten jen mlčky sledoval, jak hladina fekálií v záchodové míse stoupá. To odporovalo Kilgourově teorii o sračkách dopadnuvších na větrák. Alex trval na tom, že problémy přicházejí po třech. Sten s tím nesouhlasil, přestože tato lidová moudrost pocházela od Kilgourovy zbožné „matinky“. Sám tvrdil, že problémy přicházejí neustále a tak dlouho, až je člověk nemůže zvládnout, aby se jich v kritickém okamžiku vypořádal dvojnásobek.

Dveře komunikační místnosti se se sykotem rozestoupily a dovnitř se vřítela Cind. Byl rád, že ji vidí. Ovšem její výraz jej už tolik netěšil.

„Hádám, že tu nejsi proto, abys mi oznámila, že Iskrovy představy o ráji opanovaly ulice Ruriku,“ oslovil ji Sten.

„To ne, pokud ovšem ráj neznamená útočné jednotky v ulicích a masové zatýkání,“ odvětila Cind.

„To si děláš prdel?“ zareagoval Sten, jak nejslušněji v dané situaci dokázal.

„Ne. Prověřila jsem zvěsti, že se začínají ztrácet lidé,“ vysvětlila. „Nejsou to žádné zvěsti. Mám očitě svědky. Hlavy rodin - někdy i celé rodiny - jsou zatýkány a odváženy neznámo kam. Iskrovými

vojáky."

„Jakou hru ten chlap rozjíždí?" supěl Sten. „Za chvíli v tom bude až po uši."

Jeden z komunikačních důstojníků mu pokynul. „Je tu další hovor od toho mladíka Milhouze," oznámil. „Čeká na drátě. Tvrdí, že s vámi musí velmi naléhavě mluvit. Je to prý životně důležité."

„O tom vůbec nepochybuji," odvětil Sten. „Vymyslete si nějakou lež. Řekněte mu, že jsem dostal beri-beri nebo něco takového. A pak mi dejte na drát dr. Iskra. Chci s ním mluvit. A hned!"

O pár minut později se na vidobrazovce objevil Iskra a jeho tenké, bezkrevné rty.

„Pochopil jsem, že jde o nějakou naléhavost," řekl Iskra.

„Rád bych dostal vysvětlení. Ano, přesně to bych rád, doktore."

„Váš tón se mi nelíbí, pane velvyslance."

„Mám tendenci zpívat v této tónině, když se dozvím, že se vůdce, kterého podporuji, nebezpečně přibližuje k aktu zotuzení člověka, kterému jsem zodpovědný. Věčnému Císaři."

„A čím bych se toho měl dopustit? "

„Mám *potvrzené* zprávy, doktore Iskra, že vaši vojáci provádí masové zatýkání."

„Kdybyste se mě zeptali hned," odvětil Iskra uhlazeně, „byl bych vám tento fakt potvrdil. Ušetřilo by vám to mnoho starostí - a nedorozumění."

„Dobrá. Takže se ptám."

„Ano, k nějakým zatčením došlo," připustil Iskra. „Ačkoliv se domnívám, že přízvisko masové mírně zkresluje podstatu věci. Z praktických důvodů byli obžalovaní zatčeni všichni v přibližně stejnou hodinu, aby byli odvezeni a umístěni do jednoho vězení - v Gatchinské pevnosti, což je na Jochi tradiční místo pro ty bytosti veřejného života, proti kterým je vznesena obžaloba. Ujišťuji vás však, že to je pouze rutinní praxe za účelem nastolení stability ve hvězdokupě. Moji lidé chtějí ujištění, že se na Altaj vrátila spravedlnost."

Zmínění jedinci byli obviněni z rozličných zločinů. Některé jsou závažné. Ale mám-li být naprosto upřímný, očekávám, že mnohá z těchto obvinění se prokáží jako falešná. Že se stali oběťmi pomstychtivosti jiných bytostí."

Ovšem jak jsem již naznačil, lidé žádají procesy. A já jim ty procesy dám. Spravedlivé procesy. Takové, aby kdokoliv, kdo byl falešně obviněn, mohl veřejně očistit své jméno."

Tohle je jedna velká lež, pomyslel si Sten. „A co ti vinní?" otázal se.

„Nezdá se vám, že vstupujete na území, které vám nepřísluší?" otázal se varovně Iskra. „Právní systém Altajské hvězdokupy nespadá do pravomoci imperiálního velvyslance."

„Samozřejmě že ne," souhlasil Sten. „Ale jsem pevně odhodlán dohlédnout na splnění Císařova cíle. Což znamená, že na Altaji očekává návrat stability. Vytváření nových krevních rozepří, doktore, není dobrý způsob, jak toho dosáhnout."

„Slibuji vám, pane velvyslance, že procesy budou naprosto spravedlivé. A k těm, které soudy shledají vinnými, budu maximálně shovívavý. Spokojíte se s tímto?"

Sten musel odpovědět, že ano. Iskra samozřejmě lhal, ale Sten si nemohl dovolit otevřenou roztržku s tímto člověkem. Ztratil by jakoukoliv moc a to by znamenalo pohřbení jeho mise.

„Bylo mi potěšením s vámi hovořit, pane Stene," uzavřel rozhovor Iskra a obrazovka potemněla.

„Měli bychom zintenzívnět pozorování," řekl Sten k Cind. „Pošlete na oblohu další Kilgourovy netopýry."

„Budeš potřebovat víc než jen Fricka a Fracka," ozval se Alex. Sten poskočil. Neslyšel Kilgoura vcházet. „Esli nemáš ucpaný uši voskem, tak na univerzitě se dělá pif pať."

To Stena šokovalo. „Studenti? Kde sehnali zbraně?"

„Nemyslím, že by střelba pocházela od těch ubohejch studentíků."

„Do hajzlu!" bylo jediné, co ze Stena vypadlo. Rozběhl se ke dveřím, Alex s Cind v těsném závěsu za ním.

Když probíhal velvyslanectvím, svolával skupinu Bhorů a Gurkhů, kteří měli službu, a vyrážel ze dveří, mysl mu zakalil přízrak naprosté katastrofy. Přinejmenším v jednom měl ten pitomec Milhouz pravdu. Jestli se něco stane hýčkaným mladým bytostem z Pooshkanu, po celé Altaji se rozpoutá hotové peklo.

Když Sten dorazil k bráně velvyslanectví, uslyšel zvuk střelby přicházející od univerzity.

Náhle byl zastaven zátarasy. Třídu před velvyslanectvím blokovaly kordony jochijských vojáků. Iskrových lidí. Vojáci měli podporu dvou obrněných transportérů.

Před ním se vyloupil zavalitý major.

„Uhněte mi z cesty," zavrčel Sten.

„Omlouvám se, pane velvyslance," řekl major, „ale nemohu vám dovolit opustit budovu."

„Na čí rozkaz?"

„Na rozkaz doktora Iskry, pane. Ale nevysvětľujte si to mylně. Je to v zájmu vaší osobní bezpečnosti. Také jsem dostal instrukce, abych se vám omluvil za případné nepříjemnosti s tím související. Jakmile pomine stav nouze, budete opět smět opustit budovu."

Sten uslyšel z Pooshkanu další výstřely. „A tohle je ten stav nouze?"

Major pokrčil rameny. „Mladí chuligáni dělají výtržnosti. Dopouštějí se hrozivých činů. Ničení veřejného majetku. Vraždy. Rabování. Sexuální zhýralost. Je to hrozná, hrozná věc."

„Prolhaný idiot!" uslyšel Sten Cindino zamumlání.

„Musím se o tom přesvědčit na vlastní oči," argumentoval Sten.

Major zachovával profesionální klid, ale Sten si dobře všiml napětí vojáků kolem sebe. Někdo cosi zašeptal a ozvalo se vrčení věží tanků, otáčejících se k ambasádě.

„Opravdu, věřte mi, že vám to nemohu povolit, pane," vysvětloval trpělivě major. „Vážně. Jde o vaši bezpečnost. Prosím nesnažte se mě donutit použít sílu."

Sten si připadal jako vykuchaný, když se odvracel. Uslyšel další střelbu a nějaké vzdálené výkřiky.

Co teď sakra může dělat? Pomyslel na Milhouze a na ostatní nebohé děti z bohatých rodin. Jistě, k ničemu je nepotřebuje. Kdyby to bylo možné, zapudil by je z mysli i ze svého života.

Škoda jen, že Milhouzovo volání nevyslyšel dříve. Škoda že...

Ách, do hajzlu!

Alex s Cind se ho snažili ukonejšit, když zamířil zpět dovnitř.

Už se nedalo nic dělat - snad jen připravit se na zpětný náraz.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

DĚTI Altajské hvězdokupy nezemřely bez boje.

V areálu univerzity se tísnilo více než pětadvacet tisíc studentů, když Iskrovy jednotky udeřily. Vše začalo Istí na barikádě. Šedesát policistů s obušky zaútočilo na deset metrů vysokou hromadu harampádí.

Zaskočení studenti se stáhli. Policejní komando na ně vyběhlo ze stran a začalo kolem sebe mlátit, až kosti i lebky praskaly.

Párek mladých Suzdalů se probil mezi ně. Těla se sesouvala pod přívalem úderů, ostré zuby se zatínaly do šlach. Policisté byli zahnáni. Předstírali, že se seskupují k dalšímu útoku.

Mladí obhájci barikády začali volat o posily. Na pomoc jim přispěchaly stovky dalších.

Na velitelství pooshkanského akčního výboru Milhouz a ostatní mladí lídři zaslechli povyk.

„Byli jsme zrazeni,“ zvolal.

„Pojďme. Musíme jim pomoci!“ burcovala Riehl a hlas se jí chvěl zděšením. Zamířila ke dveřím a s ní i Tehrand a Nirsky.

Milhouz nereagoval. Právě oknem něco zahlédl. Dlouhou uličkou mezi budovami katedry jazyků a společenských věd spatřil siluetu tanku jedoucího po ulici vedoucí k Pooshkanu.

„Milhouzi!“ křikla na něj Riehl. „Pojď. Musíme je zastavit!“

Milhouz zahlédl šmouhu dalšího uhánějícího tanku. Uklidnil se a obrátil se k Riehl. Netrpělivě postávala u dveří s Tehrandem a Nirsky.

„Ještě jednou zkusím zavolat velvyslanci Stenovi,“ řekl. „Vystraším ho k smrti, aby to zastavil.“

Vykročil ke komu, který tam nainstalovali studenti techniky a přes rameno prohodil ke svým společníkům: „Jděte napřed. Hned za vámi přijdu.“

Zbývající tři se vyhrnuli ven.

Milhouz se zastavil. Zkoumavě pohlédl k otevřeným dveřím s hlavou zvědavě nakloněnou jako nějaká šelma. Chvilí čekal, naslouchal dalšímu volání o pomoc, které přicházelo z barikád.

Potom se rozběhl k oknu, otevřel ho, přehodil nohu přes parapet - a skočil.

Na barikádách policisté znovu ustupovali - tentokrát pod těžkou kanonádou kamení, kusů dřeva a železa.

Na scénu se vřítily Riehl a dva další studentští aktivisté. Ozvaly se radostné výkřiky.

Mladá bytost stojící na vrcholu barikády na ně mávala, volala je jejich jmény a pobízela je, aby pomohli sjednotit studenty k odražení dalšího útoku.

Riehl se divoce ohlédl za Milhouzem. Je tu zapotřebí jeho autority, zatraceně!

„Musíme nahoru,“ pípla Nirsky.

„Nahoru. Nahoru. Nahoru,“ vrčel Tehrand.

Riehl v naději, že její milý každou chvíli dorazí, se rozběhla vpřed. Mladé ruce ji uchopily a vyzvedly ji vysoko nad hlavy ostatních, aby ji předávaly z ruky do ruky. Nahoru. A ještě výš.

Tehrand a Nirsky putovali za ní.

Najednou Riehl stála na nohou. Shlédla na policejní kordon. Obrátila se ke studentům a zvedla zařatou pěst.

„Svobodu pro Altajskou hvězdokupu!“ zvolala.

Studenti ji následovali. „Svobodu! Svobodu!“

Najednou Riehl v té vřavě zaslechla burácení silných motorů. Otočila se, aby spatřila, jak se řady policistů rozestupují a vynořuje se první z obrněných tanků. A potom další.

Mamutí vozidla vyrazila vpřed. Za nimi běžela pěchota. Zbraně připravené.

První tank se zastavil. Věž se pootočila.

Exploze... potom další.

Kanystry se slzným plynem vylétly vysoko do vzduchu a dopadly do zástupu studentů. Ozývaly se výkřiky hrůzy a bolesti.

Riehl vytryskly slzy, ale zůstala stát na svém místě. Zahrozila pěstí na tanky.

Jako by to pro ně byl nějaký povel, oba tanky současně zaútočily - plnou rychlostí vjely do

barikády a prorazily ji, jako by byla z papíru.

Suť vylétla do vzduchu.

Riehl spatřila ostrý kus železa, který se na ni pomalu řítíl vzduchem.

„Milhouzi!“ vykřikla.

Železná tyč jí projela hrdlem. Jako panenka se pomalu sesula na hroutivší se barikádu. Vojáci zahájili palbu.

Tehrand a Nirsky byli na místě mrtví.

Někteří studenti před útokem prchli. Ostatní zůstali stát, takže byli rozmašírováni palbou pěchoty či rozdrceni pod pásy tanků. Přesto by se za mnohé aktivisty jejich bohatí rodičové nemuseli stydět.

Nakonec je ale vojáci rozrazili a vtrhli na univerzitní půdu, přičemž do davu vyprazdňovali jeden zásobník za druhým. Poslední ze vzdorujících studentských skupin se nakonec splašeně rozprchly do úkrytů.

Vojáci je následovali.

Ještě po soumraku se z Pooshkanu ozývala střelba. Ne však koncentrovaná palba. Jen jednotlivé výstřely - jak vojáci honili jochijské děti a jedno po druhém je zabíjeli.

KAPITOLA DVACÁTÁ

POYNDEX měl pocit neskutečné moci.

Dal Věčnému Císaři rozkaz - a ten uposlechl.

Najednou se zarazil. Jsi zatracený blázen - nebo ještě něco horšího. Myslel jsem, že ses změnil, že jsi ty své ambice vyřízl z duše jako zhoubný nádor.

Poyndex vši silou zaťal pěst, jíž svíral ostnatý drát plotu, před kterým stál. Ostrý kov se zaryl do dlaně. Po chvíli povolil sevření a pohlédl na zkrvavělou dlaň. Ať se to zanítí, jestli to tak má být, pomyslel si zuřivě. Ať to oteče a zhnisá. Protože tenhle hlad po moci, s kterým zápasíš, tě už jednou málem zničil. A druhou příležitost nedostaneš.

Poyndex dal svému tělu pokyn, aby necítilo bolest ruky a utnul křik příslušného nervového centra. Pohlédl přes plot dolů na řeku Umpqua, která vířila jarním přívalem vody.

Tohle je podruhé, co jsem v kolébce lidstva, na planetě Zemi. Při té první příležitosti jsem sloužil radě důvěrníků, což jsem dělal dobře. Zvláště když jsem na poslední chvíli zastavil skupinu atentátníků vedenou Stenem. Co by se asi stalo, co by bylo jinak, kdybych tenkrát dokázal lépe odhadnout, že se vítr otáčí, a nezastavil ho? Kdybych nechal radu důvěrníků zemřít?

Nekonal bys svoji službu.

Pravda. Ale co kdybych tím třeba předešel i... dalším událostem?

Kdo ví, pomyslel si. V takovém případě bych zůstal pouhým důstojníkem, hlavou jednotek Mercury. Třeba by si mě Císař po svém návratu ani nevšiml, ačkoliv by mě to zřejmě neukázalo v nejlepším světle. Po Císařově převzetí moci bych byl „odejit“ do důchodu, tak jako se to stalo mnoha jiným.

Nesnaž se zpochybňovat minulost. Už se z ní... ale nepřemýšlej o tom, jestli mohla nebo měla být změněna. Současnost a budoucnost jsou mnohem důležitější - zvláště pak tenhle návrat na Zemi. Vlastně se to blíží okamžiku triumfu.

Návrh, který mu Císař předložil, byl navzdory své stručnosti velmi náročný.

Úkolem bylo vykonat na Věčném Císaři určitou chirurgickou operaci. Così umělého mělo být odstraněno z jeho těla. Ale celá operace i samotný zákrok musí být provedeny tak, aby si Císař neuvědomoval, že se něco děje.

Pro Poyndexe to bylo prosté. Jak vysvětlil Císaři, poměrně často se zabýval nepřátelskými agenty, kteří měli hypnosugescí zakódovaný rozkaz k sebevraždě -od fyzických přístrojů k naprogramovaným vražedným traumatům, až po nejhůře odstranitelné, psychologické bomby, které agentově osobnosti velely, aby se sám likvidoval.

Pouze Císaře informoval, že vzhledem k předpokládané povaze zařízení v imperiálním těle, bude plán zahájen bez jeho vědomí o iniciaci. Poté se dostaví sled událostí, o kterých Císař nesmí pochybovat ani své mysli povolit sebemenší znepokojení. Musí přijímat vše, co se bude dít, jako by to bylo běžné a přirozené.

Věčný Císař se dlouho rozmýšlel, než souhlasil.

V první fázi musel shromáždit chirurgický tým. Když Poyndex před mnoha lety postoupil z agenta v terénu přes spojku až k plánovači, zjistil, že ve spojitosti s lékařskou profesí věřil hned třem mýtům:

A) Lékařská etika velí doktorům uznávat posvátnost zachování života a věřit v ni. Pravda byla taková, že doktoři nejsou o nic menší či větší idealisté než ostatní členové společnosti. Což znamená žádnou morálku krom vlastních zájmů, zisku či přihlouplé momentální víry dané společností, v níž ten který doktor žije. Bylo docela snadné přimět lékaře, aby se účastnili projektů zahrnujících psychologické mučení, masovou euthanasii či nedobrovolnou sterilizaci jedinců vyčnávajících ze společnosti. A to je jen několik málo příkladů toho, čeho se Poyndex za ta léta účastnil.

B) Jediní lékaři, kteří jsou ochotni k „ilegálním“ akcím, jsou pouze ti neschopní. Skutečnost, že nikdy neměl obtíže získat pro své účely ty nejuznávanější profesionály - za předpokladu, že jim dal spolknout pořádné sousto „patriotismu“, „povinnosti k Říši“ či v extrémních případech dokonce „povinnosti k vlastnímu životu“.

C) Po provedení zákroku doktor podlehne pocitu viny nebo třeba jen touze diskutovat o tom, co se

stalo. Skutečnost byla taková, že k jedinému pocitu provinění, který u nějakého medika Poyndex pozoroval, docházelo v případě, že se pohnuly společenské ledy, nedostal zapláceno nebo když jeho pojistka proti omylu nezahrnovala daný zákrok. Všichni doktoři se navíc vzájemně nenávidí, což v podstatě nedovolovalo, aby hovory o jejich pracovních problémech zasáhly až do tak nebezpečných oblastí.

V případě této operace Poyndexovi trvalo shromáždění chirurgického týmu necelé dvě hodiny. Mezi nimi byli ti nejlepší a nejbrilantnější doktoři Říše. A všichni byli na Poyndexově výplatní pásce již mnoho let.

Krycí příběh Poyndex vypustil prostřednictvím jedné zdravotní sestry, agentky jednotek Mercury, s tím, že bude operován jeden z Císařových dvojníků.

Každý „věděl“, že Císař má dvojníky, kteří vykonávají vysoce riskantní či extrémně nudné úkoly. Ve skutečnosti Císař žádné dvojníky nikdy neměl. Kardinální hloupost, kterou Poyndex hodlal Věčnému Císaři rozmluvit.

Jakmile byl tým shromážděn, odletěl na Zemi. Císař měl pravdu: lokalita byla k jejich účelu dokonalá.

Eony předtím Císař usoudil, že jej baví lovit lososy. Od vlády Země a od samosprávy provincie Oregon odkoupil celou řeku Umpqua, od jejího pramene až po ústí do Pacifického oceánu. Během několika následujících dekád pak vyplatil každého, kdo poblíž Umpquy žil či pracoval. Několik místních smělo zůstat pracovat a žít u řeky nebo na ní - koneckonců hlídači, průvodci, ochránci zvěře a tak dále byli nezbytní. Teprve tehdy začal Císař vyrážet na lov ryb. Vyhledával místa, která umožňovala postavení pouze několika stanů.

Na stejné řece si však postavil tábor i průmyslník Tanz Sullamora. Sullamora však záhy zjistil, že nesnáší jak divočinu tak rybaření, a jeho kemp se proměnil v luxusní letovisko. Sullamora, kdysi Císařův nejloajálnější stoupenec, se stal krutým nepřítelem a iniciátorem spiknutí, jež vedlo až k atentátu na hlavu Říše. Zemřel však při výbuchu stejné bomby, která rozmetala Císaře.

Jeho izolované letovisko se stalo místem, kde se ostatní spiklenci, samozvaná rada důvěrníků, scházeli ke konzultacím.

Nyní...

Nyní to bylo místo, kam se Císař hodlal uchýlit na dlouho odkládaný - jak chvalořečily živovidy - odpočinek od vyčerpávajících státnických povinností.

Tentokrát ovšem Císař vůbec nevěděl, že jede na Zemi.

Několik dní před datem odjezdu mu byly do jídla přimíchány slabé dávky uspávacích prostředků.

Císař si neuvědomil, že se propadá do mlhy. Pokračoval ve vykonávání svých povinností a scházel se ke konzultacím se svými pobočníky ohledně důležitých problémů.

Neuvědomoval si, že tito pobočníci - z nichž nikoho nepoznával - byli pečlivě vycvičení agenti jednotek Mercury, kteří mu předkládali stále prostší úkoly. Nakonec byly tak jednoduché, že by je vyřešil i jednobuněčný prvek *Amoeba quaylus*. Celý scénář měl podobu tradiční metody zvané reagan/baker a vyvinuté za účelem udržení senilního vládce u moci, jak nejdéle je to možné.

Poyndex a jeho technici Císaře pomalu omamovali, až nakonec ztratil vědomí. Pokračovali však v dávkování nitrožilním roztokem, o kterém se všichni ošetřovatelé té komatózní bytosti domnívali, že to je výživa.

Poyndex nic neriskoval.

Po čase techové ohlásili, že Císař se nachází pouze jedno stádium před hlubokým bezvědomím, jaké používali dřívější cestovatelé vesmírem, bezvědomí, jež zabíjelo většinu pasažérů a posádek na těch obludných lodích, které se ze Země vypravily k nejbližším hvězdám ještě předtím, než byl vynalezen hvězdný pohon a než bylo objeveno AM₂, aby mu dodalo praktické použitelnosti.

Nato Poyndex nařídil, aby byl Císař stabilizován a přemístěn na palubu *Normandie*, Císařovy jachty / bojové lodě, která oficiálně vlastně ani neexistovala.

V tomto stavu Císař velmi pohodlně a bezpečně setrval. Poyndex měl pocit hrdosti.

Dalším krokem měl být elektronický průzkum zařízení ukrytého - ukrytých - v Císařově těle. To ovšem Poyndex nemohl. Sice si byl poměrně jist, že na nich nejsou žádné pasti proti případnému průzkumu. Koneckonců Císař mohl klidně procházet bezpečnostními skenery, aniž by se něco stalo.

Ale byl si pouze poměrně jist.

A tak s pocitem, že se ocitl zpět v dobách temna, nařídil vrchnímu chirurgovi, aby zahájil průzkumnou operaci.

Chirurgovi bylo navíc řečeno, že tato operace musí být provedena co nejrychleji, jako kdyby byli na áru a pacient stál na prahu smrti.

Bylo velmi dobré, že Poyndex přišel s touto myšlenkou. Umyl se, oblékl se a vstoupil na operační sál, do arény, kterou docela dobře znal. První řez otevřel tělní dutinu a Poyndex spatřil zařízení. Odtáhl chirurgovu ruku a přiložil hřbet prstů k plastovému, vejčitému předmětu. Začínal se zahřívat.

„Vyřízněte to," poručil.

„Ale -"

Operatérův skalpel dvakrát řízl a přístroj byl volný. Ty parchante, ulevil si v duchu Poyndex. Dostal jsem tě dřív, než jsi mohl vybuchnout.

„Další. Táhle."

„Ale je tam krvácení!"

„Na to kašli! Řezej!"

Druhý přístroj.

„Co životní funkce?" otázal se ochraptěle Poyndex.

„Stabilní."

„Výborně. Doktore, otevřete hrudní koš."

Řez byl proveden výkonným laserem na řezání kostí.

„Táhle je další. Ven s ním."

Následovaly další řezy. Poyndex se potil. Víc jich tam přece být nemůže. Mohl být ještě jeden, ale tam by nemohl poslat tým s mačetami.

„Prohlédněte to. Udělejte sken lebeční oblasti - medula oblongata."

„Ano, pane."

Čas se zastavil-

„Zdá se, že je tam... jakási krátkovlnná vysílačka. Velmi krátkovlnná - jen třetinu metru. Pokud stojíte o můj posudek, tak bych řekl, že je to velmi inteligentní encefalograf. Ale nic víc."

Poyndexovi se málem podlomila kolena.

„Pak je to všechno. Můžete zpomalit. Stabilizujte ho. Zastavte krvácení. A zavřete ho."

„A co s tímhle? " Druhý operatér ukázal na tři člověkem vyrobené přístroje vyříznuté z Císařova těla.

„To je moje. Vy jste je neviděli."

Tři plastové předměty putovaly na okamžitou technickou analýzu.

První přístroj byla velmi sofistikovaná bomba, která jako rozbušku používala konvenční materiál a antihmotu dvě jako výbušninu. Dokázala by srovnat se zemí parkoviště o průměru jedné osminy kilometru. Poyndex se upjatě usmál. Nyní již věděl, odkud se vzala ta záhadná exploze jen mikrosekundu poté, co atentátník najatý radou zastřelil Věčného Císaře. Bomba měla přinejmenším zabránit pitvě.

Druhé zařízení bylo jakousi kombinací přijímače a nástrahy, která se měla odpálit v případě, že by byl Císař někdy operativně otevřen. Navíc obsahovala určité naprogramované okolnosti. Poyndexovi trvalo několik hodin, než význam tohoto zařízení rozluštil. Elektroencefalograf, stále v imperiálním mozku, kontinuálně vysílal Císařovy myšlenky. Pokud by se tyto myšlenky odchýlily od naprogramovaných okolností, bomba by explodovala.

Zajímavé, pomyslel si. Jeden ze způsobů, jak člověk sám sobě zabrání v tom, aby se zbláznil. Nebo... rozhodl se dále neštourat do dalších možností.

Třetí přístroj byl nejzajímavější. Byl to velmi výkonný vysílač. Jeho aktivační mechanismus byl propojený s Císařovými životně důležitými orgány. Takže kdyby byl Císař zabit, zamyslel se Poyndex, vysílač by vysílal dál. Nebo kdyby byl Císař násilím donucen udělat něco, co by neměl, nebo byl drogami uveden k určitému chování nebo pokud by se z něj stal neurotický psychotik přesahující povolený rámec - bomba by vybuchla a vysílač by vysílal dál.

Pro koho?

Kam?

A někdy později se Věčný Císař vrátí.

Poyndex měl chuť pokračovat ve svém vyšetřování.

Najednou se zarazil.

Jaká je pravděpodobnost, že Věčný Císař, až přijde po operaci k vědomí, nařídí smrt všech, kteří se projektu účastnili?

Velmi vysoká.

Jaká je pravděpodobnost, i kdyby všichni, kdo se na projektu podíleli, nezmizeli, že Věčný Císař pošle každého, kdo měl s operací něco do činění, na mozkosken, aby zjistil, co o tomto neuvěřitelném tajemství ví?

Více než velmi vysoká.

Poyndex najednou pochopil, s absolutním vědomím sahajícím dál než zkušenost, paranoia či amorálnost, že pokud bude dál zkoumat směr, kam je ten záhadný signál namířen, jeho naděje na přežití je nižší než nula. S pocitem zklamání, že se to nikdy nedozví, ale s o to větší vůlí žít, všechny tři přístroje osobně zlikvidoval.

Nebyl si zcela jist, co právě udělal. Stejně tak nevěděl, proč měl Císař tuto bombu v těle, či proč ji chtěl odstranit. S jeho pomocí se Císař mohl ubránit třeba i únosům.

Ale... jestliže je věčný, jako že zcela prokazatelně je, co se stane, když bomba exploduje? Jak Císař výbuch přežije?

Psychická projekce?

Do háje s tím. To už by klidně mohl uvěřit těm potrhkým povídkám, které šíří Kult Věčného Císaře, když se domnívají, že jejich vládce důvěrně rozmlouvá se svatými sférami.

Takže, do háje s tím. Je čas vrátit se zpět do role obyčejného superoddaného služebníka.

„Pane, vy krvácíte.“

Poyndex se vytrhl z kaleidoskopu myšlenek a vrátil se k pozdravu vojáka od Kudlanek. „Děkuji. Musel jsem se někde říznout. Nechám si to ošetřit.“

Voják přikývl a pokračoval ve své obchůzce, očima provrtávaje divočinu, připraven odhalit sebemenší známky toho, že v ní číhá nepřítel Říše.

Vděčný za bolest, své rozhodnutí i za to vyrušení, Poyndex zamířil na ošetřovnu.

Dopřál si jednu vteřinu pocitu hrdosti.

Od tohoto okamžiku nebude Císař - s pomocí svého služebníka - řízený minulostí.

Věčný Císař otevřel oči.

Nacházel se na chladném, sterilním místě. Byl nahý.

Je zase na té lodi? Náznak paniky. Došlo k nějaké chybě? Je zase tím ukňouraným žvanilem, kterého už začíná nenávidět?

Ne. Ucítíl nějakou bolest. Nebyly to ovšem zatuhlé svaly po znovuzrození.

Rozpomněl se.

Ano.

Musí být na Zemi. A Poyndex, tak jak slíbil, vykonal uložený úkol.

Císař přesto žil.

Stále částečně pod narkózou popustil uzdu svým myšlenkám. Dokonce i v polospánku si uvědomoval, že už není sledován. Už necítil, že musí střežit každou svoji myšlenku.

Spojení bylo přerušeno.

Oči strážce, atentátníka, hlas lodi, byly zavřené.

Nyní žije.

Nyní může vládnout tak, jak mu velí osud a jeho výstřednost.

Nyní je svobodný.

Věčný Císař se usmál.

KNIHA TŘETÍ

STĚNA MRAKŮ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

ZPRÁVA O MASAKRU na Pooshkanské univerzitě se roznesla po celé Altajské hvězdokupě. Zvěsti o tragédii vtrhly do ulic Ruriku, *právě když vojáci zahajovali palbu*. Sten tuto anomálii zanesl do záznamů jako významnou a pokoušel se vystopovat nějaký smysl chaosu, který všude kolem propukl.

Sten, obklíčen jochijskými vojáky, jejichž údajným rozkazem bylo chránit imperiální velvyslanectví, seděl uprostřed bouře, sledoval vývoj událostí a archivoval záplavy „pouze vizuálních“ hlášení.

Masakr samotný sledoval prostřednictvím dvou týmů Fricka & Fracka, které se vznášely nad vojáky, když zahájili palbu do studentů. Nebylo pochyb o tom, že útok nařídil Iskra. Ovšem dokázat něco takového by bylo velmi složité. Vojáci neměli na uniformách žádnou identifikaci. Byli to evidentně lidé. Ale stejně tak to mohla být nějaká vzbouřenecká domobrana Jochianů. Nebo dokonce Torků.

Sten také zaznamenal, že první zvěsti tvrdily, že útok byl dílem Suzdalské domobrany.

Tato pikantní dezinformace přišla ve chvíli, když spatřil, jak Riehl padá z barikády. Chvilí nato již tuto zvěst pronásledovala další, která tvrdila přesný opak. Byli to Bogaziové, kdož zvěrstvo spáchali.

Sten, který již zažil hodně krveprolití, se musel držet, aby neodvrátil zrak od krvavého dramatu, které se odvíjelo na obrazovkách. Slyšel, jak několik mladých komunikačních důstojníků při tom pohledu zvrací.

Dokonce i Freston, velitel jednotky, odvracel oči.

„Ten chlap nejní vůbec blbej..." mumlal Alex, když sledoval řezničinu na obrazovce vidu. „Von je totiž úplně šílenej.“

Sten si toho nevšímal, protože se pokoušel prostřednictvím velvyslanecké linky spojit s Iskrou a požadovat po něm, aby odvolal své psy. Již podesáté byl jeho hovor odmítnut nějakým nízkým funkcionářem, který řekl, že Iskra „medituje“ a vydal přísný zákaz rušení.

„Já mu dám *meditace*,“ zavrčel Sten. „Pošli mi nějaké oči nad palác.“

Za pár vteřin byla jeho obrazovka napojena na párek Frick & Fracků vznášející se nad Khaqanovým palácem.

Situace tam nebyla o mnoho lepší. Skupinka protestujících, povzbuzená zvěstmi o pooskhanském masakru, postupovala na Khaqanův palác.

Udělalo se mu nevolno, když namísto očekávané konfrontace mezi davem a jochijskými vojáky spatřil kontingent imperiálních gardistů, jak vyběhli z paláce a řítili se dolů po schodech.

Zaútočili na shromážděné jako nárazové jednotky. Střet byl brutální - a krátký. Za několik okamžiků byl dav zpacifikován a rozehnán. Mezi změtí prchajících, vyděšených bytostí Sten viděl mnoho těl civilistů ležících na dlažbě náměstí.

A aby toho nebylo dost, mnozí z vojáků doháněli prchající protestující a mlátili je obušky.

Cind zaklela.

„Chovají se jako policajti, ne jako vojáci. A dost špatný policajti.“

Sten to nijak nekomentoval. Své pocity momentálně uklidil pod železnou poklici, ale v mozku, tam někde vzadu jej strašila předtucha, která ne a ne odejít. Až tohle skončí, mnoho prstů poukáže mnoha směry. A imperiální garda ze sebe právě učinila jejich potencionální terč.

„Chci, aby celá stanice přešla do plné pohotovosti," oznámil Sten Kilgourovi. „Dej vědět kuchyni, ať neustále nosí kaff. A řekni hospodáři, ať přinese nějaká skládací lehátka. Až do odvolání budeme všichni pracovat, dokud nepadneme na hubu.“

Alex si pospíšil, aby uvedl personál do stavu přetížení. Sten se otočil zpět k monitorům. Již nyní měl zarudlé a opuchlé oči. Ucítil Cindinu jemnou ruku na zátylku.

Neřekla jediné slovo, ale její mírný stisk mu dodal sílu. Sten se připravil na stoprocentně odporný úkol.

Jak hodiny ubíhaly, jedna tragédie stíhala druhou.

Suzdalská domobrana, nenávist zvěstmi rozžhavená doběla, přepadla spící čtvrt' Bogaziů. Zapálili ji. Potom ustoupili a vraždili vyděšené Bogazie, kteří se vyhnuli z kotců.

Odplata přišla téměř okamžitě. Když tři dospělí Suzdalové vedli dvacet či více svých koťat z domovů do výkrmné haly, z úkrytu se vyřítila skupinka Bogaziů. Dospělí Suzdalové byli mrtví okamžitě. Po nich následovala koťata. Jedna z bogazijských matek zvedla malé kotě nad hlavu. Rozťala je svým zobákem a celé spolkla.

„Babička mít pravdu," pobaveně sdělovala přátelům. „Suzdal dobrý na nic. Jen na jídlo."

Tento incident jen přilil olej do ohně. Suzdalští rodičové, geneticky naprogramovaní zavraždit cokoli, co by ohrožovalo jejich mladé, patřili mezi nejlepší opatrovatele dětí v Říši.

Zprávy o dalších incidentech se jen hrnuly.

Toho večera zaútočila torská domobrana na jochijské tržiště. Jochiané byli připraveni. Vojáci vyskočili z úkrytů, aby čelili Torkům, kteří zavylí úlekem a dali se na úprk. Jochiané je následovali. Nerozprchli se však dříve, než z týla zaútočila další, mnohem početnější torská jednotka. Na tržišti zemřelo něco přes 200 bytostí. Většina z nich civilistů.

A tak to šlo dál a dál. Rurik byl jeden velký pokrevní svár. Sten sotvaže stačil sledovat události. Jen otupěle archivoval přicházející hlášení, pokoušel se spojit s Iskrou a nedostával žádnou odpověď. S Věčným Císařem byl podobně neúspěšný. Jeho šéf byl zdravotně indisponován. Stena to trochu zaskočilo. Nepamatoval si, že by byl Věčný Císař někdy nemocen.

Následujícího dne Sten ospale zíral na obrazovky, když - zázrak zázraků - *mírumilovná* skupinka občanů pochodovala na Pooshkan. Byl to smíšený zástup rovnoměrně složený ze všech čtyř ras Altajské hvězdokupy. Nesli věnce, které hodlali položit na památku zavražděných studentů.

Skupina nesla velké, ručně psané transparenty, které žádaly návrat k míru a pořádku v Altajské hvězdokupě. Některé z transparentů dokonce říkaly hezké věci o Iskrovi.

To, co následovalo, Stena nikterak nepřekvapilo. Když vojáci střežící areál univerzity zahájili palbu, stáhl zvuk a odvrátil se od obrazovky. Pohlédl na Cind. Stála nehybně jako voják, pevně sevřené čelisti, ale její oči byly jen tmavé šmouhy. Podvědomě se oklepala, když oba zaslechli tlumený, hrůzostrašný řev přicházející od univerzity.

Pootevřela ústa, jako kdyby chtěla promluvit. Potom je s prudkým klapnutím znovu zavřela.

Chce po mně, abych to zastavil, pomyslel si. Ale sama ví, že nemohu nic dělat.

Sten si nikdy nepřipadal tak bezmocně. Tak nehrdinsky. Ne že by ve své hrdinství věřil. A jestli takovým fantaziím věřila Cind, vývoj posledních událostí ji musel připravit o zbývající iluze.

Zaslechl, že ho Freston volá jménem. Otočil se.

„To je doktor Iskra, pane," oznámil komunikační důstojník. „Zajímá se, zdali byste se s ním nechtěl sejít?"

Sten vyrazil připraven na *Ursus horribilis*. Vlastně na víc než na grizzlyho. Jeho diplomatická nota nabitá do brokovnice by stáhla z kůže i *Ursus articus*.

Ačkoliv v ní Iskra přímo neobvinil z nařízení masakru v Pooshkanu, silně na tuto domněnku narážel. Také se rezolutně ohradil proti útoku na skupinku kladoucí věnce, stejně jako proti neoprávněnému použití imperiálních vojáků při střetech s civilními populacemi.

Jako ucpávky pro nabití své imaginární brokovnice použil zcela jasné pohružky, že doporučí Císaři, aby přehodnotil svou podporu Iskrovi.

Sten si bohužel velmi dobře uvědomoval, že se tím vplížil na dvoumilimetrový led. Důležitost Altajské hvězdokupy byla tak velká, že se na tento případ vztahovala tři kardinální pravidla diplomacie. A: Vše nejdříve konzultovat se šéfem. B: Vše nejdříve konzultovat se šéfem. A nejdůležitější ze všech... C: Vše nejdříve konzultovat se šéfem.

Přestože se bezvýsledně pokoušel spojit s Císařem, rozhodně vtrhl do místnosti, kde se měli sejít, aby svůj bluf dotáhl do konce.

Iskra vyskočil od stolu, jakmile Sten vstoupil. „Pane velvyslanče," obořil se na něj, „protestuji proti vaší nevoli podpořit moji vládu!"

Sten jen taktak, že zcela neprofesionálně neotevřel ústa úžasem.

Sevřel rty. Zvedl obočí. Chladně.

„A co víc, hodlám požádat Císaře, aby vás stáhl z Altajské hvězdokupy."

„Jak laskavé, že mi to sdělujete osobně," opáčil Sten. „Předpokládám, že vaše žádost -"

„Požadavek, pane. Ne žádost."

„Tak tedy požadavek. Ačkoliv vám doporučuji vyloučit toto slovo ze svého slovníku, až budete hovořit s Císařem. Zpět k mé otázce. Má tento... požadavek něco do činění s chaosem, který za

vašimi dveřmi zuří? Nebo je to jen proto, že se vám nelíbí střih mého obleku?"

„Viním vás z agónie, kterou můj ubohý lid prožívá, ano. Můžete snad popřít, že vy a váš personál... evidentně nevykazujete dostatečné nadšení z mého jmenování? "

„To mohu. A velmi snadno. Nadšení je pro amatéry. Mou profesionální povinností je vás podporovat. Ale -a tohle je velmi vážné ale - moje mise má za cíl nastolit řád v Altajské hvězdokupě. Úkol, který jak nutno dodat, je v okamžiku naší schůzky ohrožen, ne-li ztracen. A vy, pane, za to musíte nést plnou zodpovědnost. I o tom hodlám informovat Císaře."

„Takže jsem měl pravdu," sykl Iskra. „Vy mi oponujete. "

„Vy snad po tom, co se stalo na Pooshkanu, očekáváte ovace? Vojenskou kapelu opěvující vaše úspěchy?"

„Dáváte mi snad ten - ten ohavný čin za vinul Mně!" Iskra nasadil svůj nejlepší rozzlobený obličej. Sten by se zasmál, kdyby se nejednalo o tolik krve.

„Mohu vám říci, že jsem tím incidentem zhnusen. Nařídil jsem jeho důkladné prošetření. Povede jej člověk, jehož reputace je bez jediné skvrny pochybností generál Douw."

Ho-hó, pomyslel si Sten. Takže takhle to tady chodí, co? Douw byl zlákan do Iskrových kruhů.

„Musím o tom informovat Císaře," oznámil Sten. „Bude ho to moc zajímat. Což není to správné slovo k popsání reakce na marasmus, do kterého jste vstoupil, doktore."

„Pché! Potřebuji pevnější ruku. Toto jsou moji lidé pane velvyslanče. Vy jim nerozumíte. Pokrevní sváry jsou integrální součástí naší historie. Je to součást naší přirozenosti, která bublá pod povrchem. A proto, když je vaše podpora mé osobě bezvýrazná, stačí malý incident - jako například tragédie v Pooshkanu - aby vyvolal chaos."

„Chaos tady máte, to je jisté," utrousil Sten. „Ale co s ním hodláte dělat?"

„To je *moje* starost," vyštěkl Iskra. „Soukromá záležitost této hvězdokupy. Na to nezapomínejte."

„Pokusím se," ujistil ho uštěpačně Sten.

Vzpomněl si na notu ve své kapse, na tu, která měl Iskrovi vypálit nový vyměšovací otvor. Kdyby ji doručil tak, jak plánoval, zajisté by to neusnadnilo budoucí vztahy s Iskrou.

Pomyslel na lidi umírající na pooshkanských barikádách. Do háje s budoucími vztahy. Momentálně byl pevně odhodlán se toho hrozného člověka zbavit. Shromáždí každou molekulu důkazů. Nasbírání si svůj kbelík kamení, aby až bude mluvit s Císařem, měl dostatečné důkazy, kterými by Iskru vyštípával z Altaje.

Mimoto se ten člověk právě sám prohlásil za jeho nepřítele. V tomto bodě navrhuje většina diplomatických příruček fyzický úder - na solar plexus.

Sten vytáhl nótu a podal ji Iskrovi. „Nějaké čtení na dobrou noc," dodal. „A teď, kdybyste mne omluvil..." Vyšel z místnosti a blekotajícího Iskru nechal za sebou.

Jakmile zabouchl dveře, vkročil Venloe.

„To bylo zbytečné," káral Iskra. „Právě jste si udělal velmi vážného nepřítele."

„Toho? Vždyť je to jen obyčejný aparátník."

„Další omyl, doktore. Věřte mi, Sten není žádný slouha." Venloa zamrazilo, když si vzpomněl na svůj střet se Stenem a s Mahoneym. Za to, že je stále naživu, vděčil jen tomu, že ho potřebovali. „A s tou univerzitou měl také pravdu," dodal Venloe.

„Byla to nezbytnost," namítl Iskra. „Jak jsem již řekl tomu bláhovému velvyslanci, moji lidé potřebují vládu pevné ruky. Vždyť ani ničemu jinému nerozumí. A incident na univerzitě mi dává výbornou záminku, abych tuto pevnou ruku uplatnil. Mé jméno bude po generaci vynášeno do nebes, až tohle všechno skončí. Věřte mi. Já znám své místo v historii."

Pohlédl na Venloa se sotva znatelným úšklebkem na rtech. „Překvapujete mě. Nevěděl jsem, že budete tak nedůtklivý kvůli troše krve prolité za dobrým účelem. Podivné, jak si člověk myslí, že někoho zná."

Venloe jen nezúčastněně zamručel. Hlavou mu prolétla myšlenka, že kdyby šlo o zakázku obvyklého charakteru, bylo by velmi snadné Iskru zabít. Na místě. Aniž by se zpotil či za sebou nechal známky falešné hry.

„To asi dost dobře nejde," řekl pouze.

Iskra na něj hleděl a snažil se jej vtáhnout do své dětinské hry zírání z očí do očí. Venloa svědely prsty, jak moc chtěl ta arogantní ústa umlčet. Namísto toho sklopil zrak.

„Dobrá," zamumlal Iskra. „Nyní mám něco, co potřebuji. Zoufale. Chci důkladně probrat tyto

žádosti. Aby Císař pochopil mé požadavky."

Chystal se předčítat ze svého masivního nákupního seznamu, o kterém si Venloe byl jist, že se Věčnému Císaři nebude vůbec zamlouvat.

„Jsem jedno velké ucho," řekl Venloe.

Sten se opřel do sedadla graviauta. Venku zuřila bouře a do oken bušil prudký déšť.

Ať se propadne, jestli ví, jak nyní postupovat. Iskra byl jednou z těch bytostí, se kterými se každý diplomat setká alespoň jednou za svoji kariéru, ale nikdy potom není moudřejší.

Jak má člověk naložit s vládcem, který se naklání nad propast? Jednoduchým řešením by bylo prostě odejít. Naneštěstí to téměř nikdy není logická alternativa.

Překážka číslo jedna: v situacích, jako je tato, téměř nikdy neexistuje pravděpodobný nástupce. Pokud je vládce zničen, padne i království. Což může být nepříjemné pro všechny strany mimo toto království, s výjimkou:

Překážka číslo dvě: Vládcům k sebevraždě často pomáhá někdo, jehož vlastní osud závisí na blahobytu ohroženého království. Jinými slovy, příroda nemá dovoleno konat svoji vůli. Pokud blesk zasáhne morálně vyprahlý porost, mnohé národy přispěchají s hasiči.

Sten si uvědomil, že od Iskry dostává velkou lekci. Altajská hvězdokupa, uvědomil si, byla předurčena k současným nepokojům ve chvíli, kdy sem dorazili první Jochiané s Císařovou chartou v ruce.

Charta - oblíbené slovo pro obchodní vztah mezi Jochiany a Císařem - jim přiřkla výsadní postavení a nadřadila je všem ostatním. Jejich právo vládnout se stalo neměnným jako u nějakého starodávného monarchy. Charta postupně zplodila Khaqany, kteří utlačovali vzdorující obyvatelstvo.

Bez vnější Císařovy podpory by byly bytosti Altajské hvězdokupy nuceny naleznout nějaké řešení. Došlo by sice k mnohým krveprolitím, ale nakonec by Jochiané, Torkové, Suzdalové a Bogaziové museli dojít k nějakému přijatelnému konsensu.

Když Sten úkol přijímal, hodlal usilovat o nastolení situace, která by k takovému konsensu vedla. Doufal, že alespoň postaví lešení, na kterém by ostatní mohli stát, aby budovu postavili.

Namísto toho... Namísto toho se Sten musí potýkat s nějakým idiotským Iskrou. Jaké pitomosti má vlastně šéf v plánu?

Sten si trochu mírnil své rozčilení. Není dobré hořekovat nad šéfovým rozhodnutím. Císař je možná věčný, ale nikdy netvrdil, že je dokonalý. Jestli si Sten přeje, aby zvolil moudřejší směr, bude mu muset pomoci.

Řidič mu dal signál. Blížili se k suzdalskému velvyslanectví, Stenově první zastávce. Byl to první krok jeho plánu jak dospět k vnějšímu konsensu.

Když vyhlédl z okna svého graviauta, celá čtvrtina jeho plánu spadla do kanálu.

Suzdalské velvyslanectví bylo prázdné. Nějací mladí torkští chuligáni se probírali hromadami vyhozených osobních věcí.

Sten vyklouzl z graviauta. Když ho mladé bytosti spatřily, zpozorněly, připraveny dát se na útěk. Sten mávnutím zahnal svoji ochranku, která se vyhnula z jeho doprovodných vozů. Ležérně kráčel k dětem.

„Našli jste něco dobrého?" zeptal se jednoho vyššího v domnění, že jeho velikost by mohla mít cosi do činění s vůdcovstvím.

„Co je ti po tom?" zavrčel nejmenší Tork. Jeho odhad nevyšel. Sten neměl zrovna nejlepší den.

„Lepší otázka," řekl Sten. „Co řekneš na tohle?"

Vytáhl z kapsy vějíř kreditů a zamával jimi před malýma, lesklýma očima. Malý Tork po nich chňapl. Sten ucukl rukou. Hlavou pohodil k budově velvyslanectví.

„Kam šli?"

„No přece domů. Kam jina, ne?" Mladík zíral na peníze se staženými rty. Sten dal Torkovi několik kreditů.

„Pověz mi o tom víc," pobídl ho Sten. „A začni tím, kdy odešli."

„Před třema hodinama," odvětil hoch. „Hráli sme si na ulici, když vtom přišel ten podělanej záta. Suzdalové ňafali a štěkali, jak to voni umí. Všude samý gravičluny a suzdalský vojáci. Než sme se vzpamatovali, bylo všechno zpakovaný a ty ňafalové zmizeli."

Sten přidal do kasičky několik dalších kreditů. „Šel někdo za nimi?"

„Ne-e. A ani se tu pozdějc nikdo nevobjevil. Suzdalové vodešli ze svý vlastní vůle. A už vůbec to

nevypadalo, že by měli z něčeho strach."

„O čem spolu mluvili?" otázal se Sten, nabízející další špinavé prachy.

„Vo zabíjení Bogaziů, vo čem jiným?" mladý Tork byl evidentně ohromen Stenovou žalostnou nevědomostí. „Připlížili sme se co nejbliž. A projeli sme to tu, jesli tu nenechali něco cennýho.

Slyšeli sme, jak vůdce smečky říkal něco týpkovi, kterej velí domobraně. Říkal, že se chystá velká bitka. S Bogaziema. Právě proto šli domů. Aby posílili armádu."

Hoch vzhlédl ke Stenovi. Jeho oči byly staré. „Myslím, že Suzdalové nemaj šanci," řekl. „Jsou zlí. Ale ty kuřata sou ještě horší. Co typuješ ty, Suzdalové nebo Bogaziové? "

Sten mu podal zbývající kredity. „Záleží na tom?"

„Jasně že ne! Jen sem chtěl vykalkulovat kurz. V naší čtvrti se sází na Bogazie. Deset ku jedný. Myslel sem, že mi řekneš něco, s čím bych moh vostatní trochu vobrat. A pustit se do nějaký suprový akcičky."

Zamával Stenovi před obličejem úplatkem. „Podle mýho," dodal mladík, „musí čekat sázet při každé příležitosti. Chci říct, že každé přece pozná, kdy má svůj šťastnej den, ne? Jestli mi rozumíš."

„Samozřejmě že rozumím," opáčil Sten. Když odcházel, jeho naděje byly ještě chabější než předtím.

„Má představa je prostá, generále," řekl Iskra. „Ale zajisté budete souhlasit, že jednoduchost konceptu je prvním jasným vymezením."

„To bez pochyb," poklonkoval generál Douw. „To je jeden z vašich atributů, který již léta obdivuji. Vidíte věc, složitou věc a najednou stačí jen malá úprava a už není složitá. Je to prosté. Je to opravdové. Je to geniální. " Douw neměl nejmenší ponětí, o čem mluví. Na tom však nezáleželo. Generál byl na lichotky expert. Napil se vody, kterou mu Iskra nabídl k občerstvení -předstíral, že ji vychutnává, jako by to bylo víno.

„To máte jako s touhle sklenicí vody," řekl, chňapaje po nejbližším příměru. „Vidím vodu, ale vy vidíte..." Mozek mu přeskočil o kolečko dopředu. Co ten idiot Iskra může vidět? Možná vidí jenom vodu. Douw osobně viděl oboživelníka se zelenou kůží. Takového, co dělá kva, kva, kva.

„Ano. Pokračujte," pobízel Iskra. „Co vidím, generále?"

„Symbol," vydechl Douw. „To je ono! Symbolika. No, a kdo jiný než génius by mohl vidět symboliku v obyčejné sklenici vody?" Rychle zkontroloval Iskrovu tvář, zdali mu tento verbální taneček zhltl. Doktor zazářil a přikývl. Uf. Díky bohu.

„Jako vždy jdete k samému jádru věci," ocenil Iskra. „Právě proto jsem se domníval, že vás potřebuji. Věděl jsem, že najdu spřízněnou duši."

„Samozřejmě," ujistil jej Douw a nervózní rukou si uhladil své stříbrné kadeře. „O tom není pochyb."

Ty jeden starý blázne, pomyslel si Iskra. „Jste zřejmě nejrespektovanější osobností v celé armádě, generále."

„Děkuji vám."

„Ale za co, vždyť je to pravda. Máte pověst loajálního muže. A odhodlaného ochránce jochijských tradic."

„Staré zlaté časy," povzdychl si Douw. To bylo téma, při kterém se rychle rozehrál. „Někdy si myslím, že staré hodnoty byly příliš úspěchaně odloženy."

„To je *přesně* můj názor," souhlasil Iskra.

„Ano?"

„Samozřejmě. Ale bude zapotřebí tvrdých opatření, abychom znovu dosáhli vrcholu našich jochijských praotců."

„Pravda. Velká pravda. Smutná. Ale pravda."

„Nicméně si určitě nepřejí, abyste se zaplétal do *skutečných* nepříjemností. Je nutno udělat jisté věci, o kterých se obávám, že by poskvrnily pověst dobrého jochijského vojáka. Pro tento úkol nechám vycvičit a vyzbrojit speciální jednotky, které budou spadat přímo pod mé velení a budou fungovat vně obvyklého armádního řetězce velení."

Douw se rozzářil. „Jak jasnozřivé, pane."

„Nicméně si přejí, abyste velel mým konvenčním silám ve snaze přinést mír naší skvělé hvězdokupě. Bude to však vyžadovat chladnou hlavu a neotřesitelnost cílů."

„Pak jsem přesně váš muž," prohlásil Douw. „A děkuji vám za takovou poctu."

„Když naši lidé prvně přišli do této hvězdokupy," pokračoval Iskra, „ocitli se v nehostinném teritoriu plném ignorantních živočišných druhů a barbarské lidské rasy."

„Děsivá doba. Příšerné," blekotal Douw.

„Tehdy nás ještě nebylo tolik."

„Svatá pravda. To jsem vždy říkal. Tehdy nás bylo málo. Ale náš malý počet jsme vyvážíli statečností."

„A ještě něčím," dodal Iskra.

„Přesně tak. To druhé. To bylo - eh -"

„Důvtip," vysvobodil jej Iskra.

„Přesně tak. Důvtip. Měl jsem to na jazyku."

„Aby naši předkové ta zvířata - omlouvám se, nejsem modernista. Jsou to zvířata. Nic víc. Aby naši předkové ta zvířata zdolali, museli přijmout taktiku, kterou lze shrnout do jedné elegantní fráze. Tato fráze a všechno, co představuje, je, věřím, životně důležitou součástí jochijského odkazu."

„Znám odpověď," kasal se Douw, „ale vaše slova zajisté jsou mnohem příhodnější než má. Prosím, řekněte to za nás za oba."

„Rozděl a pokoř," řekl Iskra. „Tímto prostým trikem jsme dostali zvířata na kolena. Naši praotcové roznítili Suzdaly a Bogazie. A také Torky. Takže si jdou navzájem po krku."

Dokonce jsme vydělali úhlednou sumičku na prodeji zbraní všem stranám. Nechali jsme je, ať se navzájem pozabíjejí. A potom jsme vstoupili na scénu, abychom vládli."

„Proboha, nyní bychom měli udělat to samé!" Douw udeřil pěstí do dlaně jako vzrušený vlastenec. „Rozděl a pokoř. Návrat k posvátné tradici."

„Takže... přijímáte post, který vám nabízím?"

„S hrdostí, pane," zvolal Douw. „S nezměrnou pýchou. " Otřel si mužnou slzu z koutku oka.

Menynder obýval zchátralé, zdí obehnané sídlo v centru torské čtvrti.

Sten okem profesionála poznal, že jeho zchátralý vzhled je pečlivě pěstovaný. Zdi byly oloupané a porostlé révou. Velká vstupní brána se svjášela na pantech. Zahrada hned za branou byla zarostlá, ale bezpečnostní plot obklopující zeď se leskl novotou. Brána byla vyztužená ocelí. A zahradní porost to dokazoval i množstvím trnitých keřů a zubatých kapradin.

Menynderovy záznamy u rozvědky prozrazovaly, že dotyčný má peníze. Spoustu peněz, zvláště na Torka. Dával si však dobrý pozor, aby je nevystavoval na odiv. Stejně jako si dával dobrý pozor, aby se uklidil stranou ve chvílích, kdy do ventilátorů začaly padat fekálie.

„Držím smutek," vysvětlil Menynder, když házel udici do zelené vody svého rybníka.

Sten seděl vedle něj na břehu. Déšť se proměnil ve spalující sluneční žár. Ovšem pod stromem, který zastíňoval Torkovo oblíbené rybářské místo, bylo chladno. Menynder navinul udici, zkontroloval návnadu a znovu nahodil.

„Smrt v rodině? To nerad slyším," řekl zúčastněně Sten.

Menynder si sňal brýle, otřel neexistující slzy a zase si je nasadil. „Byl to můj synovec... Zemřel v Pooshkanu."

Sten mu již chtěl projevit upřímnou soustrast, ale zaznamenal cynický záblesk v Menynderových očích. „Jak blízký to byl synovec?" zeptal se namísto toho.

Menynder se zazubil. „Nevím - ze sedmého nebo osmého kolene. Nebyli jsme si příliš blízcí. Přesto to byl šok."

„To si ani neumím představit," přijal jeho hru Sten.

„Jsem tak ořesen," pokračoval Menynder, „že mi zřejmě bude trvat nejméně rok, než budu moci znovu vystrčit hlavu na veřejnosti."

„Dopřavdy si myslíte, že se Altaj do té doby zklidní?" nastolil otázku Sten.

„Když ne," odvětil Menynder, „vrátí se mi to. Smutek je zákeřná choroba. Odchází a znovu se vrací." Navinul udici a nahodil.

„Jako horečka," poznamenal Sten.

„Ano. Aniž by vás sužovaly nějaké příznaky. Člověk může truchlit a přitom chytat ryby."

„Na rybaření je zajímavé to, že to vypadá velmi cílevědomě. Nikdo nikoho neotravuje, když chytá ryby."

„Mám dojem, že nejsem jediný, kdo tady momentálně rybaří, pane velvyslanče," popíchl Menynder. Zkusil jiné místo rybníka.

Menynder rozhodně zavrtěl hlavou. „Zapomeňte na to. Neexistuje dost kreditů a poct na to, aby mě vytáhly z vody. Žil jsem dlouhý život. A rád bych ho zakončil přirozenou smrtí."

„To je dnes dost obtížné," odtušil Sten.

„To máte pravdu." Menynderova udice se zamotala do suti. Švihnul prutem a osvobodil ji. „Upřímně řečeno, pochybuji, že se to zlepší. Já se toho určitě nedožiji. "

„Ono se to vyřeší," ujišťoval rozhodně Sten. „Tak nebo onak."

„Předpokládám správně, že máte v plánu, abych byl účasten procesu vedoucího k onomu vyřešení?"

„Ano."

„To zřejmě proto, že jsem byl tak bláhový a vystrčil hlavu."

„Přiměl jste k diskusi bytosti, jejichž normální reakcí je bojovat."

„Myslel jsem si, že jsem na takové věci dobrý." Starý Tork popotáhl vlasec o tři cvaknutí vrátku.

„To také stále jste. Z mého pohledu."

„Zatraceně nanicovatá schopnost. Jestli to vůbec nějaká schopnost je. Osobně se domnívám, že jsem jen zatraceně dobrý lhář."

„Brzy se začnou dít určité velké věci," pokračoval Sten. „Kdysi dávno - za podobných okolností – jsem jedné bytosti v podobném postavení, jako jste vy, poradil, aby se stáhla z palebné linie. Poradil jsem mu, že bude nejlepší, když dostane nějaký solidní dávivý kašel."

„Uposlechl vaší rady?"

„Ano."

„A přežil?"

„Přežil. Také vydělal."

„Ale - vy po mně chcete, abych udělal pravý opak?"

„Ano."

„Myslím, že tomu dotyčnému jste dal lepší radu."

„To bylo tehdy. Nyní je nyní."

„Nechci vás urazit, pane Stene, ale já nemám Vznešené Veličenstvo Věčného Císaře, aby mě ochraňoval. Já si z bezpečnostních důvodů sedám na bobek. A i kdybych měl, tohle je první město, kam by náš milý doktor poslal tlupy v kanadách a s baseballovými pálkami."

„Nedomníváte se, že to Iskra udělá tak jako tak?"

„Ne, to ne! Co mě ale vylučuje ze všeho nejvíc, je skutečnost, že jsem jako první vyslovil jeho jméno ve spojitosti s novým vládcem. Vzkažte svému šéfovi, že tohle pěkně pohnojil. Ale necitujte mě. Raději bych se vyhnul další pozornosti, pokud vám to nebude vadit."

„Nebudu vám lhát a říkat, že jste má jediná naděje," řekl Sten, „ale je pravda, že byste mohl sehrát velmi důležitou roli."

„Myslíte si, že bych měl riskovat vlastní život i životy své rodiny pro nějaké vznešené cíle? Abych zachránil Altajskou hvězdokupu?"

„Nestojí to za to?"

Menynder zadumaně navíjel udici. Poté vzdychl. „Nevím."

„Pomůžete mi?"

„Možná někdy příště," nabídl se Menynder.

Sten vstal. Pohlédl na zelenou vodu rybníka a přemítal, proč dosud nespátřil sebemenší záblesk nějaké ryby.

„Je tam vůbec něco? " otázal se.

„Bývávalo," odvětil Menynder. „Každý rok jsem vysazoval nové. Potom se počasí nějak zbláznilo. To jen, pokud jste si toho sám nevšiml. Něco to udělalo s vodou. Změnila se rovnováha nebo co. Všechny ryby pochcípaly."

„Ale vy rybaříte dál."

Menynder se rozesmál a znovu dlouze nahodil. „Jistě. Člověk nikdy neví, kdy může něco chytit."

Sten našel Kaebak, bogazijskou ministryni zahraničních věcí, v areálu velvyslanectví. Právě stahovala vlajku. Kaebak byla až na osobní ochranku sama. Všichni ostatní již zamířili do kosmopřístavu. Kaebak se k nim hodlala připojit. A to co nejdříve.

„Tohle není nutné," ujišťoval ji Sten. „Mohu zaručit bezpečnost vašeho velvyslanectví."

„Bogaziové nepotřebují bezpečnost," odvětila Kaebak. „Strach není v nás. Zlost je. Suzdalové zapomínat na zlost Bogaziů. Bude mrzet, že zapomněli."

„Proč Suzdaly viníte z toho, co se stalo? Vždyť na Pooshkanu zemřela i jejich mláďata."

„Pché. To lež. Suzdalové dělat propaganda. Vinit Bogazie za vlastní špatné skutky. To výmluva. Oni chtějí válku. Dobrá. Mít ji mít."

Z Kaebačina pohledu rozhovor skončil. Nastoupila do svého vozidla. Sten se odhodlal ještě k jednomu pokusu.

„Pojedte se mnou na imperiální velvyslanectví. Odhalím vám archiv své rozvědky. Uvidíte, že Suzdalové se nechali napálit stejně hloupě jako Bogaziové."

Vozidlo oživilo. Sten ustoupil. Kaebak vystrčila zobák z okna.

„Oni napálit i vás. Na suzdalské lži netřeba dívat. Jet domů. Pomoci svým druhům uvařit psí omáčku."

Stenova smůla trvala až do časných ranních hodin následujícího dne. Celou tu dobu bombardoval Věčného Císaře telefonáty.

Pokaždé byl ale odbyt nějakým otráveným vzkazem, že Císař je indisponován - a nikdo mu neřekl, jak dlouho bude tento stav trvat.

Sten si připadal jako volně poletující pták, který zoufale potřebuje vedení. A situace se každou hodinou zhoršovala.

Bylo jasné, že Iskra musí pryč.

Existovala však jediná bytost, která mohla učinit takové rozhodnutí. Osud Altaje byl na vážkách.

Naposledy to zkusil.

„Je velmi líto, pane velvyslanče," ozval se konejšivý hlas imperiálního sekretáře. „Jsem si jist, že Císař se vám ozve, jakmile bude schopen. Ano, vaše vzkazy jsem mu předal. Ano, naznačil jsem, že je to nesmírně naléhavé. Omlouvám se za nepříjemnosti, které vám tím vznikly, pane velvyslanče, ale jsem si jist, že to pochopíte."

Sten zaskřípal zuby. Kde do hajzlu Císař je?

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

„JIŽ DELŠÍ DOBU mám v plánu, že s vámi pohovořím," řekl Císař. „To zpoždění je vážně neodpuštělné. Vám i vaší organizaci mnoho dlužím."

Postarší žena se namísto odpovědi uchichtnula. „Naším posláním (smích) je sloužit, Vaše (smích) Veličenstvo. Ostatně, není to snad hlavní (smích) smysl Kultu Věčného Císaře?"

„Ale přesto. Stáli jste při mé... památce... i v obtížných dobách."

„Jak může být nějaká (smích) doba obtížná," otázala se Zoran, „když jste *vždy* (smích) s námi?"

Císař se nenamáhal s odpovědí. Nechával ticho viset v temné místnosti, do které dal stařenku uvést. Chtěl pro svůj úkol vytvořit jistou atmosféru: velkolepé přítmí. Zoranino ďábelské hihňání však tuto temnotu neustále prosvěcovalo. Lezlo mu to na nervy.

Což bylo pro začátek moc špatné. Byla to taková zvláštní stařenka. Něco přes sto padesát let, ale s velmi dobře tvarovaným tělem mladice pod svou oranžovou róbou. Jako nejvyšší (volená) kněžka kultu by měla být - nebo to alespoň očekával - tak trochu bzuk. To potvrzovalo i její neustálé hihňání - dokud si neuvědomil, že ten smích je jen úskočný manévr, jak z vět vypreparovat otazníky. A oči jí plály spíše inteligencí než extází z toho, že se nachází v jeho vznešené přítomnosti.

„Je pravda," otázal se po drahé chvíli, „že vy, eh, vaše organizace věří, že jsem bůh?"

„Představitel (smích) Svatých sfér lépe vystihuje naši (smích) víru, Vaše Veličenstvo," odvětila Zoran.

„Takže... mě *neuctíváte* jako boha."

„Uctívání je takové (smích) nic neříkající slovo, Vaše (smích) Výsosti. Neobětujeme vám (smích) tučné beránky ani naše (smích) prvorozence. Ale (smích) ctíme vás."

„Jako boha?"

„Jako věčnou (smích) bytost."

„Zatraceně, ženská! Tak jsem bůh, nebo nejsem bůh?"

Hihňání ustalo. Zoran se prudce nadechla. Císař ji děsil. Když do místnosti vstupovala, netušila, že jeho vznešenou osobu bude obklopovat tak silná aura. Vlastně očekávala jakéhosi obyčejně vyhlížejícího lidského jedince. Což byl - ačkoliv z bezprostřední blízkosti vypadal ještě lépe a vyšší než v živoidu.

Kromě přítmí v síni, které považovala za svoji výhodu, ji ze všeho nejvíc děsily Císařovy oči. Nikdy na ni nepohlédly přímo a přelétaly ze strany na stranu. Nekonečně. Bylo to téměř... patologické. To pomyšlení ji trápilo ještě víc.

„Omluvte moji nervozitu," zareagoval Císař. „Těžké státní záležitosti a tak podobně." Naklonil se k ní a nasadil svůj nejkouzelnější úsměv. Zoran si však všimla, že jeho oči nepřestávají mžikat. „Odpustíte mi moji neurvalost?"

„Ach, Vaše Veličenstvo," vrátil se Zoran její šarm s nádherným úsměvem, „jsem to já, kdo vás musí žádat o odpuštění. Já jsem jen hloupá stará žena. A vy se mnou máte svatou trpělivost."

Věčný Císař souhlasně zamručel. Tohle je lepší. Všiml si, že hihňání ustalo. To bylo ještě lepší.

„Takže, byla byste tak laskavá a vysvětlila tu záležitost s božstvím?"

„Ach, ano, samozřejmě, pane. Jestli vám má předešlá slova zněla záhadně, bylo to jen ze zvyku. V našem řádě je tolik rozličných bytostí. Slovo *bůh* nemá pro všechny z nich stejný výklad."

„To je pravda," souhlasil Věčný Císař. Pyšnil se svými vědomostmi o tajuplných kulturních tradicích.

„Ovšem soudím," pokračovala Zoran, „že z lidského pohledu slovo bůh přesně popisuje vaši svátost."

Císař se rozchechtal. „Představte si to. Já - a bůh."

„Ó, ale to my si představujeme neustále, Vaše Výsosti. Vlastně se po členech Kultu Věčného Císaře *žádá*, aby si to představili dvakrát denně. Při našich modlitbách. K vám."

„Věru velmi zajímavé," prohlásil Císař s očima přimhouřenýma v úsměvu... ale stále přelétajícíma. Sem a tam. Tam a sem. „Toto je vlastně jeden z těch zajímavějších hovorů, které jsem v poslední době vedl."

„Jsem moc šťastná, že vás dokáži nějak pobavit, Vaše Veličenstvo."

„Povězte mi, kolik bytostí to ve mne vlastně - ha-ha - věří? "

„Tisíce a tisíce, Vaše Výsosti. Možná dokonce miliony. "

„Miliony, hmm?"

„Momentálně je dost těžké získat přesná čísla, Vaše Výsosti. Ale mohu zodpovědně říci, že během vaší, ehm, absence, dosáhl počet našich členů rekordního čísla. Po vašem návratu se dokonce ještě zvyšoval. Nějaký čas."

Císař sevřel rty. „Chcete říci, že jich zase ubylo?"

„Ano, Vaše Výsosti. Je mi to líto, ale to se dalo čekat. Bytosti jsou tak vrtkavé. A navíc si brzo zvykly na skutečnost, že jste zpátky."

„Tak rychle?" sykl Císař.

„Je to pouze přirozené, Výsosti. Navíc ani naše pokladna není tak plná, jako bývala."

Císař o jejím minulém financování věděl. Mnoho financí přicházelo tajně od Kyese, jediného inteligentního člena pětičlenné rady důvěrníků. Zoran však o jeho hlavním cíli nic netušila. A Věčný Císař to tak hodlal nechat.

„Co by asi tak bylo zapotřebí, aby se nadšení vašeho shromáždění pozvedlo?"

„Velmi málo, Vaše Výsosti. Všem potencionálním dárcům říkám, že členové kultu jsou nejoddanějšími bytostmi v Říši. Jsou to obyčejné bytosti, které vedou každodenní, prospěšný a produktivní život. Ve svém volném čase vymění světské obleky za róby a šíří slovo slávy mezi těmi, kteří jsou ochotni poslouchat."

„Jinými slovy, mezi nimi a sponzory nejsou žádní prostředníci, kteří by shrábnuli dotace," shrnul to Císař.

„Přesně tak, Výsosti. Devadesát procent každého kreditu, který dostaneme, jde přímo na naši věc. Pouze deset procent jde na administrativu, dopravu, poštu a podobné věci."

„Pozoruhodné," podivil se Císař zcela vážně. Navíc mu to potvrdili i jeho agenti, kteří vedou rozsáhlé vyšetřování kultu.

Vytáhl ze stolu mikrokartu a podal ji Zoran. „Pověřil jsem své lidi, aby provedli menší... průzkum. Výsledky najdete zde. Je tam podrobný rozbor celé mé Říše, oblast po oblasti. Stejně jako profil mých řekněme *nejuznalejších poddaných*."

Zoran při přebírání karty pocítila, že se jí třesou ruce. Rychle svoji reakci zakryla. „Jak vám můžeme poděkovat, Vaše Veličenstvo?"

„Ale, to nic není. Jen malá pomoc za vaši dobrou práci. A nyní k otázce... financování. Jistě chápete, že mezi námi nemůže být žádná vazba? "

„Jistě, Vaše Veličenstvo. To by nebylo... vhodné."

„Správně. V brzkou budete kontaktována. Bude vám uvolněna velká dotace. Využijte ji pro dobrou věc. Později přijde další. Až to bude zapotřebí."

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„Jsem rád, že si rozumíme," řekl Věčný Císař.

Zoran ovšem nadšená nebyla. To je důkaz, pomyslela si, že není vždy moudré modlit se za něco příliš intenzivně. Protože existuje velké nebezpečí, že tato modlitba bude vyslyšena.

A nyní se neodvažovala nabídku odmítnout.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

„STAL SE takovej jeden malej zázrak," oznámil Kilgour.

„Začal ses učit mluvit normálně?"

„Už si měl někdy urvanej čenich?"

Sten ostentativně vystrčil jazyk, špičkou nahmatal stále přítomný nos a zavrtěl hlavou. Alex vždy dokázal zvednout náladu - jeden z důvodů, proč byl tak ceněným příslušníkem oddílu Kudlanek.

Mimo pravděpodobně vrozeného nadání zabijáka...

Alex podal Stenovi kartu. Sten ji hodil do prohlížečky. Bylo to výhradně vizuální týdenní hlášení, které dostali velitelé jochijské policie. Neviděl v něm nic než obvyklou úrodu vražd, brutality a chamtivosti.

„Můžeš to zkouknout, esli chceš, ale já na takovýdle litanie moc nejsem."

„Pokračuj."

„Po celým Jochi sou vykrádaný arzenály zbraní, Steníku. Některý policejní, ale většinou armádní. Děje se to tak často, že se to ani nedá spočítat."

„Je zajímavé, že mě to vůbec nepřekvapuje," utrousil suše Sten. „Kdybych byl obyvatelem téhle země s bolavou řítí, také bych se snažil získat nějakou převahu. Jako například bitevní vagón třídy Perry. Třeba jen pro krycí palbu."

„Dej si skleničku, kámo. Cind, nalej tomu nebohýmu hochovi doušek. Blouzní. Cejtí se vosamělej a vopuštěnej, protože mu Císař nevolá.

Víš, dívče, to sou problémy, kerý sebou nese velení. Věř mi, že bejvaly časy, kdy náš milej zlatej Steník bejval šťastnej ogar, tančil v ulicích, nevoslavoval nic víc než napranýho nácka, žejdlík na sekeru a teplou peřinu, v kerý moh zakápnout.

Jo, to víš, ale teďka se z něj stal cynik, kerej uvažuje v dlouhodobým horizontu. Prostě a jednoduše zapomněl, že nebude žádný zejtra, pokud si to já nebudu přát."

„Ty, Alexi?" podivila se jízlivě Cind, když přisunula karafu. „Chceš říct, že ta pravá nejdůležitější bytost není někdo jiný než ty?"

„Té jasný." Alex nalil rundu streggu. „A můžu to klidně dokázat. Kdyby byl tenhle stregg votrávenej a já se začal svíjet v křečích a zmítat se a krákorat jako ňáká Lochneska, nebude žádný zejtra. Jasný?"

„Pro tebe určitě ne."

„Nu, ale ten stregg votrávenej nejni, takže si vy sračičkové můžete chlastat a zůstat naživu. A to je ten pravej důkaz. Jestliže bude zejtrek pro mě a já sem ten nejdůležitější tvor ze všech, bude zejtra pro všechny, jasný?"

Sten s Cind na sebe pohlédli. Kilgour musel mít náskok nejméně dvě rundy streggu.

„Nu, takže, zpátky k těm vykradenejm zbrojnicím," pokračoval Alex. „Všechny zprávy vo tom sou přísně tajný a ví vo nich jen nejvyšší poldové, kerý jsem okamžitě zařídil i pro nás, hned jak sem trochu vokoštoval místní ležák a zjistil, že není požitatelnej pro lidi, zvířata ani pro Campbelly.

Víš, co je na těch vykrádačkách zvláštního, šéfe? Zbraně sou ukradený do poslední pistole, ale nejsou hlášený žádný zabítý strážce."

„Co má to ááá znamenat?" podivila se Cind.

„Je dost těžký," jal se vysvětlovat Sten, „vloupat se do výzbrojního skladu, kerý má být hlídaný armádou záložníků nebo něčím takovým, aniž by proti tomu nějakej vlasteneckej pitomec cokoliv namítal. Vždycky se najde nějaký seržant ve výslužbě, co si chce hrát na hrdinu a buďto někoho sejme, nebo je sám zastřelen."

„Jo. Je jasný, že ta jejich vykutálená armádička v tom jede."

„Sakra," zaklela Cind. „Možná bych se měla držet obyčejného vojákování. Ty speciální operace, do kterých se vy dva pouštíte, z vás dělají hrozný cyniky."

„Už sem tě na to upozorňoval pár eonama někde na Newtonu," vzpomněl si Kilgour, „když si chtěla vodit Stena za ručičku při jeho tajný misi na Původní svět."

„To je pravda. Měla jsem tě poslechnout."

Sten jejich brebentění neposlouchal. „Musím říct, že nějaká nezávislá akce by mi přišla vhod. Zaprvé, pozvedlo by mi to morálku. Za druhé, bylo by milé poradit těmhle místním pitomcům, že svět nepochoduje podle toho, jak oni pískají. A za třetí, vůbec se mi nezamlouvá pomyšlení, že si tahle zatracená armáda myslí, že může založit soukromou teroristickou organizaci. Takže se na to podíváme a zjistíme, kam tyhle zbraně putují.“

Cind se tvářila skepticky. „Co uděláme? Nasadíme Fricka & Fracka na veškerý dosud nevykradený arzenál? Na to by bylo zapotřebí spousty senzorů.“

„Ne-e. Oni mají motiv, my jim zas nabídneme příležitost. Použijeme taktický tah, kterému říkám trik zpívající pušky.“

„Jako ze špatného živobijáku,“ poznamenala Cind.

„Vůbec ne. Jediné, co potřebujeme -“

„Je tohle,“ vložil se do hovoru Kilgour a položil na stůl willypušku. „Jestli ty pitomci hledají jakýkoliv zbraň, myslím, že by jim krvácely srdíčka pro krásný oficiální imperiální vydání ohnivý hole, né? Mam dojem, že mam pravdu, páč naproti našemu strážnímu postu u postranní brány už několik nocí číhají tři lumpové.“

„Ty mi nikdy nedáš příležitost vyniknout, Kilgoure.“

„Ale šéfe. Já nečul, že na tom už makáš. Navíc máš k vyniknutí prostoru habaděj. Jako například v otázce, kdo bude dělat návnadu.“

„Prostě to bude muset být někdo z nás.“

„Jo. Stejně vochrance ambasády moc nevěřím. Gardisti plukovníka Jeretyho nemaj mozky na to, aby pochopili náš záměr. Bhorové by si s největší pravděpodobností ufikli fousy, kdybys jim to nastínil. A víra, že Gurkhové by ti na rovinu řekli, aby sis nacpal sůl do řiti a třel si jí vo provaz.“

Sten přikývl. Kilgour měl pravdu. „Dobře bych zaplatil dvěma Istivým, zlým týpkům od Kudlanek, který by to pro mě zařídili.“

„Nemám zdání, jaký je plán,“ řekla Cind, „ale jdu do toho.“

„Kdepak. Tebe maj ty protivové pěkně vomrknoutou.“

„Určitě nepředpokládají, že by si velvyslancova milenka vyrazila za takové noci ven, že? Zvlášť ve vojenské výzbroji. Takže, pan Kilgour?“

„Hm, šéfe, taky mě to napadlo, ale je to neprůchodný. Dokonce i v přestrojení uvidí můj objemný tělo,“ Alex se pyšně poplácal po břiše, „a budou si myslet, že sem řákej starej voják a na špek neskočí. Dokonce i v noci by to byla fuška.“

Ale teď, když vyjuknou a uviděj mladýho vojáka, mladýho kluka, kerej si v kantýně přihnul víc, než je zdrávo, a tak řák nevojensky vobšlapuje svůj post...”

„Kilgoure, dělat volavku je něco, co dostáváš za úkol jako rekrut u Kudlanek. Chceš snad po mně, po velvyslanci Stenovi, abych -“

„Prospěje znovu objevit a předefinovat své kořeny, hochu. To tě naučí pokoře.“

„Bastarde.“

„Už mluvíš jako má máti.“

„Nevyčkávej a nalij trochu streggu, Cind.“

„Zdá se,“ řekla, „že budu potřebovat pár dalších panáků, než mi Kilgour konečně vyloží, co má za lubem.“

„Jo, to je správnej přístup, hochu. Je pozdě, takže si musíme pospíšet. Jen doufám, že ty hoši naproti sou na svém místě. Nasadím na tebe Fricka & Fracka. Na příštím vzpomínkovém setkání Kudlanek se ta vidpáska stane hitem.“

Sten udělal nechutné gesto rukou, chtěl další stregg, ale rozhodl se proti. Je těžké předstírat opilého, když máte v hlavě vymeteno. Krom toho musel ještě najít nějakou padnoucí uniformu ochranky.

Ani ne o hodinu později se bezpečnostní imperiální četa vydala na svoji obvyklou pochůzku. Na každém postu se zastavila. Velitel hlídky vydal rozkaz. Uvolněný strážce zasalutoval, udělal k počtě zbraň a odběhl na konec formace. Nový strážník také zasalutoval a zaujal jeho místo.

Četa pokračovala dál.

Nový strážník svůj post chvíli obcházel předpisovým způsobem, potom se zastavil, aby si odpočinul. Naproti přes širokou ulici dva pozorovatelé zaznamenali, že postavil zbraň na zem a že se předtím jednou rukou opřel o zeď, jako kdyby vykonával potřebu.

Strážník si zapnul poklopec a otočil se. Potom si vzpomněl na willypušku, rychle se pro ni shýbnul

a nasadil si ji do polohy ve střehu. Ušel několik kroků, potom mu zbraň evidentně začala být nepohodlná. V rozporu se služebním řádem uvolnil popruh zbraně a hodil si ji přes rameno.

Dvakrát obešel své kolečko. Jeden z pozorovatelů měl dojem, že viděl u mužových rtů záblesk jakési nádoby a všiml si, že jeho krok evidentně znejistěl. Strážník se vrátil k bráně a schoulil se do závětrí výklenku, jen pár metrů od strážní budky. Zůstal na několik minut bez hnutí.

Dva muži si vyměnili pohledy. První začal cosi šeptat, když vtom se rozezněl kom ve strážní budce. A bzučel. A bzučel. Strážný se probudil, ospale se do-potácel do budky a přijal hovor.

Willypuška zůstala na chvíli zapomenuta opřená ve výklenku - a strážný k ní stál otočen zády. Než skončil se svým hlasitým obšírným vysvětlováním a vypnul kom, willypuška zmizela.

Kilgour, který vše pozoroval na obrazovce v poloopilém pohodlí Stenovy suché, teplé kanceláře, počkal ještě několik minut, než aktivoval fázi číslo dvě. Tou byl příchod seržanta, který našel strážníka opilého a beze zbraně a šmahem ho poslal do vězení.

Když zaslechl, jak se Sten blíží chodbou ke kanceláři, nalil mu velkého panáka streggu.

A nyní fáze číslo tři, která se může odehrát kdykoliv. V pažbě willypušky byla zabudovaná malá vysílačka. Momentálně se nacházela v režimu PŘÍJEM. Během jedné či dvou hodin, až bude přemístěna tam, kam zloději odkládají kradené zbraně, ji Kilgour přepne na vysílání směrového signálu. Ať již zbraň ukradli profesionálně orientovaní lupiči nebo jen členové nějaké soukromé armády, nepochybně skončí na zajímavém místě.

Až k tomu dojde, Sten s Alexem rozhodnou, jak by mohla vypadat fáze číslo čtyři.

„Je to v suchu, hochu. V suchu jako za starejch časů," gratuloval Stenovi, když vstoupil do kanceláře a zapadl do křesla.

„Se starejma časama jdi do hajzlu. Ten zatracenej vítr mě promrazil až na kost. Kde je Cind?"

„Dívče povídalo něco vo tom, že nás dva radši nechá makat v tandemu. A taky mlela něco vo tom, že řákej starej bojovník potřebuje zahřát kosti."

Sten se uculil a přisunul nedotčenou sklenku Kilgourovi. „Tak to asi půjdu spát, dobrou noc, lorde Kilgoure. Odebírám se meditovat o životních výhodách starých bojovníků."

„Jasan. A já budu přemýšlet, jaká další nechutnost mě po tom nedobrovolným celibátu čeká."

Nikoho nepřekvapilo, že tu další nechutnost připravily ty skvělé bytosti Altajské hvězdokupy a že měla mnohem větší dopad než sledovaná zbraň ve vlastnictví nějaké popravčí čety.

Admirál Mason, ještě zasmušilejší než kdykoliv předtím, Stena informoval o vývoji událostí. V poslední době toho pro něj ani pro *Victory* nebylo mnoho na práci - díky nějakému benevolentnímu bohu, který se musel zapomenout a prolétnout Altajskou hvězdokupou - a tak Sten nařídil Masonovi, aby své lodě vyslal na různé elektronicko-špionážní mise po celé hvězdokupě.

Mason se proti tomu ohradil hlavně proto, že to byl Stenův rozkaz, ale sklapl, když mu Sten připomněl, že zde v Altaji nevěří zhola nikomu, včetně vlastních zdrojů imperiální ambasády - které, kdyby pracovaly správně, je měly dávno varovat před tím, co se mělo stát.

Mason podal formální hlášení spolu s žádostí, zdali by s velvyslancem mohl mluvit o samotě. Sten vyhnal z kanceláře sekretáře, šifrovacího úředníka i šéfa protokolu a uzavřel kancelář proti jakémukoliv elektronickému pozorování. Toto uzavření automaticky uvědomilo Alexe, že má poslouchat ze své vedlejší kanceláře.

Mason bez nějaké předmluvy postavil na stůl malou prohlížečku a zapnul ji. Na Stenově stole se zformoval holograf. Ukazoval barikády postavené před hlavním vchodem do Pooshkanské univerzity. Na nich stáli studenti, kteří byli následně napadeni. Krátký a zmatený živovid byl údajně pořízený turistou z jiného světa, jehož taxi zabloudilo a omylem se do mely přimotalo. Samozřejmě, že živovid byl padělaný - nezobrazoval tanky, které armáda použila k rozdrčení studentského odporu a útočníci na sobě neměli vojenské uniformy, ale obyčejné civilní kombinézy.

„Viděl jste to?"

„Ano. Každou hodinu to běží na všech pirátských kanálech."

„Verze B," oznámil Mason a zasunul další kartu.

Stejná scéna, až na to, že tentokrát se na univerzitě nenacházelo mnoho humanoidů. Nyní byli barikádníky mláďata Suzdalů - útočníky Bogaziové.

„Báječné," zhodnotil Sten. „Kde jste tuhle verzi splášil?"

„Na váš rozkaz jsem poslal *San Jacinto* na obhlídku mezi Suzdaly a Bogazie. Zachytili to na

otevřených pásmech, která lze přijmout na kterémkoliv ze Suzdalských světů."

„Chcete se vsadit," nadhodil Sten, „že kdyby *San Jacinto* v oblasti chvíli setrvalo, podařilo by se mu zachytit stejný živoid, ovšem s Bogazii jako oběťmi?"

„Nechci. Pane." *San Jacinto* znamenalo další ze Stenových tajných výhod. Byl to zbrusu nový torpédoborec pojmenovaný po výzvědné lodi, která se stala prvním imperiálním plavidlem oficiálně zničeným Tahny. Nová loď byla napěchovaná zbraněmi, motory a senzory a v podstatě byla jen o něco málo obyvatelnější ač o mnoho větší verzí taklodě.

„Takže propagandistické mašinérie jedou na turbo obrátky," shrnul Sten. „Kolik času asi zbývá do křížáckého tažení? Máte toho víc?"

Mason měl víc, ale informace byla tak choulostivá, že ji bylo možné sdělit pouze slovně kapitánem *San Jacinta* Masonovi a potom Stenovi.

Džihád se již rozpoutal. Shromažďovaly se dvě suzdalské flotily - jedna oficiální, kterou Khaqan povolil v zájmu „místní bezpečnosti", druhá nesourodá směska ozbrojených transportérů, pašeráckých a hlídkových lodí.

V chaosu mezilodní a systémové komunikace odhalili analytici z imperiální lodě terč. Suzdalové navrhovali razii vedoucí k totální destrukci hlavního světa Bogaziů. Rakovinný nádor musí být vyříznut i s kořeny, bez ohledu na to, co to bude kteroukoliv ze stran stát. Bogaziům je již příliš dlouho trpěno...

„Útočit, pálit, sekat, ničit, čtvrtit a tak dále a tak dále," hádal Sten. „A samozřejmě, hrdí a pragmatičtí Bogaziové se obdobně uskupují k obraně své říše.

Obrana, pokud bude úspěšná, se promění v útok a poté v pronásledování do posledního jedince z řad těch ničemných suzdalských psů, nemám pravdu?"

„Máte, pane."

„Tahle práce začíná být čím dál tím zajímavější. Kilgoure. Pojď sem."

Alex, aniž by se obtěžoval nějakým vysvětlováním, vstoupil.

„Ty budeš hlídat naši pevnost. Mason a já teď opustíme velvyslanectví a pokusíme se zabránit pogromu."

„Anopane." Kilgour stál v pozoru.

Jestliže se hněval, že ho vyloučili z boje, byl příliš dobrý profesionál na to, aby to dal najevo před nezasvěcenou osobou.

Mason se na okamžik zatvářil nedůvěřivě, ale vzápětí i on vystřelil od stolu do pozoru. „Přebíráte velení?"

„Ano, admirále."

„Dobrá. Ale musím vás upozornit, že nemáme k dispozici odpovídající čas, aby imperiální posily dorazily dřív, než se Suzdalové a Bogaziové střetnou. Již jsem prošel všechny progy."

„Toho jsem si dobře vědom," oznámil Sten. „Ne že bychom měli šanci nějaké posily získat - celá Říše má o ně v současnosti velkou nouzi, pokud jste to nezaznamenal.

Takže jen posbíráme nějaké domorodé haraburdí, abychom my dva spolu s *Victory* mohli vyčistit pár ucpaných trubek.

Do sedel, admirále."

„Je správné, Alexi, že nejsem na Stenu naštvaná, protože nás tady nechal s Gurkhy a Bhory, protože je oficiálně stále ve své rezidenci?"

„Vida, majore Cind. Pomalu se učíš přemejšlet. Ještě jeden, dva životy a budeš si moct něco myslet."

„Táhni do hajzlu, Kilgoure."

„Pro tebe: Táhni do hajzlu, *pane* Kilgoure. Nevíš snad, že sem velvyslancovo designovanéj zástupce a zasluhuju tedy aspoň trochu oucty?"

„Přesně to ti také projevují. Trochu oucty..."

Nuda již v minulosti zabila mnohem víc vojáků než bajonety.

A byla to právě ona, kdo zabil bratry Tukungbasiovy.

Nešlo pouze o nudu, ale také o to, že jejich seržant začal být tak trochu nepozorný, stejně jako vůdce čety a velitel roty, až po plukovníka Jeretyho. Zajišťování bezpečnosti pro dr. Iskru a palác Khaqanů se stalo rutinním úkolem.

Bratři Tukungbasiovi nebyli ze své první mise u bojové jednotky příliš nadšeni. Nenastoupili ke

gardě proto, aby sloužili jako čestná stráž či pořádková policie. Nikdy se nedozvěděli, že úkol se nelíbil nikomu z třetí divize gardy, zvláště pak kariéristům. Ale protože to byli profesionálové s profesionálním výcvikem, pominuli skutečnost, že pěšáci *nikdy* nebývají dobrými mírotvorci, drželi jazyk za zuby a vojákovali dál.

Sloužili, udržovali svá kasárna a vybavení v dokonalém stavu, v kantýně na základně popíjeli to nanicovaté místní pivo a hudovali.

Obzvláště pokud jde o omezení, která vojákům nedávala smysl. Byli na Jochi vítáni, nebo snad ne? Tak proč jsou uzavřeni v karanténě uzavřených a pečlivě střežených kasáren a rekreačních center?

Možná že Jochi je trochu drsné, ale oni jsou přece bojová jednotka? Pokud nad sebou bdí oni sami, žádné nebezpečí jim nehrozí.

Vojáci si neuvědomovali, že na vidu byla odvysílána již spousta dokumentů o tom, jak vyvíjejí minimální ale nezbytné úsilí, aby uchránili bezpečí dr. Iskry, a také jak jsou používáni k zabraňování pouličním bojům v přechodu ve větší demonstrace. A zajisté si nebyli vědomi komentářů, které tento program pravidelně doprovázel, a příběhů, které se vymýšlely a vyprávěly v putykách po celém Ruriku.

Nuda...

Bratři Tukungbasiovi měli to štěstí, že si našli přítelkyni. Jedna ze starších žen pracujících v kantýně je vždy vítala milým úsměvem a špatným vtipem. Říkala, že ji moc mrzí, že se nemohou dostat ven a setkat se s obyvateli Jochi. Zvláště pak s její vnučkou.

Ukázala jim holografii.

Oba bratři se shodli na tom, že omezení jsou opravdu špatná - je to hrozná nespravedlnost. Ta dívka na holografii byla velmi krásná. Stařena se jich zeptala, jestli by jí nechtěli napsat vzkaz. Jeden z nich tak učinil. Odpověděla mu. Mladá žena se s ním moc chtěla setkat - a jen tak zběžně se zmínila o kamarádce, která smýšlí stejně. Obě dvě litovaly, že se narodily na takovém hloupém světě, jakým je Jochi, a přály by si setkat se s opravdovými muži z venku. Ze světů, kde se něco děje.

Bratrům Tukungbasiovým, domorodcům ze zapadlého venkovského planetoidu, to polichotilo.

Dopisy od mladé ženy a její přítelkyně byly neustále zajímavější. Bratři Tukungbasiovi ztratili zájem o jakoukoliv romantiku/chlípnost v rámci posádky. Žádné ženy u praporu - alespoň ne ty, které nebyly zadané - se s oběma jochijskými dívkami nemohly srovnávat co do krásy; o nastiňovaných zkušenostech na poli romantiky ani nemluvě.

Jednou o dni volna dostali vzkaz, aby přišli k drátěnému plotu základny. Bratři se dostavili. Asi padesát metrů od nich, mučivě blízko, stály obě ženy. Byly opravdu velmi krásné. Dívky na ně zamávaly a Tukungbasie málem zabilo, že jejich pozdrav nemohou opětovat.

Rozhodli se, že musí za dráty.

Mohou zmizet za soumraku a do úsvitu být zpátky s ukojenou fantazií. Začali hledat myší díry.

Vzhledem k tomu, že jejich jednotka patřila k pěchotě a ne k bezpečnostním specialistům, byl plot postaven hlavně proto, aby bránil průniku cizáků zvenčí a ne na druhou stranu. Jednu skulinu našli.

Stačilo se jen dostat přes dráty a přes jednoho robotického čmuchala a proklouznout za zády procházející hlídky. Samozřejmě, že i hlídky časem zpohodlněly.

Za plotem shodili noční maskáče a schovali si je do díry. Obdivovali jeden druhého v krásné vycházkové uniformě. Muž v uniformě se musí líbit každému...

Tukungbasie, zcela neznalé umění svodů, alespoň napadlo přinést nějaký dárek. Koupili v armě dvě láhve alku, značku, kterou si ani jeden z nich nemohl dovolit pít. Ale vzhledem k tomu, že neměli kde utrácet svůj žold, pláclí se přes kapsu. Navíc, tenhle večer bude něco extra.

Stará žena v kantýně jim nakreslila mapku, jak se dostanou do vnuččina bytu. Ani jednomu z Tukungbasiů nepřišlo podivné, že se stařenka aktivně podílí na prznění své vnučky - v kasárnách se již tradovalo, že v Altajské hvězdokupě udělá kdokoliv komukoliv cokoli.

To sice nemělo daleko od pravdy - ale ne v tom smyslu, jak tyto zvěsti vyprávěly.

Dívka bydlela v nejvyšším patře těch vysokých chudinských domů. Tukungbasiům mělo připadnout podivné, že její dům měl jako jediný v řadě ostatních zřetelně označenou adresu a světlo nad vchodem do něj nebylo rozbité.

Našli příbytek a zaklepali na dveře.

Uslyšeli dívčí zahihňání a vášnivý hlas. „Je odemčeno.“

Starší z bratrů vzal za kliku. Dveře se otevřely dokořán. Zahlédl ošuntělý gauč, stůl a dvě zapálené, mihotající svíčky. Pak se po obou jeho bocích objevily dva stíny, přes hlavu mu spadla špinavá deka, kdosi mu přišpendlil ruce k tělu, když zaslechl tlumený chropot svého bratra.

Víc už neviděl.

Pro začátek mu vypálili oči.

Tři strážci na obchůzce našli bratry Tukungbasiovy nedaleko hlavního vchodu do Iskrova paláce.

Jejich těla visela spuštěna ze dvou narychlo zbudovaných trojnožek, asi třicet metrů od plotu.

Byli identifikováni nepřítomností při okamžité nařízeném přepočítání.

Jejich mučitelé je zohavili k nerozeznání.

Neexistuje žádný rozumný důvod, vrčel plukovník Jerety na svůj štáb, proč by tito dva mladí vojáci měli být zabiti.

Což byl hlavní důvod, proč byli zabiti.

Prostě jen přišli na řadu jako první.

„Mám dotaz, pane Kilgoure.“

„Pokračujte, majore.“ Cind z nějakého důvodu začala hovořit formálně a Alex její hru přijal.

„Když je někdo zajat a vězněn, než předstoupí před soud, není náhodou zvykem, že má nějaké zastoupení? Dokonce i když má být proces zinscenovaný? Dokonce i tady na Jochi?“

„To asi jo.“

„A není snad pro takového vězně normální, aby mu byla povolena nějaká komunikace s jeho příbuznými? Dokonce i tady na Jochi.“

„To je tak velkej logickéj skok, že bych se k němu vzhledem k povaze těchle milejch místních obyvatel určitě nevodvážil.“

Přestaňte se mnou hrát hádej hadači, majore.

Tak na co si to kápla?“

Dříve než Cind stačila pokračovat, Alex začal klít. Došlo mu to.

Cind byla zvědavá, co se stalo s bytostmi, které Iskra sebral při první čistce. S bytostmi, které jak se zaručil, stanou před soudem.

Nic o nich neslyšela - a rychlý sken archivovaných médií, jež archivovali, na dané téma také nic nepřinesl. Stejně tak si nic nepamatoval ani Stenův vysoce zkušený komunikační důstojník Freston.

Ptala se i Hyndse, staničního šéfa jednotek Mercury. Po útoku v chudinské čtvrti Hynds zcela ztratil důvěru v to málo analytických schopností, které měl a nyní všechny své zdroje klasifikoval jako stupeň III: nespolehlivý; IV: pravděpodobně podplacený opozicí; nebo V: dvojitý agent.

Měl v armádě tři aktivní zdroje. Všichni měli nízké hodnosti a nedosahovali do hlavních kruhů. Hynds je kontaktoval. Všechny to vyděsilo. Žádný z nich nebyl ochoten vyhledat nějaké údaje a o tom, co se stalo vojákům a úředníkům, kteří byli zatčeni, nikdo nic neslyšel.

Až na jediné: Podle všeho byli, tak jak dr. Iskra sám sdělil Stenovi, drženi v Gatchinské pevnosti, daleko na sever od Ruriku.

Kilgour převaloval Cindiny údaje v hlavě. „Hmm, hmm.“

„Neudělal by sis pro mě trochu volného času?“

„Jo. Vomrkla si počasí?“

„Jasně. Sbal si pláštěnku.“

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

„MÁME v bojové síni kompletní projekci - prog s šedesátipětiprocentní přesností - pokud si to přejete vidět, pane.“

„Negativní, admirále," odpověděl Sten. „Protože nemám vaší schopnost dešifrovat blikající tečky - a zažívací trakt mi prozrazuje, že mě to vodí za nos.“

„V tom případě čekám na váš rozkaz," odpověděl trucovitě Mason.

Sten měl jeho chování právě dost. „Admirále? Mohu si s vámi promluvit o samotě?“

Mason pokývl na palubního důstojníka, aby převzal kontrolu, a následoval Stena do admirálovy denní kajuty.

„Admirále," spustil Sten. „Osobně jsem si vás pro tento úkol vyžádal v dobré víře, že jste dostatečně zkušený profesionál na to, abyste poslouchal rozkazy a osobní záležitosti nechal stranou.“

Mýlil jsem se. Od chvíle, kdy jsme přistáli na Jochi, se chováte jako trucující spratek, který dostal frčky a myslí si, že je nějaký bůh.“

„Velvyslanče -“

„U toho začneme. Má civilní hodnost je bezvýznamná. Nikdy jsem se nevzdal své vojenské hodnosti, ani jsem nepožádal o zařazení do zálohy.“

Ještě na Jochi jste se mne ptal, jestli přebírám velení. Sdělil jsem vám, že ano. Tudíž bude naprosto přijatelné, když mě budete oslovovat mojí vojenskou hodností.

Mlčte, admirále Masone. A ocenil bych, kdybyste se postavil do pozoru. Nemám čas ani energii na to, abych se s vámi pouštěl do nějakého měření sil, nehledě na to, že to není zapotřebí. Pokud si přejete, vyjdeme z této kajuty a já vás před vaším personálem a důstojnickým štábem uvolním z velení lodě *Victory*. Zjistíte, že tento rozkaz bude přijat jako zcela legální a při vašem polním soudu bude považován za přípustný postup.

Je to snad vaše přání? "

Mason mlčel.

„Dokud vám neřeknu jinak, budete mne oslovovat jako admirála. Já budu na oplátku respektovat vaši hodnost a své rozkazy vám nadále budu předávat jako návrhy. Nemám v úmyslu podkopávat vaši autoritu. Stejně jako bych nepovažoval za vhodné, kdybyste pokračoval ve svém dětinském chování. Snižujete sám sebe a svoji hodnost v očích podřízených.“

To stačilo.

Mason se zarděl, ztuhl a chvíli mu trvalo, než nabyl jakousi mrtvolnou vládu nad svým tělem.

„To je vše, co jsem k tomu chtěl říct. Máte nějaké poznámky či návrhy?“

„Ne, pane. Nemám.“

„Výborně. Takže tento problém už se nikdy nebude opakovat. A teď se vrátíme zpátky a budeme usilovat o mír.“

Masonovo zasalutování prořízlo vzduch; udělal čelem vzad a vykročil zpět na můstek.

Sten se úlevně ušklíbl. Zatraceně, ona všechna ta absurdní klišé, s nimiž se setkával, jak zvolna stoupal po hodnotním žebříčku, stále fungují, ovšem jen za předpokladu, že dotyčný, kterému jsou adresována, těm kecům opravdu uvěří.

Nuže, dobrá. Následoval Masona a v duchu si sliboval, že až tohle všechno skončí, vyláká toho parchanta do nějaké tmavé uličky a tam ho bude týden a půl mlátit klackem po hlavě.

Stenovým dalším krokem bylo, že „požádal“ admirála Masona, aby svolal své čtyři nejvyšší důstojníky a velícího důstojníka do konferenční síně a spojil se prostřednictvím bezpečného kanálu s piloty eskortních lodí.

„Milé bytosti," spustil Sten bez předmluvy, „situace je poměrně zřejmá.“

Důstojníci jen vážně přikyvovali.

Victory se řítila do úžiny mezi dvěma bohatě otevřenými hvězdokupami. Na obrazovce upravené pro lidské oči a pro lidské vnímání prostoru malá flotila blikala do tmy s vysokými světelnými mračky po obou stranách. Detailnější pohled by odhalil malé, vedlejší světelné body nalevo a napravo od předpokládané orbity *Victory*. Nalevo to byly narychlo poskládané flotily Bogaziů připravené hájit svůj hlavní svět a hvězdokupu; napravo, tam někde ve tmě, která mezi nimi tvořila mezeru, útočící flotily

Suzdalů. Bitevní síň samozřejmě zobrazovala každý svět a každou bojovou loď v omezení svého momentálního dosahu.

„Victory se dostane přesně doprostřed mezi obě flotily během -“

„Odpočítat kontakt," vyžádal si Sten.

„Hrubý odhad dva lodní dny, pane. Přesně -“

„To nebude zapotřebí. Děkuji, veliteli. Máte nějaké zprávy, které by nasvědčovaly tomu, že o nás vědí?"

„Negativní, pane."

To nebylo nic překvapujícího - jednou z dalších výhod, které imperiální lodě měly, byl nepoměrně lepší senzorový systém. A jeden velmi tajný trik: dřív než Říše vydala nějaké AM₂ neimperální uživatelům, bylo „obarveno" derivátem Impéria X. Jakákoliv taková loď pak při hvězdném pohonu na imperiálních obrazovkách produkovala slabě nachový plamínek, který se dal zaznamenat na mnohem delší vzdálenost než nepozměněné imperiální pohony. Neznamenalo to sice mnoho, jen se s tím tu a tam dala vyhrát válka.

„Předmětem naší malé hry," vysvětloval Sten, „je zabránit suzdalským a bogazijským spojencům ve vzájemném vraždění.

A možná předejít tomu, aby jeden z nich či oba usoudili, že ten, kdo rozpoutal hospodskou rvačku, zaslouží ránu do hlavy."

Členové posádky museli potlačovat úsměvy. Admirál Mason takovéhle brífinky nedělal.

„Dobrá," pokračoval Sten. „Samozřejmě toho můžeme docílit jen pořádnou Istí. Naštěstí, jak všichni jistě víte, admirál Mason je jedním z nejzkušenějších imperiálních expertů na klamání."

Sten to chtěl zformulovat jinak a říci, že Mason více kecá a tudíž je pro bojové Isti kvalifikovanější než kterýkoli jiný admirál, ale nakonec si to rozmyslel.

„Prodiskutovali jsme spolu celý problém a on měl opravdu zajímavé návrhy. Já sám jsem přišel s několika málo nápady, které by stály za zvážení. Náš plán bude mít pět fází. První fáze je přiměřeně drsná; druhá fáze je záslužná a čtvrtá by mohla některým z vás vysloužit nějakou tu medaili. Pátou fází bude tvořit ryzí špinavost, kterou zrealizují já osobně."

„A co třetí fáze, pane?" Otázku vyslovil kapitán torpédoorborce *Princeton*.

„To je můj osobní laciný nápad," odvětil Sten. „Kdo má na palubě *Victory* ruce a nohy, stráví na ní všechno své volno."

Sten si podvědomě promnul prsty. Výraz „kdo má ruce" nebyl nikterak přehnaný - ty jeho ho svědčely od kovových úlomků a třísek z opravdového dřeva, které se mu zadřely do prstů a dlaní.

„Ale k tomu se včas dostaneme. První fázi zahájíme okamžitě ještě v průběhu tohoto brífinku. Dejte rozkaz, aby se všichni důstojníci a posádky raket Kali dostavili na své posty."

Střely Kali, teď už jejich pátá generace, byly monstrózní lodní zabijáci. Kali třídy V měřily téměř třicet metrů, takže nevyrostly jen pokud jde o náklady, ale i z pohledu velikosti, jak každá generace dostala novější a dokonalejší stopovací, zaměřovači, maskovací a „pozorovací" zařízení. Rakety pohánělo AM₂ - Kali byly v podstatě malé hvězdné lodě. Jediné, co se po celé generace nemuselo měnit, byl užitečný náklad. Šedesát megatun stále znamenalo dostatečné množství ke zničení jakékoliv bitevní lodě v kterémkoliv vojenském rejstříku. Dokonce i *Forez*, tahňskou bojovou loď, která zůstala nejmocnějším bojovým plavidlem, jaké kdy bylo „vypuštěno" do kosmu, zneškodnily právě Kali.

Taková Kali byla naváděna na cíl za přímé účasti dělostřeleckého důstojníka. Zabudovaný řídicí systém používal přímou indukci do mozku. Vlastní ovládání postoupilo od starého manuálního joysticku a malého akcelérátoru až k nedobrovolné či dobrovolné nervové reakci „pilota". Kali mohla být také nastavena tak, aby využívala plně automatické naváděcí systémy. Ale ty se používaly pouze za zvláštních okolností - dělostřelečtí důstojníci byli vybíráni výhradně pro svůj zabijácký instinkt, který předčili jen potencionální piloti taklodí, a navíc je hra na falešné kamikadze nesmírně bavila.

První fáze znamenala start všech Kali, které měli k dispozici.

Vyšlehly z odpalovacích trubíc *Victory* a jejich torpédoorbců a třicet vteřin letěly plnou rychlostí, než byl pohon vypnut. Rakety se dostaly dostatečně daleko před imperiální skvadronu.

Přímo za nimi letěly taklodě z *Victory* se stejným režimem neustálého přepínáním plného chodu na nulový.

Toto byla první fáze - Stenův trumf.

Druhá fáze potřebovala nějaký čas, než hlídkoví důstojníci ohlásí alarm bogazijské flotily. „Viděli“ blížící se neidentifikovanou loď, kterou byla *Victory*. Protože čekali na Suzdaly, jejich senzory byly o něco výkonnější, nezastíněné emisemi z vlastních pohonů. Sten počkal několik lodních hodin, než nařídil, aby na případné výzvy Bogaziů či Suzdalů nikdo nereagoval. Poté shromáždil své lidské aktéry pro další část plánu.

Všechny komunikační kanály Suzdalů a Bogaziů byly zastíněny silnými vysílači *Victory*.

Na přijímajících vidobrazovkách se zobrazilo následující:

Dobře známý imperiální velvyslanec Sten stojí na můstku bojové lodi v dokonalém, formálním obleku. Po boku má dva stejně zamračené důstojníky; je to Mason a jeho velící důstojník, taktéž ve svátečních uniformách.

Vysílání bylo velmi krátké a strohé. Sten informoval obě strany, že porušují dlouho trvající imperiální i altajské úmluvy stejně jako obecné civilizační dohody o meziplanetárních právech. Nařídil jim, aby se okamžitě vrátily na své domovské světy a nepodnikaly další agresivní výpady.

Neschopnost reagovat bude mít za následek zavedení těch nejpřísnějších opatření.

Vysílání nemělo za cíl přesvědčovat či snad nějak vyhrožovat. Byl to jen špendlíček na mapě, jenž legitimizoval kyj, který si Sten připravoval.

A o kterém se doufejme nikdo nedoví, že je vyrobený z latí a kovové fólie - a to doslova.

Reakce v ničem nepředčila očekávání.

Suzdalové na vysílání neodpověděli, ani ze svých flotil ani z domovských světů. Bogaziové o něco inteligentněji zahájili varovné vysílání s tím, že neutrální loď by se měla držet mimo určené souřadnice. Jakékoliv narušení se setká s vojenskou reakcí. Případné politováníhodné omyly budou řešeny v rámci přijatelných parametrů sebeobrany.

Z *Victory* nepřišla žádná odpověď.

Sten doufal, že to obě strany vyleká.

Další odpočítávání. Bude trvat ještě čtyři lodní hodiny, než se *Victory* ocitne „mezi“ oběma nepřáteli.

Oni se naopak dostanou na dostřel *Victory* za pět hodin a na vzájemný za dvanáct.

Situace se vyvíjela zajímavě.

„Tři hodiny, pane. A flotila Bogaziů už letí naplno.“

Sten vstal z pohovky, o jejíž uvolnění požádal, aby si mohl zdřímnout. To byl vykalkulovaný trik, jehož účelem bylo dokázat všem mladým vojákům, že Sten si je tak jistý, že si před akcí může klidně zdřímnout.

Samozřejmě že nezabral.

Trápilo ho pomyšlení, že bývávaly časy, kdy při uplatňování tohoto triku skutečně každé tři či čtyři minuty zadříml.

Mason vyšel ze své denní kajuty. „Jsme připraveni, pane.“

„Výborně.“

Mason přistoupil těsně ke Stenovi. „Také jste neusnul, že ne?“

Sten vykulil oči. Že by se Mason pokoušel být přátelský? Že by ten absurdní sprdák donutil admirála ke změně chování?

Kdepak. Mason si jen Stena připravoval na později, protože on bude ten, kdo si na druhého počká s klackem v temné uličce.

„Snad bychom nyní mohli zahájit třetí fázi," oznámil Sten.

„Vydám rozkaz.“

Třetí fáze byl opravdu monstrózní bluf.

Ještě na Jochi si Sten narychlo obstaral obsáhlý seznam způsobů, jak učinit druhé nešťastnými. Matně si vzpomínal na jeden, který, se v kudlankovském výcviku vyprávěl jako vtip nebo jako historka při klusu. Příběh vyprávěl o tom, jak před mnoha eony jistý partyzán pozdrzel vojenský konvoj. Muselo to být ještě v dobách temna, protože vozy byly tehdy evidentně upoutány k zemi a o vzdušném krytí nepadla ani zmínka. Konvoj sestával z obrněných transportérů a těžkých zbraní. Partyzánský velitel měl pouhých dvacet mužů a k tomu jen polovina z nich byla ozbrojená.

Partyzáni se tak mohli nechat hrdinsky sežehnout a konvoj zpomalit o 5 minut za cenu životů celé skupiny. Namísto toho vyrabovali nedaleký statek. Vzali z domu všechno nádobí a opatrně položili všechny talíře dnem vzhůru na cestu.

Pozemní miny. Sten tehdy namítl, že velitel tanků musel být naprostý idiot, protože je velmi nepravděpodobné, že by pozemní miny dokonce i ve středověku vypadaly jako plechové talíře.

Když Sten skončil s kliky, kterými všechny vojenské školy pravidelně odměňovaly své frekventanty za hříchy od dýchání až po sodomii, instruktor připomněl, že velitel otěček se samozřejmě neobával, že by je mohl zaměnit za kterýkoliv typ min, jež znal. Mohlo to být něco nového. Mohla to být nějaká past, a kdyby byly miny opravdové a on do nich vjel a začal ztrácet stroje, dostal by se před popravčí četu.

A tak musel vyslat odklizecí týmy, aby pomalu a únavně zvedali talíř po talíři, stanovili, že to je talíř a přesunuli se k dalšímu. Partyzánský vůdce jejich úsilí ještě ztěžoval pravidelným ostřelováním, přestože konvoj palbu opětoval.

Příběh vypráví, že konvoj byl pozdržen o celé dvě E-hodiny bez jakýchkoliv ztrát v řadách partyzánů. „Zamyslete se nad tím, vojáci," uzavřel své vyprávění instruktor. „Pan Sten už může přestat dělat kliky."

Pozemní miny... vesmírné miny. Ano, přesně to měl Sten v plánu. Miny - ty smrtící věcičky, které jen sedí a čekají na svůj terč a potom ho vyhodí do povětří, nebo což je ještě horší, číhají, dokud se cíl nepřiblíží na dostřel a pak ho začnou honit - navzdory skutečnosti, že to jsou nejlevnější a nejvýkonnější zabijáci drahých zařízení a lidí, jaké lidstvo zná, nikdy nebyly populární zbraně. „Poctivým" vojákům připadaly poněkud úlisné. Nebo přinejmenším ne zrovna půvabné.

Sten si nikdy nemyslel, že zabíjet druhé bytosti může mít nějaký půvab. A kdyby projevil sebemenší náznaky takového přístupu, u Kudlanek by ho z něj brzy vyhnali. Také viděl, jak efektivně miny využívali například Tahnové. Tahnové vycházeli z platného, třebaže poněkud necivilizovaného pravidla, že zabíjení je zabíjení a není k němu zapotřebí žádného morálního ospravedlnování.

Konvenční armáda Říše toho ve své „počestnosti" o minách příliš nevěděla a nezajímala se o ně - tím pádem každý, koho vyzbrojovala a vybavovala, jako například Altajskou hvězdokupu, o nich velmi pravděpodobně nebude vědět téměř nic.

A tak se během letu z Jochi paluba hangáru na *Victory* proměnila v truhlářskou dílnu. Latě, které Sten objednal, byly dráty svázané do tvaru drsně vyhlížejících ježkovitých tvarů a obaleny kovovou fólií.

Těchto potvor nyní na palubě stálo naskládáno několik set.

Vojáci je na povel po několika kusech vyhazovali do prostoru. Vytvořily řetěz, jakousi dělicí čáru mezi oběma stranami. Samozřejmě, že se stále pohybovaly stejnou rychlostí jako *Victory*, ale Sten měl v plánu provést další krok plánu dřív, než „miny" opustí operační pole.

Jejich účinek byl okamžitý a přesně takový, jaký očekával.

Blížící se flotily přešly do pohotovostního stavu, jakmile suzdalské a bogazijské senzory „miny" zaznamenaly, a jejich velitelé se pokoušeli rozluštit, co jsou zač ty podivné předměty, které se sypou z imperiální lodi jako bonbónky vrhané při přehlídce do davu. Na obrazovkách viděli *Victory*, její doprovodnou suitu torpédoborců, možná nějaké takloď a potom řetěz min.

Výborně, výborně, říkal si v duchu Sten. Mají strach. Teď budeme čekat...

Krátce nato vyslal obě flotily skvadrony torpédoborců, aby situaci vyšetřily.

A teď jim ukážeme, že se pod našimi talíři nacházejí výbušné substance.

„Admirále Masone?"

„Anopane. Všem lodím... všem palebným postům," nařídil Mason. „Zaměřit... torpédoborce. Dbejte svých omezení. Jeden terč na každou zbraň. Důstojník, který poruší toto nařízení, bude suspendován, degradován a postaven před plní soud."

Mason, vlídná otcovská postava.

Kali si to namířily ke svým cílům poloviční rychlostí. Přiblížily se a těsně předtím, než je suzdalské a bogazijské torpédoborce zaměřily na svých obrazovkách, střely přešly na plný pohon.

Obrazovky na palubě *Victory* se rozsvítily, když Kali zasáhly své cíle, a opět se vyjasnily, aby ukázaly prázdný prostor v místech, kde předtím byly torpédoborce.

Tři suzdalské a dva bogazijské torpédoborce přežily, aby se mohly vrátit ke svým mateřským flotilám.

Analýzou dojdou k závěru, že střely byly vyslány těmi podivnými „minami".

Sten znovu kývl na Masona - a takloď zaútočily z elipsy, na které se až dosud držely. Měly za úkol vletět do inkriminovaného prostoru, odpálit střelu a vrátit se zpět.

Tato akce zajistila likvidaci dvou křižníků a pěti torpédoborců.

Výborně, radoval se Sten. Je mi sice líto, že umírají bytosti, ale ostatně, nejsou to imperiální

bytosti. Zabíjení navíc zdaleka nedosahuje takové masovosti jako v případě střetu obou flotil. Nehledě na to, co by se stalo, kdyby se Suzdalům podařilo dokonat svůj záměr a zaútočit na domovské světy Bogaziů.

Velvyslanec Sten zahájil další vysílání, kdy znovu nařídil obě flotilám, aby zrušily akci a vrátily se na své domovské světy.

Ale jeho vysílání bylo evidentně špatně odstíněno od ostatních komunikačních spojení lodě *Victory*, která na uzavřeném okruhu směřovala „zpět“ do míst, odkud *Victory* přilétla.

Samozřejmě byly šifrované. Avšak jak počítač tak i analýza nepřátelských expertů určily, že *Victory* je ve spojení s dalšími loděmi mimo jejich detekční dosah. Vše nasvědčovalo tomu, že to bude celá imperiální flotila a že *Victory* je pouze průzkumná loď - monstrózně objemná a vyzbrojená, ale přesto průzkumná - pro skutečná monstra. Pár minut nato se jejich naděje musely o mnoho ztenčit, když *Victory* změnila frekvenci a začala šifru vysílat k *další* stejně „neviditelné“ válečné flotile.

Bogaziové a Suzdalové měli možná poněkud nerozumný přístup k lidským právům, ale jako vojáci byli docela schopní.

Bez jakéhokoliv vyjádření ke Stenovu rozkazu obě flotily přerušily kontakt a plnou rychlostí zamířily domů.

Sten zhluboka vydechl a žuchl do křesla. „Uf, do hajzlu,“ zaklel a pravděpodobně tím ohrozil svou image chladnokrevného velitele, „vázně jsem nevěřil, že tohle zabere.“

„Něco takového může zabrat jen jednou,“ špitl Mason, aby to neslyšeli jeho důstojníci.

„Jednou nám bohatě stačí. Teď jim pošleme za patama další vysílání a budeme doufat, že dostanou to, čemu se v Altajské hvězdokupě říká rozum. A jestli to zkusí znovu, přijdeme s něčím horším a znovu je napálíme! Sakra, admirále, parchant jako vy, by měl bejt *vždycky* schopen něco vymyslet.“

A nyní. Kurz návrat. Pro změnu jsme to zase jednou my, kdo má náskok před plány toho druhého. Tak se pokusme zajistit, aby to tak zůstalo.“

Gatchinská pevnost byla postavena za účelem ne-dobytnosti a děsivosti. Určitě ji nikdo nestavěl k tomu, aby sloužila jako opravdová pevnost, ale jako konečné vězení pro Khaqanovy oponenty. Seděla osaměle na malinkém ostrůvku téměř kilometr v moři. Velké kamenné zdi se tyčily přímo z útesů malého ostrova. Vně těchto zdí se nenacházely žádné pláže ani jiná plochá místa.

A na ostrov nebyl přístup z pevniny.

Alex s Cind leželi v úkrytu poblíž skalní stěny na pevnině a pozorovali.

Na svoji misi se připravili velmi důkladně. Leželi pod opatrně umístěnou fototropickou maskovací plachtou, která momentálně zářila bělostí splývající se sněžnými závěsemi a špinavými kameny kolem nich. Každý z nich měl vysoce výkonný triedr se zesílenou světelností posazený na trojnožce, plus pasivní tepelné senzory a pohybové detektory zaměřené na gatchinské valy a lávku.

„Zatraceně, je mi pěkná kosa,“ zaklela Cind.

„Neskuhrej, ženská. Byl sem na tvém světě a tohle je ve srovnání s nim sluneční pohoda.“

„Mně je vážně zima,“ trvala na svém Cind. „Alespoň chápeš, proč nás tak málo zůstává doma. Mimochodem, neříkal jsi mi náhodou, že tvůj domovský svět je samý led, sníh a tak podobně?“

„Jo, ale led je z nějakýho důvodu přijatelnější než sníh. A sníh se sype z nebe jako poletující vokvětní lístky.“

„Vidíš něco?“

„Negativní. Což nasvědčuje tomu, že máš pravdu.“

„Před soumrakem to budeme vědět na beton. Doufám.“

„Jo. A při tom čekání ti můžu vyprávět jeden takovej krátkej příběh, kerej evidentně souvisí s našima současnýma nesnázema se zmrzlýma řítěma.“

Už sem ti někdy říkal, že sem se účastnil soutěže v psaní limerick? Víš vlastně, co to takovej limerick je?“

„Zas takoví burani nejsme.“

„Oukej. Bylo to ještě, když sem jako bažant sloužil u čestný strážce na Zemi. Ve městě se vobjevily poutače vo tý soutěži. Hlavní cena byl velkej balík kreditů. Šlo vo to, kdo přídě s nejsprostějším, nejprasáčtějším limerickem.“

Tož, pokud běží vo prasácký rýmovačky naší kačky, mam víc než bohatý zkušenosti.“

„O tom jsem nikdy nepochybovala.“

„Jo, jenže mě nezajímaj ty slabounký jak čajíček, víš. Tak sem to pěkně sepsal a poslal, a věř mi

nebo ne, bylo to tak sprostý, že i vejrosteček mýho kalibru se trochu červenal, když sem se pod to podepisoval.

Ale byla to fajnová kupa kreditů, jak už sem naznačil. A pán ví, jak moc vobyčejnej voják potřebuje ňákou tu minci, aby se zabezpečil. A tak uběh ňákej čas, až jednoho dne kouknu do novin a vejřám jako vopařenej!

Nevyhrál sem! Nic! Zvítězila ňáká fuchtle ménem McGuirová. D. M. McGuirová z malýho vostrova Eire, jak tomu říkaj, z města Dublinu. A ten limerick je tak sprostej, že ho ani nemůžou vokázat!

Když sem se trochu vzpamatoval z toho neštěstí, začalo mě to žrát. Říkám si, přece *nemůže* bejt nic prasáčtějšího, než co sem poslal já.

A tak sem si vybral ňákou dovolenku a vypravil se do Eire, do hlavního města Dublinu, kde sem se jal hledat milou D. M. McGuirovou. Utekly dny a tejdny, ale nakonec sem vystopoval poslední McGuirovou v celým Dublinu.

Byla to stará babička. Sladká, s takovým tím pěkným kukučem a s úsměvem na rtech, z kerýho prostě víš, že bábrlinka chodí denně do kostela, dvakrát, a že v životě nevyslovila jediný sprostý slovo.

Říkám si, tohle *nemůže* bejt D. M. McGuirová ze soutěže, ale sem zoufalej, takže seberu vodvahu a zeptám se, estli to jako náhodou nejní vona.

No, a věř mi, že sem si málem nadělal do sukně, když naprosto vážně vodpověděla: 'Ano, ovšem. To jsem já.'

Tak jí prosím, aby mi řekla, co jako v tom limericku stálo.

Ted' se pro změnu začervenala vona a povídá: 'Ách, milej zlatej, já su počestná vduva. A v pánskej společnosti nemóžu mluvit takovým hromským jazykem.'

Mluvila dost divně, fakt. Někdy bylo dost složitý jí vůbec rozumět.

A tak jí říkám, ať to napíše. Ale vona, že ani to nejde. To *musí* bejt nejchlváčtější báseň všech dob, říkám si. A tak se s ní přu a přu, až nebohá stařenka nakonec povídá: 'A nemohla bych vám to povědít tak, že místo těch sprostejch slov použiju *nějaký* a *něco*?'

'Samozejmě' já na to. Pro mě nebude problém domyslet, jaký slova tam maj bejt.

Nu, a ta ženská se zhluboka nadechne a zarecituje:

„Nějaké, nějaké něco
nějaké, nějaké něco
nějaká, nějaká
nějaká, nějaká
nějaká řeka hoven.”

Po dlouhé odmlce... smích. Alex se rozzářil. „Vod první chvíle sem věděl, že se mi na tobě něco líbí. Ted' ste teda tři.”

„Tři co?”

„Tři bytosti, kerejm se líbí mý příběhy. Jedna je mrož, jedna lemur a ty si třetí.”

„Věru vznešená společnost,” pochvalovala si Cind. „Ale, jaké z toho plyne mravní ponaučení pro naši současnou situaci?”

„Jako každej správnej kazatel sem se domníval,” ohradil se Alex, „že mý kázání nepotřebuje žádný další vysvětlování.”

Nad nimi zavládlo ticho.

Zatím vlastně nic z toho, co viděli, nebylo produktivní. Cind s Alexem se ve své skrýši krčili celé dva dny.

Neviděli, že by se ke Gatchinské pevnosti přiblížil jediný letoun, ani na jejich zdech nezahlédli žádné strážce. Pouze v noci ve zlověstné citadele svítilo několik světél.

O dvě hodiny později, těsně před soumrakem, Alex heknul: „Asi něco mam. Blíží se to z jihu. Sou to dvoje gravisaně. Hádám, že nákladní čluny... A co dělá náš hrad?”

„Nic,” ujistila ho Cind. „Žádné z těch kopulí - myslím, že jsou to raketometry vzduch-vzduch - se nehýbají.”

„To je zlý,” zahudroval Alex. „Ještě horší. Na člunech nejní jediná stopa po zbraních ani po strážích. A myslim, že rozeznávám náklad na palubě. Kurňa. Proviant. Hádám maximálně tak pro jednu četu. Taky je máš v merku?”

„Mám," ujistila ho Cind. Sledovala, jak čluny dosedly na vyvýšenou přístávací plošinu.

Po chvíli spatřila pár uniformovaných mužů, kteří přišli jednomu z člunů naproti. Ani jeden z nich nebyl nějak viditelně ozbrojen, pokud ovšem neměli pistole.

„Žádná bezpečnost," poznamenala.

„Žádný žrádlo, žádný zabezpečení, žádný strážce. To tedy znamená žádný vězňové, žejo?"

„Jo."

„Kam tedy doktor Iskra nacpal všechny ty své podezřelý? "

Cind zavrtěla hlavou. Netušila.

„Tak co, mrknem se po nich? I s tím vědomím, že to radši nechceme vědět?"

Za tmy pak v tichosti sbalili svůj průzkumný stan. Oba měli docela dobrou představu, kde ti zatčení vojáci a důstojníci jsou. Potřebovali své neblahé tušení pouze potvrdit.

„Zamítnuto," soptil Iskra. „Zamítnuto. Momentálně není možno splnit požadované kvóty. Nejsou k dispozici odpovídající personální zdroje. Všechny hlídkové jednotky uvolněné pro klientské vlády jsou na delší dobu plně vytíženy. Co se sakra děje?"

„Říše se stále ještě zotavuje z války, pane," řekl Venloe zcela neutrálním hlasem. „Momentálně není k dispozici taková hojnost jako před ní."

„Mě Říše nezajímá," odsekl Iskra. „Ale co mi dělá starost, je tahle absolutní neschopnost imperiálního systému podpořit svého vládce. Císař si mne vybral, abych v Altajské hvězdokupě nastolil řád a stabilitu. Přesto jsou mi odepírány nástroje, které nezbytně potřebuji k úspěšnému splnění svého úkolu."

Venloe chtěl něco říci - Iskruv obsáhlý nákupní seznam byl buďto arogantní, hloupý nebo šílený. Iskra mimo jiné žádal - požadoval - celou divizi imperiální gardy pro svoji bezpečnost, dvě bojové skvadrony pro první linie imperiálního válečného loďstva a plošné zdvojnásobení kvót AM₂ pro Altajskou hvězdokupu, aniž by ke kterékoliv ze zmíněných položek podal lepší vysvětlení než, „abych mohl pokračovat v dosazení právoplatné vlády a nastolení veřejného pořádku".

„Chtějí mi snad ti bastardi zabránit ve splnění mého úkolu?"

„O tom silně pochybuji, doktore."

„Císař by měl tyhle byrokraty uvědomit o jedné věci. Jsem stoprocentně jediný, kdo do této hvězdokupy může přinést mír. Má pokračující úspěšnost je životně důležitá. A to nejen pro mé vlastní lidi, ale pro Říši jako takovou. Dosud jsem byl věrným stoupencem politiky Původního světa. Pochybuji, že kdokoliv, kdo se pohybuje na nejvyšší úrovni imperiální autority by byl nadšený, kdybych začal zvažovat jiné alternativy."

Venloe již lépe dokázal maskovat své reakce na Iskrova smělá prohlášení. Toto poslední jej však donutilo rychle obrátit pozornost k obrazovce komu, na které se neodehrávalo nic důležitého. Než se však obrátil zpět k Iskrovi, měl opět blazeovaný a milý výraz.

Rozhodl se ovšem, že Iskru nepožádá, aby tuto svoji myšlenku hlouběji rozvedl. Jaké jiné alternativy? Zmrzačení Tahnové? Duchové mrtvé rady důvěrníků?

Myslí si snad milý doktor, že jej Císař potřebuje víc, než on potřebuje Císaře?

Tento jeho výrok na patřičném místě zajisté vzbudil zajímavou reakci. Na okamžik, až o něm bude informovat Císaře, se však Venloe vůbec netěšil.

Sten předpokládal, že se vrátí k horám problémů a k vodopádům katastrof. Namísto toho:

„Žádný problém, šéfe. Důležitý věci sem udělal já, vobyčejný úkoly na sebe vzala Cind a tu zbylou špínu dorazil Otho. Moh si zůstat na dovolený celej rok a vůbec bys nám tu nechyběl."

„Zabijeme ho, Cind?" zahromoval Bhor.

„Později."

„Radši pěkně zůstaňte v lajně," varoval je Sten.

„Proč vlastně nepijeme?" podivil se Otho. „Musíme přece nějak oslavit návrat našeho válečného krále Stena. Nebo to, že je první den v týdnu, jestli je to důležitější."

„Páč máme dneska v noci fůru práce, hošánku."

Alex na oko arogantně ukázal na Stena, aby jim podal vysvětlení. Sten se uculil - těžkosvětlan byl bezesporu úspěšnější ve svém úsilí zajistit Stenovi pevnou půdu pod nohama než otrok, který měl jistému imperátorovi v okamžicích triumfu šeptat do ucha „Tohle také projde". Nebo jak ta věta zase byla.

„Ta puška, kerou sme napíchli a nechali ukrást banditama, už zjevně našla teplý hnízdečko

přezimování. Myslim, že by sme měli využít svýho návštěvního práva."

"Hmm," hekl Otho. „Výborně. Já sice s těmahle imperiálníma vojákama moc nepeču, ale za ty dva bráchy, co byli zmasakrovaný, potřebuje někdo požehnání do pekla. Doufám, že ta flinta není osamělá někde ve skříni nějakýho pouličního střelce s uhrovitým ksichem."

"Neřek bych. Ta bude schovaná v zadním traktu nějakýho bufíku."

Otho zamručel radostí: „Hm, dobroty. To je dobrý krytí pro spoustu přicházejících a odcházejících spojek. To si budu pamatovat."

Takže to bude velmi pravděpodobně skupina. Má někdo ponětí, pro koho to vlastně vražděj?"

"Zatím ne. To je jedna z věcí, po které jdeme."

"Jak tvrdě na ně udeříme?"

"Chci informace," krotl ho Sten. „Pokud je místo hlídané, je počítání mrtvých na místě, ale i tak bude hrát výhradně druhotnou roli. Cind?"

"Ehm... máš na tu oblast pohled z ptačí perspektivy? Díky. Otevřený přístup zezadu, budeme potřebovat jednu četu. My půjdeme řekněme s další četou zepředu, jedna nás bude krýt, čtyři půjdou dovnitř. Jednu skupinu bych asi nechal v záloze."

"Ale plukovníka Jeretyho a jeho gardisty vo pomoc prosit nebudem." Ti ostatně ani nebyli ve hře.

"Naprosto negativní," potvrdil Sten. „Předpokládám, že by mohlo dojít k úniku informací do Iskrova komu, kdybychom se s nimi spojili přes velvyslanectví. A když začneme pumpovat bezpečný signál přímo gardistům, někdo může začít něco tušit."

"Ty si tedy myslíš, můj milý Stene, že ten chcípák Iskra má soukromou teroristickou organizaci?"

"Právě teď, Otho," prohlásil Sten najednou velmi unavený, „podezírám každého z téhle zatracené hvězdokupy, že je buďto členem popravčí čety, nebo na cestě před ní. S výjimkou vás dvou."

"A co já, šéfe?" ozval se Alex.

"Hehe. Tebe přece znám. Ale teď už dost žvanění. Půjdeme tam s Bhory, abychom měli na své straně faktor děsu. Gurkhové zůstanou v záloze."

"To se jim nebude líbit," poznamenala Cind.

"To je dobře. Chci, aby je to nadzvedlo. Podle toho, jak se to tu vyvíjí, budu brzy potřebovat hodně velmi rozhněvaných mladých mužů."

Major Cind napíše operační rozkaz. V 02:45 přichází celkové zatmění obou měsíců. Po něm vyrazíme."

V restauraci svítilo jen jediné světlo na pozadí pultu. Za tlustými mřížemi Sten viděl, že její interiér je opuštěný stejně jako ulice.

"Ať už tohle místo vlastní kdokoliv," špitl Alex, „tak si dost věří. Dokonce ani hlídač. Nebo možná našli mou štenici a nechali jí v týhle umaštěný pasti jako fór."

"Může si věřit - nebo zaplatil ochranu. Podívej." Sten ukázal nahoru, jak se nad střechami pomalu přehoupaly policejní gravisaně.

"A co má být? Nebo sme už tak nadrženy, že začneme zabíjet poldy?"

"Otho má za úkol vystřelit nějaké světlice a dělbuhy, kdyby došlo k narušení," uklidnila je Cind. „Doufejme tedy, že velké ryby zůstanou stranou. Kdyby to ale mělo nějak eskalovat, musíme se stáhnout." V komu připevněném k poutku na rameni její bojové vesty to zapraskalo. „Zadní četa na místě. Jsme připraveni."

"Takže jdeme?"

Změň pohybů:

Kilgour stál na nohou; ve výšce pasu máchal kovovým beranidlem se dvěma držadly, jako kdyby to byl polystyrénový model. Náraz - a mříže, dveře i paty vpadly do budovy. Alex pustil beranidlo a to vletlo dovnitř se sutí...

Cind dovnitř hodila besterový granát...

Zakryla si oči. Následoval fialový záblesk...

Sten prolétl dveřmi, skrčil se za pevným krytem a přejížděl prostor hlavní...

Cind se kotoulem vrhla dovnitř a zůstala ležet přilepená k zemi...

Sten se na bobku sunul vpřed ke vchodu do kuchyně...

Nato vtrhl do restaurantu Kilgour, přikrčil se; Cind vyskočila jako žába za Stenem do kuchyně; Sten se dal do pohybu, Kilgour ho kryl...

Zadní místnost opuštěná...

Kilgour zvedl ze země beranidlo...

„Laraz," křikl Sten. Heslo, které je chránilo před postřelením...

Dveře se rozsypaly a za nimi se objevila černá noc dvora...

Hlavně zbraní a za jejich hledími... chlupaté bhorské tváře...

„Čisto," zvolal Sten. „Seskup své jednotky, Cind. Záložní četě nech naproti přes ulici."

„Otho! Tři vojáky!"

„Anopane."

„Je to támhle, šéfe. Pod sporákem."

„Potřebuješ pomoci? "

„He, he."

Kilgour položil zbraň na zem a zdánlivě bez námahy odklopil obrovský kuchyňský sporák na bok. Elektrické kabely sporáku naříkaly, ale nepraskly.

„Pěkná schovka," poznamenal, když se shýbl a zatáhl za kovový kroužek zapuštěný do betonové podlahy. Část podlahy se plynule zvedla, vyvážený poklop.

„Heuréka," zvolal. „Šéfe?"

„Chvilku vydrž. Vy tři," oslovil Sten tři napodobeniny horské gorily. „Chci, abyste to tady totálně zplundrovali. Ať to vypadá, jako že tu nějaký návštěvník musel udělat hodně zevrubnou prohlídku, než přišel na tuhle díru. Nepotřebujeme prozrazovat všechna tajemství. "

Tři Bhorové na sebe pohlédli. Sice ne tak zábavné jako zabíjení - ale alespoň nějaké ničení. Vesele se pustili do práce, rozbíjeli a drtili vše, co jim přišlo pod ruku.

„No, a co tu máme my?" musel Sten zvýšit hlas, aby byl v tom lomu slyšet.

„My tu máme typickéj teroristickéj arzenál," zhodnotil nález Kilgour.

Alex měl pravdu - až na to, že to byl velmi velký typický teroristický arzenál - sklepní místnost byla téměř celá napakovaná zbraněmi. Zbraně přesně odpovídaly Stenovu očekávání. Přesně to, co jakákoliv soukromá teroristická banda či skupina bojovníků za svobodu - záleží, na které jste straně - schraňuje: ukradené, zakoupené či jinak získané sportovní zbraně v omračujícím rozsahu kalibrů. Vojenská výzbroj uloupená či získaná od jochijské armády. Šest nebo sedm podomácku zhotovených minometů. Několik bomb stejného původu. Půl bedny granátů. Nedostatek munice pro všechny zbraně. Někaké nože. Sten měl dojem, že snad zahlédl i nějaký nesmyslný meč. Tři nebo čtyři pistole na polici. A dvě willypušky, imperiální vydání.

„Tož, jedna z nich je naša," řekl Kilgour. „Ale kde se tu vyloupila ta druhá?"

„Kdo ví? Ale willypušky jsou už nějaký ten pátek na světě. Třeba měly nějaké na ambasádě ještě před námi," nabídl vysvětlení Sten. „Nebo třetí divize gardy nějakou ztratila a ještě to nezjistili."

Kilgour hodil jednu ze sportovních zbraní Stenovi, aby si ji prohlédl. Sten ji předal Cind, která provedla rychlou, profesionální prohlídku.

„Mám většinou zkušenosti jen s profesionálními vojáky. Tohle patří nějakému špinavci."

„Nejní to tak hrozný jako ty vostatní," podotkl Kilgour. „Ale je pravda, že většina teroušů z okruhu mejch známejch má víc času na rétorický čištění hlavně než tenhle pitomec. Co teď, šéfe. Uděláme z tohodle místa veřejnej skandál nebo co? "

„Ne, zlikvidujeme to tady," rozhodl Sten. „Vidíš tu něco, co by nás mohlo dovést k někomu zajímavému?"

„Negativní, kápo. Maj přinejmenším dost profesionality na to, aby tu nenechali žádnou navštívenku. A hele. Co je *todle*?"

Podal to Stenovi. Byla to pistole, ale pistole, která střílí kulky z AM₂. Sten tázavě nadzvedl obočí. Říše se ze zcela zřejmých důvodů snažila střežit své supervražedné willypušky co nejpřísněji. A pro pistole to platilo dvojnásob, ačkoliv se hodily nanejvýš tak k ozbrojeným loupežím, k poslednímu útoku a k přehlídkám. Bylo však velmi neobvyklé, aby se taková zbraň ocitla v soukromých rukách.

Ovšem tato pistole byla ještě unikátnější. Podle všeho anodizovaná zlatem a stříbrem. Rukojeť měla z nějaké průhledné rohoviny. A po celé zbrani se skvěly ozdobné ornamenty.

Sten rytbu pozorně zkoumal - žádný obraz lovu či bytostí, který by mohl prozrazovat, ze kterého světa tohle překvapení pochází.

„Je k tomu pouzdro?" otázal se.

„Jo. A vodvažuju se tvrdit, že z tý nejjemnější, vopravdový kůže. Žádný iniciály, žádný značky, prostě nic."

„Takováhle pistole," prohlásila Cind, když si zbraň zevrubně prohlédla, „by mohla být tak nanejvýš

darem vládci od velvyslance. Nebo naopak. Zajímalo by mě, jestli bychom porovnáním sériového čísla náhodou nezjistili, že bývalý velvyslanec byl na seznamu oprávněných osob? Nebo její zamýšlený příjemce, někdo jako třeba Khaqan? "

„Tak teď si na to kápla, ale neunáhluj se v závěru," varoval ji Kilgour, „třebaže je tvý podezření voprávněný. Jistý je, že sme narazili na pěkně smradlavou hračku. Ale byla by škoda jí zničit."

„To jistě," souhlasil Sten. „Je to věc hodná lorda. Nech si ji, Alexi. Ne. Počkat."

Alex se ďábelsky zazubil. Evidentně nebyl ani trochu zklamán, že přišel o svůj suvenýr. „Něco se ti zdálo?"

„Dostaneš ji až po příštím kole," řekl Sten. „Až ji znovu najdeme. Myslím, že by se pro nás ta pistole mohla stát mnohem větším přínosem, než se na první pohled jeví. Vyndejte štěnici z té willypušky a zkuste ji implantovat do téhle malé krásky."

„Nema problema, šéfe."

„Takže, z tebou nastražených náloží, které zničí tuhle sbírku smrti," pokračoval Sten, „vybuchnou jenom dvě. Třetí vyhoří - ale zaříd to tak, aby vyhořela a rozbuška zmizela. Nesmíme chtít vypadat příliš realisticky, aby ti naši lumpíci nevylítli do povětří mimo soutěž."

Vzhledem k tomu, že výbuch nebude kompletní, zničí všechny dlouhé zbraně, ale pistole - támhle na polici - jen rozhází."

„Proč všechny plány začínají u toho, že já, specialista na trhavy, mam udělat řákej školáckej kopanec?" postěžoval si Kilgour.

Sten natáhl před sebe ruku zaťatou v pěst s pevně vztyčeným prostředníčkem. „Tohle, pane Kilgoure, je jediná odpověď, na kterou se zmůže opilý, degradovaný a zabásnutý strážník. Takže vyhodme tenhle pajzl do povětří, než ti místní křupani něco zaslechnou a budou nuceni si nás všimnout."

Kilgour si dal přinést demobalíček a začal natahovat dráty. Cind s Bhory utvořila kolem restaurace ochrannou zeď. Sten nechal demoličního specialistu o samotě. Nebyl to sice nejtěžší demoliční úkol, který kdy Kilgour prováděl - mimo jiné už odblokoval nukleární bombu pod nepřátelskou palbou zblízka a jednou dokonce nastražil bombu do velblouda - ale i tak vyžadoval notnou dávku soustředění.

„Jak můžeš vědět," otázala se Cind, „že tu pistoli někdo sebere a my díky ní vystopujeme další arzenál?"

„Já to nevím - tedy ne jistě. Ale lidi, co se motají kolem bouchaček, se můžou podělat, když jim ukážeš nějakou drahocennou pistoli či nůž."

Já ale doufám, že nás dovede mnohem dál než jen k dalšímu sejfu. Byl bych moc rád, kdyby ta malá ozdobná věčička skončila v rukou někoho vlivného, kdo by ji dokázal ocenit?"

„Jako například?"

„Jako například toho, kdo řídí tuhle organizaci. Což by nám dalo možnost konečně s někým otevřeně jednat."

„Stene, ty jsi ďábel."

„To říkáš jen proto, aby ses mi dostala do kalhot."

„To je pravda. A dala bych ti pusu, kdyby to neznamenal porušení disciplíny."

„Mojí nebo bhorské?"

„Samozřejmě, že tvój."

Ale stejně ho políbila.

Venloe se snažil něco vyčíst z tváře na obrazovce, ale nedařilo se mu.

„To je všechno?" zeptal se muž.

„Ano, pane."

Bylo to tak tiché, že Venloe slyšel šum nosné vlny.

„Nějaké dotazy?"

Po krátké pauze Venloe řekl: „Ne."

„Tak do toho. Musíme zvážit všechny možnosti." Muž na obrazovce si jakoby podvědomě sáhl na hrudník.

Venloe svá slova vážil velmi opatrně. „Když jste mi dával brífink před touto misí, ptal jsem se na... možnost náhradního řešení."

„A já jsem ti řekl, že nejsem připraven o této eventualitě diskutovat. Má politika je zcela jasná. Doktor Iskra má dostat největší možnou podporu.“

„Ano, pane. Omlouvám se.“

Opět ticho.

„Nemusíš se omlouvat. Nežádám po svých služebnících, aby byli mými otroky. Ale aby mezi námi bylo jasno. Doktor Iskra bude vládcem Altajské hvězdokupy. To je primární cíl. Nicméně... nicméně to, o čem mluvíš jako o náhradním řešení, nelze opomíjet. Prozkoumej jeho možnosti a varianty.“

Obrazovka potemněla.

Venloe automaticky přikývl. A přestože v místnosti nebyl nikdo, kdo by jej slyšel, nahlas odvětil: „Ano, Vaše Veličenstvo“.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

VĚČNÝ CÍSAŘ zamyšleně naslouchal Stenovu hlášení o doktoru Iskrovi. Mlčel, zatímco Sten ze svého kbelíku vytahoval jeden kámen za druhým a pokládal ho na jeho zuboženého bratra.

Sten podal Císaři hlášení o masakru studentů.

Předložil důkaz, že to je Iskrova práce. Záměrná dezinformační kampaň, jejímž cílem je rozpoutat válku mezi obyvateli Altajské hvězdokupy.

Zpravil jej o lžích, které Iskra vyslovil, aby zamaskoval svoji krvavou kampaň. O záhadných útocích na imperiální personál. O prázdné pevnosti. A o mnoha dalších věcech.

Sten dohovořil a čekal v naději, že se dozví, kterým směrem vítr vane.

„Předpokládám," spustil Císař, „že tvé doporučení v této záležitosti se nepřiklání na Iskrovu stranu."

„Je mi líto, pane," odvětil Sten, „ale je mou povinností říkat vám věci, které slyšíte obzvláště nerad."

„Přesně tak," souhlasil Císař. „Jinak bys byl pro mě stejně nepotřebný jako všichni ti blázni kolem mě. Ale jedno vím jistě, Stene, a to, že ti vždycky můžu věřit, že mi řekneš pravdu - jakkoliv nepříjemná může být."

„Děkuji, pane. A nyní... jestli dovolíte -"

„Zadrž," řekl Císař. „Není třeba pokračovat."

„Promiňte, pane?" Sten byl zmaten. Císař už s ním nemluvil stejně přátelsky a familiérně jako kdysi. Namísto toho byl odměřený a předně všeho upustil od nespisovné řeči. Také jej znervózňoval Císařův nový zvyk, že mu nikdy nehleděl zpřímá do tváře. A ty zatracené oči. Přelétaly sem a tam jako kuličky v aktivním kuličkovém ložisku.

„Řekl jsem, není třeba pokračovat. Víím, jaké bude tvé doporučení. Bohužel je musím zamítnout.

Iskra zůstává. Budeš ho i nadále podporovat."

„To slyším velmi nerad, pane. Doufám, že si to nevysvětlíte špatně - ale chtěl bych být uvolněn ze svého přidělení."

Císařovy oči ustaly v neposedném pohybu. Jen na chvíli. Zabodly se do něj jako chladná ocel. Poté se Císař zasmál. „Dokáží pochopit, proč něco takového říkáš, Stene. Myslíš si, že jsem v tebe ztratil důvěru."

„Možná, pane. Ale mně nepřísluší toto posuzovat. Prostě je to tak, že... že potřebujete někoho, komu můžete s vykonáním vašich rozkazů věřit."

„Řekl jsem přece, že ti věřím, Stene."

„Ano, pane, ale já jsem již zcela otevřeně vyjádřil svůj nesouhlas."

„Pravda. Nicméně souhlas nebo nesouhlas s tím nemá nic společného. Je to můj rozkaz. Také bys měl vědět, že mě doktor Iskra požádal, abych tě vyměnil. Rozhodně jsem tuto jeho žádost zamítl."

„Ano, pane." Stena nic jiného nenapadalo.

„Řekl jsem mu to samé, co teď hodlám říci tobě. Jsi příliš zatažen do celé situace, Stene. Jak praví jedna lidová moudrost, přes všechny ty stromy nemůžeš přehlédnout celý les."

Sten si uvědomoval, že to je zřejmě pravda. Větší obraz mu skutečně nebyl znám. Narozdíl od Císaře.

„Přesto se nedomnívám, že jsem ten nejlepší člověk na daný úkol, pane. Ačkoliv vám mnohokrát děkuji za důvěru, kterou ve mne vkládáte."

„Už jsme toho spolu prožili spoustu, Stene. Víím dobře, na co stačíš a na co ne. Vlastně jsem přesvědčen, že tvé schopnosti dokáží posoudit mnohem lépe než ty sám."

Situace na Altajské hvězdokupě se navíc začíná jevit kritičtěji. Kdybychom se odtud měli stáhnout, špatná publicita by pro nás byla devastující. Přiznávám, mé jmenování Iskry bylo možná ukvapené. Ačkoliv si pořád myslím, že je nejlepším z toho ubohého výběru, který se nabízel. Nicméně. Vynesl jsem s tímhle člověkem svoji kůži na trh. Je životně důležité, abych nebyl zahanben."

„Anopane."

„Spoléhám na tebe, Stene," řekl Císař. „Možná víc než kdykoliv předtím. Zaříd', aby to všechno

zase fungovalo. Udělej, co musíš - ale ať to funguje.

To je můj rozkaz."

„Anopane."

„A Stene?"

„Ano, pane?"

„Usmívej se. Buď veselý. Nakonec to všechno dobře dopadne."

„Ano, pane." Sten zasalutoval, jak nejlépe dovedl, a obraz Věčného Císaře zmizel.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

STEN NEMOHL SPÁT. Jakmile na chvíli zadřímá, viděl Císařovu tvář. Ty oči ho děsily ze sna. Oči, které se nikdy nezastavily. Které neustále pátraly na okrajích jeho svědomí, rozhazovaly sítě na Stenovy tajné pochybnosti a vytahovaly je na břeh jako důkazy.

Ve Stenově noční můře Věčný Císař skládal tyto důkazy do chvějící se masy, podobné hromadě úhořů. Obracel se ke Stenovi s obličejem zbrunátnělým hněvem a jeho oči po něm přelétaly sem a tam. Sten věděl, že kdyby se ty oči zastavily, je ztracen.

Právě znovu přicházely. Koulely se. Koulely. Vypalovaly ohnivou cestičku na podlaze. Potom se od ní zvedly a hledaly jeho oči, aby je vypálily.

Sten se s úlekem posadil na posteli. Od hlavy až k patě byl zmáčen ledovým potem. Dopotácel se na toaletu a naprázdno se vyzvracel do záchodu. Dlouho tam jen tak klečel a připadal si hloupě, že jej takhle dostává nějaký nesmyslný sen - ale děsil se, že až znovu ulehne do postele, noční můra se vrátí.

Dostavilo se tiché zašustění a on ucítil vlídný parfém Cindina těla.

„Nic mi není," řekl.

„Jasně. Pravidelně nacházím naprosto zdravé a spokojené lidi na podlaze v koupelně, jak se dává vlastními vnitřnostmi."

„Za chvíli to bude dobré... uvidíš."

„Já vím, že bude. Ale nesmíš mi odporovat, zlato. Nebo se dostaneš do maléru."

Vytáhla ho na nohy, svlékla ho a strčila pod sprchu. Chladný proud vody jej bodal do těla a probouzel ho k plnému vědomí. Povlak potu z něj slézal jako stará vazelína. Potom se studená proměnila v horkou a pára se valila v oblacích. Z těch mraků se vynořilo Cindino nahé tělo. Byla vyzbrojena mýdlem a hrubou houbou.

„Otoč se," poručila. „Začneme u zad."

„Já to zvládnu," namítl Sten a sahal po mýdle v Cindině ruce.

„Řekla jsem otočit." Přejela mu houbou po hrudi.

„Auvajs! Dobrá, dobrá. Vyhrála jsi!" Otočil se k ní zády.

Dělalo mu to dobře. Zapomněl na ty oči.

Chvilí na to, opřen do polštářů a oblečen do čistého pyžama uskrával horký, kořeněný čaj, který mu Cind objednala z kuchyně velvyslanectví. Venku slyšel vítr burácející v ulicích Ruriku. Překvapivě pociťoval klid. A pohodlí.

Cind si k němu přisedla na postel oblečená do jemných, pestrobarevných šatů. Její jindy hladké čelo bylo plné vrásek, když rozjímal o Stenově snu.

„Už tě někdy napadlo," otázala se, „jaké by to bylo, kdyby se Císař nikdy nevrátil?"

Sten zavrtěl hlavou. „Bylo by to ještě horší než teď. Jestli si vzpomínáš, tak se tehdy všechno pěkně hroutilo."

„Vzpomínám si moc dobře. A souhlasím s tvrzením, že to bylo hrozné. Ale pravda je, že jsme se s tím něco snažili udělat. Všichni jsme měli spoustu nadějí. Nějakou představu o budoucnosti."

„Ty si myslíš, že teď nemáme budoucnost? Jistě, není to jednoduché. Ale jakmile se přehoupneme přes tenhle kopec -"

„Všechno se vrátí k normálu?" přerušila ho Cind. „Pověz mi, co je vlastně normální, Stene. Já jsem moc mladá. Nevím nic o té báječné době před Tahnskými válkami."

„Nebuď ironická."

„Uhýbáš před mou otázkou."

„Dobrá. No, on to zase takový ráj nebyl, to ne."

„A jaké to tedy bylo?"

Sten se žalostně usmál. „Musím přiznat, že v podstatě stejné jako teď. Až na to... že bylo všeho víc."

„Všichni byli šťastnější, co? Tak například lidé tady na Jochi byli šťastnější, nemám pravdu? Jistě, Khaqan jim sice nedal pokoj, ale měli alespoň plné žaludky. Pro utiskované bytosti skutečný ráj."

„Zase jsi cynická.“

„A ty zase uhýbáš.“

„Tak už to prostě funguje. Někdo musí být u kormidla. Všechno to řídit. Bohužel, občas se z dotyčného vyklube pěkný parchant. Tyran.“

„Jako Khaqan?“

„Jo. Jako Khaqan.“

„Jako dr. Iskra?“

„Zvlášť doktor Iskra. Khaqan měl alespoň důvod, byl to starý, senilní blázen.“

„Ale my máme rozkaz cpát lidem Iskru do chřtánů,“ namítla Cind, „ačkoliv víme, že je pravděpodobně horší než Khaqan. To přece nedává smysl.“

„Ne, pokud se na to nedíváš komplexně,“ odpověděl Sten. „Ve svých nejlepších časech dosahovala Říše křehké rovnováhy mezi zatraceně tvrdými osobnostmi. A tohle, jak budeš jistě souhlasit, nejsou nejlepší časy.“

„Proti tomu nelze nic namítnout.“

„Výborně. Takže Iskra je možná zkurvysyn, ale je to Císařův zkurvysyn. A pomáhá Císaři zabránit v tom, aby se všechno podělalo.“

„Ale je to účelné? Jinými slovy, stojí to za to, abychom těmhle lidem zadělali na celé generace mizérie?“

„Takhle bych to vůbec neřekl. Ale budiž. Je to účelné. Mimoto, v Říši žijí miliardy dalších bytostí, na které je třeba myslet.“

„A kolik z nich řídí lidé, jako je Iskra?“

Sten otevřel ústa, aby odpověděl. Odpověď mu však uvízla v hrdle. Pevně sklapl čelisti.

Cind naléhala dál, třebaže nevěděla, na co se dostává. „Jak má vypadat dobrý tyran, Stene? Dobrý diktátor? Dokonalý svrchovaný vládce? Existuje vůbec něco takového?“

„Pravděpodobně. Alespoň na nějaký čas. Lidé chtějí být velmi často řízeni, aby věděli, co mají dělat. A budou se hašteřit a zabíjet jeden druhého, dokud nepřijede nějaký rytíř na bílém koni a nezachrání je. Tomu potom s radostí předají veškerá svá práva.“

Když mají štěstí, je nový vůdce mladý člověk s pevnou vizí. Vlastně příliš nezáleží na tom, jaká ta vize je, pokud všichni souhlasí, že stojí za to ji následovat. Jeho první činy obyčejně usilují o to dát do pořádku domov.

Problém spočívá v tom, že jsem neslyšel o jediném případě, kdy by toto snažení nepodléhalo entropii. Stejně jako v Khaqanově případě.“

„Vysvětli mi to, prosím.“

„Když diktátor dělá svoji práci příliš dlouho, zleniví. Vzdálí se svému lidu. Začne předpokládat, že mu jeho moc seslal sám všemocný Bůh. Shromáždí kolem sebe skupinu patolízalů. Šakalů, kteří plní všechna jeho přání a na oplátku za to chtějí podíl na mršině.“

Všichni vládci - tedy absolutní vládci - nakonec dosáhnou stádia, kdy jsou pro ně šakalové důležitější než lidé. A to je začátek konce. Protože si přestávají uvědomovat, *kdo jim vlastně tuto moc dal*. Zapomínají, že jsou to prostě a jednoduše lidé, kterým vládnou.“

„Krásná přednáška, profesore Stene.“

„Já žádnou přednášku dělat nechtěl.“

Cind chvíli jen mlčela. Pohrávala si s páskem svých šatů. Potom zamyšleně špitla: „Zní mi to jako docela výstižný popis Věčného Císaře.“

Sten neodpověděl. Jen nepatrně přikývl.

„Stále jsi neodpověděl na moji první otázku. Co myslíš, že by se stalo, kdyby se Císař nevrátil?“

„O tom nemá cenu přemýšlet. Drsnou pravdou zůstává, že bez AM₂ by z nás byli barbaři. Ustala by téměř veškerá komunikace mezi malými planetárními soustavami. Mezhvězdné lety by probíhaly buďto se starými linkovými loděmi, nebo kdyby využívaly starého hvězdného pohonu, by vyplenily zdroje celé soustavy. Žádný pokrok. Co pokrok! Nastal by úpadek. Naprostá nevědomost. A Věčný Císař - jak ke své nevelké radosti znovu potvrdili ti vtipálkové z rady důvěrníků - je jediný, kdo ovládá zdroje AM₂.“

„Co se vlastně tenkrát s AM₂ stalo?“ ptala se zvědavě Cind. „Nikdy jsem tomu pořádně neporozuměla.“

„Prostě to přestalo,“ odpověděl Sten. „Podle všech zjištění - a rada si dala zatraceně záležet, aby to zjistila - se dodávky AM₂ zastavily ve chvíli, kdy byl Císař zabit... nebo co se to s ním vlastně stalo.“

„A odkud se to AM₂ bere?“ ptala se dál Cind.

„Cože?" Sten byl zmaten. Ale jednalo se o takové to zmatení, kdy má člověk pocit, že už dost dlouho postrádá odpovídající IQ. Jakýsi pocit omráčeného vola.

„Jestliže dodávky ustaly, musely také někde začít," argumentovala Cind. „Nemyslím tím nějaké velké tajné skladiště AM₂ či něco takového. Protože i to by se jednoho dne vyprázdnilo a muselo by se znovu naplnit. Což znamená, že ho tam někdo - nebo něco - musí donést. A odkud to přináší? Nebo je to hloupá otázka?"

„Není. Vůbec ne," ujistil ji Sten.

„Myslela jsem si to. Nedávno mě to jen tak napadlo. Potom jsem si odvodila, že už se na tu otázku musel někdo ptát."

„Určitě ne moc hlasitě. Císař nemá rád, když někdo strká nos do AM₂."

„Přesto ale to jeho AM₂ musí někde existovat. Ve velkém množství. Musí ho být nekonečné hory. Které jen čekají, až si je někdo vezme. A ten kdo je najde -"

„Ten někdo už je našel," dodal Sten, když mu konečně svítilo. Ale nebyl si jist, jestli ho to zjištění učinilo šťastným.

„A to z něj udělalo Císaře, nemám pravdu?" dopověděla Cind.

„Jenom zčásti. Na něco jsi zapomněla. K něčemu takovému je zapotřebí víc než jen AM₂."

„Jako?"

„Také přišel na to, jak žít věčně. Nebo téměř věčně."

„Ach tak! To je pravda. Kdo by ale chtěl žít věčně? Po chvíli ho všechno musí nudit. Už by tě nemohlo brát dělat třeba tohle -"

„Au!" vyjekl Sten, jak jej Cind hryzla ostrými zuby do bradavky.

„A už vůbec by tě nevzrušovalo, když bys -" „Okamžitě s tím... máš pár hodin na to, abys s tím přestala."

„Taky by tě zřejmě vůbec nezajímalo, kdybych -" Našpulila rty a přitáhla si jeho hlavu. Sten se podvolil a v duchu si pomyslel, že ta holka má báječný způsob jak doložit svoji pravdu.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

NA LOUCE byl klid a prázdno. Ale Území dýmu nebylo tiché. Silnými poryvy vítr bičoval špičky jehličnanů.

Sten, Alex, Cind a Otho stáli opodál velvyslaneckých gravisaní. Jejich bezpečnostní jednotka Gurkhů ladně vyskákala z doprovodného gravičlunu a utvořila kolem nich ochranný kruh.

Pytlák získaný pro věc pomocí Alexovy bezedné peněženky jim nervózně dával instrukce, jak se od rozježděné lesní cesty dostat po pěšině až na paseku. Když zahlédl, že Cind vykládá vidkameru, chtěl své kredity na místě. Alex muži zaplatil a nabídl mu, že když počká, odvezou ho zpět do jeho vesnice.

Ne. Muž trval na tom, že domů půjde pěšky. Třicet kilometrů? Na tom nezáleželo. Pytlák zmizel mezi stromy, otočil se a pelášil, až mu bláto litalo za uši.

Sten nevěděl, jestli má ten člověk větší strach z toho, že někdo nakameruje jeho tvář, nebo z těch dlouhých, mělkých brázd, které se táhly přes celou louku.

„Tohle musely udělat nějaké městské bytosti," vypožadoval Otho. „Venkovani by věděli, že se zem slehne, takže by příkopy při zasypávání trochu navršili."

Nikdo nic nenamítal.

„Kolik typuješ?"

Sten zavrtěl hlavou. Jako hrobař neměl žádné zkušenosti.

„Je pohřešováno pět tisíc osob, jejichž zmizení se někdo odvážil nahlásit," konstatovala Cind.

„Jo, a to celý na druhou," utrousil nepřítomně Alex, oči zabořené do zasypaných příkopů. „To znamená, že někde budou - další." Obrátil se ke Stenovi. „Jak tuhle kartu vyneseme, šéfe?"

Sten se zamyslel, potom přešel ke gravisaním a otevřel skříňku s náradím. Vytáhl z ní dvě lopaty a jednu podal Kilgourovi.

„Naložíme s ní jako s archeologickým nalezištěm," dodal. „Uděláme napříč příkopem metr široký zářez. Cind, chci, abys natáčela. Dej si záležet, aby na filmu bylo zřetelné, že zemina nebyla nějakou dobu narušena. Je to tu porostlé těmi drobnými květinami -"

„Lišejníky," opravil ho Alex.

„No tak tedy lišejníky. Žádné stopy kromě těch, které jsme nadělali my, když jsme se přibližovali k..." Nedopověděl.

„Stene," ozval se Otho. „Vždyť můžou kopat vojáci."

Sten zavrtěl hlavou a pokynul Cind, aby zapnula kameru. Potom došel k nejbližšímu příkopu a označil hranou lopaty hranici průzkumné rýhy. Opatrně se dal do práce. Odhazování písčité prsti nebylo příliš těžké. Alex kopal se stejnou péčí na druhé straně příkopu.

Sten se dostal do hloubky necelého metru, když se najednou zastavil. „Otho, ve skřínce je malá lopatka." Po chvíli poklekl a novým nástrojem odkrýval zeminu ještě opatrněji. Zhluboka oddychoval. Potom se zakuckal a vyzvrátil obsah svého žaludku na stranu příkopu.

Otho mu přinesl polní láhev a dýchací masku. Druhou podal Alexovi. „Tohle je zápach, na který si člověk nikdy nezvykne."

Sten si vypláchl ústa a nasadil si masku. Byl moc rád, že zakrývá jeho výraz. „Dva... možná tři měsíce?"

„Jo, to by tak vodpovídalo, šéfe. Cind? Můžeš nás nakrútit? Začni tady dole v kryptě."

Cind se k nim přiblížila.

V hledáčku spatřila záda ženy. Ruce měla svázané za zády plastovými pouty. Vedle ní se nacházela mužská tvář. Vykulené zbytky očí a ústa otevřená v křiku umlčeném hlínou.

Cind dala svým očím rozkaz, aby přestaly zaznamenávat, co vidí - stroj to udělá za ně. Neuposlechly.

„Proč Iskra nehodil ty těla do moře?" podivil se Otho. „Nebo proč je nespálil?"

„Být pohřben zaživa," vysvětlil Sten, „je tady na Jochi čestná smrt."

Otho zavrčel. „Jak může být vražda čestná?"

Sten podal Alexovi ruku, aby mu pomohl ven z příkopu.

„Zatím si mi nevodpověděl na votázku, šéfe, k čemu tohle zvěrstvo hodláš použít? Nemam tušení,

jestli je dobrý zavolat ty pisálky, aby to vytroubili na celou Altaj. Nemá cenu přilejvat volej do vohně."

"To máš pravdu. Zase tu díru zasypeme. Prozatím jen pošleme kopii Cindiny nahrávky na Původní svět."

"Vizuální svědectví pro Císaře? Stene, tohle nejni poprvý. Akorát, že to je nejhorší zpráva, kterou šéfovi předáme. Myslíš snad, že ho to přinutí k větší pozornosti - za ty eóny, co je naživu, musel vidět mnohem horší výjevy."

"Nevím," řekl Sten. „Ale mám takový pocit, že musíme rychle něco udělat, protože se schyluje k ohnivě bouři. A my stojíme přímo uprostřed."

Po těchto slovech všichni zmlkli.

Nebylo slyšet nic než lopaty, jak hází hlínu zpět do masového hrobu... a burácení větru, který pomalu, ale jistě sílil.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

OTÁZKA, zdali by odhalení na Území dýmu změnilo Císařův kurz, nebude zodpovězena.

Nepocházela z bohaté ani z chudé rodiny. Nebo alespoň ne v tom smyslu, v jakém občané Ruriku vnímali chudobu - na mnoha jiných světech by byla považována za lůzu. Zнала však vlastního otce i matku a pouze dva její bratři zemřeli jako batolata. Alespoň jednou denně se mohla najíst a oblečení měla čisté, třebaže to byly přešité a upravené šaty po starší sestře.

Byla Jochianka. Nevzpomínala si však, že by jako dítě - v šestnácti se samozřejmě považovala za dospělou - pociťovala nějakou nenávist vůči Suzdalům či Bogaziům, ačkoliv tyto mimozemské tvory vídala ve svém sektoru jen zřídka. A nikdy nepoznala víc než soucit k těm několika málo torským rodinám, se kterými se setkala.

Před několika lety zaslechla povídačky o tom, že její svět se změní, k lepšímu. Jakmile tyran Khaqan odejde - v minulosti ho sama nikdy nevnímala ani jako dobrého ani jako zlého - rozbřeskuje se ke světlym zítřkům.

Přinese jim je člověk jménem Iskra. Někteří přátelé jí nosili letáky, které vyprávěly o tom, jak tento vznešený muž vždy věřil v Altajskou hvězdokupu, věřil, že se z ní jednou stane civilizační středisko a že to budou Jochiané, kdo tento nový oheň zažehne.

Samozřejmě, že ve skutečnosti žádné z doktorových spisů nečetla. Bylo jí řečeno, že na člověka jejího pohlaví a vzdělání jsou příliš složité a že by jejich četbou jen ztrácela čas. Začlenila se do malé organizace a samozřejmě složila přísahu, že se bude snažit všemi jí dostupnými způsoby napomoci příchodu tohoto dne.

A pak se Iskra vrátil na svůj domovský svět. Účastnila se jásajícího shromáždění, které jej vítalo. Měla dojem, že ho zahlédla - malá tečka na balkóně paláce, který patřival Khaqanovi.

Potom se začalo něco dít. Zmiňovaný světly zítřek nepřicházel dost rychle. Torkové se stále proměňovali a dávali na odiv své bohatství, které bylo nečestně získané od Jochianů. A co hůře, Jochi bylo stále zaneřáděno přítomností Suzdalů a Bogaziů.

Dokonce i poté, co „vetřelci“ odejdou, zde zůstane spousta zlosynů, kteří budou sabotovat Iskrovy pokusy nastolit v tom šílenství vládu pevné ruky. A ona samozřejmě, jak jí vysvětlil vůdce její buňky, vidí ty pravé viníky docela jasně: imperiálové, kteří se pokoušejí využít dr. Iskra jako svou prodlouženou ruku, tak jako používali Khaqana. Nyní si uvědomovala, že dr. Iskra je v tom svém paláci téměř uvězněn - nevládne svobodně, jak se kdysi věřilo.

Chtěla s tím něco udělat. Něco, co by přineslo rychlejší změnu.

Nějak by pomoci mohla.

V živovidech vídala, co pro to udělali jiní. Dva mladí muži a jedna žena - dokonce ještě mladší než ona - se svorně zapálili a záměrně se touto neúčtyhodnou smrtí zostudili, protože jedině po takovém činu si všichni Jochiané uvědomí, že jsou to oni, kdo je zostouzen.

Svěřila se svému veliteli buňky, že je ochotna zemřít. Sdělil jí, že se zeptá svého poradce, jestli by byl takový čin vhodný.

Dva dny nato jí oznámil, že to nebude její osud. Ale namísto toho bude smět vykonat mnohem větší úkol, čin, který vyžene imperiály z jejich světů jako silný severní vítr.

Byla nadšením celá bez sebe.

Pečlivě studovala a nacvičovala.

Dva dny poté, co Sten v lese objevil masové hroby, dostala avízo, že její chvíle přišla.

„Ti idioti nikdy neposлуouchají,“ postěžoval si strážník dvěma dalším imperiálním vojákům přiděleným na hlídku. „Můžeš jim říkat stokrát, že je to tu uzavřený, že se tímhle směrem nemůžou vracet na tržiště a voni na to kejvnou, usmějou se a hned příští tejden to zkusí znovu. Když se stvořitel ptal Jochianů, jestli chtějí mozek, mysleli, že říká klozet a odvětili, ať ho klidně spláchně.“

Strážní post se nacházel na jedné ulici ústící na náměstí Khaqanů. To bylo momentálně bezpečné, protože část paláce, jež byla poskytnuta celému praporu třetí divize imperiální gardy jako kasárna/kanceláře/jídelny, se nacházela jen sto metrů odtud.

Zívl. Byla teprve hodina po rozbřesku, což znamenalo čekat ještě hodinu, než bude vystřídán na

hlídce a bude se moci jít najíst - zvedl svoji willypušku, hodil si ji přes rameno a vyšel ze strážní budky. Sledoval, jak se k němu blíží nějaký gravičlun. Pěkná starožitnost, pomyslel si v duchu. Vždyť to letí úplně šejdrem.

Nákladní prostor byl plný čehosi, co vypadalo jako napůl zralé, napůl shnilé ovoce, které si nemůže koupit nikdo jiný než obyvatel Jochi, natož pak aby ho člověk chtěl jíst.

Zavrtěl hlavou. Učinil rozhodnutí, že až mu to tady skončí a on se vrátí domů, už si poté, co viděl, jak tady na Jochi lidé živoří, nebude na nic stěžovat. Člověku by jich bylo skoro líto, kdyby to nebyli takoví nenávidní a ukřičení parchanti, pomyslel si.

Přes prasklé, špinavé plastové okno neviděl, kdo je u kormidla člunu. Strážník zvedl do vzduchu obě otevřené dlaně a sklopil je vodorovně s vozovkou - univerzální povel „přistát“.

Člun zastavil - ale nedosedl na zem. Pohupoval se v poryvech větru, který se proháněl po rozlehlém náměstí Khaqanů.

Strážník zaklel. Přešel na stranu. Možná, že jej šofér neviděl. Potom se pousmál. Pěkná žabka, jen co je pravda. Znovu pokynul - právě když gravičlun zařadil plnou rychlost a rozjel se na něj.

Člun možná vypadal otlučeně, ale jeho McLeanovy generátory byly čerstvě zgenerálovány a naladěny na maximální výkon. Strážník měl vteřinu na to, aby si pomyslel, že jej ta mladá žena špatně pochopila, než se po šipce vrhl na stranu, jak se gravičlun kvapem přiblížil.

Imperiální - a rozumná - bezpečnostní opatření: vchod do jakéhokoli zabezpečeného komplexu by měl být vždy postaven tak, aby jakékoliv přijíždějící vozidlo muselo zpomalit na minimální rychlost. V této bráně se nacházela jen jediná ostrá zatáčka.

Měly by tam být betonové bloky, silný plot nebo dokonce srolovaný žiletkový drát naskládaný do výšky alespoň tří metrů. Tato brána měla jen zábranu ze tří rolí žiletkového drátu, třetí položená na druhé dvě.

Gravičlun se otřel o dráty - a letěl dál.

Je naprosto nutné, pokračovaly imperiální bezpečnostní směrnice, aby každá základna disponovala sekundárním zátarasem pro případ, že by někdo pronikl vnější bariérou.

Nic, co by se podobalo takovým zátarasům, zde nebylo zkonstruováno.

Za žádných okolností, pokračovaly směrnice ještě přísněji, nesmí být kasárna vojáků zranitelná případným sebevražedným útokem. Minimální opatření v nehostinných oblastech zahrnovala monitory, protivzdušné hlídky, pozemní překážky, pojízdné hlídky s těžkými protitankovými zbraněmi a tak dále a tak dále. Gravičlun se nacházel jen deset metrů od schodů vedoucích do kasáren imperiální gardy, když mladá pilotka - její přátelský úsměv, kterým počastovala strážného, se již proměnil v bledou masku - sáhla k malé ovládací skřínce, která byla narychlo přivařena k podlaze.

Na skřínce našla dvě páčky, jednu červenou, druhou modrou. Bylo jí řečeno, že modrá páčka spustí časovač a ona bude mít třicet vteřin na to, aby vyklidila prostor.

Červená...

Červená měla být použita v případě nouze.

Nikdy se nedozvěděla, že obě páčky fungovaly stejně, protože usoudila, že si nepřeje, aby došlo k nějakému omylu. Tohle bude rána - exploze - kterou uslyší všichni široko daleko po celém Jochi či Altajské hvězdokupě.

Bude to slyšet až na Původní svět a donutí toho ďábelského mistra loutkoherce, Věčného Císaře, poslouchat a uvědomit si, co svými machinacemi způsobil.

Zatáhla za červenou páčku.

Zemřela jako první, když explodovaly tři tuny konvenčních výbušnin, které tvořily skutečný náklad gravičlunu.

Nárazová vlna se prohnala zdmi kasáren. Z šesti set padesáti bytostí vedených v análech gardistického praporu více než polovina spala, nebo se právě probouzela za křiku roťáků. V budově paláce se nacházelo celkem pět set osmdesát gardistů.

Plukovník Jerety se šálkem kaffu v ruce, se právě hodlal zeptat svého výkonného důstojníka a seržanta praporu, jestli potřebují doplnit zásoby, když se přes něj vlna převalila.

Výbuch zbořil kasárna.

Ti, kteří měli štěstí, zemřeli okamžitě.

Ti o něco méně šťastní nikdy nepřišli k vědomí nebo byli rozdrceni, když se na ně budova zřítíla.

Ale byli tu i jiní.

Jejich křik se ozval ještě dřív, než nárazová vlna utichla, zatímco se všude ještě převalovala

mračna prachu.

Přes půl města dorazila nárazová vlna až k ambasádě.

Sten, který stále ještě rozjímal na posteli, zatímco se jej Cind snažila přesvědčit, že bude mít o mnoho lepší den, když si lehne a nechá její jazyk pokračovat ve svých toulkách, ucítil, jak se budova silně otřásla a uslyšel zahřmění. V momentě byl na nohou, přesvědčen, že ti bastardi zasáhli přímo ambasádu.

Stál u okna, ignoruje Cindin křik, že si má lehnout na zem, a zíral na vysoký oblak dýmu a plameny, které stoupaly k obloze.

V hloubi duše okamžitě věděl, že tohle je rozhodující okamžik.

Neměl ponětí, co bude následovat.

Ale měl takové tušení a mrazení, že to bude něco, co ze všech předchozích vražd a věrolomností učiní nevinnou dětskou hru.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

„VĚDĚL JSEM, že to bude pěkně na prd, když jsem se vrátil," řekl Věčný Císař, „ale tak jako většina mých poddaných jsem si myslel, že jen stačí utáhnout imperiální opasek a jít dál."

Císař nalil Mahoneymu sklenku skotské a sobě také dolil. „Bylo ode mě hloupý domnívat se, že s trochou představitivosti a spoustou tvrdý dřiny krize pomine." Krátce spočinul očima na Mahoneym, potom uhnul pohledem.

Mahoneymu to připadalo jako pohled ještěrky hledající mouchu. Odsunul svůj neloajální obraz do úkrytu. „Jsem si jist, že to nakonec zabere, pane. Všichni ve vás vkládáme naprostou důvěru."

Císař se tlumeně zasmál. „Důvěra je příliš přeceňovaná komodita, lane. A komodita to je. Měl jsem to vědět. Byl bych si koupil nějakou navíc. Jen tak pro jistotu."

Mahoney to ponechal bez komentáře. Ani nechtěl vědět, o čem vlastně Císař mluví. „Jak mohu pomoci, pane?"

„Tak tohle je na tobě nejobdivuhodnější, starej brachu," řekl Císař. „Kdykoliv si tě zavolám, vždycky jsi ochotnej pomoci."

V jiné době by se Mahoney zarděl, polichocen, že jej Věčný Císař nazývá svým přítelem. Nyní mu ta slova zněla prázdně a neupřímně. „Děkuji, pane." Napil se skotské, aby zamaskoval své momentální zmatení.

„Nejprve mi dovol, abych tě seznámil se situací," pokračoval Císař. „Mám stůl plnej karet s analýzama mých expertů" - bouchl z boku do masivního pracovního stolu, aby svým slovům dodal váhu - „který si odporují snad ve všech bodech kromě jediného." Císař obrátil palec k podlaze. „A to pokud jde o směr, kterým se má Říše ubírá."

Optimisti říkají, že to s náma jde pomalu z kopce. Jejich analýzy předpokládají totální kolaps do dvaceti E-let. Hoši z prostřední linie to šacují tak na pět nebo šest.

Pesimisti tvrdí, že už k tomu došlo. Říkají, že se vezeme na vlně ekonomický setrvačnosti. Ze jen samotná velikost mý Říše zastírá krutý, holý fakt, že jsme mrtví, mrtví, mrtví."

„Jistě se všichni mylí, pane," namítl Mahoney. „Expertí na takových prognózách vydělávají jmění. Ne na dobrých zprávách."

„O žádnéj omyl nejde. Snad jen o můj vlastní. Prostě jsem moc dlouho ignoroval to, co mi civělo do ksichtu."

„Ale... nechápu, jak je něco takového možné." Trochu otřesený Mahoney do sebe kopl obsah sklenky a sáhl po karafě, aby jim oběma dolil. Byla prázdná. Vstal a šel k sekretáři, aby přinesl další. Mahoney už bral do ruky další karafu skotské, když uviděl láhev streggu. Zvedl ji. „Asi potřebujeme něco silnějšího, šéfe," poznamenal.

Císař zbledl vzteky. „Kde se to tam vzalo?" vyštěkl.

„Tohle už nepiju." Vyplašený Mahoney sledoval, jak jeho vztek sílí.

„Zatraceně," soptil Císař. „Řekl jsem Bleickovi, že nechci, aby se ty sračky třeba jen nacházely v mý přítomnosti. " Potom se zarazil a jen chabě se pokusil o úsměv. „Promiň. V poslední době mě vytočí každá pitomost."

Mahoney jen přikývl a došel na své místo s karafou skotské. Co se to do hajzlu děje? Proč ten náhlý záchvat hněvu kvůli jedné pitomosti? Mahoney poprvé ucítil, že se ocitá v přítomnosti cizího člověka. Nebezpečného člověka.

Zatímco Mahoney doplňoval sklenky skotskou, Císař navázal, jako by se nic nestalo.

„Když skončila válka s Tahny, dluh, do kterýho jsme se dostali, byl neuvěřitelný. Ale měl jsem pevný, uskutečnitelný plán, jak ho zahladit, aniž bych způsobil nějaký velký příkoří. Bohužel..."

Ani nemusel dokončovat větu. Mahoney docela dobře věděl, že Císař nedostal příležitost uvést tento plán v život.

„Přesto jsem to ještě moh stáhnout," dodal Císař, „kdyby nedošlo k zásahu rady důvěrníků. Můj bože, jak ti uměli utrácet. Ale za nic, co by stálo za to. Nic, co by časem přineslo kredity zpátky do pokladny, nebo dokonce vyvolalo nějakou ekonomickou miniboomb."

Císař se opřel ve svém křesle a položil si nohy na stůl.

„Dluh z Tahnských válek momentálně činí pouhou desetinu našeho současného deficitu. Předpokládám, že stejný deficit - při snížení výdajů na absolutní minimum - se během jednoho E-roku zdvojnásobí.“

Mahoney nebyl přes peníze. Nezajímaly ho, velké obnosy urážely jeho smysl pro morálku a ani jim nerozuměl. Ale *tohle* chápal velmi dobře.

„Kritický okamžik pro Říši nastal někdy ve čtvrtém roce vlády rady důvěrníků,“ pokračoval Císař. „V té době dosáhl nedostatek AM₂ bodu, ze kterého není návratu. To roztočilo spirálu. Pořádně velkou vířivou smršť, která nás do sebe vtahuje. A pokaždý, když zkolabuje ekonomika nějaký soustavy a spadne do něj, stáhne nad trychtýř další. Teď už má tenhle jev vlastní život i vlastní logiku. Pokud drasticky nezakročím - a to, co nejrychleji - stáhne do sebe i ty nejzdravější regiony mé Říše.“

Císař vyprázdnil sklenku, postavil ji na stůl a vytřeštil na Mahoneyho své děsivé oči. Malý záblesk... a přelétl jinam.

Mahoney měl najednou pocit, že je to nějaká bouda na jeho osobu. Císařovy údaje byly příliš přesné. Příliš výmluvné: x krát y se musí naprosto rovnat tomu, co ti chci říct jako další.

„A nejhorší je, že já osobně jsem švorc. Skoro na mizině. Jak sám víš, lane, v minulosti jsem občas využil svých osobních zdrojů, abych Říši pomohl překonat určité těžkosti. Ale rada důvěrníků vyplenila i tyto zdroje. Nyní nemáme ani mé peníze, o které bychom se mohli opřít.“

„Co máte v plánu udělat, pane?“ otázal se Mahoney. Jeho tón byl neutrální.

„Musím všem přitáhnout uzdu, lane. Po celý Říši máme tisíce různých vůdců, který všechno dělají tisícem různých způsobů.“ Ledabyly si naplnil sklenku a napil se. „Takže, pro začátek potřebujeme jednotnost. Za druhý - a to je nejdůležitější - musíme okamžitě učinit přítrž veškerým místním konfliktům.“

Podívej se třeba na to, co se děje na Altaji. Náš dobrý a veleschopný přítel, velvyslanec Sten, má hlavu v pejru z problémů, který mu místní bytosti působí. Když už jsme u toho, právě takový nestabilní oblasti a situace vedly k tahnským katastrofě.“

Věčný Císař zavrtěl hlavou. „Povídám ti, lane, že jediná cesta z tohoto lesa je, že všichni půjdou za jedinou vůdčí bytostí. A vzhledem k mému postavení tím vůdcem musím být já. Chci vyřadit všechny prostředníky, lane. Od téhle chvíle je zapotřebí, abych byl jediným, kdo rozdává rozkazy.“ Pokrčil rameny. „Jinak se na to můžeme vykašlat a jít domů. Bohužel ale nemáme jiný domov, kam bychom mohli jít.“

„No, a jak do toho zapadám já, pane?“ otázal se Mahoney.

„Chci, abys celou show řídil,“ odvětil Císař. „Chci, abys řídil realizaci mého plánu obnovy.“

„To jest, Vaše Výsosti?“

„Moji milí politici oznámí příští týden v parlamentu první etapu mého plánu. Hodlám všem provinciím učinit nabídku, kterou nebudu opakovat. Vyzvu je, aby se vzdali nezávislé vlády. Bude jim nabídnuta příležitost stát se královstvím - mé Říše.“

„Odpusťte, pane,“ přerušil Císaře Mahoney, „ale proč by to dělali? Proč by se vzdávali takové moci? Jak jste mě sám učil, to je proti přirozenosti většiny bytostí.“

„To zajisté je. Proti té je i med, který jim chci nabídnout. Stejně jako bič. Ale nejprve k chamtivosti. Jako provincie platí za AM₂ plnou cenu. Plus ho ještě dostávají na přísný přiděl. Jako dominia budou nejen platit méně za AM₂, ale také budou platit celkově nižší daně.“

„Co když odmítnou? Co bude tím bičem?“

Věčný Císař se zasmál. Byl to nepřijemný smích. „No... předně všeho, také oznamuji zvýšení daně na AM₂ o desetinu kreditu pro všechny provincie. To je součástí zpřísnění přidělového systému. Což vzhledem k povaze ekonomiky, která bude následovat, vyžene cenu AM₂ na místních trzích na dvojnásobek.“

Tichý smích.

Mahoney se oklepal.

„To je ale teprve začátek,“ vrátil se Císař ke své obvyklé mluvě. „Mám v hlavě pár dalších skřipců, na který je můžu natáhnout. Jako odvěkej nastolitel králů mám taky docela dobrý zkušenosti s jejich sesazováním.“

„Zpět k mé původní otázce, pane. Jak do toho zapadám já?“ Mahoney nezapomněl, že jeho skutečná původní otázka zněla: „Jak v tom mohu pomoci, pane?“

„Chci, abys byl styčným bodem mezi mnou a provinciemi. Chci ti na tvoji již beztak ozdobenou

hrud' navěsit ještě víc slávy. Jako výraz díku, ale taky abych zvýšil tvou prestiž v očích těch bláznů, který budeš navštěvovat.

A já chci, abys navštívil vůdce všech větších provincií. Abys je přemluvil. Okouzlit svým irským šarmem. A zkroutil jim ruce za zády, když bude třeba. Buď neústupný, lane. Slib jim hory doly. Ale postarej se, aby si uvědomovali váhu biče, kterej nad nima držím."

„Jsem velmi poctěn, pane," reagoval bezprostředně Mahoney, „ale pro takovou práci jsem ta nejhorší osoba. Neodmítnout tento úkol by ode mne bylo neloajální. Protože takové pověření není ve vašem nejlepším zájmu... pane."

Císař upřel na Mahoneyho ledový pohled. „Proč, lane?" otázka zněla měkce, oči hleděly nepřítomně někam Mahoneymu přes rameno.

„Protože si myslím, že to je hrozný nápad, pane," vybuchl Mahoney. „Vždycky jste po mně žádal upřímnost. A já vám ji vždy dával. Takže... tady ji máte, pane. Já o tu práci nestojím, pane. Protože v ni nevěřím."

„K tomu přeci nepotřebuješ žádnou víru. Je to plán. Žádný... náboženství."

„Předně všeho, pane, dle mého soudu bude zapotřebí spíš toho biče než medu. Většině z nich budete muset statut dominia vnutit, pane. A oni se tomu budou vzpírat ze všech sil. Což znamená, že váš rozkaz bude v tom nejlepším případě plněn s nevolí. Což váš akt automaticky předurčuje k neúspěchu. To, pane, je můj skromný názor."

Mahoneyho profesionálním názorem také bylo, že cokoliv, co je takto dopodrobna řízeno, je odsouzeno k záhubě. Jestliže nikdo nemá co získat, proč by riskoval prohru? Postoj typu „ať to udělá sám velký" bytosti zaujímají velmi rychle. A navíc to uráželo jeho demokratickou, irskou duši.

Z Mahoneyho pohledu je nejlepší, když je bytostem ponechána vláda nad jejich vlastními osudy. Právě to vždy na Říši nejvíce oceňoval. Samozřejmě, že byly problémy. Ale většinou zůstával prostor pro mnoho způsobů vykonávání stejné věci. Prostor pro génie stejně jako pro blázny.

Nyní začal pochybovat i o svých někdejších představách. Kolik prostoru tu ve skutečnosti je?

„V normální situaci bych s tebou souhlasil, lane," přikývl Císař. „Mohl bych předložit spoustu historických precedentů."

„Převzetí britské koruny starou pozemskou Východoindickou společností mě napadá jako první, pane," poznamenal Mahoney. „Jeden z vašich oblíbených příkladů. Tuším, že jako lekce neúspěchu."

Císař se rozesmál. Mahoney měl pocit, že ten smích má v sobě něco staré jiskry. Najednou se cítil o trochu lépe.

„Pokračuj, lane. Házej mi můj logický závěr na hlavu. Na to nemá jen tak někdo odvahu. To je něco, co udržuje mentální tekutiny v oběhu. Pomáhá mi to neochabnout."

Naklonil se nad stůl a mírně ztišil hlas. „Povím ti, lane, že ta banda bytostí, kterou mám kolem sebe, je úplně neschopná. Chybí mi starý časy. Kdy jsme ty, já a několik dalších talentovaných bytostí -jako například Sten - udržovali pořádek tak nějak za letu. Miloval jsem to starý politický pirátství."

Císař se zaklonil a napil se. Opět jej zahalil závoj chladu a odměřenosti. „To bohužel není nadále možné. A to nemluvím jen o současné krizi."

Problémy narostly do obudné velikosti. Všechno je moc složité. Vládnout prostřednictvím společného konsensu je možné nanejvýš tak v kmeni. Maximálně dvaceti až třiceti bytostem. Všechno navíc jen oslabuje efektivitu tohoto ideálu.

Nadešel čas pro nový řád, příteli. Všeobecný řád. Potřebujeme nové smýšlení jedinců se správnými názory. "

Mahoney si nemohl pomoci.

„Nejsem si jist, že vláda jakéhosi *osvíceného monarchy* odpovídá definici „nového myšlení", pane," zablekotal.

Císař jen zavrtěl hlavou. „V tom máš sice pravdu, ale v jednom se pleteš, lane. Zapomínáš, že jsem... nesmrtelný."

Zabořil oči do Mahoneyho. Byly jako zrcadlové sklo, ve kterých se odrážela Mahoneyho tvář. „Nenapadá mě nic dokonalejšího ze společenského umění vládnout než mít jednomyslného, benevolentního vládce, který bude udržovat kurz až do skonání světa."

Císař spočíval očima na Mahoneym a provrtával ho jimi. „Chápeš to, lane? Takže teď, když jsem ti to vysvětlil, vidíš ryzí krásu celé věci?"

Kom zabzučel. Mahoney byl dočasně zproštěn povinnosti odpovídat. V průběhu Císařova hovoru s osobou na druhé straně komu se ovšem tento dočasný odklad proměnil v trvalý. Mahoneyho vysvobodila ta nejhorší zpráva, jakou by si mohl přát.

Císař vychrlil bezprostřední rozkazy a vztekle přerušil spojení. Otočil se k Mahoneymu. „V Altajské hvězdokupě došlo ke katastrofě, pane. Chci říct, k takové katastrofě, že při ní bylo mnoho imperiálních vojáků zabito za velmi ponižujících okolností.“

Obrátil se tváří k oknu a pohlédl na idylické prostředí parku kolem Arundelu. Dlouho jen mlčel a přemítal.

Nakonec se otočil zpět. „Zapomeň na minulou pracovní nabídku, Mahoney. Tu záležitost probereme později. Teď mám pro tebe na práci něco mnohem důležitějšího.“

„Ano, pane,“ hlesl Mahoney. Věděl, že tentokrát nemůže odmítnout.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

VYKOPÁNÍ gardistických kasáren trvalo tři pochmurné dny. V okamžiku exploze monstrózní bomby v gravičlunu se uvnitř nacházelo pět set osmdesát vojáků.

Čtyři sta třicet sedm mrtvých. Sto dvacet jedna raněných - většina s vážnými traumatickými úrazy vyžadujícími tak rozsáhlé amputace, že chirurgický tým velvyslanectví pochyboval, zdali bude u všech možná regenerace končetin. Třiadvacet nezraněných - tedy fyzicky.

Původně jich bylo šestadvacet. Tři vojáci byli vykopáni z trosek zdánlivě bez újmy. Jeden z nich vstal, usmál se a pronesl: „Díky, volové, kdo nalejvá?“ nato udělal pět kroků a padl mrtvý. Zbývající dva poklidně zemřeli na nemocničním lůžku. A všech třiadvacet přeživších bylo silně psychicky narušeno. Nikdo nikdy nespočítal - či neohlásil - kolik při výbuchu zemřelo jochijských civilních zaměstnanců.

Ale trvalo tři dny, než ten děs, ztracený v bludišti, které kdysi bylo budovou paláce, přešel v ticho a smrt.

Tento prapor třetí divize gardy přestal existovat. Otho našel jeho vlajku pohřbenou poblíž Jeretyho těla a nechal ji zabalit pro přepravu do domovského depa divize. Prapor bude možná po náležité době rekonstituován. Nebo se již nikdy z prachu nezvedne.

Zranění gardisté, kteří se nacházeli mimo areál kasáren, byli naloženi na palubu *Victory*.

Sten pověřil Masona záchrannou operací a sám trávil co nejvíce času kopáním s ostatními imperiály. Poté nařídil Masonovi, aby s *Victory* odletěl na Původní svět a vysadil tam raněné. Poslal Původnímu světu kopii Masonova rozkazu, ale neměl ponětí, jestli se setká s imperiálním souhlasem nebo ne. Byl trochu překvapen, když toto povolení dostal - spolu s krátkým, kódovaným dodatkem, že jim budou okamžitě poskytnuty další posily.

Příští komuniké z Původního světa obsahovalo seznam udělených vyznamenání. Některé dostali Gurkhové nebo Bhorové pod Stenovým velením. Ostatní připadly plukovníku Jeretymu a vrcholným důstojníkům zdecimovaného praporu gardy. Kdyby ovšem tito důstojníci přežili, byli by okamžitě propuštěni a za svoji zločinnou neschopnost přinejmenším zastřeleni.

Sten, Kilgour a Mason dostali také gongy. Pro ně ale vyznamenání byly jen bezvýznamné kousky kovu, které hodí do šuplíku a zapomenou na ně. Katastrofy by měly být zkoumány pro budoucí ponaučení - ne uctívány nějakými plíškami a stužkami. Ale to je u každé vojenské jednotky stejné.

V té době měl ovšem Sten již docela jiné problémy.

Výbuch, který zničil jednotku gardy, zafungoval jako katalyzátor. Jochi bylo vzhůru nohama.

Říše se rázem stala nepřítelem Altajské hvězdokupy. Říše musí dostat lekci. Říše se nesmí vměšovat do vnitřních záležitostí.

Sten mistrnou kampaň svým způsobem obdivoval.

Do určité míry *byla* spontánní - rolníci nikdy nepotřebovali příliš pobízení k nějakému pogromu - ale z valné části ji kdosi pečlivě zinscenoval.

Nejprve Sten zaujal reaktivní pozici: archivoval náležité protesty adresované dr. Iskrovi a tomu, čemu Iskra výsměšně říkal vláda; archivoval patřičné odpovědi a snažil se ze sebe setřást živovidové reportéry... a v mezích se pokoušel udržet velvyslanectví v chodu a svůj personál naživu.

Okamžitě prohlásil Jochi za rizikový svět a informoval všechny imperiální světy, že kterýkoliv občan navštěvující Altajskou hvězdokupu tak činí za obrovského osobního rizika. Trval na tom, aby Původní svět požadoval víza pro každého, kdo do hvězdokupy jede.

Vyslal týmy dobře vyzbrojených Gurkhů a Bhorů, aby našli všechny imperiální občany a eskortovali je do bezpečí velvyslanectví.

Většina imperiálních návštěvníků - díky nějakému nealtajskému bohu - byly profesionální byznysbytnosti, které uměly včas vytušit případné problémy a vyhnout se jim. Vždycky se však najdou nějaké výjimky: postarší pár, který se rozhodl poznat část vesmíru, kterou zatím ještě nenavštívili; novomanželé na svatební cestě, kteří si Jochi podle všeho vybrali z nějakého archaického cestovního katalogu. Staříky Sten zachránil. Pro novomanžele přišel pozdě.

Posléze se dostalo do obležení samotné velvyslanectví.

Nejdřív se před ním shromáždila jen malá skupinka Jochianů, která kamenovala všechny osoby i

vozy, které se pokoušely dostat do areálu velvyslanectví. Sten konzultoval nastalou situaci s Kilgourem. Ano. Vypadalo to, že se situace zhoršuje.

„Budeme jim muset ukázat, jak vypadá správný pouliční boj.“

„Jasnačka, šéfe.“

A Kilgour se pustil do příprav následující akce. Za ta léta by to již dokázal i ve spaní. Nestalo se zdaleka poprvé, že se spolu se Stenem ocitli v obležení „civilním davem“ na „mírumilovném světě“. Měli vypracovaný standardní a velmi efektivní postup, jak obléhatele zneškodnit.

Zástupy sílily. Namísto kamenů již bytosti házely zápalné bomby a hřebíky obalené improvizované granáty vyrobené z podřadných třaskavin.

Podle jednoho poskoka dr. Iskry, J'Deana, tito lidé představovali spravedlivý hněv Jochi. A co že je to tak rozhněvalo, na to se Sten ani neodvažoval ptát. J'Dean mu sdělil, že dr. Iskra, který je momentálně velmi zaneprázdněn, s radostí pošle své vojáky, aby okolí velvyslanectví vyklidili, pokud o to Sten požádá. Ach tak, pochopil okamžitě Sten. Další masakr, který bude okamžitě hozený na mou hlavu, protože je jasné, že tahle konverzace je nahrávaná.

„Ne,“ odvětil zdvořile. „Říše nebude ubližovat nevinným Jochianům za to, že svobodně vyjadřují své politické názory, protože to je jejich nezadatelné právo.“ Přerušil spojení. Pochyboval, že by z toho Iskrovi páskoví doktoři dokázali nastříhat prohlášení o souhlasu k vraždění.

Začalo ostřelování. Z projektilových zbraní pálili střelci, kteří podstoupili alespoň nějaký výcvik. Jedna sekretářka byla zasažena do nohy a jeden úředník dočasně oslepen, když mu minuvší střela katapultovala do obličeje kus zdíva.

To bylo příliš. Sten nařídil všem ne vojákům, aby se ukryli uvnitř, a v denních hodinách povolil poblíž vchodů a východů budov jen nejdůležitější pohyb.

Bhorové měli dost napilno s přípravami Kilgourova plánu. Poněkud monstrózní bytosti mohly být považovány za barbarské zabijáky - což samozřejmě byly - ale vynikaly i jako zkušení piloti a obchodníci. Což znamenalo, že každý z nich měl téměř genetické vlohy provizorního mechanika. Každý z nich dokázal například cokoli svařit, včetně radioaktivních materiálů, a to bezpečně a s minimální ochranou. Nebo do hodiny zgenerálkovat rozbitý motor, který nikdy předtím neviděli - to vše pouze za pomoci amatérského náčiní.

Velvyslanectví vlastnilo dva postarší obrněné vozy k potírání demonstrací. Byla z nich odmontována děla a Alex staré rachotiny vyzbrojil zařízením dle vlastního výběru. Čtyři vozidla velvyslanectví, včetně luxusního, ceremoniálního gravičlunu, který Sten zdědil po svém předchůdci, byly oholeny, vybaveny improvizovanými pancíři a opatřeny stejnými zbraněmi jako antidemonstrační vozidla.

Čtyři transportéry Gurkhů byly také upraveny. Alex jim dal na před' přivařit těžké ocelové klíny. Tyto čtyři stroje byly umístěny poblíž jedné ze zbývajících bran komplexu velvyslanectví.

Sten s Alexem vyráběli maskovací bomby a potom je rozmísťovali u země kolem vnějších zdí komplexu.

Té noci Lalbahadur Thapa, kterého Sten povýšil na jemedara, vzal dva neupravené gravitransportéry a četu Gurkhů postranní branou na vloupačku do centrálního skladu. Z úspěšně vykonané mise se vrátil s nulovými ztrátami, ačkoli jak sdělil Stenovi, nikdy neviděl tak velké železářství s tak bídnými zásobami. „Jak ti Jochiané dokáží najít tolik zbraní k zabíjení svých sousedů a přitom si nechat tak zoufale málo času na péči o vlastní jídlo a domovy?“

Sten neznal odpověď.

Kilgour převedl dvanáct členů ochranky velvyslanectví na speciální úkoly. Budou vyzbrojeni kradenými „zbraněmi“ a v rámci Alexova archaického smyslu pro humor přejmenováni na týmy kocoura Torna.

Za úsvitu bylo velvyslanectví připravené. Sten se domníval, že útok přijde někdy mezi polednem a soumrakem - sehnat palivo, olej a motivovat dav nějakou chvíli trvá.

Gurkhové a Bhorové byli uvedeni do stavu pohotovosti jako reaktivní síly pro případ, že by se zástup prodral branami nebo přes zeď, nebo kdyby se útok stal nezbytností.

Zbývaly jen dva úkoly.

O ten první se postaral Alex - provedl poslední komplexní kontrolu bezpečnosti velvyslanectví, kdy se soustředil na jakékoliv budovy, ze kterých bylo vidět do areálu a mohly být tudíž využívány jako velící centra. Do této kategorie spadaly jen dvě - jednou z nich byla kancelářská budova, druhou téměř opuštěný vertikální chudinský činžák. Každá budova měla na střeše novou komunikační

anténu.

Experti z velvyslanectví je zaměřili.

Cind shromáždila na nádvoří své nejlepší střelce a rozestavěla terče. Takto vzniklá střelnice byla samozřejmě subminiaturní a ostřelovačům měla jen pomoci zjistit, zdali se jim od poslední střelby nepohnula hledí.

Cind byla ráda, že se bude střílet kulkami z AM₂ a ne klasickými projektily, takže nebude muset vypočítávat, z jaké vzdálenosti bude cíl vykazovat stejnou nulu jako na tisíc metrů, či jiné předpotopní nesmysly. AM₂ kulky letí bez odchylek a po přímé dráze rovnou na cíl.

K úkolu použijí imperiální ostřelovací pušky. Tyto ultravražedné zbraně byly vlastně modifikované willypušky, které používaly standardní imperiální kulky. Výmetnou sílu ovšem nezajišťoval laser jako u standardních pěchotních pušek, ale modifikované lineární akcelerátory zavěšené u hlavní. Konvenčně vyhlížející hledí automaticky našlo náměr cíle. Pokud se cíl nacházel mimo dohled - třeba za zdi - mířidla se natáčela tak dlouho, až se křížek ocital v místech, kde střelec tušil svůj cíl neviditelný na druhé straně zdi. Stačilo stisknout spoušť a zbraň střílela za roh.

Cind měla svoji osobně upravenou ostřelovací pušku vybavenou snad každou existující pomůckou, od vyřezávané pažby, po jemnou spoušť a tlustou hlaveň. Pozorovatele jí dělal naik Ganjabahadur Rai z řad Gurkhů.

Sten si přál, aby třeskot střelby za zdi velvyslanectví trochu podkopal odhodlání některých potencionálních demonstrantů, ale pochyboval o tom.

Čekali.

Během dne zástupy sílily a křik, zápalné láhve a popěvky se valily přes zdi velvyslanectví. Bylo přesně poledne, když Sten ucítil, že dav je rozvášněný a zralý, aby se s ním vypořádal. Přípravy zřejmě trvaly tak dlouho proto, že bylo ošklivě a větrno - ne zrovna nejlepší den na likvidaci velvyslanectví.

Přemístil Cindiny ostřelovače na střechu hlavní budovy. O patro níž v kanceláři s odstraněnými okny číhal Alex se dvěma protiraketovými týmy.

Všechny Stenovy útočné jednotky byly naladěny na jedinou velící frekvenci, což by obvykle zapříčinilo ševlení v komech, ale vzhledem k tomu, že používal superzkušené Gurkhy a Bhory, Sten věřil, že udrží tlachání v rámci rozumných možností. Jejich komy byly také nastaveny na okamžité přesměrování sekčního pásma.

„Všem sekcím, všem vojákům," spustil. „Pohotovost na tomto pásmu. Velitelé jednotlivých sekcí, zkontrolujte si komy, obě frekvence a podejte hlášení. Sten, končím."

Vysílal čistě, protože na nějaké kódování nebyl čas a ani ho nebylo nijak zvlášť zapotřebí. Kdyby ten, kdo organizuje tuto „spontánní demonstraci" chtěl poslouchat a snažil se na vysílání reagovat, Sten by byl spokojen. Všechny jednotky hlásily nulové problémy s výjimkou jednoho velitele sekce, který si musel vyměnit kom. Jednoho krásného století, pomyslel si Sten, někdo konečně přijde s pěchotní vysílačkou, která bude spolehlivá i poté, co urazí pět metrů z výrobního pásu. Ale tahle to určitě nebude.

Sten si postavil na pozorovací místo vysoce výkonný triedr na stojanu, protože usoudil, že je na čase zkontrolovat situaci venku na ulici.

Křik. Transparenty. Troubení klaxonů. Křičící agitátoři. Barikády blokuující postranní ulice.

Tlumený třeskot několika zbraní malé ráže, na koho ovšem mířily, neměl tušení. Velvyslanectví se nacházelo uprostřed moře šílenství. Zástup se pohupoval a burácel.

Burácí jako vítr v Území dýmu, pomyslel si Sten, ale tuto část mysli raději vypnul.

Docela nával, usoudil. Možná nějakých... podívejme se na to. Odhadoval, že to bude přes sto tisíc bytostí.

„Jak můžeš vědět, že jich je tolik?" podivila se Cind, která ležela roztažená dva metry od něj.

„Jednoduše," suše odvětil. „Spočítám všechny nohy a vydělím to dvěma. Hele, Cind. Mám pro tebe nějaké cíle. Alfa. Třináct třicet. Pět set metrů. Bravo. Patnáct nula nula. Čtyři - oprava, tři sta sedmdesát pět. Charlie. Šestnáct nula nula, čtyři sta. Ještě jeden - Delta. Devět nula nula, šest set metrů. Vypadá to, že by to mohl být sám velký Limburger. Monitor, prosím. Sten, končím."

Používal hodinový lokátor s dvanácti nula nula představujícími centrální bulvár, který vedl od velvyslanectví do paláce a dostřel uváděl v metrech.

Pozorovatelé se okamžitě hlásili. Všechny navrhované cíle se vyskytovaly mimo dav. Hledal bytosti, které stály na vyvýšených bodech či na předmětech, řečnili, organizovali a agitovali.

Křik davu sílil. Kdyby byli tihle řečníci jen obyčejní rozzlobení občané, kterých se dotklo nějaké bezpráví, pomyslel si Sten, za chvíli by se prokřičeli až na čelo davu.

Nikdo z nich se však nehýbal.

Takže jsou to profesionální agitátoři. Lidé, které by ten, kdo tuhle šaškárnu organizuje, nerad obětoval, kdyby kolem začaly létat kulky. Nebo jsou to jen obyčejní zbabělci, v kterémžto případě je mi téměř líto toho, co se právě má stát.

„Alexi.“

„Tu som, Steníku.“

„Až dostaneš ty své dva, musíme si promluvit.“

„Jasně, šéfe. Mimochodem, nemáš chvílku na jedno náhodný zjištění?“

„Ne... vlastně jo.“

„Mam u sebe takovej malej budík. Ten, kerej mě doved k tomu hlasatýlkovi tam vzadu.“

Sten se zamyslel... aha. Alex mluví o detektoru, který je spojený se štěnicí v té krásné pistoli, kterou napíchli v odhaleném zbrojním skladu.

„Pokračuj.“

„Jak už si říkal. Má to ten velkej Camembert nebo jak si mu to říkal.“

Ten parchant, pomyslel si Sten. Takže, tenhle „dav“ je přesně, jak předpokládal uměle vytvořený a řízený. A ten, kdo celou operaci řídí, má něco do činění se soukromým terorismem. A Sten byl ochoten uvěřit, ačkoliv to pro zpravodajskou informaci nestačí, že ten, kdo to zorganizoval, je schopen i poslat sebevražedného atentátníka, aby zabil čtyři sta imperiálních gardistů.

„Jsi detašován, Alexi. Neztrať to tikání.“

„Myslel sem, že mi to řekneš, šéfičku. A doufám, že budeš natolik spokojenej, že mi za tu vobětavost koupíš štamprdlí. Alex, končím.“

„Cind?“ Sten podržel ruku na mikrofonu.

„Slyšela jsem.“

Promluvila do svého mikrofonu k ostřelovačům.

„Tady je aktualizace pro číslo šest. Delta je negativní cíl. Opakuji, Delta je negativní. Končím.“

Cíl - ta bytost - který Sten spatřil daleko mimo dosah davu a usoudil, že je to velící důstojník celé hordy, měl u sebe jimi sledovanou pistoli. Ačkoliv si moc přál Deltu zlikvidovat okamžitě, musel si tento terč schovat na později.

„Už jdou!“

„Neznámá jednotko! Identifikuj se!“

„Pardon. Hlavní střed.“

Sten přešel dalekohledem. A opravdu, proud lidí táhl k hlavní bráně.

Vlastně se potáceli. Sten vydal rozkaz.

Z hubic na zdech velvyslanectví zasyčel dráždivý plyn. Velmi řídký proud a plyn byl ještě zředěný jedna ku deseti. Byl obarven nažluto a poskvřnil každého, koho se dotkl. To pro případ, že by Sten nebo kdokoliv jiný později potřeboval výtržníky identifikovat, protože barvivo se dalo smýt minimálně po sedmé koupeli.

Plyn měl za úkol způsobit pouze drobnou nepříjemnost, ale cílem zákroku bylo i varování, že by se mohly přihodit horší věci.

První vlna mrkajíc ustoupila. Potom se „opálení“ narušitelé rozběhli vpřed. Tentokrát již třímali nože, improvizované oštěpy a zápalné láhve.

Sten zmáčkl tlačítka detonačního pultu před sebou a jeho a Alexovy bomby explodovaly. Vlastně nešlo ani tak o bomby jako o vysokotlaké ruční spreje. Byly zamaskovány jako koše či základny pouličních lamp a cokoliv dalšího, co může být součástí normální ulice. Každá bomba obsahovala nejméně dvacet litrů řídkého maziva.

Najednou se po kluzkých ulicích imperiálního velvyslanectví velmi těžko chodilo.

Potom udeřily týmy kocoura Toma, které vyskočily z bleskově otevřených a zavřených výpadových bran velvyslanectví.

Byly to dvojčlenné jednotky; jeden muž měl willypušku a rozkaz nepoužít ji, pokud se duo nedostane do pastí, druhý nesl velký ruksak plný zboží nakradeného ve skladišti. Kuličky z ložisek. Mnoho, mnoho kuliček nasbíraných do hrstí a rozhazovaných po ulici.

Pastí na myši z kuličkových ložisek.

Mazaný kocour Tom.

Najednou bylo *mnohem* těžší hrát roli zuřícího rebela a neocitnout se přitom v komické poloze na zemi.

Dav zaváhal. Přední řada si náhle nebyla jista tím, co se děje, ty zadní chtěly zjistit, co se děje, a už se třásly na rabování, které přece musí každou chvíli začít.

Výpadové brány velvyslanectví se znovu zavřely a vyjely z nich dvě antidemonstrační vozidla spolu se čtyřmi dalšími, které Sten upravil. Zvedla se ze země a zahájila palbu.

Voda.

Středně silný tlak. Jejich proud se nerovnal ani hasičské hadici.

Lidé v prvních několika řadách usoudili, že chtějí jít domů. Byla jim zima.

Sten jim rád vyhověl, protože z velvyslanectví se vyřítila druhá vlna gravičlunů. Ozval se křik a lidé skákali do stran, jak se k nim přibližovaly lžíce buldozerů, než si uvědomili, že gravičluny záměrně útočí ve výšce tří metrů nad zemí.

Čluny nebyly zamýšleny jako zbraně - vysokou rychlostí se rozjely k barikádám v postranních uličkách. Jednou je prorazily, otočily se a vrhly se do nich podruhé. Hromady sutě a civilních gravisaní se rozlétaly na všechny strany. Ulice byly opět průjezdné.

Čluny se otočily a uháněly zpět do areálu velvyslanectví. Žádné ztráty. Sten úlevou vydechl - tohle byla nejnebezpečnější část jeho plánu a nesla vysokou pravděpodobnost zranění na straně imperiálů.

Zástupy se nerozhodně pohupovaly.

Útok gravičlunů byl Stenovým humanitárním kouskem, který měl shromážděným nabídnout zadní vrátka, až provede další část plánu. I on chtěl, aby šli domů.

„Akce!“

Teprve teď začali umírat lidé.

Bhorští bojovníci zmáčkli tlačítka a rakety vystřelily z odpalovacích trubic. Byly to střely typu odpal-a-zapomeň, ale dokonce ani naváděné či nezamířené střely by nemohly minout. Obe narazily do cíleného bodu: jedna do špičky toho činžovního domu, druhá do podkroví kancelářského bloku.

Bytosti, které neměly zájem účastnit se fyzického násilí, natož pak dostat se do skutečného ohrožení, měly jen několik vteřin mrknout, když dvě ohnivé čáry zasáhly cíl a střely explodovaly.

Vylinuly se nárazové vlny... a ostatní prsty zmáčkly spoušti.

Alfa... Bravo... Charlie...

Pouliční řečníci padli mrtví dřív, než stačili vzhlednout k oblakům smrtelného dýmu stoupajícího z pelechů jejich nadřizených.

Dav byl jako omráčený.

Brány velvyslanectví se rozlétly do stran.

Brebentění, křik a hulákání ustalo.

Rozhostilo se hrobové ticho.

Záhy se dostavilo pravidelné chroupání bot na šterku.

Sten s dvaceti Gurkhy po boku vykročil z brány velvyslanectví. Všichni v rukou třímali své kukri, půl-metrové nože se zahnutou čepelí, které drželi v úhlu pětáctýřiceti stupňů k hrudi, ve střehu.

Udělali deset kroků vpřed a bez rozkazu se zastavili.

Deset Bhorů s willypuškami ve střehu vystoupilo zpoza zdí a rozestoupilo se, aby je krylo z boků. I oni zadupali a zastavili se.

Ozvalo se mumlání z davu. Tohle jsou ti praví zabijáci. Malí snědí mužičci, kteří neberou žádné zajatce, muži, o nichž divoké příběhy vyprávějí, že zabíjí a jedí vlastní děti, pokud nejsou dostatečně krvelačné. Všechny ty pověry, které o nepálských bojovnících po Jochi rozšířili nejzkušenější propagandisté, zvěsti, že Gurkhové neberou žádné ohledy, nyní vykonaly své. Tito muži byli ještě horší, než se povídalo. Dokonce to ani nebyli muži, ale zabijáci, kteří přiskakují s dlouhým nožem a zase mizí do noci, aby za nimi zbyla jen krev a ticho.

Opět bez rozkazů Sten spolu s Gurkhy udělali jeden odměřený krok vpřed a zastavili se.

Další krok.

A další.

Ještě pět kroků a přiblíží se k zástupu.

Srocení se rozprchlo.

Dav, který chtěl ještě před chvilí plundrovat velvyslanectví a roztrhat na kusy každou bytost, kterou v ní najde, se proměnil v chumel vyděšených dušiček zajímajících se jen o to, jak dostat své něžné zadnice do bezpečí.

S křikem a jekotem pelášili pryč od jejich nožů, pryč od toho děsu.

Gurkhové nehnuli ani brvou.

Sten pouze přitakal a Gurkhové jako jeden muž udělali čelem vzad. Stejně odměřeným krokem dokráčeli zpět do areálu velvyslanectví. Bhorové počkali, dokud Gurkhové nebudou uvnitř, potom připažili své zbraně a klusali za nimi.

Brány zaklaply.

Sten popošel za zed', ujistil se, že ho není vidět zvenčí a opřel se o ni. To bylo o vlas, pomyslel si.

Jemadar Lalbahadur Thapa k němu dopochodoval, postavil se do pozoru a zasalutoval.

Sten jeho pozdrav opětoval. „Výborně.“

„Žádné výborně," namítl Gurkha. „Postrašit ovce nebo děti umí každý. Mrtví z třetí divize imperiální gardy zůstali nepomstěni.“

Sten posmutněl. „Dnes v noci," slíbil. „Dnešní nebo zítřejší noci," upřesnil. „Ale to už nebudeme hrát dětské hry, a ne s dětmi.“

Ve skutečnosti trvalo ještě tři noci, než se ten pohyblivý bod, kterým byla označená pistole, zastavil.

Stenův operační rozkaz byl verbální, bez jakéhokoliv záznamu, a velmi krátký.

Dvacet Gurkhů. Dobrovolníci. Připravit ke zvláštnímu úkolu ve 23:00 hodin. Pouze ruční zbraně. Kasárenské oblečení.

Při posledních slovech zvedl Alex obočí: „Proč ne fototropický maskáče? “

„Nechci, aby někdo později spekuloval, kdo to byl," vysvětlil Sten krátce. „Tohle je autorizované vraždění, žádná osobní msta.“

Samozřejmě se dobrovolně přihlásila celá jednotka Gurkhů.

Osm Bhorů. Všichni špičkoví piloti. Čtyři gravičluny. Základní zbraně.

Cind mu opět oznámila, že celý tým chce do akce. „Včetně mě," dodala.

Sten nevysvětlil nic o povaze zvláštních úkolů. Evidentně ani nemusel.

Vojáci se srotili ve 22:00. Obloha venku byla částečně zatažená, černé mraky uháněly před tvářemi všech čtyř momentálně viditelných měsíců.

Nedělo se žádné pobíhání Gurkhů po kasárnách, jak tomu obvykle před bojem bývá. Věděli své. Stejně jako celé velvyslanectví. Kantýny a sály zely prázdnotou.

Sten s Alexem si začernili tváře, oblékli se do maskáčů a zkontrolovali své zbraně. Sten měl kukri, nůž a pistoli. Alex ruční zbraň a metr dlouhou železnou tyč, kterou si obalil neklouzavou lepící páskou.

Alex zavítal do komunikační místnosti, aby si naposledy prohlédl cíl - neměli jen vysílání pípající pistole, ale i čtyři Fricky & Fracky, kteří kroužili nad místem a osm dalších v terénu pro další zprávy o oblasti.

Gurkhové a jejich osm bhorských pilotů se sešli v garáži velvyslanectví. V čele formace stála Cind.

Sten opětoval její pozdrav a nařídil vojákům, aby nastoupili k inspekci. Gurkhové měli své kukri ve střehu. Pásky svých přileb měli pevně zaryté na bradě pod spodním rtem a jejich oči hleděly do dálky.

Sten procházel jejich řadami. Pouze formálně zkontroloval jednu nebo dvě čepele. Samozřejmě, že byly ručně dotažené do ostrosti břitvy.

Předal formaci zpět Cind a nařídil, aby byly zbraně zasunuty do pouzder a řady uzavřeny. Alex přispěchal ze schodiště s pochmurným výrazem ve tváři.

„Budeme mít hody, kamarádi," řekl. „Živý kusy, samý živý kusy. Senzor zaznamenal slet patnácti supů. Budou mít konferenci nebo možná párty, ale vypadá to, že je na místě celá podělaná buňka.“

Stenův úsměv zůstal dál zamračený.

Vydal rozkaz k misi:

Čtyřčlenné týmy. Po přistání přesun do cílové zóny. Počkat na povel k útoku. Střelné zbraně budou použity jen v případě krajní nutnosti.

A hlavně:

Žádní ranění. Žádní zajatci.

Vyběhli na nádvoří, kde čekaly gravičluny. Bhorové zasedli k řízení, Gurkhové nastoupili do prvních dvou - ostatní budou použity k úklidu - a čluny se zvedly, aby letěly jen kousek nad městem k zóně předpokládaného útoku.

Jejich cíl ležel necelých dvacet minut letu od velvyslanectví. Nikdo nepromluvil. Sten, který seděl na druhém křesle pro pilota, viděl na stěně velkou projekci mapy a blikající tečku, která představovala jejich sledovanou pistolí.

Její pohyb se zastavil až před dvěma dny ve velké vile obklopené rozsáhlými pozemky na břehu řeky a proti proudu těsně za Rurikem. Velitelství? Bezpečný dům?

Stena to příliš nezajímalo. S Alexem místo proklepnou později.

Čluny přistály několik set metrů od rozlehlého sídla.

Před domem stála laxní hlídka, druhá u zadního vchodu. Byly umlčeny.

Alex prověřil hlavní vchod, jestli v něm nejsou žádné alarmy nebo senzory. Žádné nenašel.

Sten tasil svůj kukri a v momentě se v měsíčním svitu zaskvělo dalších jednadvacet nožů.

Potom mrtvolné světlo měsíce zastínily mraky.

Šli dovnitř.

Celá akce trvala patnáct minut. Neozval se jediný výkřik. Když bylo po všem, těla patnácti popravených teroristů a dvou stráží ležela na přerostlém trávníku. Cind těla prohledala, jestli nenajde nějaké ID či cokoliv, o co by mohla mít rozvědka zájem. Bylo toho velmi málo.

Sten s Alexem si z člunů vzali přenosné svítilny a bleskově zjistili základní údaje. Nikdo nepromluvil.

Ticho prolomil až Alex: „Mam nějaký stopy. Ten dav byli Iskrovo fandové. Podívej na tu propagandu. Všechno stejný. Samý Jochi Jochianům a podobný kraviny. Ale nečul sem, že spojení je tak těsný.“

„Ani já ne.“

„Do hajzlu. Proč sem ten blbec večer tajně neproklouzne na pivo, abysme ho tu načapali.“

„To se děje jen v živobijákách.“

„To vim taky. Ale ček přece může mít svý sny, ne? Heleď, Stene. Tady už pro nás nic nejní. Mam to tu spálit?“

„Jo.“

Gurkhové již naložili těla do dvou prázdných gravičlunů. Sten čekal, dokud se plameny ve vile pořádně nerozhoří, potom nařídil stažení.

Všech sedmnáct těl bude odvezeno a shozeno daleko do moře.

Správně vedený terorismus je dvojhraný meč. Lidé doktora Iskry budou mít trochu problémy se sháněním nových akčních buněk poté, co tato zmizí ve tmě, zahalena závojem mlhy.

Zabijáci s dlouhými noži odletěli a nechali za sebou jen krev a ticho.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

NĚKTERÍ SOCIOHISTORIKOVÉ tvrdí, že na vrcholu své vlády dosáhl Věčný Císař větší moci než kterákoliv bytost před ním.

Jeho obdivovatelé - a těch byly vždy zástupy - napsali, že po většinu své vlády tuto moc neuplatňoval. Cynikové naopak říkají, že to byl hlavní důvod, proč si ji tak dlouho uchoval: Císař byl ideální třetí stranou pro mnoho vášnivých a krvavých sporů.

Zakrátko mu byla předána veškerá moc, protože to pro ni byla nejbezpečnější instance.

A tak když se Císař rozhodl získat ještě větší moc a použít ji proti svým nepřítelům, stanul před těžkou zkouškou. Věděl, že jakmile bude jeho záměr zřejmý, postaví se mu na odpor despotové i demokraté.

Také věděl, že prvním terčem oponentů bude jeho schopnost vládnout. Císař byl ovšem politicky příliš prohnáný, aby nevěděl, že všechny jeho klady mají i svoji negativní stránku.

Císařův triumfální návrat ze smrti udivil miliony jeho poddaných. Téměř celé dva roky se konaly velké přehlídky a veřejná vystoupení. Stal se hrdinou všech hrdinů.

Každá přehlídka má však svůj konec - obvykle v postranní uličce, kde se pestrobarevné trásné promění v šedé cáry. Radost z vítězství se v každodenním světském shonu brzy promění v nudu. Nakonec takové vítězství pozvedne řešení problémů na neúnosnou úroveň. Průměrné bytosti jsou frustrované, že jejich osobní problémy přetrvávají.

Obvykle to přikládají svému niternému přesvědčení, že jejich vůdcům je to prostě jedno. Sociohistorikové se tomuto momentu s oblibou vyhýbají. Je to jedna ze základních pravd, které jejich vědě podkopávají nohy. Pročež neexistuje nic, čemu by historikové věřili méně než pravdě.

Aby se Císař vzepřel tomuto primárnímu ekonomickému negativu, musel se prezentovat úspěchy. V normální době stačilo jen vyšponovat hlasitost propagandy o svém nezměrném úsilí. Nyní jej však obklopovaly jen trosky a utrpení. Jistě, mohl je dávat za vinu válce s Tahny; zmíněné utrpení šlo i na konto výstřelků rady důvěrníků.

Bohužel, všechny tyto příčiny se - slovy legendárního politika, Lnsliedejons'na - časem staly příliš starými psy, aby je mohl bít.

Císař nepotřeboval výmluvy. Potřeboval pozitivní činy.

Když Khaqan zemřel, spatřil svoji příležitost. Nabízela se mu celá hvězdokupa v troskách. Tyto trosky bylo ovšem možné poskládat do nějaké rozumné formy. Jakmile se to podaří, hvězdokupa bude použita jako miniportrét jeho Říše: lidé a ET žijící a pracující spokojeně pospolu ve vřelém objetí imperiální blahosklonnosti.

Právě proto zvolil dr. Iskru. Bytost mdlého vzezření, ale s dobrými předpoklady pro roli územního guvernéra. Jeho knihy byly politicky korektní, jeho vášně zkrocené. A podle průzkumů měl v Altajské hvězdokupě dobré jméno. Když se ocitl na seznamu potenciálních vládců, všichni to vnímali velmi příznivě.

V průzkumech mezi Jochiany stál na prvním místě. U Torků byl druhý - hned po Menynderovi. Stejně tak druhý za favorizovanými politickými syny - archaická politická fráze, která již nereflektuje pohlaví či živočišný druh - Bogaziů a Suzdalů.

Iskra se jevil jako nejlepší volba. Císař se dostal do problémů tím, že tuto sázku štědře podpořil a následně pro ni zajistil celoříšskou publicitu.

Sten nebyl poslán do Altajské hvězdokupy jen kvůli své nezpochybnitelné schopnosti proměnit kyselinu askorbovou v chutný nápoj do horkého počasí. Jeho úspěchy byly všeobecně známy natolik, že pouhé jeho jméno zaručovalo pozornost médií, pisálků, stejně jako profesionálů.

Dále pak Císař spustil inteligentní, ačkoliv záměrně neotesanou informační kampaň, v Iskrově zájmu.

Ve vědeckých publikacích se objevoval na titulních stránkách jako myslitel, diskutoval o údělu občanů Altajské hvězdokupy, odkrýval propast, která v minulosti existovala mezi bytostmi a přičítal toto rozdělení senilnímu Khaqanovi. Na profesora Iskru se v těchto plátcích nešetřilo chválou. Články pravidelně zmiňovaly Iskrovy „ranhojičské“ schopnosti.

Bulvární tisk byl pak krmen běžnými žvásty. Vyobrazovaly Iskru jako intelektuála se srdcem, jako člověka, který svým spartánským způsobem života jde svému lidu příkladem. Jeho podivné

stravovací návyky byly převedeny ve sloupkové kuchařské recepty a podčárníky o zaručené cestě ke zdraví a dlouhověkosti.

Informační kampaň kolem Iskrovy osoby byla tak rozsáhlá, že jen blázen - a ten blázen by musel být poustevníkem - nepoznal, že Císař svou prestiž vyvěsil na šňůře v Altajské hvězdokupě, aby tam uschla.

A tak když v imperiálních kasárnách na Ruriku vybuchla bomba, znamenala tato ztráta mnohem víc než jen životy imperiálních vojáků. Hrozilo, že Císařovy plány odnese stejný dým, který pohltil duše nešťastných gardistů.

Jistě, v křídlech čekal zuřivý pes Mahoney, ale toho Císař ještě nemohl odvázat. Bylo zapotřebí dokončit spoustu politických zemních prací.

Císař potřeboval okamžité provizorní řešení.

Jednal promptně. Tímto řešením byla totální cenzura zpráv.

Ranett byla staromódní žurnalistická bytost, která se o všem chce přesvědčit na vlastní oči. Byla také legendární válečnou zpravodajkou, která se za Tahnských válek proslavila reportážemi z frontových linií. V letech svévolného řádění rady důvěrníků se držela v ústraní, ale průběžně si dávala poznámky. Když se vrátil Věčný Císař, proměnila tyto poznámky v ohromující sérii živovidových dokumentů, podrobně rozebírajících zvěrstva a bláhovosti rady důvěrníků. Poslední díl se vysílal právě v době, kdy Iskra přebíral moc v Altajské hvězdokupě. Vysílání viděly milióny diváků. Bylo by cynické tvrdit, že to bylo hlavním důvodem, proč se ji Věčný Císař rozhodl za tento poslední díl vyznamenat.

Ranett tuto shůry přicházející chválu přijala svým typickým způsobem. Když se vidkamera vypnula, obrátila se k Císaři a otázala se: „Vaše Veličenstvo, co je vlastně ten šašek Iskra zač? "

Usmívajícímu se Císaři ztuhly rysy. Předstíral, že dotaz neslyšel. Nečekaně obrátil pozornost k důležitým státnickým záležitostem. Než Ranett stačila svoji otázku zopakovat, Císařovi přední muži dostrkali vládce ven ze dveří.

A tak se Ranett rozhodla, že si na tuto otázku odpoví sama. Její vydavatel z toho neměl příliš velkou radost.

„Článků o Iskrovi a celý Altajský hvězdokupě mam až po uši, Ranett. Kdo potřebuje další? Mimoto, dobrý zprávy neprodávají vysílání."

„Nemyslím si, že by byly tak dobré," odpověděla Ranett. „Jinak bych o to nežádala."

„To jsou jen kecy, Ranett. Cokoliv, co se v tý hvězdokupě stane, jsou dobrý zprávy. Byli tak dlouho dole, že pro ně všechno vypadá mnohem líp. Ne, já potřebuju, aby sis našla nějakou pěknou malou válku, o který bys mohla psát. Pokud možno hodně krvavou."

„Myslím, že když poletím na Altaj, budete mít krve, až vás to bude mrzet."

„A co vlastně kromě toho svého reportérského instinktu máš?"

Ranett jen výmluvně pohlédla na svého vydavatele a namísto slov: *Instinkt je sice jediné, co mám, ale je to pohříchu dobrý instinkt*, jen pokrčila rameny. Vydavatel na ni také pohlédl. Jeho mlčení bylo v té bitvě vůlí stejně výmluvné. Potom namísto otázky: *Jseš si tím vážně, vážně jistá?* zvedl obočí. Ranett znovu pokrčila rameny.

Vydavatel si vydechl. „Do hajzlu, zase jsi vyhrála. Ať už jsi tam."

Ranett letěla potajmu. Získala volné lůžko na nákladní lodi, která mířila do Altajské hvězdokupy. Jedinými bytostmi, které o její cestě věděly, byli její vydavatel, účetní společnosti, který jí vystavil cestovní šeky, a kapitán nákladní lodě, docela spolehlivý alkoholik.

Ranett byla z těch novinářů, kteří se instinktivně objevují ve správný čas na správném místě. „Prostě mám takové štěstí," tvrdila vždy svým závistivým kolegům v baru press klubu. Ti jí to ovšem nevěřili. Její pracovní úspěchy i jmění přičítali vždy „Lžím, úplatkům a její pohlednosti". Ranett nelhala, raději by článek zahodila, než aby někoho podmazávala a její vzezření nikterak nepřekračovalo běžné meze.

Její štěstí znovu udeřilo, když se loď nacházela dva dny cesty od Altajské hvězdokupy a ona se doslechla o katastrofě na Ruriku. Poslouchala zmatené vysílání v lodním komu a tetelila se blahem. Bude *jedinou* špičkovou bytostí z branže, která bude na místě, aby podala zprávu o incidentu a o jistě kruté odezvě.

Ranett si pospíšila do své kajuty, aby se pustila do domácího úkolu. Táhl s sebou velký loďák plný karet o prohnilé historii hvězdokupy.

Osmnáct E-hodin cesty od Jochi kapitán vystřízlivěl a se zoufalým výrazem zaklepal na její dveře. „Nesu špatné zprávy, paní," oznámil jí. „Musíme se vrátit."

Ranett jej probodla pohledem, který proslul tím, že se pod ním podlomily nohy mnohem drsnějším chlapům, než byl kapitán. „Prosím vysvětlení."

Kapitán zavrtěl hlavou. „Neznám. Viceprezident společnosti mi důvod nesdělil. Jen řekl, abych nedoručoval náklad na Jochi. A abych se okamžitě vrátil zpět do Sowardu."

„Dobrá. Zapomeňte na náklad," domlouvala mu Ranett. „Ale ještě pořád můžete doručit mne."

„V žádném případě, paní. Promiňte."

„Zaplatím extra. Dvojité jízdné. Sakra, pronajmu si celou tu vaši zatracenou loď!"

Kapitán vzdychl. Zraňovalo to jeho žoldáckou duši. „Dostal jsem rozkaz za žádných okolností na Jochi nepřistávat."

Ranett vstala z křesla. „Vaše společnost má přece smlouvu s mým vydavatelem," rozkřičela se. „A já očekávám, že ji splníte - bezvýhradně!"

Narazila kapitána na stěnu. „Dejte mi na drát toho svého imbecilního viceprezidenta. Slyšíte?"

Kapitán slyšel.

Začala u viceprezidenta a než se propracovala až k prezidentovi přepravních linek, sežehla přitom ostrými slovy celý prostor mezi Původním světem a Altají.

Bylo to beznadějně.

Zatímco se transportér mučivě pomalu otáčel a vydával na cestu zpět, Ranett se dozvěděla dvě věci: Linková společnost byla z rozkazu stejně rozladěna jako ona - na palubě transportéru se nacházelo drahé a zkáze podléhající zboží. Rozhodnutí přišlo z míst vně společnosti.

Což znamená, že bylo politické.

Což znamená, že akce může být namířena jedině proti ní.

Kdosi velmi vlivný chtěl Ranett zabránit v získání pravého příběhu o Jochi.

S tím nemohla nic dělat.

Její vydavatel byl stejně rozzloben. „Nikdo to nepřizná, ale vězí za tím imperiální zájem," soptil do sluchátka hlubokoprostorového spojení. „Tahal jsem za nitky i za branami Arundelu, ale nic platný. Všichni se bojí."

„Jak se dozvěděli, že jsem na cestě? " otázala se Ranett.

„Špióni, štěnice. Co jinýho? Právě nechávám ochrankou pročesat naše kanceláře."

„Co dělá konkurence?" vyzvídala Ranett.

„To je jediná dobrá zpráva," uklidnil ji vydavatel. „Nejsme to jen my. Na Altaj nesmí nikdo, ale vůbec nikdo od tisku."

Přesto prosáklo na povrch dost detailů nato, aby Císař zuřil jako lev.

DAŇ ZA PROVEDENÝ BOMBOVÝ ÚTOK NA KASÁRNA STOUPÁ, stálo v jednom vidovém titulku. HANBA ALTAJE, hlásal druhý. A byly tu i další: RODINY GARDISTŮ V ŠOKU... TRAGICKÉ POCHYBENÍ IMPERIÁLNÍ JEDNOTKY NA RURIKU... Poněkud ohleduplnější vidy přišly s upoutávkami typu: ALTAJSKÉ NEPOKOJE SOUVISÍ S ISKROU... OTAZNÍKY NAD CÍSAŘOVOU VOLBOU TAJEMNÉHO PROFESORA... ISKRA: UČENEC TYRAN.

„Až budu psát příště ústavu," soptil Císař, „chci, aby obsahovala zákon o utajovaných skutečnostech se *zatraceně* krutými postihy. Chci trestní sazby. Chci popravčí čety - chci dokonce i mučírny, zatraceně."

Žena s mladistvou postavou a starýma, prohnánýma očima dlouholeté političky zatleskala. „To nebude problém," řekla Avri. „Poslední průzkumy, který jsem v médiích dělala, ukazují, že balící jsou s váma, šéfe. Svobodu tisku považuje za důležitou jen deset procent z nich. Pětašedesát říká, abyste ty agitátory vykopnul. A dalších dvacet procent bylo tak blbejch, že si mysleli, že televizní zprávy jsou vidová situační komedie."

Císařův hněv se proměnil v hlasitý smích. „Tohle se mi na tobě líbilo už od samého začátku, Avri. Vždycky umíš tít do živýho."

„Svou diplomku jsem udělala při honění skalpů na Dusable, ale doktorát jsem složila, až když jsem vás viděla v akci... pane." Avri si Císaře obdivně změřila od hlavy až k patě. „Nikdy jsem neslyšela o žijícím či mrtvém politikovi, který by dokázal to co vy."

Císař se snažil být skromný.

„Nic novýho jsem nevymyslel. Jen jsem si vypůjčil pár nápadů od starých mistrů.“ Upřel na Avri lišácký pohled. „Pravda, přidal jsem pár nových triků a udělal několik změn.“

„To je svatá pravda, pane.“

„Vynech to věčný pane. Samozřejmě jen v soukromí. V byznysu, kde hlasují mrtvolky, není místo pro zdvořilosti.“

Císař se s Avri setkal při své dlouhé cestě ze smrti za imperiální korunou. Potřeboval zmanipulovat volby na Dusable a ona dělala manažerku dokonalému kandidátovi pro tento úkol: dutohlavému krasavci, který uměl sednout, lehnout a přilákat voliče jako hodný politický pejsek.

V té době obdivoval převážně Avriin zvrácený mozek. Ovšem když ji nyní pozoroval v té černé obepnuté kombinéze, na mysli mu vytanuly i jiné sféry zájmu. Avri jeho pohled zaregistrovala. Opětovala jej úsměvem typu „mně to vůbec nevadí“ a zaklonila se v křesle, aby mu nabídla lepší pohled. Císař pocítil žár šíravé touhy. Prozatím tento pocit odložil stranou. Ať trochu uzraje.

„Jak se mají věci v parlamentu?“ zeptal se.

„Docela dobře,“ odvětila Avri trochu zklamaně. Ale rychle zase ožila, když se pustila do své oblíbené hry: počítání vyřčených ano a ne.

„Tyrene Walsh nacvičuje řeč, kterou jsme mu připravili. Ten idiot nechápe jediný její slovo - ale říká to docela rozkošně.“ Walsh byl tím hezounem, kterého Avri spolu s Císařem dosadila do čela Dusable poté, co svrhli jednoho z nejšpinavějších a nejprohnanějších politických bosů v Říši.

Nyní si Císař Avri zavolal, aby zahájil svůj plán přeměny imperiálních provincií v království pod jeho nadvládou.

„Já bych to viděla takhle,“ navrhla Avri. „Walsh přednese svoji řeč, tak jak jste říkal. Začne silnými slovy jako povinnost, loajalita, vlastenectví... a všechny ty symbolický pitomosti.“

Císař přikývl. „Dobrá. Dobrá. Potom udělá velký prohlášení, souhlasí?“

„Tak jste to chtěl,“ potvrdila Avri, „ale myslím, že příliš rychle míříte k hlavnímu bodu. Tím chci říct, že nechceme, aby vypadal jako nastrčený panák.“

Císař se uchichtl. „To chraň Bůh.“

„No, ale přesně tak by to vyznělo,“ podotkla Avri. „Chceme, aby oznámil, že bude první velkej bos, kterej vám předá svou soustavu.“

„Myslíš, že mi ji předá jako mé nové dominium,“ doplnil Císař.

„Stejná věc. Samozřejmě, že ve Walshově případě na tom nezáleží. Už teď je vlastně řízený vámi. Ale někteří jiní týpci jsou zvyklí objednávat vlastní rundu. S těmi to nebude tak snadné.“

Věčný Císař pochopil, na co Avri naráží. „Takže, co máš v plánu?“

„Takzvaný 'Hrdinský sendvič',“ odvětila Avri. „Pokud do téhle housky dáme dost zbytků, nikdo si nevšimne, jak tenké plátky šunky a sýra ve skutečnosti jsou. A ještě než je začne pálit žáha, bude po volbách a oni na půli cesty k domovu.“

„Pokračuj,“ pobídl ji Císař.

„Dobrá, takže máme vlajku, jak jste řekl.“ Avri prudce zapumpovala zaťatou pěstí ve vzduchu. „Potom jim předložíme nějaký to osobní utrpení. Vždyť víte, dopis od nějaké stařenky, která pošle své peníze na pomoc Říši. A už jsem udělala návrh vidu s hladovějícíma kojencema. Naskakuje z toho husí kůže. Oranžové vlasy. Nadutá bříška. Opravdickej doják.“

„Krev, pot a dětská moč,“ poznamenal Císař. „To funguje vždycky.“

„Jistě. Jako po másle zadní. Oukej, a teď tohle. Zatímco budou ještě zkoprnělý z těch zmrzačených dětí, chci je bacit starou dobrou vojenskou rutinou, kterou jsem připravila.“

„To začíná bejt docela zajímavý,“ pochvaloval si Císař. „Už teď bych pro tuhle věc volil třikrát nebo čtyřikrát.“

„To jistě,“ souhlasila Avri. „Na tenhle trik potřebujete rezervu... Takže. Já najdu nějakýho vašeho starýho generála, kterej má v hlavě víc písku než mozku. Jeho roli jsem nechala celou vypracovat kolem stěžejního 'nepříznivého stavu Říše' konec uvozovek. Musí bejt věrohodnej a plačtivěj. Na konci se postaví na nohy -dala jsem ho na berle - a obrátí se na všechny bytosti Říše s prosbou, aby držely při sobě.“

Předvede báječný volání po jednotnosti. Řekne, že je to nejkritičtější situace v jeho životě. A že žádná oběť není příliš velká a tak dál a tak dál - bude to fungovat jako kouzlo. Za to ručím. Včera večer jsem to navlíkla na testovací skupinu. Ani jedno oko nezůstalo suchý. A nejlepší bylo, když si publikum vyprázdnilo kapsy do imperiálního fondu pomoci. Nejlepší prachy na hlavu, jaký kdy ty podvodníci viděli.“

„A potom přijde Walsh se svým prohlášením?" otázal se Císař.
„Potom přijde Walsh se svým prohlášením."
„Skvělá práce," pochvaloval si Císař. „Ale musím k tvým problémům přidat jednu vrásku."
„Jakou?"
„Zvýšení daně na AM₂, který plánuju."
Avri přikývla. „Jo. Dobrej nápad. Zatvrzelý týpky to vyděsí k smrti. A co s ním?"
„Chci, aby to bylo zavedeno se zpětným účinkem. Na všechno AM₂ od konce Tahnských válek."
Avri hvízdla. „To by je mohlo vyděsit až moc."
„Promiň, ale s tím se budeš muset nějak vypořádat."
Avri najednou pookřála. „Možná kdyby ten generál na konci exnul. Něco jako kolaps na kameru. Abychom do toho mohli jít pod titulkem 'poslední slova před smrtí', nebo něco takovýho. Musí bejt pěkně chatnej. Představte si, že by třeba techové mohli jeho mrtvici dávat v opakovaném záběru."
„Špatný nápad," zamítl Císař.
„Jo. Někdo by na to moh přijít. Nebo to vyzvonit."
„Z toho strach nemám," ujistil ji Císař. „Jde o to, že ty slova se smrtí na jazyku by strhly pozornost na Walshe. A von je chlápek, kterej to všechno nese."
Avri pochopila jeho argument. „Vy jste šéf," řekla. „Já na něco přijdu. Nebude to těžký."
Když interview skončilo, Avri na Císaře opět „pohlédla" se zaraženými očima a zavrtěla se v křesle.

„Alespoň takový je plán," shrnula to.
„Já proti němu nic nenamítám," vydal svůj souhlas Císař. „Uveďte ho v život."
Opětoval její pohled. Sjel očima celé její tělo. Začal od prstů na nohou... a pomalu postupoval nahoru.
„Budete chtít ještě něco... dalšího?" otázala se Avri.
Císař nechal odpověď viset ve vzduchu. Potom řekl: „Možná... později."
„Už jsem se zmínila o své sekretářce?" otázala se Avri a olízla si rty. „Hodně mi s touhle věcí... pomáhá."
„Budu jí muset poděkovat, až se naskytne příležitost," odvětil Císař.
„Mohla bych jí zavolat... hned."
„To jako myslíš, že bych jí poděkoval osobně?" otázal se šeptem Císař.
„Velmi osobně. Jenom... my tři."
„Zavolej jí," poručil Věčný Císař.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

POYNDEX ZNOVU prohlížel zprávu. Za ty tři minuty, co ji naposledy četl, se nezměnila. Kdyby nepocházela z rukou spolehlivého - do té míry, do jaké může být zdroj spolehlivý - agenta v terénu, byl by si myslel, že se ho buďto někdo snaží potopit, nebo že zpráva uvízla v informační smyčce ještě za dob rady důvěrníků.

Poyndex si ještě na Zemi slíbil, že bude „hodný“, že přestane vysílat agenty a pokoušet se zjišťovat, co se „doopravdy“ děje. Samozřejmě, že to nedokázal. Nikdo, kdo někdy vkročil do světa stínů, by nevěřil, že pravda je právě to, co vidí ve světle reflektoru.

Podle té zprávy někdo velkými obnosy dotuje Kult Věčného Císaře. Tak jako to dřív dělal Kyes z rady. A tenhle někdo nebyl žádný snadno vystopovatelný „anonymní mecenáš“. Kredity přicházely z mnoha zdrojů, z nichž všechny bylo možné vysledovat jen do určitého bodu, kde pak dotyčný narazil na kamennou zeď.

Poyndex jalově podrobil kult otevřenému vyhledávání, aby zjistil, jestli se tam děje něco zajímavého.

Za několik minut měl odpověď.

Dělo se toho hodně. Vysoce postavení členové kultu, pro které byla automaticky založena složka ještě v dobách Poyndexovy služby u jednotek Mercury, uskutečňovali své sny. Byli velmi rychle povyšováni - velmi často nad postavení svých původních nadřízených.

Poyndexovi se náhle zjezily vlasy. Rychle zmáčkl klávesy, aby vyskočil z procesu vyhledávání. Na čele mu vyvstaly kapičky studeného potu.

Poyndex se zamyslel, potom se ušklíbl.

Už je z něj asi opravdu paranoik. Ale měl stejný pocit nebezpečí, jako když byla odstraněna ta bomba v Císařových útrokách.

Děkoval si za to, že svůj počítač přeprogramoval tak, aby pracoval s prostředníky. Tak například toto jeho hledání mohl sice zručný expert vystopovat, ale stopa by ho dovedla do veřejné knihovny na vzdáleném periferním světě.

Kult Věčného Císaře se aktivizoval...

Odsunul kryt na boku klávesnice a přitlačil k sobě dva knoflíky, čímž zadal příkaz násilného přerušení procesu v počítači a zlomil si přitom nehet.

Podle Poyndexe existovala jen jediná bytost, která by si s tolika kultisty mohla hrát jako s loutkami na provázku, a která by také disponovala tolika sterilními kanály, aby jimi mohla pumpovat peníze do...

Obsah jeho počítače se okamžitě vymazal a byl přepsán do stavu, jaký předepisoval standardní vojenský řád. Potom byl znovu automaticky vymazán... a znovu přepsán.

Věčný Císař samotný...

V Poyndexově počítači to cvaklo a byl načten třetí, konečný program, který se postaral, aby soubory a složky neobsahovaly žádné kroky, které Poyndex prováděl během posledního E-týdne.

Ale jakým přínosem by mohl kult pro Císaře být?

Poyndex se cítil o trochu bezpečněji.

Chce snad ze sebe udělat boha, pro pána krále?

Najednou se dostavil chlad pod nulou kelvina a Poyndex ucítil, že už nikdy nebude v bezpečí, že s vědomím toho, co ví, už se nikdy nebude moci s klidem ohlédnout přes rameno.

Pan Ecu, emeritní vesmírný diplomat přistál, téměř se roztočil, a litoval, že jeho rasa nerozumí nepochybně úlevnému účelu klení a neslušného jazyka.

Pod ním se rozprostírala arktická pustina.

Šedé moře se rozbíjelo o osamělou trčící skálu po jeho pravici a stříkalo vysoko do vzduchu. Po levé straně plul monstrózní ledovec. V břidlicovém moři zářil jasně modrou barvou - jedinou základní barvou, kterou jeho oko zatím zahlédlo. Bolestivě osamělou barvou.

Ecu nehodlal hodnotit tento svět, ale usoudil, že oplývá veškerým kouzlem pekla křesťanského náboženství se zhašenými ohni.

Na ledové kře hluboko pod ním se pohnul nějaký bod. Zaostřil na tento bod a ten se proměnil v obřího, obézního vodního tvora, jehož odulá kůže, kly a vousy byly uzpůsobeny životu v tomto mrazivém pekle a který toto počasí zřejmě považoval za příjemné jarní osvěžení.

Vzhledem k tomu, že se bytost na té kostce ledu jevila jako primitivní požírač ryb, nedávalo příliš velký smysl, že by to mohl být jeden ze špičkových filosofů nebo básníků tohoto světa.

Ovanul jej rezavý poryv větru a Ecu málem znovu ztratil rovnováhu. Jeho tři metry dlouhý ohon plácal do vzduchu a snažil se stabilizovat trup, zatímco bílá křídla se zavlnila a nastavila nosné plochy větru - jejich malá křídélka s červenými špičkami se pokoušela vyvážit Ecovu přemíru snahy.

Byl pro tyto nesmysly příliš starý a důstojný, aby sólo prolétl polární bouří jako nějaký spratek, který sotva objevil umění létat.

Také se domníval, že vše, co souvisí s tímhle samozvaným projektem, je jako vystřižené z melodramatu pro děti a balíky s jasně definovanými hrdiny a zloduchy - jediná bytost proti silám zla, a tak podobně.

O to horší bylo, že pan Ecu doopravdy věřil a děsil se představy, že je jedinou bytostí, která si je tohoto zla vědoma, zla, které může všechno rozbít na trosky. Toto, pokračoval v myšlenkách, je absurdní, přestože se pyšnil tím, že je bytost, která poznala, že jen málokdy lze dospět k pravdě a téměř nikdy k osvícení.

Snad bude Rykor se svými pomocníky připravena, aby Manabie zkušeně sedativizovala a eskortovala jej do vypolstrované místnosti, kde by mohl strávit zbytek svých dnů blábolením o Věčném Císaři.

Možná že právě proto poslal předem ten materiál, jenž tak pracně převedl do exotické šifry, kterou používali ve dnech velkého tribunálu - když měli být členové rady důvěrníků souzeni za své zločiny.

Pan Ecu se snažil ovládnout své myšlenky, tak jako si stejně neúspěšně přál, aby jeho paniku vystřídala obvyklá rozvaha a klid. Posmutněle si uvědomil, že jedním z důvodů, proč se jeho mysl chová tak nedisciplinovaně, je, že je prostě k smrti vyděšený. Strach je pocit, který vždy bránil v logické analýze.

Ne že by byl tak iracionální, že jej nepociťoval.

Pan Ecu sloužil Císaři při mnoha příležitostech a v průběhu Tahnských válek dokonce přesvědčil svoji rasu, aby ustoupili od své odvěké neutrality a tajně podpořili Císaře, ale nedělal si žádné iluze o tom, co by Věčný Císař velmi pravděpodobně udělal, kdyby byl obeznámen s Ecovými současnými myšlenkami, přesvědčením a odhodláním.

Což byl také jeden z důvodů, proč zmizel ze svého domovského světa, aniž by komukoliv prozradil cíl své cesty. Cestu na Rykořin domovský svět podstoupil na jedné z římských svobodných obchodních lodí. Další známost, uvědomil si, která mu zůstala z dob tribunálu, a původně mu ji zprostředkoval ten muž, který chtěl, aby všichni mohli létat: Sten.

Sten vtáhl Eca do procesu tribunálu velmi prostým darem: stavebnicí holografického modelu „aviatického cirkusu“, kde k zemi upoutaní lidé ohrožovali své životy tím, že jezdili na dvojplošňkových letounech se spalovacími motory, nad kterými by se musel každý *archeopteryx* upřímně rozesmát.

Při pohledu na model se pan Ecu podivil:

„Tohle lidé opravdu dělali... Víte, nikdy předtím jsem si neuvědomil, jaké to je být jen díky genům upoután k zemi. Můj bože, jak zoufale toužili létat.“

„Pro trochu svobody,“ řekl tehdy Sten, *„jsou bytosti ochotny riskovat mnohé.“*

Vzpomněl si na toho člověka, jak se mu asi vede na jeho misi v Altajské hvězdokupě. Doufal, že dobře - ale měl takové neblahé tušení, zvláště když zvážil nedávnou cenzuru zpráv, že již beztak špatná situace se znatelně zhoršuje.

Přemítal, zdali Rykor z nějakého důvodu nepovažuje jeho šílenou teorii za správnou, zdali bude Sten zainteresován. Jak? V jaké kapacitě? Usmál se v duchu. A k jakému účelu?

Začínáš snad dělat to, co dělají ti lidé, jež si myslí, že ve zdánlivě neřešitelné situaci je jediným řešením svést všechno na vůdce ve stříbrolesklé zbroji, který se, samozřejmě, ukázal být tyranem?

Právě to způsobilo současnou situaci.

Toto, opravil se Ecu, a AM₂.

Ano, AM₂. To je hlavní problém. Bez AM₂ by všechno v téhle Říši, její triumfy stejně jako zločiny, bylo ztraceno.

A AM₂ je také tím, pomyslel si Ecu zachmuřeně, co zabrání v nalezení jakéhokoliv opravdového

řešení tohoto problému.

Obzor se rozjasnil a on před sebou spatřil ostrov. Byl opuštěný a nehostinný jako zbytek tohoto světa, ostré skalní věže na něm trčely z kamenitých dolin. Byl opuštěný - ale jeho bílá, vnímavá tykadélka mu prozradila, že tam dole se nachází život.

Oči mu potvrdily tento jeho dojem, když na skalnatých „plážích“ ostrova zahlédl nějaký pohyb. Další bytosti jako ta, která na něj mávala, ležely rozvalené na ledových, vlnami omývaných deskách jako nějací lidé opalující se pod tropickým sluncem.

Uslyšel volání, jak se jedna z těch bytostí vztyčila na zadních ploutvích do celé své výšky a zatroubila na pozdrav. Rykor... to musí být ona.

Bytost houpavým pohybem překonala několik metrů po zemi, skočila do vody a s úhoří ladností rozrazila vlny, než zmizela pod hladinou.

No jo, pomyslel si znepokojeně pan Ecu, ale jak mám napodobit její chování? Mám ji snad následovat pod vodu jako nějaký trojživelník?

Nato se černá skála rozestoupila a uprostřed jednoho z největších útesů na ostrově se objevilo ústí širokého tunelu. Kolem něj a nahoře na skále se ježily antény.

Ecu složil křídla a řítil se dolů, přičemž zběsile natáčel stabilizační křídélka, ačkoliv tunel byl dost velký na to, aby do něj mohl vletět i středně velký mezihvězdný transportér.

To byl Rykořin domov - a její pracovna.

Ian Mahoney občas Rykor žertovně přirovnával k mroži. Ve skutečnosti se mu ovšem podobala jen svým fyzickým vzezřením, navíc se Rykořin živočišný druh stal vodními živočichy v rámci evoluce a výhod z toho plynoucích. Fyzická podobnost nebyla tak evidentní - Rykor byla třikrát tak velká než největší pozemský *odobenus*, o délce nejméně pěti metrů a váze dvou tisíc kilogramů.

Její druh byl však znám pro svůj intelekt, zvláště pak v oblastech intuitivní analýzy a schopnosti vyvodit závěry ze stávajících dat. Proto byli básníky. Filosofy. Městskými a světovými architekty. V Rykořině případě se jednalo o psychologii.

Když odešla na zasloužený odpočinek, byla nejvýše postaveným psychologem v imperiálních službách. Také byla sub rosa využívána Ianem Mahoneym - tehdy hlavou jednotek Mercury a Kudlanek - jako specialista na duševní práci se špióny, sabotéry, atentátníky a zrádci, imperiálními i nepřátelskými.

Když Sten připravoval tribunál s radou důvěrníků, přemluvil ji, aby vystoupila ze své bezpečné izolace. Stejně jako komukoliv jinému, kdo se pustil do tehdy zdánlivě triumfální akce, bylo Rykor nabídnuto vše, co si bude přát. Ale teprve až po Císařově návratu si uvědomila, proč vlastně do důchodu odešla: musela sepsat celé svazky o vzorcích chování lidské a jiných ras, se kterými se za svoji kariéru seznámila a pravděpodobně by se jí mohlo podařit je vysvětlit.

Navíc byla přesycena toho, jak někdo neustále využívá jejích schopností k tomu, aby analyzovaného člověka přiměla k určitému chování.

Nyní se po ní znovu žádalo, aby využila svůj talent. Ale k mnohem větší věci - tentokrát byl tím naléhajícím pan Ecu.

„Je to velmi nezvyklé,“ omlouvala se Rykor. „Tuto síň jsem si nechala zbudovat, abych zde mohla jednat se svými přáteli a klienty, jež jsou upoutáni k zemi. A také pro osobní luxus, protože spoustu let imperiální služby jsem strávila buďto v nádrži se slanou vodou, nebo v gravikřesle.“

Pan Ecu zatřepotal svými vnímavými tykadélky, čímž zdvořile vyjadřoval pobavení - jeho druhové nepotřebovali nijak posilovat své ego, aby byli moudří.

Tato síň představovala opravdu trefnou pomstu. Byla to široká, vysoká jeskyně, ve které se projevoval příliv, a jejíž nadvodní vchod byl uzavřen průhlednou stěnou. Ecu se domníval, že ta stěna je pravděpodobně mobilní a zvedá se a padá s přílivem a odlivem. Když odtud někdo pohlédl na moře, zdálo se, že mezi pozorovatelem a zuřícím příbojem jsou pouze zmáčené balvany, které venku tvořily částečně zastíněnou lagunu. Zvuky větru a moře byly snímány mikrofony a jejich hlasitost ovládána z mixážního pultu. Rykor a její druzi do jeskyně vstupovaly vodou pod stěnou, pozemní bytosti pak pevnými chodbami.

Ecu se vznášel nad umělou plošinou, kterou dala Rykor zbudovat pro návštěvníky pohybující se po zemi. Deska také reagovala na příliv a odliv, takže se zvedala a padala tak, že byla vždy několik centimetrů nad mírnými vlnkami uvnitř jeskyně.

Tato plošina byla vybavena veškerým komfortem a přístroji, od prohlížeček až po komy a počítače.

Nad touto konferenční místností se nacházely pokoje a jídelny.

Rykořino vlastní apartmá a pracovny byly dosažitelné podvodními tunely, které vedly z jedné síně do druhé. Zařízení, jež Rykor používala při své běžné práci, bylo buďto netečné vůči tomuto prostředí, nebo utěsněné.

„Nejsem příliš obeznámena s... etiketou, natož pak s praktickými věcmi v otázce přijímání létavé bytosti. Dáváte přednost..."

„Bidélku? " Ecova tykadélka se znovu pohnula a po chvíli nepatrného zahanbení se Rykor naježily vousy na tváři a dómem se rozléhalo dunění jejího hlasitého smíchu, dokud jej tlumící akustický systém nepohltil.

„Ne," odvětil Ecu. „Má rasa přistává na zemi jen zřídka. A to ke specifickým účelům." Dále to nerozvedl; Rykor se neptala.

„Mohu vám nabídnout občerstvení? Vzhledem k tomu, že Manabiové nejsou tvory Říše, kteří by potřebovali pobavení, bylo pro mne velmi těžké zjistit, jaké potravě dáváte přednost. Ale tuším, že všechno z toho, co jsem ve formě spreje namíchala, je vámi považováno za chutné. Ačkoliv tyto mikroorganismy nejsou na našem světě přesně duplikovány, vyrobila jsem směs synteticky."

Natáhla ploutev a stiskla speciální klávesu na plovoucím panelu vedle ní. Obrazovka nad její hlavou se rozjasnila chemickým vzorcem. Ecu si jej přečetl. Znovu se „zasmál".

„Vaše informace byly správné, Rykor. Tento organický kompot nám chutná. Ale také nám brání v letu a jsme po něm „ztrískaní jako čolci", jak by to řekl náš společný přítel Kilgour. Snad později. Až se pustíme do diskuse, třeba si nebudu připadat jako naprostý blázen, ztratím zábrany a budu schopen nějakého uvolnění.

Nebo byste mě tím receptem mohla sedativizovat, protože se obávám, že mé základní neurální reakce začínají být nepředvídatelné."

„Manabiové nemohou zešílet," konstatovala suše Rykor.

„Mohu být první."

V jeskyni bylo až na zvuky moře a větru v pozadí ticho. Rykor se na chvíli nehnutě vznášela na vodě.

„Ne," prohlásila rozhodně. „Nejste šílený. Prošla jsem si vaše materiály. Analyzovala jsem je jak intelektuálně, tak i elektronicky. Dále jsem dovolila svému nejspolehlivějšímu pomocníkovi - ne, nelekejte se. Ve skutečnosti je to jedna z mých sester a dá se jí věřit, protože korupce Říše nás nezajímá a dosud se nás nikdo nepokusil zkazit právy k rybolovu na Imperiální řece na Zemi."

Znovu se rozesmála a Ecu se uvolnil.

„Předně všeho," navázala, „mi dovolu, abych vám vyjádřila díky za balíček, který jste poslal. Stala se první skutečnou 'knihou' ze starověké Země v mém vlastnictví. Otázka: Byl ten svazek vodovzdorný i původně?"

„To jsem nechal udělat."

„Aha. Myslela jsem si to. Je velmi zajímavá a jistým způsobem i půvabná. Představovala jsem si toho primitivního člověka, který ji v nejtemnějších dobách napsal, jak jen sedí a dívá se na tu hrůzu kolem sebe.

V té době nebyl nikdo jiný než šamanofreudové, nebo jak se jim to říkalo, kteří prováděli kouzla a míchali odporné lektvary v hrncích a leželi na pohovkách u obrovských kmenových ohňů, které odháněly skutečné i imaginární příšery." Soucitně vzdychla. „A tak si tenhle ubohý člověk představoval, že jednoho dne bude mít psychologie svá pravidla. Že se stane vědou. Až na tu - jak tomu říkal? Psychohistorii? To byla fascinující idea.

Samotné mi to připadá okouzlující, ačkoliv si uvědomuji, že i kdybychom v astronomii vyřešili problém n-tělesa, hodnota tera-na třetí-tera-plus tělesa, která tvoří inteligentní život, by se stejně nikdy nedala vypočítat.

Musím však říci, že hrdina toho pisálka, ten Selden, mi připadal poněkud odpudivý. Příliš mi připomínal mé lektory v jeslích, kteří měli plné huby falešných pravd, hloupých předsudků a sebe sama.

Ale to odbočuji. Nicméně chápu, proč jste mi poslal právě takový dárek, stejně tak chápu tento fiktivní, tápavý pokus nalézt řád v entropickém vesmíru a dokonce i to, jak naše entropická Říše souvisí s údaji, které jste mi poskytl.

Otázka. Vybíral jste při psaní svého materiálu pouze data, která podporují vaši teorii?"

„Ne," odvětil Ecu. „Snažil jsem se přinést co nejkompletnější přehled."

„Vaše zkušenosti na poli diplomacie naznačují, že máte smysl pro fair play," konstatovala Rykor.

„Dovolila jsem si zredukovat váš surový materiál na logickou symboliku.“

Znovu stiskla nějaké klávesy a rozsvítilo se několik obrazovek. Ecu, ačkoliv při svém umění symbolologii nepoužíval, tuto disciplínu ovládal.

Trvalo téměř hodinu, než se data, přestože byla převedená na počítačový jazyk, zobrazila.

Pro většinu lidí znamenala jen nějakou hatmatilku a tudíž je nemohla příliš deprimovat. To však neplatilo pro dvě zkušené bytosti v mořské jeskyni. Nakonec zhasla poslední obrazovka.

„Je můj výtah přibližně správný?“ otázala se Rykor.

„Ne přibližně. Ale naprosto.“ Ecu zklamaně svěsil křídla. Situace byla skutečně tak špatná, jak se domníval.

„Kdybych měla vaše teze shrnout verbálně,“ pokračovala Rykor nezaujatě, „pak bych řekla, že Říše se zcela evidentně nachází v úzkých. Není sice důvod k totální panice, protože to není poprvé ani popadesáté, kdy Říši hrozí katastrofa. Nicméně jste rozvinul teorii, že její ekonomický, společenský a politický úpadek je urychlován právě samotnou Říší. Zvláště pak kroky, které Věčný Císař podnikl od svého... návratu.“

„V tomto stádiu svých zjištění jsem se začal obávat, že jsem ve svém uvažování nekompetentní,“ poznamenal pan Ecu.

„Vůbec ne. Takže teď, když jsem vás ujistila o vaší normalitě, jste ochoten přijmout již zmíněné občerstvení? Protože nyní je s rozumováním řada na mně. Chci vám také postoupit data, která jsem sama shromáždila od chvíle, kdy váš balíček přišel.“

„Děkuji. Dopřeji si váš nápoj.“

„Je v tlakové nádobě po vaší pravici. Aktivuje se -ano, tou poněkud velkou páčkou.“

Zasyčelo to a z nádoby se vylinul vlahý obláček. Pan Ecu cítil, jak je vyzvedáván ze svého těla a vybavila se mu určitá scéna ze Země, kde viděl prosté létavce dovádět v tryskajícím vodopádu.

Rykor si dala něco, co vypadalo jako kus rašeliny sušené na ohni. „Rybí kůže,“ vysvětlila. „Pověšená do nejvyššího bodu, kam dosáhne vodní tříšť z oceánu a usušená na větru. Blíží se to narkotikům do té míry, do jaké to moje rasa s občasnými sklony ke zjednodušování zatím dokázala. Ačkoliv výzkum pokračuje.“

Ale k našemu tématu. Všimla jsem si, že jste do dat zahrnul i katastrofu, kterou se momentálně pokouší vyřešit náš mladý křížák Sten. Altajská hvězdokupa. Podle vašich informací podporuje vládu šílence. Jistého doktora Iskry. Věděl jste, že tenhle Iskra je bytost, která se po mnoho let svého exilu těšila Císařově podpoře? Aby sledoval předchozího vládce.

Dále jsem zjistila, že Sten má přímý rozkaz od Císaře, že Iskra musí zůstat za každou cenu v úřadě.“

Ecovo tělo se zachvělo v neexistujícím poryvu větru. „Z jakého zdroje tuto informaci máte?“

„To nemohu prozradit. Můj kolega je součástí systému a mohlo by ho to tudíž ohrozit.“

Rykor se zastavila a její ocasní ploutve plácly o hladinu. „Jak podivné,“ přemítala. „Slyšet sebe sama říkat, že život přítele je v ohrožení, protože ten přítel má blízko k našemu ctěnému vládci a protože tento přítel hovoří pravdu.“

„Já sám jsem se cítil potencionálně fyzicky ohrožen,“ přiznal Ecu.

Rykor na to neodpověděla a pokračovala: „Druhý fakt. Ani si nevzpomínám, kdy jsem na něj narazila, ale ujišťuji vás, že to bylo v průběhu nějakého legitimního dotazovacího procesu. Jak jsem již řekla, nevzpomínám si na okolnosti, ale vím, že jsem se tehdy podívovala nad tím, co vlastně Císař svou vládou získává - přímo či finančně. Nebo je mu pouhé vykonávání moci dostatečnou odměnou? A tak jsem zahájila průzkum.“

Samozřejmě, že jsem při vši zvědavosti byla nadmíru opatrná. Zjistila jsem ovšem, že Císař má skutečně neuvěřitelné fondy, investované do různých sfér, kde jeho vládní politika také přináší finanční zisky. Tyto investice jsou prováděny přes bezpočet prostředníků, kteří nemohou být nikdy vystopováni až k Císaři. Já osobně toto jednání neshledávám ani morálním, ani amorálním. Tyto investice, jak jsem se později dozvěděla, jsou využívány v období katastrof k tomu, aby podpořily ekonomiku... stejně jako jeho politiku. Což by nasvědčovalo tomu, že tyto zisky by byly většinou bytostí považovány za 'morální'. Myslím, že lidé jim říkají tajné fondy.“

„Ano.“

„Funguje ten sprej? Ano. Tajné fondy. Před několika dny jsem některé z těchto fondů zkontrolovala.“

Císařovo osobní jmění narůstá monstrózním tempem každou vteřinu. V této době, kterou většina z nás vnímá jako depresi, náš milý vládce silně profituje z chudoby své Říše."

„To je šílené," prohlásil Ecu a jeho obvyklá uhlazenost byla ta tam.

„Nyní poprvé souhlasím s vaším užitím tohoto slova, ačkoliv klinicky nemá žádný význam. Mimochodem - nějaká podložení toho, co jste právě řekl. Pozoroval jste v poslední době Věčného Císaře, když se objeví na vidu? Samozřejmě se tak děje čím dál tím méně, ale když se tak stane, záběry jsou vždy pěkné a vzdálené.

Ale všimněte si toho, jak mu poskakují oči. Vypadá jako zbitý pozemský pes, který čeká na další bití - nebo také jako někdo, kdo se stále hlouběji propadá do stavu, který se kdysi označoval jako maniakálně depresivní psychóza."

Pan Ecu znovu zatoužil, aby klení dokázalo přinést jeho rase smysluplné uspokojení. Rykor naznačuje, že Říši momentálně vládne šílenec, a jemu se tato idea zdá být děsivě pravděpodobná. Přesto si někde v nejzazších záhybech mozku připomněl, kolikrát již jednal s šílenými vládci a cítil přitom jen vágní, neosobní sympatie k ubohým bytostem, které dotýčný tyranizoval.

„Další kus skládky," pokračovala Rykor. „Císař zavelel k masivnímu vojenskému pokroku. Tak například soustava Cairenes byla po konci Tahnských válek pustá. Vojenské výroby lodí již nebylo zapotřebí a její patron, Sullamora, byl mrtev.

Poté, sama tomu nerozumím, po Císařově návratu se Cairenes nějakým záhadným způsobem dostalo k velkému množství AM₂. Možná si vzpomínáte, že fyzicky se Císař navrátil na lodi z centrálního světa soustavy Cairenes, Dusable. Dobrá, nějakým způsobem tam Císaři pomohli a bytosti na Dusable dostaly odměnu. Tak už to v politice chodí. Ale nyní ignorujme původní zlaté tele a jeho vejce, nebo co to bylo za stvoření.

Jejich prosperita pokračovala. Jak jsem se dozvěděla, během několika posledních E-let dostaly doky na Cairenes stovky zakázek. Žádná z nich nebyla nabídnuta ve veřejné soutěži. Ale proč v době míru stavět válečné lodě? Z válek nám jich zbývá víc než dost. Šrotiště jsou plná vraků, které nikdy nebyly vypuštěny do prostoru."

„Je možné," teoretizoval pan Ecu, který se záměrně rozhodl pro roli ďáblova advokáta, „že to je Císařova takzvaná konzervace vepřového? "

„Možná. Ale já nerada vycházím z čehokoliv nevnímavého. Samozřejmě je to předsudek mé profese.

Ale tahle část skládky má ještě jeden díl. Jedna má kolegyně - vlastně byla jedním z lidí, které jsem se pokoušela vycvičit k logickému uvažování - dostala zajímavý úkol. Je to expertka na psychologii vojenského náboru. Na velmi přesný rozkaz připravila pro Tahnské světy kampaň."

„Cože?"

„Ano. Náš někdejší nepřítel je nyní v ještě větší krizi než Říše. Mimochodem, pro zlepšení jejich ekonomické situace se nic nedělá. Ale náboroví důstojníci projíždějí tyto světy a získávají brance."

„To je ďábelské," prohlásil Ecu, „ale historicky platí, že armáda obvykle nabízí šilinky nejhlasitěji v dobách největší bídy."

„Správně. A jestli si vzpomínáte, byl Císař na konci války odhodlán, že staré vojenské šílenství, které Tahnové nazývaly svou vražednou/sebevražednou 'kulturou', musí být zničeno. No a dnes tito imperiální náboráři rozjíždějí kampaň, která bojovným Tahnům nabízí, aby povstali a vykoupili se ze svých hříchů. Aby dokázali, že mají stále svaly jako jejich otcové, ačkoliv ti bojovali za špatnou věc. Nyní nadešla chvíle, abyste pomohli při obraně Říše. A tak dále a tak dále."

Ecu se vznesl vysoko do vzduchu, když nad touto informací přemýšlel. „Ekonomickému embryu možná dává smysl zabít cestu z deprese skupováním nepotřebných zbraní," řekl, „ale určitě ne najímat vojáky či kosmoplavce. Ti jsou prostě v době míru příliš drazí a problematičtí. Jednoduché sociální zabezpečení a přiděly chleba jsou mnohem efektivnějším způsobem, pokud člověk uvažuje takto chladnokrevně. Proč hledat vojáky, když neexistuje nepřítel?" uzavřel své rozjímání.

„Dost možná, že Císař nějakého nepřítele vidí, " špitla Rykor.

„Zamyslete se nad povahou králů," dodala téměř šeptem. „A zamyslete se nad tím, jak skončili."

„Ale Císař je věčný," namítl Ecu, jeho duševní rovnováha rozkolísána. „To se nikdy předtím nestalo."

„Ne. Nestalo. Něco se ovšem změnilo. Ale o to mi teď nejde." Znovu zmáčkla klávesy. „Pro všechny stárnoucí generace je matoucí a velmi snadné blábolit o Armageddonu. Ale počítače se s

věkem nestávají popudlivými a nesnášenlivými.

Provedla jsem progny. Prognózy.

Ty probereme později, až si oba odpočineme, abychom se nedopustili nějakého omylu. Nicméně závěry, ke kterým jsem dospěla, jsou následující: Říše konečně dokazuje, že není žádnou genetickou hříčkou. Jako všechny říše před ní sleduje dráhu utužování, korupce, rozkladu a nakonec je odsouzena k zániku. Není to však vinou nějakého historického procesu či vnějšího nepřítele. Ale vinou jediné bytosti: Věčného Císaře."

K naprosto stejnému závěru dospěl i pan Ecu.

"Předpokládám," řekla Rykor po chvilce mlčení a uvažování, "že jste sem vážil cestu pro více než pro pouhé potvrzení své normality. Jste příliš racionální bytost na to, abyste putoval tak daleko a tolik riskoval bezpečnost svoji i své rasy jen proto, že potřebujete takové ujištění."

"Ano," připustil Ecu. A najednou mu hlavou probleskla zvláštní myšlenka: Je tady, on, emeritní diplomat. Konzultant. Odborný poradce. Šedá eminence téměř tisíce vládců. Bytost, která radila i samotnému Věčnému Císaři a jejíž rady jím byly akceptovány. Je tady a potřebuje Rykořinu radu, jako kdyby byl nějaký rozháraný výrostek.

Pochopil, proč si Rykor získala úctu, které se v Říši těší.

"Chcete vědět," řekla Rykor, "co je třeba udělat, abychom tomu předešli."

"Ano," souhlasil znovu Ecu.

"Nevím. Přemýšlela jsem o tom a budu to probírat znovu a znovu, ale zatím jsem nenalezla odpověď."

Nicméně vám mohu nabídnout jeden podnět, protože všechno, co jsem řekla, je temnější než půlnoc. Zvažte tohle. Co by se bývalo stalo, kdyby se Věčný Císař nevrátil? Myslím tím, kdyby se už nikdy nevrátil."

"Měli bychom tu chaos," řekl Ecu. "Úpadek do barbarství."

"Souhlasím. Mělo by to ovšem jedinou příčinu -ztrátu AM₂, nemám pravdu? Přítomnost nebo absence Císaře již není natolik významným faktorem, aby se vše zhroutilo."

"Ano," připustil opatrně pan Ecu. "S tím souhlasím."

"Děkuji. A není také pravda, že každá rasa, každá kultura, má své období temna? Někdy dokonce mnoho takových?"

Pan Ecu se nahrbil - souhlasné přikývnutí.

"A že se z nich nakonec vždy zotaví?"

"Netvrdil bych, že vždy," namítl Ecu. "Některé rasy mohly sklouznout k naprostému barbarství a my jsme se s nimi už nikdy nesetkali. Nebo mohou upadnout do totální anarchie a spáchat sebevraždu celé rasy."

"Dobře, vypusťme z toho příslovce vždy," navázala Rykor, "ale obecně to platí. Není také pravda, že jakmile je zavržena nákaza primitivismu, následuje renesance?"

"Ano. A trochu jste mě povzbudila, ačkoliv nevěřím, že by tato pravidla platila i pro naši Říši. Je příliš velká, příliš stará a příliš všeobjímající."

"Ne pokud je z rovnice odebráno AM₂."

"Ale Císař je jediná bytost, která ví, kde AM₂ existuje ve svém surovém stavu, nebo kde se synteticky vyrábí."

"Pane Ecu," pokárala jej mírně Rykor, "jste příliš vzdělaný a inteligentní na to, abyste si mohl myslet, že existuje jediný vynálezce, který může dospět k určitému vynálezu. Jediný mistr, který dokáže namalovat obraz. Nebo jediný filosof, který je schopen zavedení sociálního systému."

"Znovu jste mne potěšila," reagoval pan Ecu, "ale odvažuji se pochybovat, že by nějaký manhattanský projekt, který bychom v zájmu nalezení AM₂ mohli zorganizovat, mohl být úspěšný. Rada důvěrníků byla ve svém hledání docela důsledná."

"Rada důvěrníků byla, a musím ten výraz znovu použít, zlá. Méně pregnantní slovo by bylo sebestředná, ale já použiji zlá. Zlo jako protiklad dobra - obě slova v uvozovkách - je ve své podstatě krátkozraké, samoučelné ba líné a nečestné. Tudíž jejich snažení mohlo být jen omezené a od samého počátku odsouzené k neúspěchu."

"Jak můžete být po všech svých zkušenostech takovou optimistkou, Rykor?" podivil se Ecu pobaveně.

"Já jsem viděl triumf zla přinejmenším tolikrát jako triumf dobra."

"Jak by řekl Kilgour tím svým primitivním dialektem, který bláhově považuje za srozumitelný jazyk,

v zdravým těle zdravěj duch. Tak si vyberte.

A teď," řekla, když vyzvedla své objemné tělo z vody na plošinu a usadila se do gravikřesla, „se přesuneme nahoru, kde čeká jídlo a váš další sprej, co vy na to? Není třeba, abychom dnes večer podléhali panice. Dokonce i entropie postupuje pomalými, odměřenými kroky."

Ecu poletoval nad jejím gravikřeslem, jak se sunuli nahoru a dál do hlubin jeskyně, a neustále přemítal nad problémem ze všech největším. Najednou si uvědomil, že nějakým způsobem oba dva zcela nenucené přijali skutečnost, že Císař musí být odstraněn, nebo alespoň zpacifikován. Když vynechá záležitost s AM₂, další logickou otázkou bude: Kdo by mohl tuto kolosální kočku dostat?

Znovu mu hlavou prolétlo to jméno:

Muž, který chce, aby všichni mohli létat.

Sten.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

OZVĚNA bombového útoku na imperiální kasárna se ještě stále rozléhala, Rurikem, když Iskra podnikl další krok ke konsolidaci a rozšíření své moci. Informační embargo Věčného Císaře mu hrálo do noty.

Iskra udeřil z éteru sžíravým útokem na ty (nejmenované) zrádce, kteří ponížili Altajskou hvězdokupu útokem na Císařovy mírové jednotky. Vyhlásil stanné právo. Zavedl zákaz vycházení hodinu po soumraku a hodinu před rozbřeskem. Zakázal jakékoliv shromažďování, demonstrace, veřejné protesty a stávky. Také mlhavě naznačil, že „další opatření“, která přijdou, budou „v příslušném čase“ odhalena. Skončil se vzrušenou prosbou, aby každý občan pozorně hledal ve svých „duších a v duších svých sousedů“ jakékoliv známky neloajality.

Po mnoha generacích krutých represí všichni na Jochi věděli, co bude následovat. Někteří rozpárali matrace nebo vykopali úspory na zahradě, aby měli na úplatky. Jiní si napsali seznam svých nepřátel, na které by mohli donášet. Většina bytostí se uchýlila do svých domovů a čekala na okamžik, kdy těžké boty kopnou do jejich dveří či na ně zaklepají pažbami pušek.

Jakkoliv byly bytosti Altajské hvězdokupy zběhlé v politice strachu, na to, co následovalo, nebyli ani trochu připraveni.

Milhouz byl štíhlý a pyšný na svoji novou černou uniformu s prostopášným baretem a se stříbrným odznakem „Studenti za Iskru“. Na jednom rameni měl výložku kapitána, na druhém znak Mravnostní policie.

Zvedl pistoli a vychrlil rozkazy svým odhodlaným, mladistvým jednotkám. „Chci, aby to bylo přesně načasované. Postavte se na místa - v tichosti, zatraceně! A až vám dám signál, všichni najednou vyrazíme. Připraveni?“

„Anopane!“ ozvalo se sborem.

Milhouz udělal rukou panovačné povzbuzující gesto. Mravnostní policie se pustila do akce.

Skupina s beranidlem běžela v čele. Milhouz a hlavní síla následovala za nimi. Všichni klusali temnou, tříproudou ulicí, která vedla k centrální knihovně Ruriku. Měsíce Jochi slabě osvětlovaly scénu.

V knihovně se svítilo dlouho do noci. Vrchní knihovník - postarší Tork jménem Poray - tvrdě loboval za to, aby mohl obejít zákaz nočního vycházení a pracovat dlouho do noci. Jeho oficiální důvod: aby prolistoval stohy pobuřujících materiálů zakázaných Iskrovým výnosem.

Knihovnickovým skutečným záměrem ovšem bylo zachránit tolik těchto materiálů, kolik jen bude možné. Poray a jeho personál oslovili všechny stejně smýšlející intelektuály. Postup, který vlády mnohokrát praktikovaly už v dobách Khaqanovy vlády. V minulosti tato tradice zachránila ty nejcennější texty v celém knihovním systému.

Zatímco Milhouzova mravnostní jednotka obkličovala budovu, Poray opět chmuřil nad těžkostí výběru. Nemůže zachránit vše. Nějaký štvavý materiál musí předložit k likvidaci, aby prokázal loajální záměry intelektuální komunity.

Díval se na vozíky plné karet a knih, které směřovaly do tajných sejfů ve sklepeních knihovny. Stranou stála hromada materiálů, které hodlal předat Iskrovým paličům knih.

Byla to velmi malá hromada.

Poray vzdychl. Moc se mu v jeho úsilí nevedlo. Musí to ořezat ještě víc. Zvedl dva postarší svazky. Byly to skutečné knihy - jediné kopie těchto děl.

Jednou byl ohmataný titul *450 stupňů Fahrenheita* od Raye Bradburyho. Druhá naprosto zachovalé vydání *Zdravého rozumu* od starověkého myslitele jménem Thomas Paine.

Poray nenáviděl svoji roli intelektuálního boha. Sžíralo jej, že jeho vkus je jediným měřítkem toho, co by mělo zůstat a co by mělo být zničeno.

Znovu pohlédl na *Zdravý rozum*. Poté na *450 stupňů Fahrenheita*. Pokrčil rameny.

Bradbury šel na vozík s materiálem, který má být zachován.

Zdravý rozum šel na spálení. Odpuště mi, pane Paine, pomyslel si Poray.

Ozvalo se řinčení skla a skřípění kovu, jak Milhouz zaútočil.

Poray zíral s otevřenými ústy na uniformovanou mládež, která vtrhla do knihovny. Jeho

zaměstnanci a dobrovolníci pištěli hrůzou.

„Pryč s inteligencí!“ zvolal kdosi.

Milhouz doběhl k Porayovi, zvedl pistoli. Poray instinktivně sáhl po Thomasů Painovi jako po štítu.

Milhouz vystřelil.

Poray padl na zem.

Stejně mrtvý jako *Zdravý rozum*.

Fronta před koloniálem se táhla půl kilometru. Stovky a stovky hladových bytostí s připravenými přidělovými kartami poslušně stálo a čekalo, až se otevrou dveře.

Cekali tam již od konce ranního zákazu vycházení, což znamená sedm hodin pro první bytost v řadě. Stáli tam pod spalujícím sluncem.

„Každý den je to dýl a dýl,“ láteřila postarší žena.

„A čím dál tím míň jídla ke koupi,“ přisadila si druhá.

„Stejně to je všechno šunt,“ doplnila třetí. „Doktor Iskra by měl zajít mezi nás a vidět ty blivajzy. Za něco takovýho by musel dát toho zlodějského hokynáře pověsit.“

Dřív než někdo stačil odpovědět, fronta se pohnula vpřed.

„Otevírají!“ vykřikl kdosi. Najednou se řada prudce zastavila. Následoval šokovaný údiv. Lidé vzadu natahovali krky, aby viděli, co se děje vpředu.

Hokynář neotvíral.

Namísto toho z uličky vypochoďoval zástup vojáků se zbraněmi ve střehu.

Hlas důstojníka se nesl až k davu: „Nikdo se ani nepohne. Kontrola dokladů. Přídělové karty uchopte do levé ruky, doklad o občanství do druhé.“

Dav zamumlal, nicméně brisně uposlechl důstojníkovy výzvy.

Až na starou ženu, která si stěžovala na dlouhé čekání. Ta dostala jiný nápad. Vystoupila z řady a vyrukovala na důstojníka.

„Měl byste se stydět, mladíku. Máme hlad a čekáme tu už spoustu hodin, abychom nakoupili jídlo pro své rodiny.“

Důstojník ji na místě zastřelil. Kopl do ještě se šubající mrtvol. „Tady máš, bábo. Aspoň nemusíš čekat.“

Velitelka hlídky ve čtvrti Bogaziů kráčela kolem barikády, hledala skuliny v ochranném valu a kontrolovala hlídky na jejich postech.

Barikáda byla stejně pevná jako při poslední inspekci a strážé stály v pohotovosti tak, jako když nastoupila do služby.

Rozhlédla se po spící čtvrti. Ani jediné světlo v okně, z žádného z kotců ani muk. To je dobré, pomyslela si. To je velmi dobré. Potom za sebou uslyšela nějaký tichý šramot. Prudce se otočila. Zvuk utichl. Jen bujná fantazie, chlácholila se. Jsem já to ale hloupá bytost.

Nad barikádou se objevily hlavně a řetězové kulomety se rozštěkaly.

Velitelka hlídky byla kulkami přetata v půli dřív, než stačila varovně zachroptět.

Ve výhledu se objevily další bojové lodě a zahájily palbu na čtvrt'. Během několika minut všechny kotce hořely a Bogaziové se z nich rojili ven. Někteří ranění. Jiní nesli raněné. Všichni paralyzovaní strachy.

Jochijské jednotky prorazily barikádu. Za nimi následovala dlouhá řada gravičlunů.

O hodinu později transportéry nakládaly přeživší Bogazie a mizely do noci.

Následujícího dne buldozery nabraly mrtvé i s doutnající sutí. Do soumraku byla čtvrt' srovnána se zemí.

Následujícího večera jochijské vidové vysílání oznámilo, že jsou k dispozici nové stavební parcely pro „kvalifikované občany“. Do rána byly zabrané.

Dopis od ženijního majora Shase Maria, adresovaný řediteli-vůdci S!Ktovi, sedmému nejvyššímu armádnímu veliteli:

„... a ačkoliv si uvědomuji, že zaslání tohoto dopisu odporuje armádní posloupnosti velení, nabyt jsem dojmu, že nemám nikoho jiného, kdo má nějakou autoritu a čest, kdo by tento problém vyřešil - jak sám jistě poznáte.

Píši vám nejen jako svému svrchovanému veliteli, ale také proto, že si pamatuji, jak jste vystoupil

před mou třídou na Kuisevské akademii, než vás před několika lety ten zloduch, co zde vládl (ať je jeho památka prokleta), poslal do nuceného důchodu, a já jsem nikdy nezapomněl na vaše slova. O tom, že důstojník má větší povinnosti, než mu ukládají psané rozkazy, povinnosti vůči své cti a rase. Tento dopis je mou poslední šancí těmto povinnostem dostát.

Problém vznikl, když má jednotka dostala rozkaz vést úklidovou operaci na Ochiu IX, jednom ze sporných světů, sedmý sektor vaší fronty. Nacházely se zde pouze částečně zpacifikované suzdalské bojové elementy, které se silou zbraní pokoušely domoci vlastnického práva na planetu, která samozřejmě zcela po právu náleží Jochianům. Dostal jsem pokyny, bylo mi přiděleno území, které mám regulovat, dostal jsem také jisté podpůrné jednotky, na jejichž jménech a úkolech nezáleží, s výjimkou jednoho. Tato jednotka byla rotou třetí divize, druhá šavle, zvláštní úkoly, vedená jistým kapitánem L'merdingem.

Před zahájením akce jsem provedl inspekci této jednotky a nabyl jsem dojmu, že její vojáci mají adekvátní přehlídkové držení těla a že je obzvláště dobře vyzbrojena pro tuto protipartyzánskou operaci. To vše navzdory mému silnému podezření, že nejsou dostatečně vycvičeni a ani jejich důstojníci a poddůstojníci nepůsobili příliš dobrým dojmem. Nevznesl jsem na adresu kapitána L'merdinga žádnou kritiku, jen jsem jeho vojáky přivítal a sdělil mu, že se jim pokusím dát zvláštní příležitost excelovat a dokázat, že jejich jednotka právem náleží k jochijské armádě a slouží dr. Iskrovi.

Jedinou kapitánovou reakcí bylo, že mají rozkaz, který je plně vytíží.

V tomto momentě jsem měl vyhledat svého nadřízeného, plukovníka Ellmana, a požádat o vyjasnění velení. Neučinil jsem tak. Vojáci přistáli, přesunuli se do venkovské oblasti obývané smíšenými populacemi Torků, Jochianů a Suzdalů, kde suzdalsí bandité měli svá opevnění. Suzdalové jako obvykle dlouho vzdorovali (viz operační hlášení 12-341-651-06, třetí měsíc, týden první, druhý a třetí) a má jednotka utrpěla ztráty. Bylo zajato jen velmi málo jedinců, protože jak sám jistě víte, Suzdalové dávají přednost smrti před kapitulací.

První problém, se kterým jsem se u třetí roty setkal, byl takový, že kapitán L'merding odmítl poslat svoji jednotku do otevřené krajiny a na můj rozkaz odpověděl pouhým konstatováním, že hlavními nepřáteli nejsou močálnici - to jsou přesně jeho slova - ale spíš podlí spiklenci za nimi, kteří přebývají ve městech a velkoměstech. Usoudil jsem, že tento podivný výrok nebudu zkoumat, protože jsem voják, ne politik.

Samozřejmě jsem se předně všeho soustředil na boj, a teprve až třetí týden této úklidové operace jsem dostal informaci, kterou jsem zprvu nebyl s to přijmout. Věděl jsem ale, že si ji musím ověřit, abych uhájil čest celého Jochi.

Tato zpráva obviňovala jednotku 3/2, zvláštní úkoly z těch nejostudnějších zvěstev. Osobně jsem se vydal do oblasti, za kterou byla skupina kapitána L'merdinga zodpovědná a zjistil, že tato obvinění jsou pravdivá. Vojáci z jednotky pro zvláštní úkoly zabíjeli suzdalské civilisty v příkrém rozporu přijatých válečných standardů. Jejich cílem byli především všichni vzdělaní Suzdalové, zvláště pak ti, kteří pracovali jako učitelé či zákonodárci. Také se soustředil na všechny movité Suzdaly. Tyto bytosti byly odvečeny ze svých domovů a zmizely beze stopy. Kapitán L'merding odmítl vysvětlit, co se s nimi stalo, ale jejich osud je zřejmý.

Následovala hlášení o zabíjení dětí, znásilňování jochijských civilistů a rabování budov. Ke všemu docházelo k vraždám neozbrojených suzdalských civilistů a jejich těla zůstávala ostudně ponechána v ulicích. Tato takzvaná úderová jednotka byla evidentně sestavena ze samých gangsterů a chuligánů. Kapitán L'merding vydal pro celou oblast vyhlášku a osobně se pod ni podepsal, že se zapovídá používání psaného i mluveného jazyka Suzdalů a že všem Suzdalům je zakázáno veřejné shromažďování ve skupinách větších než dvě bytosti. Trestem za porušení jeho příkazu byla okamžitá poprava.

Vydal i další, stejně ilegální rozkazy, ale ze všeho nejhorší bylo jeho oznámení, že jakýkoliv kriminální čin spáchaný Suzdalem bude potrestán velmi extrémním způsobem, což zahrnovalo demolici domova dotyčného jedince, vyhlazení jeho chovné linie a popravu stovky náhodně vybraných Suzdalů. Sdělil jsem kapitánu L'merdingovi, že je suspendován. Jen se mi vysmál. Pokusil jsem se ho zatknout. Moji pomocníci i já jsme byli odzbrojeni, zbiti a vyhnáni z oblasti, jinak bychom čelili nejhoršímu.

Vrátil jsem se ke své jednotce a uvědomil velitele svého praporu o počínání kapitána L'merdinga. Požádal jsem o bojovou jednotku, která by byla vyslána za účelem zatčení této hanebné bytosti a

jejích hrdlořezů. Nejprve jsem byl plukovníkem Ellmanem upozorněn, abych se staral o své věci. Protestoval jsem a vzápětí jsem dostal přímý rozkaz, abych tu zrudu L'merdinga nechal na pokoji. Skutečnost je taková, že mě plukovník Ellman informoval, že tato skupina spolu s dalšími elementy jednotky pro zvláštní úkoly operuje na základě rozkazů z míst nejvyšších - rozkazů, které sice mohou vypadat nepříjemně, ale kterých musí uposlechnout, aby dokončili svoji životně důležitou misi. Odmítl jsem to přijmout a šel jsem přes hlavu plukovníka Ellmana, abych apeloval nejprve u svého velitele brigády a poté, když se ani tam nic nedělo, za velitelem divize.

Bylo mi oznámeno, že jsem porušil kázeň a svým chováním zostudil Jochi. Když jsem neustoupil, byl jsem naprosto nezákonně posunut o sto míst dolů na povyšovací listině, bez jakéhokoliv slyšení či soudu. Nyní jsem zoufalý, řediteli-vůdče, a apeluji na vás.

To snad v Altaji nezůstal kousek cti? To naše vznešená rasa nemá již ani kousek důstojnosti? Stala se snad z naší armády, které jsem zasvětil celý svůj život, jen tlupa podlých zabijáků?

Odpověď na dopis nikdy nepřišla.

Šest týdnů nato byl ženijní major Shase Marl zastřelen do týla. V denním hlášení jeho jednotky stálo, že došlo k náhodnému výstřelu zbraně a že viníka nebylo možno identifikovat.

Ženijní-major Marl byl posmrtně povýšen, dostal stuhu a jednu hvězdičku, byl úctyhodně pohřben na problematickém světě Ochio IX.

Hlavní silnice vedoucí do kosmopřístavu Ruriku se vlnila jako jedno velké moře života. Tisíce a tisíce bytostí bylo v silném dešti postrkováno vpřed jochijskými vojáky.

V tomto nuceném průvodu nebyly rasy odděleny. Suzdalové se tiskli mezi Bogazii i mezi lidmi.

Zástup běženců byl tak hustý, že kdyby nějaká bytost upadla, masa by tělo unášela dál. Lidé zoufale volali členy svých rodin nebo prostě jen naříkali. V kosmopřístavu na běžence čekaly stovky starých transportérů, které Iskra nařídil uvést do provozu. Další vojáci stáli na schůdcích do těchto strojů, když házeli bytosti do nákladních prostor, až byly zcela nepochopitelně nacpány k prasknutí.

Na signál se dveře nákladních prostor zabouchly a transportéry se vznesly.

Sotva stačili dorazit na orbitu, než jejich místo nahradila další loď.

Profesor Iskra celou scénu sledoval s napjatým zájmem. Mačkal tlačítka, jimiž volil různé pohledy: záběry ucpané ulice; detaily zoufalých tváří; dlouhé záběry podívané v kosmopřístavu. Když se další transportér zvedl k obloze, zaklonil se v křesle a dopřál si dlouhý, slastný doušek svého bylinkového čaje.

Iskra pohlédl na Venloa s nezvyklým výrazem na rtech, který Venloe považoval za úsměv.

„Doufám, že si uvědomujete, že se nám tu před očima odvíjí historie?“ promluvil po chvíli Iskra. „Kdo by si dokázal představit takový exodus? Takové rozsáhlé vyčištění našeho světa?“

Venloe jen zamručel.

„Ale no tak,“ dorážel Iskra. „Jistě si zasloužím alespoň menší kompliment za to, jak tuhle krizi skvěle zvládám?“

„To není v mém popisu práce, profesore,“ odvětil stroze Venloe. „Krom toho máte dost velkou suitu vlastních pochlebovačů.“

Iskra se bavil příliš dobře na to, aby se rozhněval. „To je v pořádku. Nečekám ocenění od ignoranta.“

Venloe ukázal na vidobrazovku. „Vy tohle považujete za geniální?“

„A jak to nazýváte vy, můj nevzdělaný příteli?“

„Šílenství,“ vyštěkl Venloe. „Nebo jen naprostá hloupost.“

„Ale, ale. V tom ledovém srdci vzplála jiskérka humanity.“

„Nezaměňujte můj profesionální názor za známky mé vlídné a mírumilovné povahy, profesore,“ ohradil se Venloe. „Každému, kdo není naprostý hlupák, musí být jasné, že celou situaci jen zhoršujete. Tohle všechno není pouze zbytečné, ale také nebezpečné. Pokaždé, když něco takového uděláte“ - ukázal prstem na obraz vojáka bušícího do loudavého běžence - „děláte si pět nebo šest dalších nepřátel.“

„Tohle není soutěž popularity,“ ušklíbl se Iskra. „Navíc bych si myslel, že budete mít radost. Poté, co se stalo v kasárnách, byste měl být potěšen, že se revanšuji za vaše ubohé mrtvé gardisty.“

„Na nás to neshazujte,“ varoval Venloe. „Nikdo po vás nikdy nežádal, abyste něco takového prováděl. Nezatahujte do toho Císaře.“

„Ale on už v tom je zatažený," zavrňel Iskra. „A docela hluboko. Vždyť už celá Říše ví, jak jsem pro něj důležitý." Pokynul k obrazovce. „Stejně jako se všichni na Altaji brzy dozví, že ke všem těmto obětem dochází v jeho jméně."

Venloe přimhouřil oči. „O čem to mluvíte?"

„To je teprve začátek." Iskra se hlasitě rozesmál. „K vyčištění Altaje bude zapotřebí mnohem více práce."

„To jest?"

„Sledujte mé příští vysílání na vidu," oznámil s potěchou Iskra. „Myslím, že dokonce i na vás udělají má nouzová opatření dojem."

Venloe odvrátil zrak od Iskrova jízlivého šklebu. Na obrazovce spatřil, jak se jeden běželec utrhl z davu. Bytost rychle rozvinula ručně psaný transparent.

Sotva stačil nápis přečíst, než vojáci muže srazili k zemi: KDE JE VĚCNÝ CÍSAŘ?

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

„NEEXISTOVAL způsob, Vaše Výsosti, jak by někdo mohl předpovědět, co se z Iskry vyklube," řekl Venloe a přidal do svého tónu milimetr zúčastněného soucitu, „natož pak vy. Naposledy, když jsem vás kontaktoval, jste měl starosti s celou Říší."

Venloe skryl svůj údiv, když Císaři přelétl na tváři rozechvělý výraz. Překvapení, že by o něj měl péči? Venloe nedokázal - nemohl - interpretovat to, co na obrazovce spatřil.

Císař se však rychle vrátil k chladné autoritě. „Ano. Máš pravdu, Venloe. Zdá se, že trochu rozumíš realitě vládnutí. Už chápu, proč tě Mahoney cenil tak vysoko, ačkoliv jste každý stáli na jiné straně."

Nyní musel nasadit pokrovou tvář pro změnu Venloe. Ian Mahoney ve skutečnosti nejen odmítl džentlmensky podat Venloovi ruku, když to všechno skončilo, ale prohlásil, že by chtěl Venloa zabít. Venloe mu věřil. Bezvýhradně,

Zdalo se, že Císař nezaznamenal Venloovu záměrně chladnou reakci.

„Poslední činy doktora Iskry, které jste mi ty, Sten a... ostatní agenti ohlásili, jsou naprosto psychopatické," pokračoval Císař. „Takže se s tím problémem musíme vypořádat přímo a okamžitě."

„Ano, Vaše Veličenstvo. Děkuji vám za vyjasnění situace. Přiznávám se, že jsem si nebyl jist, kterou variantu zvolíte," lhal Venloe, aby zjistil, v jakém bodě jej přeruší Císařovo antipatolízalské zavrčení.

Císař se však díval na další obrazovku, na kterou Venloeneviděl. „Vyvolal jsem si kartu," řekl Císař, „kterou jsi připravil na téma náhradní řešení. Důkladná práce, Venloe. Skládám ti poklonu."

„Děkuji, pane."

„Brzy ti oznámím, kterou variantu chci uskutečnit. Je tu ale jedna věc. V té, kterou nařídím, bude drobná změna. Přeji si, abys byl přímo zainteresován. Nestačí, abys akci řídil z povzdálí. Nesmí - nemůže - dojít k sebemenší chybě."

Venloe se trochu naježil. „Vaše Výsosti, mé operace byly všechny uniformně úspěšné a vždy jsem měl při jejich plánování na paměti jednu věc."

„To jest, že když začnou padat hovna, ty jsi bezpečně na cestě z města?"

„Nikdy předtím jsem nebyl obviněn ze zbabělosti, pane. Důvod, proč raději řídím akce z povzdálí, je, abych zachoval svým klientům čisté ruce. Pokud je agent zadržen a popravdě se dozná, nevádí to, protože nebude chycen nikdo jiný než jeden nebo dva agenti v terénu, kteří záměrně dostali falešné informace." Venloe si pomyslel, ale zajisté neřekl, že jeho plány fungují natolik dobře, že se mu podařilo ulovit i tu největší rybu ze všech: samotného Věčného Císaře. Nebyl však sebevrah.

„O to teď nejde," dodal Císař. „Je to rozkaz. Chci tě mít na place, abys mohl osobně zjednat nápravu jakékoliv případné chyby, ke které by mohlo dojít."

„Ano. Pane."

„Výborně. Oznámil jsem ti již, že Mahoney byl přidělen na Altaj a v jaké kapacitě. Mimochodem, on o tomto plánu nic neví. A po tobě chci, aby ses z Altaje stáhl, jak nejrychleji to bude možné - samozřejmě po dokončení operace. Teď, když byl do rovnice zakomponován Mahoney, je třeba, aby tvá varianta zařídila hned několik věcí.

Za první. Iskra musí být zabit. Okamžitě. Nesmí však před svým odstraněním nic tušit."

„To je samozřejmost, pane."

„Za druhé. Z pohledu Mahoneyho rozkazu by byl jeho úkol o mnoho snazší, kdyby někteří ti pitomci, co se motají kolem Iskry, ti marní hledači moci, o kterých se Sten zmiňoval ve svých hlášeníh - bylo by dobré, kdyby někteří z nich přestali existovat. Zmatek s jejich nahrazením je z pohledu Říše výhodný."

„To nasvědčuje tomu, že Vaše Výsost hodlá použít buďto variantu C, nebo R."

„Správně. A budeš vědět, která z těch dvou to má být, až ti zadám poslední podmínku.

Říše se do této záležitosti nemůže zaplést. Dokonce ani šepotem těch nejparanoidnějších zvěstí. A nejlepší způsob, jak zůstat mimo podezření, podle mého bude, když bude při tom politováníhodném debaklu zabit některý z našich vysoce uznávaných služebníků."

„Velvyslanec? Pane? "

„Ano," potvrdil jeho typ Císař. „Všichni žijeme jen proto, abychom sloužili. A tímhle mi prokáže

službu ze všech největší," dodal jako vysvětlení.

„Sten musí zemřít."

KNIHA ČTVRTÁ

SMRŠŤ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

VENLOE NEPŘEDPOKLÁDAL, že mu s vykonáním rozkazu Věčného Císaře vyvstanou nějaké větší problémy - alespoň ne, pokud jde o vraždu Iskry a dalších jochijských politiků, kteří se nechají vlákat do pastí.

Nebyl příliš nadšen úkolem zabít Stena, aby tím zamaskoval imperiální spiknutí. Ne snad proto, že by k němu něco cítil - ostatně, byl to Sten s Mahoneym, kteří jej vystopovali až do jeho úkrytu a donutili jej vytrpět brutalitu mozkoskenu - ale měl pocit, jako by Císař chystal útěk v situaci, kdy ho nikdo nepronásleduje.

Venloe se nedomníval, že by někdo v Říši mimo Altajskou hvězdokupu truchlil, kdyby byl ten slizký diktátor zabit. Mnozí by dokonce trochu pookřáli, třebaže by podezřívali Císaře, že za atentátem stojí on.

Ale měl svůj rozkaz.

A tak Sten zemře.

Když nad tím tak přemýšlel, pro Venloa samotného by to mohlo být naopak přínosem. Sten byl příliš kluzký, příliš zběhlý v dvoj a troj smyslném uvažování tajných agentů. Když bude v truhle, Venloův ústup bude o to snazší.

Venloe se stále hněval na Věčného Císaře za to, že on osobně má být součástí celého vražedného útoku. Jak hloupé. Navíc to poukazovalo na určitou míru nedůvěry. Nakonec ale jen pokrčil rameny a zapomněl na to. Ostatně, Věčný Císař nebyl první, kdo vznáší absurdní požadavky - a zajisté to byl ten největší klient, pro kterého kdy Venloe pracoval a kterého musí uspokojit.

Takže Císař chce po Venloovi, aby se vrátil do dob svého mládí a znovu prokázal svůj talent odstřelovače. Budiž. Venloe si přidal extra hodinu k normálním denním dávkám fyzické přípravy, zatímco přemítal, kde si vlastně toho rozhodujícího dne zřídí stanoviště.

Byl příliš moudrý na to, aby Císařův rozkaz ignoroval. Císařova zmínka o „dalších agentech“ v Altajské hvězdokupě byla sice velmi pravděpodobně blufem -ale proč riskovat?

Venloovi na jedné mrtvole navíc - nebo deseti -nazáleželo. Po delším uvažování objevil potřebná zadní vrátka. Bylo to prosté a čisté. Zrušit kontakt a zmizet, což znamenalo, že to bude fungovat. Je možné, že ke slovu přijde i břitva.

Jakmile opustí prostory jatek, Venloovi stačí jen dostat se z Jochi a z hvězdokupy. Fajn. Na pomocném letišti vně Ruriku si schoval soukromou jachtu už po prvních čtrnácti dnech, co s dr. Iskrou přistál na planetě.

Kdosi o něm jednou řekl, že nepoužije toaletu, dokud se neujistí, že z ní existuje cesta ven - dokonce i kdyby to mělo znamenat skok přímo do sraček pod ním. Venloe ta slova považoval za kompliment.

Ještě než vyřešil ústup, věděl, jakou si vezme zbraň. Nejraději by použil nějaký imperiální výrobek kvůli jejich kvalitě, ale protože měl v plánu ponechat své náčiní na místě, usoudil, že bude lepší opatřit si něco z místní provenience. Vzhledem k tomu, že se pyšnil dobrým vkusem, rozhodl se, že i jeho vražedná zbraň musí být něco extra. Skončil u skvělého kusu, staříčké sportovní pušky, která byla na zakázku vyrobena někdy před sto lety k zabíjení jistého divokého zvířete, které již vyhynulo. Obstaral si formu na kulky a několik si jich odlil, potom naládoval střelný prach do nábojnic zbraně.

A nyní sehnat atentátníka.

To bylo velmi jednoduché.

Začal u Iskrových jednotek pro zvláštní úkoly. Každý diktátor, veřejný či podnikový, se kterým kdy Venloe přišel do styku nebo o kterém slyšel, má svoji soukromou ochranu s vlastní značkou - od Fidasů přes Einsatzgruppen, CREEP a Kudlanky až po Císařovu nově založenou Interní bezpečnost či zmíněnou Iskrovu jednotku.

Venloe je nepovažoval za příliš velké profesionály. Veřejně se o nich zmiňoval jako o „vousatých“ a odmítal vysvětlit proč. Ve skutečnosti tím narážel na jednu z nejneschopnějších vražedných organizací všech dob existující v dávné minulosti na Zemi.

První a podle Iskry i nejlepší buňka těchto speciálních jednotek, v tomto případě silně utajený tým, zmizel ze svého domněle bezpečného domu v sídle na okraji Ruriku. Nikdy se neroznesly žádné

zvěsti, stejně jako se k incidentu nepřihlásily žádné jiné jochijské síly. Tomu se Venloe docela podivil, protože buňka měla za úkol obtěžovat imperiální gardu a téměř jistě byla zodpovědná za bombu v kasárnách. Napadlo ho, jestli se Sten trochu neodvázal a nezničil je sám.

Tak jako tak byl efekt okamžitý - a děsivý. Několik celých jednotek pro zvláštní úkoly požádalo o převelení do stavu aktivní služby na některém z jiných světů, kde by zřejmě prováděly akce proti Bogaziům, Suzdalům a Torkům. Další členové buňky ustali ve své aktivitě. To skončilo, když je bytosti věrné Iskrovi dohonily a vypořádaly se s těmito zrádci.

Každopádně jednotky pro zvláštní úkoly připadaly Venloovi jako nepovedený vtip. To ovšem neznamenalo, že by je nemohl použít. Zeptal se nejvyššího velitele jejich „rozvědky“, jaké bytosti momentálně slouží v jochijských ozbrojených silách, zdali jsou to potencionální zrádci a jsou-li schopni ozbrojeného odporu, ke kterému se zatím jednotky pro zvláštní úkoly nestačily dostat.

Tím získal kratší seznam.

Druhý dostal přímo od oddělení armádní kontrarozvědky.

Seznam, který již nebyl tak hektický. Jakékoliv jméno, které se nacházelo na obou seznamech, dal Venloe na svůj vlastní žebříček potencionálně nebezpečných týpků. Nedokázal uvěřit, jak dlouhý tento „krátký“ seznam byl - sakra, Iskra není dobrý dokonce ani při svých čistkách.

Seznam pak použil ke konečnému výběru - kdokoliv, kdo byl v přátelském styku s někým, koho Iskra odstranil, když dorazil na Jochi, s bytostmi, o kterých Iskra přísahal, že jsou v Gatchinské pevnosti. Venloe dobře věděl, odkud vítr vane, ale neobtěžoval se najít místo, kde tito lidé skončili. Pokud nebude nalezena žádná stopa, o to lépe.

S konečným seznamem byl docela spokojený. Měl ještě větší radost, když se dozvěděl, že některé z bytostí, z nichž měly všechny dobrý důvod Iskra nenávidět, postupně žádaly o převelení do určitých jiných jednotek.

Venloe pozitivně zářil a toho večera si dopřál sklenku kvalitního archivního vína. Ještě lepší než organizovat falešné spiknutí je najít nějaké již existující a použít ho k vlastním účelům. Proto vyslal dva své nejdůvěryhodnější pozorovatele do terénu, aby zjistili, kdo tuto rodící se konspiraci řídí.

Odpověď zněla: čtyři mladí důstojníci. Žádný z nich neměl zjevně ani ponětí, jakým směrem se jejich mise bude ubírat - pouze věděli, že musí vést k brzké likvidaci Iskry. Nebyli přehnaně chytří ani lstiví. Kdyby je Venloe sám nenašel, nepochybně by byli zaregistrováni kontrarozvědkou a zadrženi.

Nakonec rozhodl, že třicet z nich může angažovat. Výborně. Vražedná technika, kterou použijí, Venloe v duchu označoval jako Rudý pytel na krysy. Za pomoci Iskrovy nezpochybnitelné autority si vyžádal záznamy dotyčných vojáků od kontrarozvědky a všechny je spálil. Teď mu budou muset projevit vděčnost. Zachránil jim životy. To nejmenší, co nyní mohou udělat, je obětovat sama sebe, ovšem v tomto případě přitom mohou naplnit svůj sen, což je lepší, než aby skončili jako nicotné oharky u popravního zdi.

Jeho dva pobočníci vyhledali všechny čtyři důstojníky, aniž by jim sdělili, že za tím vězí Iskra. Plánovali jeho smrt. Venloe se nemýlil - s radostí souhlasili se svým obětováním.

Takže polovinu svých herců Venloe měl. Už mu scházela jen ta druhá - oběti.

A divadlo.

To bylo také jednoduché.

„Nechápu,“ řekl dr. Iskra poté, co se prokousal Venloovým memorandem, „jaký význam ta fraška bude mít? Co tím já - což znamená vláda celé Altajské hvězdokupy - získám?“

„Solidaritu,“ nabídl Venloe.

„V jakém smyslu?“

„Tak za prvé, venkované mají rádi hloupé estrády, jak říkáte ve své eseji 'Revoluce potřebuje porozumět duši lidu'.“

„Správně.“

„Za druhé, začínají se šířit jisté zvěsti o určitých mimosvětových aktivitách armády a jednotek pro zvláštní úkoly.“

„Prostořekost by měla být potrestána.“

„Tak, tak,“ souhlasil Venloe. „Vaše jednotka pro zvláštní úkoly je v tomto ohledu velmi efektivní. Naskýtá se nám skvělá příležitost nabídnout lidu pozitivní image. Jak by si mohl někdo, kdo vidí přehlídku vznešených jochijských vojáků, představovat tyto muže jako aktéry činů, na něž zvěsti poukazují.“

„Aha.“

„A taková přehlídka je pro vás navíc skvělou příležitostí, jak ukázat, že vaše vláda má pevnou podporu všech, včetně Torků, když diváci na vidu uvidí jejich vůdce po vašem boku na tribuně.“

„Menynder nepřijde.“

„Ale přijde,“ ujistil Iskra Venloe. „Přijde, protože alternativy, ze kterých dostane na výběr, se mu vůbec nebudou zamlouvat.“

Iskra se zamyslel. „Ano. Ano, Venloe. Už chápu, jak to myslíte. Je to dlouho, co jsem se naposledy ukázal svým lidem. Jak jsem připomněl ve své analýze tyranie Kha - tyranie té zapomenuté zrůdy, vládce až do svého konce rozséval sémě své moci všemožnými způsoby, z nichž ani jeden neznamenal skrývání v tomto paláci. Psal jsem to ve druhém svazku.“

„Je mi líto,“ zatvářil se smutně Venloe. „V poslední době jsem byl příliš zaneprázdněn, abych se po službě dostal k nějakému čtení. A je tu ještě jedna věc,“ pokračoval. „Měl byste pozvat imperiálního velvyslance.“

„Stena? Požádal jsem o jeho uvolnění z funkce,“ namítl Iskra. „Další nezbytný požadavek, na který ten člověk na Původním světě nereagoval. Proč bych ho měl zvat? A proč by sem vůbec chodil?“

Venloe sice nezakoulel očima, ale měl nutkání. Iskra byl přese všechny ty milióny slov a plamenné projevy naprostý politický ignorant.

„Měl by být pozván, protože to občanům ukáže, že máte podporu z míst nejvyšších. A že jejich obavy o nově vzniklý nedostatek AM₂ jsou liché.“

Sten se dostaví z jednoho jediného důvodu: Je to profesionál.“

Sten se díval z okna a poslouchal Kilgoura, jak se za jeho zády probírá příchozími zprávami. Počasí i nadále plnilo Stenovo očekávání, když se měnilo z dusného na zatažené, depresivní a zase zpět na dusno, zataženo a dešť s mraky tak nevyzpytatelnými, že jeden nevěděl, jak se má obléci, když šel ven.

„Podělanej krejčí, co šije kilty. Nečul sem, že to pako má dost fištrónu na to, aby mě vyslídil. Bude si hvízdát 'Bonnie Bells', esli vod lorda Kilgoura uvidí ňáký kredity.“

Dal mi kilt se starým campbellským vzorem a tvrdil, že rozdíl mezi nim a tartanem Kilgourů nepozná.

Ha.

No néé, copak to tu máme? Hmmm. Hmmm.“ Smích. „He, he. Šéfe. Tak tohle fakt je zajímavější.“

Sten se k němu otočil. „Co tam máš, obře?“

„Vzpomínáš si na chlápka jménem Petey Lake? Armádní ček přes počasí, co nám ho přidělili u Kudlanek?“

„Ne, nevzpomínám.“

„To bylo, když sme vyhazovali ty přehradky na planetě plný bytostí, co vypadaly jako lasičky a taky tak páchly? Měli sme to tehda provést těsně na konci období dešťů, aby to nenadělalo moc velkou škodu, ale aby to svrhlo vládu a mohli přijet imperiální mírový jednotky.“

„Jo, už si vzpomínám. Počkej. Chlápek od meteorologů? Lidskej týpek? Ty myslíš toho chlapíka, co jsme mu říkali pan Rosnička?“

„Jo. To je von.“

„Jak se moh sakra dostat z vězení? Natož pak přelstít polní soud?“

„To nemam ánung. Možná sme se pletli a ty dívčata a jejich herky, na kerejch jezdily, bavilo, co s nima dělal a samy ze sebe rvaly vobleční. To nevím. Každopádně, tu a tam vod něj dostávám dopisy.“

Daří se mu docela dobře. Má teď stáj s vopravdovými pozemskými koněma pro bohatý holčičky. No, prostě sem mu tuhle psal, proč je jako todle podělaný počasí na Ruriku tak podělaný. A von říká, že na jakýkoliv velký planetě s rychlou rotací, velkýma mořema, malou zemskou masou, vysokejma kopcema a s vícero měsícema je počasí skoro vždycky na levačku.“

„Jistě,“ hlesl Sten, aniž by příliš přemýšlel o počasí krom toho, že ho pozoroval - byla to jen další součást celé té stoky, kterou Rurik byl.

„Mam tu vod něj ňáký varování. Vo cyklonech, kerý v tom dopise kromě zrní a hagissu probíráme. Tady to je. Mrkni se na to sám.“

Alex podal Stenovi přes stůl dlouhý, ručně psaný dopis. Sten jej přejížděl očima, dokud nenarazil na část, o které Alex mluvil; poté rychle četl - na pana Rosničku si dobře *vzpomínal*, takže chtěl mít ten dokument co nejdříve z rukou a ponořit si je do sterilní lázně.

...na Jochi bude mizerně - mizerně chladno v zimě, mizerně horko v létě, a to vše klidně mimo sezónu.

To máš z toho, ty blbče, že si zůstal v uniformě.

Ale jedno, na co si musíš dát majzla - můžeš do toho za mě strčit toho vola Stena - jsou tornáda. Tornádo je takovej vířívej vítr, kterej tě tak jak stojíš, vytáhne rovnou ze šortek, pokud nejsi v podzemí nebo stranou.

Tyhle vysavače musíš brát vážně - vír může ve smršti dosáhnout rotační rychlosti i 4-800 kilometrů za hodinu a může se kamkoliv přesouvat rychlostí až 112 kiláků za hodinu. A někde v tomhle bodě se všechny měřicí přístroje polámou, takže číslo zdaleka neznamena maximum. Nedá se před tím utýct, takže je lepší se někam schovat.

Mám ve svejch záznamech spoustu statistik, který ti můžu poslat, jestli tě posedla morbidní zvědavost, co takový tornádo dokáže - zabít tisíc lidí během čtyřiceti minut, prohnat stéblo slámy kovádkou, vodhodit pět taklodí vážících několik set kilo čtvrt kiláku, mimochodem, aniž by to posádka vevnitř stačila zaregistrovat, a tak dál.

Nejlepší případ, kterej znám, je z Altairu III. Ty pitomci tam byli natolik blbý, že si postavili hlavní město přímo v tornádovém pásmu (ten váš Rurik mi zní mimochodem dost podobně) - samozřejmě, tornáda mají svý zákonitosti. No prostě, jednoho slunečného odpoledne město s populací zhruba pět milionů dostane řádku od dvaasedmdesáti twisterů. Zabilo to celou pětinu obyvatelstva - asi nevěřili v tornádový sklepy.

A abych ti dokázal, jakěj sem dobrej kluk, dokonce ti dam pár rad, po čem koukat, aby tě ten trychtýř nevyнес na nízkou oběžnou dráhu.

Nejdřív přijdou teplý vzestupný proudy, který potlačí obvyklý inverzní vrstvy. Vzduch se zvedne až do 10 000 metrů nebo tak nějak a bude ovlivňovanej tryskovejma proudama, který ti lítaj nad hlavou. To zvedne vzduch v celý oblasti a destabilizuje to inverzní vrstvy.

Vzduch z těch tryskovejch proudů je něco jako obří trubice, která ve vejšce rotuje, a když se vrcholky kupovitý oblačnosti mraků srazí s touhle trubicí, prohne se v půlce od stoupajícího vzduchu, v závislosti na rotačním větru, kterej sílí s vejškou.

Takže jak se trubice dostává čím dál tím víc do vertikální polohy, vítr s vejškou sílí, ale co je důležitější, že se točí od jihozápadu... právě teď máte obří rotující trubici zapouzďřenou v jedný pořádný bouře...

.. jestli máte k dispozici něco tak primitivního, jako radar, mohli byste tu trubku někdy teď vidět. Vypadá jako kočičí tlapa s vytaženýma drápama. Občas se tomu taky říká číslo šest nebo hákový echo.

Tohle je takzvaná stěna mraků... představ si jí jako horizontální tornádo, obvykle černá, ale občas dokonce i zelená... mraková stěna se nakloní...

Dole na zemi budete potit olověný kulky, budete mrzutý, jestli věříte v pozitivní iony, a hlavně mokrá, protože se téměř jistě rozpoutá zatraceně velká bouřka. Taky byste měli bejt trochu vyděšený.

Sten četl dál.

... krupobití a bouře... před tahem nahoru přichází tlak dolů... přehoně mrak... zničehonic spadne z mrakový stěny trychtýř a rotuje kolem meocyklonu - nejjižnější trubice - takhle z hlavy si nepamatuju, kolik tam těch trubek je.

Ale jen šílenej idiot by se k nim přibližoval, aby je spočítal, protože právě teď se vám ta první smršť chystá zkazit celý tejdén.

Dopis pokračoval dál a postupně přecházel v nesmyslné rovnice - pana Rosničku evidentně přestalo bavit obecné vyprávění, a tak si téma vyhledal.

Sten hodil dopis zpět Alexovi. „Děkuji za informaci, že na tomhle světě je mnohem víc věcí, které se nás budou pokoušet zabít, než jsme původně mysleli, pane Kilgoure.“

„Nejní problém, šéfe.“

Ozvalo se zvukové znamení z počítače a Alex prohlédl příchozí poštu. „Nu, tady je dokonce eště lepci dopis než ty Žabákovy smrště. Doktor Isky pořádá přehlídku svejch vojsk. A byl by potěšen, kdyby jí jistě velvyslanec Sten počtil svou přítomností na tribuně. Záměr je jasnej. Unudit tě k smrti pohledem na to, jak jeho poskokové pochodujou sem a tam...“

Alex otočil monitor ke Stenovi, aby si pozvánku přečetl sám. Nikdo kromě cirkusů nepořádá

přehlídku jen tak pro nic za nic. Proč tahle? Zamyslel se. Aby civilistům zvedl morálku. A také, aby se Iskra mohl naparovat na tribuně - to mají rádi všichni diktátoři.

To ale nestačilo.

Ozvalo se zaklepaní na dveře.

Vstoupil tajemník a podal Kilgourovi obálku. Alex ji otevřel.

„Mám tu potvrzení tý přehlídky. Je to ručně psaný, Iskyho písmem. A na pravém papíře, typuju.

Zajímalo by mě," přemítal Alex nahlas, „Jaká lumpárna se z toho zase vyklube? Necháš to plavat?"

„Ne. Půjdu." "

„To nepovažuji za moudrý. Nemůžeš náhodou dostat třesavku nebo něco takovýho? "

Sten jen zavrtěl hlavou - oba dobře věděli, že to nepůjde. Ostatně, patří to k funkci velvyslance - dokonce i takového, který není u místní vlády příliš v oblibě. Přesto reprezentuje imperiální zájmy. Sten se bude muset dostavit a propůjčit Iskrovu případnému plánu autenticitu.

„Esli pudeš," prohlásil s konečnou platností Alex, „nevemeš si na sebe jen ten svůj novej hacafrak, kytku do vlasů a přiblížeš úsměv. Teď mluvím jako tvůj bezpečnostní poradce. Jestli máš hrát hry toho pitomce, nemusí to být za každou cenu podle pravidel."

Sten se zazubil. To, co Alex evidentně navrhoval, znamenalo hrubé porušení protokolu - aby se vážený diplomat vypravil na oslavu pořádanou hostitelskou vládou ozbrojený a s krytím.

Ale vzhledem k tomu, jak se věci v Altajské hvězdokupě mají a jak čestné bytosti tu Sten zatím potkal, považoval za velmi rozumné dvojité opancéřovat i svůj záchod.

Kilgourova velká, sukovitá pěst udeřila do kovového ponku. Nohy ponku, který měl sloužit jako stojan na McLeanovy generátory gravičlunů, se prohnuly, ale nepovolily.

„Esli můžu požádat vo chvílku pozornosti," zakřičel a šum konverzace utichl. Kilgour stál před nastoupenými Gurkhy a Bhory v jedné z garáží velvyslanectví.

„Chci, abyste měli voči přikovaný k tý tabuli tam na zdi," ukázal.

„Budu stručnej," pokračoval. „Najdete na ní své služební úkoly. Garáž byla mnou a majorem Cind pročesaná ani ne před hodinou a je čistá. Takže nemusíme chodit kolem horký kaše.

Věci se maj takhle - šéf de zejtra na tu přehlídku. Koná se na náměstí nebožtíka po-Kakana. A nám to nepřipadá jako rovná hra.

Takže budem na místě, jasný?

Chci tam mít komando Gurkhů. Dvě dvojice na každém gravičlunu. Otho, ty si povýšenej na seržanta a máš na starosti všechny Bhory. Čtyři na gravičlun, plus dva týmy s těžkýma zbraněma. Jasný?"

„Jak poroučíte, pane," zahromoval Otho. „Ale co náš kapitán?"

„Kapitán Cind je přidělena na protiodstřelovačské úkoly. Vzala si pod křídlo ostatní odstřelovače a expertní střelce. Pocukrujem s nima ještě před úsvitem okolní střechy.

Takže. Tady je rozkaz. Pokud dojde k útoku na Stena - chci tu bytost vidět mrtvou. Mrtvou dřív, než může pomyslet na nějaký násilí. Nesmíme jim dát šanci zmáčknout spoušť.

Budeme mít zapnutý komy, takže kdyby k něčemu došlo, chci, abyste se všichni dostavili k tribuně. Nedělejte si ale hlavu se zajatcema nebo tak něco."

„Otázka?"

„No, hochu?"

„Pro matčiny vousy," zavrčel mladý Bhor, „ale vy tam posíláte kopiníky jen kvůli podezření z nebezpečí."

„Noa?"

„Víte, nic proti tomu, pane. Jen by mě zajímalo, co byste dělal, kdyby se ta hrozba potvrdila?"

Alexova tvář znehybněla a oči se mu zaleskly. Po krátké odmlce řekl: „V takovém případě bych Stena zamknul do sklepa a tribunu bych srovnal miniatomovkou se zemí ještě dřív, než by ten ceremoniál začal.

Tak. To je všecko. Svý úkoly znáte, takže se podle toho zaříďte. Nástup je hodinu před rozbřeskem."

„Alexi, tohle přece není můj frak."

„Jasně že nejni, ale zavři klapačku a hod' to na sebe. Ta přiblíblá přehlídka začíná za dvě hodiny."

„Špatně mi to sedí," vrčel Sten a mračil se na svůj odraz v zrcadle. „Kdo to šil? Omar, výrobce stanů?"

„Víš, ta vesta je nafukovací a zastrkují se pod ní ještě vložky."

„K čemu? To jako kdyby mě někdo trefil kanónem? "

„Jo." Kilgour se usmál. „Já si vždycky myslel, že nejsi tak blbej, jak vo tobě Cind říká. Kanón je to správný slovo.

Tak. Teď se zašpéruj.

Abys věděl, na těchhle pitomostech dělám už vod včerejška jen kvůli tobě. Tak pohni, hochu. Musím na sebe ještě hodit vlastní hadry.

Bud' statečněj a já ti potom koupím pivo, jo?"

Jestli vůbec nějaké potom bude, pomyslel si Alex...

Sten si prohlížel husté zástupy po obou stranách bulváru, když se gravičlun přiblížil k paláci.

Jestli má být tohle nějaký svátek, tak ho dr. Iskra naplánoval na špatný čas, pomyslel si. Tváře bytostí byly rozhněvané, zakaboněné jako potemňující obloha nad nimi. Sten se nejprve domníval, že je ta nevráživost namířena ke dvěma imperiálním vlajkám, které se třepotaly na stožárech gravičlunu, avšak posléze svoji domněnku poopravil. Tento hněv měl volnou formu a byl zaručeně nestranný - Sten spatřil nějakého muže, jak vzhlédl k neustále hlídkujícím vojenským gravisaním, které nad nimi prolétaly, a odplivl si do kanálu.

Otho přistál s ceremoniálním gravičlunem velvyslanectví jen těsně za tribunou, která byla pro tuto příležitost postavena na jedné straně náměstí Khaqanů. Gravičlun nyní vypadal ještě hůř - zbraně a většina pancéřů byly odstraněny, ale na povrchovou úpravu a na lak nezbyl čas. Plavidlo vypadalo jako vytržené z demoličního derby.

Dva Gurkhové ve svátečních uniformách, které zahrnovaly i willypušky a kukri, vyskočili z člunu a pokynuli svými zbraněmi, nejprve k jochijské vlajce na straně tribuny, poté k hlavnímu stupínku, kde byl pověšen Iskrův znak. Iskra se zatím neobjevil, ale byl to jediný hodnostář, který nebyl přítomen.

Sten vystoupil z vozidla, Alex těsně za ním. Kilgour se rozhodl pro plně obřadní výstroj svého domovského světa: bačkory, tartanové punčochy se zastrčenou dýkou, sukni se sporanem - obsahujícím pistolí -další dýka u pasu, černá sametová vesta se stříbrnými knoflíčky, krajkový límec u krku a krajky na zápěstích. Na hlavě měl klanový čepeček bonnet a přes rameno přehozený tartanový plášť.

Jeho výstroj však přesně neodpovídala tomu, co by měl na sobě jako lord Kilgour z Kilgouru v Edinburghu mít. Škorně si připevnil pásky, aby mu nespady, kdyby musel utíkat. Kostkovaný vzor tartanu byl velmi tmavý, což Alex vysvětloval jako správný, starodávný lovecký tartan svého klanu. Sten si nikdy nebyl jist, jestli nějaký klan Kilgourů vůbec existuje, nebo jestli si ho Alex a několik tisíc lidí na jeho statcích vymýšlejí tak, jak život běží. Něčeho tak složitého jsou Skotové schopni třeba jen proto, aby poškádli Anglány.

Neměl u sebe svůj obvyklý obřadní meč, opět z důvodů efektivity. Meče jen překázejí a motají se pod nohy. A plášť by duněl, kdyby o něj zavadil - Sten se správně dohadoval, že těžkosvěťan v tom přehozu nese pořádný arzenál.

Za Stenem šli dva další Gurkhové. Sten se uklonil před jochijskou vlajkou a s velkým sebezapřením pak i před Iskrovým znakem. Otho se zvedl s gravičlunem a odlétl. Bude s ním připraven na parkovišti za palácem s ostatními zálohami.

Dvě gorily od Iskrových jednotek pro zvláštní úkoly stály pod schody s detektory. Alex na ně vrhl jediný zlostný pohled. Dokonce i lumpové se občas proviní rozumem, takže oba ustoupili z cesty a neohrabaně zasalutovali.

Gurkhové zůstali stát za tribunou. Sten si zezadu připadal bezpečněji. Před tribunou stáli další hoši od zvláštních úkolů.

„Jen taková drobná informace," špitl Alex. „Všichni vojcové, kerý budou míjet tribunu, dostali echo, že kdyby jejich zbraně namířily kamkoliv poblíž tribuny, Iskrův vrahouni maj rozkaz je bez pardonu vodkrouhnout. Co bys říkal na kariéru jochijskýho pěšáka?"

Na tribuně čekalo Stena hned dvojnásobné překvapení.

Nejprve spatřil Menyndera. Zajímavé. Někdo, nebo něco jej vytrhlo z jeho období truchlení.

Druhé překvapení - a chvíli mu trvalo, než tu bytost poznal - přišlo, když spatřil rebela Milhouze

nyní v černé uniformě jeho „nového“ studentského hnutí založeného Iskrou, jak Sten okrajově zaznamenal.

Po Milhouzově boku stály dvě starší bytosti - jeho rodiče, domyslel si Sten. Milhouz se setkal se Stenovým očima, nejdříve chtěl instinktivně ucuknout pohledem, ale potom už do nich hleděl bez bázně a hany.

Sten se zamračil, jako kdyby se pokoušel vybavit si známou tvář a nepodařilo se mu to, nicméně ze slušnosti přikývl ve smyslu: Třeba nás vzájemně představili při nějaké společenské události?

Stenovi toho pitomce bylo téměř líto. Přeběhlíkům se nikdy nedá věřit - a všichni to věděli, zvláště pak ti, co je přetáhli na svoji stranu. To platí pro špionáž i pro politiku. Milhouz měl jen jedinou budoucnost - že jej Iskra využije na tak dlouho, jak bude potřebovat, a potom se ho zbaví.

A jak měl Sten možnost Iskru poznat, bude to pro Milhouze téměř jistě znamenat mělký hrob, spíše než nějaký tichý odchod do výslužby.

Nic víc si také nezasluhoval.

Sten s Kilgourem po boku se propracoval k přiděleným křeslům. Zdvořilé přivítání s Douwem, který měl na sobě slavnostní uniformu ověšenou starými i novými metály. Pokývnutí k ostatním hodnostářům a politikům.

Zastavil se vedle Menyndera.

„Rád vidím,“ oslovil jej, „že jste se již vzpamatoval z rodinné tragédie.“

„Ano,“ odvětil Menynder, přičemž o milimetr pohnul hlavou k Iskrovu emblému. „Nevěřil byste, jak moc jsem vděčný mým novým přátelům za to, že mě tak rozveselili a vysvětlili mi, jak moc pro mě má rodina znamená a že bych měl mít na paměti osud mých starobylých statků, a celkově mě přesvědčili, abych odhodil smuteční šat.“

Tak jak Sten předpokládal, Menynder byl k účasti donucen silou.

Vojenská kapela zavřeštěla cosi, co mohlo být považováno za hudbu, a dr. Iskra s pobočníky v patách sestoupil po schodech z terasy paláce a pomalu kráčel přes rozlehlé prostranství náměstí k tribuně.

„Máš nějaké ponětí,“ špitl Sten ke Kilgourovi, „proč doktor nesleduje své vojáky z obvyklého místa?“

„Už sem se ptal,“ sykl Kilgour. „Bylo mi řečeno, že je to kvůli tomu, že terasa je moc daleko. A doktor si přeje vidět své hrdiny pěkně zblízka.“

„To je zatraceně laciná lež.“

„Jo. A trochu mi dělá starost, že tahle tribuna nebyla správně postavená.“

Kilgour měl pravdu - sahala sotva metr a půl nad zem. Základem kontroly nad masami je postavit dostatečně vysoké jeviště, aby se běsnícímu davu nepodařilo vzít tribunu útokem.

Hodnostáři zasalutovali, když dr. Iskra vystoupil na pódium.

Třísky činely, načež vojenská kapela zahrála crescendo a zmlkla.

V náhlém tichu Sten zaslechl z dáli hru na panovu flétnu, kterou nějaký pouliční trubadúr ovládal dav.

Poté, jako na povel, se roztrhly mraky, vítr je sroloval jako špinavé plátno a nad náměstím se rozprostřela neskutečně modrá obloha.

Kapela znovu spustila svou kakofonii a přehlídka začala.

Náměstí Khaqanů rázem zaplnilo klapání okovaných bot, strašidelný rachot pásů a řinčení pochodové hudby. Tu a tam Sten zaslechl nacvičený jásot přihlížejících.

Plácal se rukou do boku, což byl altajský způsob tleskání, když kolem tribuny pochodovala další horda vojáků.

„Pátý prapor, šestý pluk, železná garda z Permu,“ ohlásil neviditelný komentátor do reprosoustavy na náměstí.

„Neviděli jsme je už jednou?“

„Ne, šéfe. To byl šestej prapor, pátej pluk. Musíš dávat větší pozor.“

„Jak dlouho kolem nás může ještě ty své panáky vodit?“

„Co já vim,“ špitl Alex. „Asi dokud nás nerozbolí voči a nezačnem blábolit něco vo tom, jak je Isky skvělej. Jó, tohle je masová hypnóza, hochu.“

„Čas,“ oznámila Cind. Její pozorovatel se poslušně odkutálel od dalekohledu k pušce. Cind se přesunula na místo a začala svoji směnu, kdy nekonečně přejížděla po střeších paláce a po

oknech, která patřila do jejího sektoru.

Další týmy jejich odstřelovačů dělali víceméně to samé - jedna bytost pozoruje, druhá čeká u zbraně. Pozorovatel může pracovat efektivně pouze několik minut, než začne vidět pohyby, kterými je záclona rozhoupaná větrem, nebezpečí v podobě dýmu z komína, či prostě věci, které tam nejsou.

Architektonický sráz paláce Khaqanů jim tuto práci nijak neusnadňoval, protože byl postaven a přezdoben ve stylu, který by se dal popsat snad jen jako raně neromantická obludnost.

Cind a její pozorovatel zaujali místo na jedné z palácových střech, na které našli poměrně rovnou plochu, kam si uložili záložní zbraně s municí, a posléze se velmi pomalu vyplížili na špici střechy, aby odtud mohli pozorovat vývoj událostí. Její šarlatová kukla -stejně barvy jako kovová střecha - se hrbila nad dalekohledem. Oba odstřelovači měli obličej zamaskovaný středně hnědým líčidlem.

Po pár minutách Cind samým vypětím slzely oči. Prohlédla siluetu střechy, potom znovu, byla to rutina. Zastavila se a vracela se dalekohledem zpátky.

„Earle,” řekla zcela zbytečně šepem. „Tři nula nula. Ten vikýř.”

„Mám ho,” řekl muž s puškou. „Okno je otevřené. Dovnitř nevidím. Je tam moc velká tma.”

„Pojď mě vystřídat,” nařídila Cind.

„Ho-hó.”

„Vezmu si pušku.”

Earle už chtěl protestovat, ale potom raději zaujal pozorovací pozici.

Cind vstala, ruce automaticky připravily její vlastní pušku.

Naproti přes náměstí vedle toho vikýře byl zvednutý poklop vedoucí na střechu, předtím byl zavřený. A velmi blízko tohoto poklopu se nacházela nízká zídka, která by mohla poskytnout skvělý úkryt někomu, kdo by se potřeboval přesunout třicet metrů do míst, kde zídka zahýbala. Takto vzniklá ulička skýtala skvělou útekovou cestu.

Okno se nacházelo asi šest set metrů od tribuny pod nimi a asi...

„Dostřel?”

„Dvanáct... dvanáct dvacet pět.”

„Mám stejné...”

...dvakrát tolik k Cindinu postu.

Cind si zapnula střeleckou vestu, přitáhla si řemínek pušky pevně k ruce, aby neměla žádnou vůli, a zaujala posmrtnou strnulost své palebné pozice.

Nyní pro ni neexistovalo nic jiného, než to otevřené okno dvanáct set metrů odtud.

Jen z povzdálí zaslechla, jak Earle hlásí, že mají potencionální cíl, a nařizuje dalšímu týmu, aby převzal jejich rutinní kontroly.

Venloe byl připraven. Svoji monstrózní sportovní pušku měl pevně zapřenou na stole, stůl obložený pytli s pískem.

Stál zhruba tři metry od otevřeného okna, což skýtalo chytrý úkryt. Ani lidské oko ani dalekohled by jej nebyl schopen v tom šeru zpozorovat, a kdyby nějaká obzvláště paranoidní bezpečnostní hlídka použila dalekohled se zesílením světla, odlesk od střech by toto zařízení odstínil.

Znovu se podíval do hledáčku a promnul si oči. Už zapomněl, jak vyčerpávající takové odstřelování je a za jak krátkou chvíli člověk ztrácí ostrost vidění.

K tribuně to odtud bylo šest set metrů.

Venloe měl svůj terč a v zásobníku pušky čekalo šest projektilů o velikosti doutníku.

Kdyby došlo k nějakému omylu... nejprve Iskra.

Potom Sten.

Potom...

Z malinkého komu vedle něj naladěného na veřejné vysílání z přehlídky se ozvalo:

„Osmá rota, podpůrná bojová peruť gardy. Zachránci Gumarku.”

„Pěší průzkumná rota, osmdesátá třetí divize lehké pěchoty.”

To bylo ono.

Ted' bude následovat Rudý pytel na krysy.

Gravičluny podpůrné bojové perutě vyrazily vpřed pomalou rychlostí, tři zástupy napasované těsně

vedle sebe. Před nimi vyklusávali lehce ozbrojení průzkumníci.

Každý gravičlun vezl plnou posádku vojáků sedících ve strnulém pozoru. Pilot gravičlunu se soustředil na pozici ve formaci, velitel stroje salutoval.

Šest řad zpět v prostředním zástupu postupoval první z Venloových atentátníků. Pilotem gravičlunu byl jeden z mladých důstojníků/konspirátorů, stejně jako zbývající posádka.

„Šestnáct... sedmnáct... osmnáct...”

Při dvaceti se gravičlun podle výpočtu nacházel asi padesát metrů před a dvacet od tribuny.

Pilot zařadil plný výkon McLeanových generátorů a zatlačil ovládací páku naplno doprava.

Gravičlun udělal piruetu, narazil do svého souseda, který vyjel z dráhy a dominový efekt rozbíjel celou přehlídkovou formaci.

Mladý důstojník získal kontrolu nad svým strojem a prudce ho posadil na zem, takže se stroj začal po dlažbě sunout smykem k tribuně, sunul se šíleně.

Sypali se z něj vojáci.

Vojáci, kteří v běhu dopadali na zem a stříleli z poloautomatických granátometů na vojáky od zvláštních úkolů.

Stráže se během chvíle vzpamatovaly - to už jich však třetina ležela mrtvá. Potom zahájili palbu, ale kulky se dál sypaly do středu tribuny.

Formace podpůrné perutě se rozprchla, gravičluny stoupaly k obloze a střílely dolů, zatímco speciální jednotky se jaly uposlechnout rozkazu zabít kohokoliv a cokoliv neobvyklého.

Četa průzkumníků rozbila formaci a zalehla k zemi. Ozvaly se rozkazy a pušky zarachotily.

Jejich terčem byla tribuna.

Jedna dávka a - „granáty!” ozval se výkřik, když četa vzala tribunu útokem.

Ještě čtvrt vteřiny předtím stáli Stenovi čtyři Gurkhové ve střehu za tribunou. Nyní se zničehonic objevili na pódiu a sráželi strachy šílicí politiky k zemi, willypušky zakleslé do boků, AM₂ kulky lítaly a likvidovaly průzkumníky.

Sten jen stačil sáhnout do fraku pro pistoli a už ležel, když jej Kilgour bodyčekoval k zemi. Alex se vzpamatoval, odhodil svůj plášť a willypuška schovaná pod ním začala chrlít dávky střel.

Douw propadl podvodnímu transu, když uviděl granát, jak dopadl na prkna jen kousek před ním - jak pobuřující - a kopl do něj, načež granát spadl z pódia, kde vybuchl, a Douwa to odhodilo na Menyndera. Oba muži upadli, Douw napůl omráčený.

Menynder ze sebe začal odstrkovat tíhu Douwova těla, ale pak si to rozmyslel. Existuje snad lepší štít? Obrátil myšlenky ke kamufláži a plně se soustředil, aby vypadal jako dokonalý model čerstvé mrtvoly.

Dr. Iskra měl oči doširoka otevřené a kabonil čelo jako profesor, který se právě chystá vyplísnit svého oblíbeného žáka, jenž není schopen odpovědět na jednoduchou otázku, když se na tribunu před ním vyšvihla nějaká zkrvavělá žena.

Iskra natáhl ruku v pokusu odstrčit od sebe tu hrůzu.

Žena čtyřikrát střelila Iskru do obličeje, než se její tělo rozprsklo pod dávkou ze zbraně ochranky.

Sten se odkutálel stranou, vytáhl z pouzdra pistoli a poklekl. Jeho mysl zaznamenávala křik davu, výbuchy, nárazy divoké vřavy, která ještě před chvílí byla přehlídkovou armádou, a řev gravičlunů.

Koutkem oka zahlédl, jak se bhorské čluny odpichují z parkoviště a míří k tribuně, potom těsně pod sebou zbystřil dva muže a vystřelil... prásk, prásk, prásk, prásk... oba padli mrtví... a Sten hledal další cíl...

Radostný úsměv zmrzl Venloovi na rtech, když stiskl tlačítko dalekohledu a ten přiblížil cíl a zúžil zorné pole.

Iskra byl mrtvý. O tom nebylo pochyb.

Menynder a Douw dostali zásah - pravděpodobně. Na tom nezáleželo - nebyli hlavními terči.

A teď. Teď Sten.

Tady je. Ten bastard je snad nezničitelný. Vstává ze země.

Jen zamiř... zadrž dech... plynule vydechni... sáhni na spoušť... připrav se na zpětný ráz... stiskni... teď!

Šok zpětného rázu mu narazil do ramene. Automat v zákluзу vyhodil doutnající nábojnici z pušky, cvak a nabil se další náboj, zatraceně, hledí je mimo cíl...

„Sten je na zemi," oznámil nepohnutě hlas v komu.

„Mlč, řekla si Cind. Nedívej se. Neotáčej se. Soustřed' se jen na ten vikýř a dívej se, jestli se závěs pohne explozí od hlavně. Ten parchant je dobře vycvičený, má dost rozumu na to, aby se stáhnul do stínu. Napumpovala dávku AM₂ kulek do okna...

Stenovy oficiální šaty byly možná Kilgourem přetvořeny na neprůstřelné.

Nicméně, neexistuje způsob, jak by lidské zvíře mohlo přežít náraz kulky vážící něco málo přes sto gramů v rychlosti kolem osmi set metrů za vteřinu, pokud dotyčný nesedí uvnitř tanku, a v takové situaci je mu neprůstřelná vesta platná asi jako chodci, kterého převálcuje autobus.

Venloe už však zapomněl na své návyky z výcviku a jeho mysl se zalekla toho mohutného kopance, který jej zasáhl do ramene.

Šest set metrů není pro moderní zbraň nic významného. Ale jistý faktor to je. Obzvláště když zbraň využívá pro velmi těžké kulky jako výmetnou sílu běžný střelný prach. Trajektorie kulky z Venloovy pušky na dinosaury měla tvar vysokého oblouku a ovlivňoval ji i křížný vítr a horké a ledové poryvy.

Kulka měla zasáhnout Stena do žaludku. Namísto toho zasáhla velké křeslo po jeho boku a rozprskla se. Většina kulky se odrazila bůhví kam, ale její pevný plášť zasáhl Stena přímo do obleku, do jednoho z těch kovových plátů, kterými Kilgour svého šéfa obrnil. Stena to shodilo z tribuny. Samonahušťovací ochranný polštář si uvědomil, že přišel jeho čas, a imperiální velvyslanec najednou připomínal vznášející se vodní hračku. Když dopadl na mrtvá těla pod tribunou, polštář se vypustil a před ním stál někdo s bajonetem na pušce.

Sten, který nějakým záhadným způsobem stále držel svoji pistoli, zastřelil muže na místě a hledal další cíl. Vtom si uvědomil, že je naživu a že slyší krásné *Ayo...* *Gurkhali*, jak dorazila jeho ochranka.

Cindiny střely rozmašírovaly půdní místnost na cucky, což Venloa na chvíli zatlačilo do kouta; potom se vzpamatoval, dopotácel se k otevřenému poklopu. Ne, kdepak, tam bude také někdo číhat; pamatuj, že jsi počítal i s touto alternativou. Sáhni dolů. Dolů. Venloovy ruce našly lano uvázané k rozbuškám dvou dýmovnic, které připravil po obou stranách poklopu, a škuibl.

Počkej... počkej... počkej si na dým... teď. Poklopem nahoru a pryč odtud.

„Zatraceně, já ho nedostala," zaklela Cind a přesunula mířidlo na otevřený poklop, ze kterého se vylinul dým.

„Velvyslanec je v pořádku! Opakuji, velvyslanec je v pořádku," pípl kom.

Zapálila snad ta exploze nějaký oheň...

Aha. Je to kouřová clona, uvědomila si, když zahlédla nějaký pohyb, který okamžitě zmizel za nástřešní zídou.

Ty jedna podšívko, pomyslela si.

„Earle. Tři rychlé kulky. Doprostřed té zdi. Metr dopředu od toho chrliče. Ted'!"

Prásk... prásk... prásk.

Jeden starobylý kámen v zídce se rozsypal. Cind ve svém hledí viděla malou okousanou díru.

Tak, teď jsi za zdí. O čem asi tak přemýšlíš? Myslíš si, že jsi dost rychlý - nebo že já nejsem dost dobrý střelec - abych se provrtala tou malou skulinou?

Cind zamířila a vystřelila. Osamělá kulka prolétla štěrbinou a explodovala někde na vzdálené straně od zídky.

Ano, věř mi. *Jsem* tak dobrá, abych propasírovala střelu dírou, kdybych v ní zahlédla nějaký pohyb.

Takže, kdybych byla tak hloupá, abych byla člověkem tam za tou zdí a myslela si, že dvanáct set metrů a jediná cesta ven mě činí neprůstřelným, zvážila bych změnu své ústupové cesty.

„Earle, sleduj ten dým."

„Je to špatný. Už se to rozptyluje."

Výborně. Takže, jak jsme na tom? Máme tě tam nataženého za zídou. Únikovou cestu ti blokuje ta díra, kterou do ní Earle vyvrtal, a vědomí, že já skrz ni vidím a dokážu se do ní strefit.

Asi dvanáct metrů od Earlovy pozorovací díry zídka končí u vikýře. Ty budeš nejspíš ležet někde na těch dvanácti metrech.

Nejprve do toho prostoru vstoupíme...

Vyslala další kulku do parapetu vikýře a ten se roztříštil. Ano. A kdybych tam ležela, bylo by to blíž k vikýři nebo k té skulině? Byla bych blíž ke skulině a čekala bych na nějaký zázrak, který by mi pomohl překonat tu dvoucentimetrovou „mezeru“.

Dostřel na parapet vikýře... *tak*. Zamkla vyhledavač dostřelu.

Cind pohnula dalekohledem pušky do strany, takže měla hledí na holé zídce, ale hlaveň mířila na roztříštěný okenní parapet. Asi... tam. Lineární akcelerátor zahučel. Připraveno.

Cind vypálila. Kulka z AM₂ přelétla vzdálenost dvanácti set metrů. Poté ve správném okamžiku prudce zabočila doprava.

Venloe ležel připlácnutý na zemi přemítaje, jaká možnost ústupu mu zbývá, přesně v místě, kde ho Cind tušila.

Kulka jej zasáhla do pánve a explodovala.

Horní polovina Venloova těla vylétla do vzduchu přes zídku a rozplácla se na střeše. Poté s rukama roztaženými v naději, že se něčeho zachytí, máslovitě sklouzla dolů přes okraj střechy a dopadla dvě stě metrů dolů na náměstí.

Od chvíle, kdy Venloe aktivoval svoji kouřovou clonu, uplynuly necelé dvě minuty.

Milhouz stál na tribuně. Po drahé chvíli si uvědomil, že je stále naživu.

Byl jediný.

Tam dole... ležela těla jeho rodičů.

Bude mu po nich smutno.

Ale dynastie má pokračovatele.

Iskra byl mrtvý.

Ale Milhouz žil.

Na tváři mu pozvolna vyvstával osvětlený, spokojený úsměv.

Neopustil ji, ani když se mu za zády zaleskl kukri a hlava odlétla na karmínové fontáně z tribuny a namalovala na dlažbě náměstí půlkruh.

Jemedar Lalbahadur Thapa ustoupil bezhlavému padajícímu tělu. Zasunul svůj kukri do pochvy a spokojeně kývl.

Gurkha byl na Pooshkanské univerzitě.

Na náměstí Khaqanů zavládlo téměř ticho až na vzdechy a křik raněných a burácení motorů prchajících gravičlunů.

Sten uslyšel křik davu, když stejně tak ohromená ochranka začala vyklízet náměstí. Několik metrů od něj leželo tělo, které identifikoval jako dr. Iskru.

Krásné počasí bylo rázem to tam a po obloze se přivalily bouřkové mraky. Takže to by ukazovalo na počasí zvěstující smršť, čarodějnice či cokoliv jiného.

Přešel k tělu a špičkou nohy je obrátil na záda.

„Ten chlapík je dočista mrtvej," zabrumlal Alex.

„Jo, to je."

„Tož," řekl Alex, když došel ke Stenovi, „král natáh bačkory, ať žije král. Ale co budeme dělat my?"

Sten se zamyslel.

„Ať se dvakrát propadnu, jestli mám sebemenší představu," konstatoval zcela upřímně.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

O SEDMATŘICET E-HODIN později se nad Rurikem proháněla bouře.

Sten pečlivě sepisoval svoji depeši o atentátu na Iskru, která by pokud možno obsahovala všechny důležité detaily. Bezprostředně po svém návratu na velvyslanectví poslal Věčnému Císaři jen bleskovou zprávu.

Někdo z kosmopřístavu poslal echo na velvyslanectví - nějaká imperiální jednotka nebo jednotky právě oznámily, že se chytají přistát.

Sten ani Alex se nestačili divit: Jsou to posily? Nějací imperiálové, kteří nemají nic do činění s děním na hvězdokupě? Invaze?

Obloha zahřměla mohutněji než při jedné z největších jochijských bouří a nad hlavami se jim objevily vesmírné lodě.

„Pro lásku boží," vzdychl Alex. „Tolik strojů sem neviděl snad vod konce války. To musí bejt nejmíň dvě... ne tři skvadrony. A s bojovějma vagónama. Buďto si někdo přestal dělat prdel - nebo nás konečně našli, hochu."

Sten neodpověděl - také se díval na oblohu. Za bojovými loděmi se blížila druhá vlna.

Posádkové transportéry, pomocné lodě a jejich obrana.

Sten odhadoval, že přistává celá jedna divize imperiálních vojsk.

No, co, do hajzlu...

„...tady děláš, lane?"

„Chceš slyšet odpověď k před včerejšku," otázal se Mahoney, „nebo v souvislosti s tvou kouzelnou zprávičkou Původnímu světu, kterou jsme zachytili?"

„Tu, kterou budu schopen strávit," řekl Sten. Stáli na velitelském můstku imperiální bojové lodi *Repulse*, Mahoneyho vlajkové lodi. Kdysi opuštěný kosmopřístav na okraji Ruriku byl napěchován vesmírnými stroji a vypadal jako centrální vojenský přístav na Původním světě.

Stenův a Alexův odhad byl poměrně přesný - Mahoneyho armáda se skládala ze tří skvadron bojových lodí a Mahoneyho „domovské" jednotky, první divize gardy.

Mahoney je přivítal, představil je admirálu, který velel válečnému loďstvu, poněkud oficióznímu týpkovi jménem Langsdorff, vyhnal je z můstku a otevřel láhev speciální lihoviny, vyráběné pro Věčného Císaře pod názvem skotská.

„A teď vám oběma předám své balíčky rozkazů. Hned po útoku na kasárna mi Císař nařídil, abych dal dohromady mírovou jednotku. Sdělil mi, že chce, abych dorazil s velkou silou ve správný čas. Můj popis práce je imperiální guvernér. Měl jsem tě podpořit a zajistit, aby Iskra zůstal na trůnu."

Sten našpulil rty. „Takže jeho názor na Iskru nic nezměnilo?"

„A něco snad mělo?"

„Jo. Asi dvanáct metrických tun nejlepších kamenů, které se mi podařilo pěkně nablýskat, a pevný stříbrný kbelík, do kterého jsem je naskládal. No nic. Svou sbírku kamenů ti můžu ukázat později. Problém s Iskrou se vyřešil sám."

„Taky že mi hned bylo změněno pověření," potvrdil Mahoney. „Altaj je nyní pod přímou vládou Původního světa."

„Politická samospráva," podivil se Alex. „To *nikdy* nejni ta správná vodpověď. Sorry, pane."

„Kilgour, den, kdy nebudeš schopen zatnout zuby a opřít se do vesel, bude dnem, kdy znovu obléknu uniformu. Mně se to taky nelíbí, ale je to přímý rozkaz od našeho člověka."

„Na jak dlouho?"

„To jsem se nedozvěděl."

Sten zaroloval svou zatím nedotčenou sklenkou mezi dlaněmi, protože nevěděl, jak správně formulovat svoji otázku. „lane - a co se v tom tvém rozkazu říká o mně?"

„Nic. Mělo by?"

„Nevím."

Sten vysvětlil, že už jednou žádal, aby byl uvolněn z funkce, ale Císař odmítl. Teď, když je Iskra mrtvý a Altaj ještě blíž k okraji propasti chaosu, předpokládal, že buďto s hanbou zamíří domů, nebo mu bude alespoň nabídnut jiný úkol.

„Hádám," řekl Mahoney, „že bys měl pokračovat jako velvyslanec. Tedy alespoň dokud se neuklidní nárazové vlny. Potom předpokládám, že se jeden z nás dvou bude stěhovat. Nedokážu si představit, že by Císař nechal své dva nejdražší údržbáře ve stejné díře moc dlouho. Tam venku hoří příliš mnoho stodol."

„Jo."

„Myslím, že si nemusíme dělat starost z nějaké hierarchie smečky, nebo ano, Stene?"

„Kvůli tomu jsem se neptal."

„Oukej. Všechno dobrý. Podívejme se, jestli ty pitomce nemůžeme donutit k něčemu, co by připomínalo ozbrojené příměří, řekněme od zítřka."

A teď, prosím tě, hodil bys to do sebe? Začínáš být z těch vraždících idiotů přecitlivělý, zmatený a paranoidní."

„To asi jsem," připustil Sten a na Mahoneyho rozkaz se snažil uvolnit.

Teď měl alespoň něco a někoho vlivného, o koho se mohl opřít. Ale tam někde vzadu v hlavě mu klíčily obavy, že Altajská hvězdokupa si už najde nějakou cestu, jak Mahoneyho, válečné loďstvo i s imperiální gardou vtáhnout do krvavé anarchie, kterou tu podle všeho tak milují.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

SEDELI NA břehu Menynderova pustého rybníka. Starý Tork mlčel, zatímco mu Sten líčil bezútěšnou budoucnost, která Altaj čeká.

„Ocitáme se v jednom z těch okamžiků v historii," říkal, „kdy katastrofa a vzestup představují dvě rovnocenné volby. Vše záleží jen na vašem rozhodnutí."

„Na mém ne," namítl Menynder. „Rozhodnutí přísluší lidem, kteří mají nějakou naději. A já právě teď vidím pro své lidi asi tolik nadějí, jako že v tomhle podělaném rybníku chytím rybu," ukázal do mrtvé vody.

„Někdo *musí* nahradit Iskru," namítl Sten. „Je pravděpodobné, že jen vyměníte jednoho despotu za druhého. Proč to nechávat na pravděpodobnosti?"

„Protože jedinec, který by dokázal úspěšně řídit Altajskou hvězdokupu, neexistuje," řekl Menynder. „Jen pro případ, že jste to ještě nezjistil, podotýkám, že nejsme příliš snášenliví lidé."

„To jsem si všiml," konstatoval suše Sten.

„Vlastně jsme v tomto směru docela hrozní. Za chvíli bychom se vzájemně zabíjeli se stejnou samozřejmostí, s jakou dýcháme. Takže člověk na špici je vlastně špičkový zabiják. Už ze své podstaty... je to způsob, jakým náš imbecilní systém funguje. Největší a nejhorší kmen vytlučká duši ze všech ostatních, kdykoliv je to jen trochu možné. Což znamená, že situace zůstává špatná a vážná."

„Měl jsem v plánu navrhnout něco jiného," nadhodil Sten. „Chtěl jsem navrhnout, abyste ustavili jakousi koaliční vládu."

Menynder se ušklíbl. „Koalici? Na Altaji? Něco takového je zatraceně nepravděpodobné."

„Vždyť už jste jednu takovou málem dali dohromady," prohlásil znalecky Sten.

Menynderovi se zúžily zorničky. „Jak to myslíte?"

Sten se ani nepokoušel o nějakou tajuplnost. „Ta neslavná večeře se starým Khaqanem. Té báchorce jsem ani na chvíli neuvěřil."

„A čemu *věříte*?" otázal se Menynder chladným tónem.

„Myslím si, že Khaqan vůbec nebyl pozván. Nikdy by neusedl ke stolu s partou Suzdalů, Bogaziů a Torků. Natož pak, aby s nimi *večeřel*."

Myslím si, že vy... generál Douw... Youtang a Diatry... jste neměli ani tušení, že se tam objeví. Vlastně se domnívám, že jste v té místnosti seděli proto, abyste vymysleli způsob, jak se ho zbavit. Je to pro mne důkaz, že jste jediná bytost v této hvězdokupě, která je schopna zorganizovat akci, která by zainteresovala zástupce všech ras."

Sten se ledově usmál. „A jestli mám pravdu, potvrzuje to mou domněnku, že jste také jediná bytost schopná sestavit koaliční vládu, kterou mám na mysli."

Menynder mlčel. Stenova chvála zahrnovala i vážné obvinění.

„Jediné, co se mi nepodařilo zjistit," dodal Sten, „je způsob, jakým jste toho starého ďábla zabili."

„Já ho nezabil," hájil se Menynder. Zarazil se. Poté dodal: „*My* jsme ho nezabili."

Sten pokrčil rameny. „Mně to je beztak jedno."

„Vy byste učinil vraha vládcem?"

Sten mu pobaveně pohlédl do očí. „Jmenujte mi jediného, který není."

Menynder chvíli přemýšlel a nakonec řekl: „Co když do toho vašeho nápadu nepůjdu? Necháte to prostě být?"

Sten na něj přísně pohlédl. „Tentokrát ne."

„Takže ve skutečnosti nemám na výběr," odtušil stařík.

„Možná, že ne. Ale bude to fungovat mnohem lépe, když budete *přesvědčen*, že máte."

„Pak bych měl zřejmě hodně rychle kývnout."

„Vidím, že mi rozumíte," řekl Sten.

„Zase Menynder," soptil Věčný Císař. „Proč pořád vytahuješ jeho jméno?"

„Protože je pro takový úkol nejlepší, pane," argumentoval Sten.

Věčný Císař na něj úkosem pohlédl. „Má to snad být 'Já jsem vám to říkal', Stene? Chceš snad

naznačit, že jsem to s volbou profesora Iskry pěkně pohnojil?"

„Nepřísluší mi soudit vaše rozhodnutí, pane.“

„Proč v tvém hlase stále slyším výtku?“ vyštěkl Císař.

„Profesor Iskra byl z té bídne cházky určitě nejlepší volbou, pane,“ skočil jim do řeči Mahoney. „To snad vidí každý. A právě proto si myslím, pane, že Stenův nápad má něco do sebe.“

„Výbory dělají bídne zákony,“ prohlásil Císař. „Tak to bylo. A bude. Než se člověk naděje, každý člen výboru má svoji agendu s čistě egoistickými cíli. Konsensus se stává špatným vtipem, za který se platí mocí, penězi nebo chlípností, či všemi třemi najednou.“

Císař vyprázdnil svoji sklenku. Jeho holografický obraz pokynul přes milióny světelných let Stenovi a Mahoneymu, aby učinili to samé. „Do háje s nějakými výbory,“ zaklel, ale zničehonic jako by pookřál.

Sklenky byly vyprázdněny a dolity. Sten už chtěl něco říci, ale Mahoney do něj šťouchl, takže si zamkl ústa a nechal Mahoneyho popadnout míč, aby se s ním rozběhl.

„Nemohu s vámi než souhlasit, pane,“ spustil Ian. „Přechodná úřednická vláda má tendenci být nanicovatá. V tomto případě to ovšem vůbec nemusí být řešení dočasné, pane, a může nakonec vyústit v řešení trvalé.“

„Vysvětli to,“ nařídil Císař.

„Vedlejší účinkem aktu sestavování koaliční vlády by mohlo být i to, že se všechno uklidní. Ze se nad násilnostmi zaklapne jakési víko.“

„Takové logice rozumím,“ souhlasil Císař. „Pokračuj.“

„Takže, co když té koalici dáme nějaký časový rámeček, pane? To a to musí být dosaženo do toho a toho data. Poté koalice přestane existovat. Automaticky.“

„Něco jako zákon zapadajícího slunce?“

„Přesně tak. Výbor musí být nahrazen mnohem stabilnějším systémem do data, které sám určíte.“

Císař se chvíli rozmýšlel. Poté řekl: „Dobrá. Vyhráli jste. Pusťte se do toho.“

„Děkuji vám, pane,“ skrýval Sten v hlase nezměrnou úlevu. „Je tu ještě jedna věc.“

Císař jen mávl rukou. „Jo. Já vím. Potřebuješ nějaký dramatický gesto, kterým bych dal koalici své požehnání.“

„Ano, pane.“

„Co takhle imperiální audience? Pošlete Menyndera spolu s ostatními na Původní svět. Já je chvíli nechám obskakovat u dvora. Posvěťím jejich posvátnou misi a všechny ty blbosti. Vráť se jako hrdinové. Bude to stačit?“

„To bude naprosto skvělé,“ souhlasil Sten.

Císař sáhl po tlačítku, kterým se ruší spojení. Zarazil se. „Ale ať to funguje,“ zahromoval a jeho obraz zmizel.

Sten se otočil k Mahoneymu. „Iane... za tohle ti dlužím víc, než si umíš představit.“

Mahoney se rozesmál. „Schovej mi to u sebe, hochu. Na horší časy.“

„Dobrý den, já jsem Connee Georgeová a hlásím se vám z kosmopřístavu tady v Sowardu. Delegace z Altajské hvězdokupy má přistát každým okamžikem, milé bytosti. A podívejte se na ten velký uvítací výbor, který na ně před přistávací plochou čeká, Tohme!“

„Ano, bude to opravdu velkolepé uvítání na Původním světě, Connee. Můj Bože. Je to velký historický okamžik! Jsem si jist, že naši diváci jsou přilepeni ke svým vidům, aby viděli exkluzivní pohled KRCAXu na významnou delegaci. Zajímalo by mne, co se teď našim divákům asi honí hlavou, Connee.“

„Pravděpodobně to samé, co mně, Tohme. To jest - Páně jo! To je ale skvělý příběh, že?“

„To zajisté ano, Connee. To zajisté je... eh... Popiš nám trochu detailněji své momentální myšlenky o... tomto... eh... historickém... eh... okamžiku, Connee.“

„Takže, oficiální zpráva Císařovy tiskové kanceláře říká, že na palubě se nachází čtyři bytosti, které letí za svou budoucností. Budoucností míru. Ale zpráva zdaleka neodhaluje celý vývoj, Tohme.“

„Ne, to ne... eh... nebo ano?“

„Omluv mě na chvíli, Tohme, než od kapitána Garyho P'werse zjistím, jak jsme na tom. Můžete zamířit nalevo od přistávací dráhy, Gary?“

„Pokusím se, Connee. Ale provoz je pěkně hustý a věž nás posílá na dost obtížnou dráhu, kterou

se k nim smíme přiblížit."

„Jsem si jist, že jen dělají svoji práci, Gary. A že to je důležitá práce!"

„Takže, Connee... co?... Bože, kde se tu vzal ten gravičlun? "

„Pravděpodobně konkurence, Gary. Ha, ha. Odpuť mi můj nevázaný projev radosti, Tohme, ale jsem si jista, že to diváci doma u obrazovek pochopí."

„Samozřejmě, Connee. Oni ví, že právě proto jsme na Původním světě jedničky. KRCAX, Connee?"

„To jistě jsme, Tohme. Ale sleduj tu podívanou!"

„Je to opravdu velmi působivé. Skvělá práce, kapitáne P'wersi!"

„Děkuji, Tohme. Oj! Zmiz z mé oblohy ty bas -"

„Pozor, Gary. Děti jsou doma. Ha-ha... teď když máme exkluzivní výhled pro naše exkluzivní, živé vidové vysílání, Connee, můžeš dokončit ten svůj rozbor."

„Jistě, Tohme. Takže, ve stínu tragické smrti profesora Iskry přišel Věčný Císař s tahem, o kterém se většina znalců shoduje, že je to mistrovský diplomatický počín směřující k vyřešení krize v životně důležité Altajské hvězdokupě.

Na palubě té lodi jsou bytosti, které povedou svůj region do nové mírové éry. V čele této velevážené delegace je jistý pan Menynder. Za tímto hnutím stojí na tisíc procent i jeho torkští spoluobčané, Tohme."

„Přesně tak, Connee. A teď nám pověz něco o... eh... ostatních. Je to opravdu velmi vybraná skupina bytostí, nemám pravdu Connee?"

„Přesně tak, Tohme... Suzdaly vede Youtang, jeden z nejschopnějších diplomatů v Altajské hvězdokupě. Na straně Bogaziů je to někdo stejně významný, madam Diatry. Poslední, ale určitě neméně důležitý je pan Gray - vůdce majoritní populace Jochianů."

„Skvělá práce, Connee. A teď našim divákům pověz něco o programu, který mají tito... velevážení... eh... delegáti před sebou."

„No, můžeš si být jist, Tohme, že občané Původního světa se nehodlají omezit jen na svoji proslulou pohostinnost. Nejprve bude následovat velké uvítání v Sowardu."

„Omluv mě, Connee, ale chci našim divákům připomenout, že jej budeme vysílat živě. Hned jak loď s delegáty dosedne na zem."

„Tak to udělej, Tohme."

„Eh... právě jsem tak učinil, Connee. Ha-ha."

„Ha-ha. Oukej. Poté Věčný Císař naplánoval velkou veřejnou oslavu v paláci. Tu budeme samozřejmě také přenášet."

„Exkluzivně, Connee. Živě a exkluzivně."

„Přesně tak, Tohme. Po oslavách je na dnešní večer připraven velký imperiální ples. Pak bude -"

„Promiň, že tě přerušuji, Connee, ale věž nám hlásí, že se loď blíží."

„Neomlouvej se, Gary, vždyť jen děláš svoji práci. Ha-ha. No tak se podívejme, jak blízko se nám k nim podaří dostat. Poskytneme našim divákům pohled hodný KRCAXu."

„Na věži se z toho zblázní."

„Nemějte starost, kapitáne P'wersi. Všichni ti na věži jsou docela dobří chlapíci. Krom toho jen -"

„Já vím, Connee... dělají svou práci."

Menynder pohlédl na vidobrazovku lodi, na které se k nim rychle přibližovala přistávací plocha kosmopřístavu. Ač nerad, musel si přiznat, že pociťuje značné vzrušení.

Jsi jako nějaké malé dítě, ty starý hloupý Torku. Ale co je na tom špatného? Buď k sobě upřímný. Za celý svůj život ses nikam nedostal. A teď najednou uvidíš Původní svět. Což musí být snem každé bytosti od... snad odnepaměti.

Menynder se v duchu uchichtl a pohlédl na své společníky. Ať mě hrom bací, jestli nejsou stejně podělaní jako já. Všiml si, že Youtangův drsný škleb má nyní naivní rysy malého kotěte. A Diatry na všechny ty divy Původního světa civěla se zobákem otevřeným dokořán. Na Jochiana Graye neviděl. Ale slyšel jeho přiblblé hihňání.

Ovládej se, Menyndere. Před tebou stojí důležité státnické úkoly. Ano. Jistě. Ale nemůžu být teď na chvíli zase dítětem? Vždyť se setkám s Věčným Císařem. V tom velikánském, opravdovém hradě. Možná mu dokonce potřesu rukou. Ztraceně. Ztraceně. Ztraceně. Kdyby to tak mohla vidět maminka.

Menynder spatřil na obrazovce rychle se pohybující gravičlun. Na jeho boku četl nápis: KRCAX. Nějaký vidový zpravodajský štáb, usuzoval. Jen tak mimochodem ho napadlo, jestli si to k nim kapitán toho člunu nenamířil nějak moc blízko. Ale kdež. Tohle jsou přece ti nejlepší z nejlepších. Božský vidový štáb z božského Původního světa. Naprostí profíci. Tím si byl jist.

Ale - ó, do hajzlu. Stále se blíží! Hej... co se to děje?

„Pozor!“ vykřikl Gray. „Vždyť do nás -“

Menynder ještě stihl zaznamenat otřes a to, že obrazovka na moment zbělala, než úplně zčernala. Potom ucítil, že ho do zad udeřila velká, těžká ruka. Ucítil praskání, jak jeho křeslo začalo povolovat.

Potom už Menynder letěl dopředu. Vzdálená stěna kabiny se na něj řítila šílenou rychlostí.

Slyšel jen křikřikkřikkřik. Načež si pomyslel... A doprdele!

„Tady je KBSNQ. Hlásíme se vám z kosmopřístavu v Sowardu. Pro diváky, kteří se k nám připojili později, opakujeme, že v hlavním kosmopřístavu Původního světa před chvílí došlo k strašlivé tragédii.

Delegace vysoce postavených bytostí z Altajské hvězdokupy - která přilétala za účelem veledůležitých mírových rozhovorů s Věčným Císařem - se za letu střetla s člunem místního vidozpravodajského štábu.

Předpokládá se, že všechny bytosti na palubě lodi jsou mrtvé. Imperiální vyšetřovatelé momentálně ohledávají místo katastrofy. Věčný Císař nařídil na dobu jednoho týdne spustit všechny vlajky na půl žerdi.

Nyní se vracíme k našemu pravidelnému programu. Živě pro KBNSQ Pyřr Jynnings. Dejte nám dvacet minut... a my vám dáme celou Říši."

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

STEN SEDEĚL před temnějším obzorem Ruriku a přemítal. Jediné světlo, které viděl, byla vzdálená záře věčného plamene hořícího na náměstí Khaqanů. Všude bylo ticho... a prázdno.

Ucítil, jak se Cindina ruka dotkla jeho ramene. „Menynder byl naší poslední nadějí," vzdychl.

„Já vím."

„Přemluvil jsem ho, aby tam jel. On ale chtěl jenom sedět u toho svého zatraceného rybníku a mít klid."

„To vím také."

„Byl to starej křivák. Ale - sakra. Měl jsem ho rád."

Odpověděla pevnějším stiskem.

„Nemám sebemenší ponětí, co počít dál?" přiznal Sten.

„Možná... že Císař na něco přijde."

„To jistě."

„No tak Mahoney."

„Ten je stejně ztracený jako já. Momentálně zatlouká všechny poklopy. Připravuje se."

„Myslíš, že to bude tak zlý?"

„Hodně zlý."

„Ale vždyť za to nikdo nemohl. Možná snad jen ten zatracený vidový štáb. Byla to nehoda, proboha."

„Oni si to nemyslí," ukázal na temnělé město. „Jsou přesvědčeni, že to byla past. Že Věčný Císař vylákal Menyndera a ostatní na jistou smrt."

„To je absurdní. Proč by to dělal? "

„Oni nepotřebují žádné motivy. Potřebují jen někoho, na koho svalit vinu. My jsme to podělali. Takže jsme to my."

Cind se oklepala. Sten ji objal kolem ramen. „Díky," špitl.

„Za co?"

„Za to, že jsi tady... se mnou... To stačí."

Schoulila se mu na rameno. „Jen mě zkus odehnat," zažertovala. „Jen to zkus."

Dokonce i v této pochmurné náladě Sten pociťoval útěchu. Zaklonil se a přitáhl si Cind blíž.

Seděli tam až do svítání. Na oblohu se vyhouplo obrovské rudé a rozhněvané slunce.

Chvilí nato uslyšeli první střelbu.

„Máme tu vodstřelovače, vejtržníky a rabovače, hochu," oznamoval Kilgour. „A to nejni moc dobrý. Ale nejni to zase tak špatný."

„Co by mohlo být horšího?" podivil se Sten.

„Obávám se, že to horší má teprva přijít, hochu."

„Jakto?"

„Co třeba ta podivná absence armády?" nadhodil Alex.

„Když nad tím teď uvažuji, neviděl jsem tu ani žádné jochijské vojáky. Ale myslel jsem si, že to je dobrá zpráva. Pokračuj. Řekni mi něco jiného. Já už si na tuhle depresi začínám zvykat. A obávám se, že až pomine, bude mi chybět."

„To ty ubohý bytosti, co tu žijou, vobrátily všechno naruby," povzdychl si Alex. „Chmury sou veselé. A veselí je chmurný. Asi je dostalo to jejich podělaný počasí, nebožáky. Nenávist a zlo jim chutná jako haggis."

„Díky, že mi připomínáš ovčí žaludek nacpaný masem, Kilgoure. Mňam, mňam. Už je mi mnohem líp."

„To sem rád, že sem se strefil, hochu."

„Pověz mi něco o té armádě."

„Vo absentující armádě, synku?"

„Jo, o té."

„No, prostě tady nejni, že ne? Ani voják nebo vojenská děvka v celým Ruriku. Pouštěl sem si své

Fricky & Fracky celý hodiny, šmíroval sem a prolejlal to skrz naskrz. Kasárna. Oficírský a poddůstojnický žrádelny."

„Kam, do hajzlu, všichni zmizeli?"

„Přílehlavá votázka. A tak sem se chtěl zeptat tý významný, stříbrnovlasý lišky."

„Generála Douwa?"

„Jo. Taky je pryč."

Sten se narovnal v křesle. „Kam ten zmizel?"

„Pryč se svejma vojclama. Manévry, oznámil mi jeho mediální důstojník. Pravidelný každoroční manévry támhle v těch velehorách." Alex ukázal zhruba směrem, kde se rozprostíralo pohoří, jež částečně lemovalo údolí Ruriku.

„Manévry? To jsou kecy. Tomu přece nevěříš, nebo jo?"

„Nééé. Tedy pokud nemaj jochijský vojáci - ty fešný hoši a dívky - ve zvyku jezdit na manévry s vostrou municí, jo s vostrou."

„Do hajzlu," zaklel Sten.

„Netřeba, starej brachu. Už sme tam až po pás. A hladina rychle stoupá."

Douw byl možná stříbrnovlasý blázen s ptačím mozkiem, ale usazený na táborové stoličce ve svém horském velitelském středisku vypadal každým coulem jako generál.

A hovořil jako velmi rozzlobený generál.

„Nepotřebujeme důkazy," supěl za stolem s bojovou mapou. „Trvat na důkazech je posledním útočištěm zbabělců."

„Žádný Suzdal nebyl nikdy nazván zbabělcem," ozvalo se zavrčení. Byl to Tress, vojenský velitel ze suzdalských světů.

„Neurážejte se hned," nabádal Snyder, Menynderův bratranec a nyní de facto válečný vůdce Torků. „To je problém celé Altajské hvězdokupy. Pokaždé, když zvažujeme jednotnou akci, někdo vystrčí nos z chumlu a celá věc se zhroutí."

„Úctu muset mít," ohradil se Hoatzin. Mluvil ochraptělým, unaveným hlasem. Jeho žena, Diatry, zemřela spolu s Menynderem a s ostatními. Nyní bylo na Hoatzinovi, aby vedl bogazijské kotce do bitvy. Jestli k nějaké dojde.

„Rozděl a pokoř. Rozděl a pokoř. To byl odjakživa Císařův způsob," supěl Douw. V tomto případě to z jeho strany nebylo pokrytectví. Doopravdy zapomněl, že tato slova používal Iskra, ačkoliv v jiném - jochijském kontextu.

„Takže budeme bojovat," prohlásil Tress. „Jakou máme šanci? Proti Věčnému Císaři? Jeho armáda -"

„Koho zajímá velikost jeho armády?" přerušil jej Douw. „Terén je náš. Lidé jsou naši. Když se mu všichni postavíme na odpor... musíme zvítězit."

„Císař ne tak silný, jak on myslet," podpořil jej Hoatzin. „Mnoho let muset bojovat s Tahny. Ano, nakonec zvítězit. Ale ne tak snadno. Velmi dlouhá válka. Vojáci, já domnívat, unaveni. Také, ja říkat tady generál, toto nebýt jejich země. Pro co oni bojovat?"

„Císař ale nebyl nikdy poražen," namítl Tress.

„Jednou to muset přijít," kontroval Bogazi. „Muset. Proč jinak by Císař zmizel? Myslím, že prchnout před radou důvěrníků."

Nikdo předtím ještě nepředstavil Císařovo zmizení v tomto světle. Byl to naprostý omyl. Ovšem takový ten omyl, který vede ke zrádným závěrům.

„Musíme se všichni spojit," burcoval Douw. „Poprvé v historii musíme stát sjednoceni v jedné kauze. Naše věc je spravedlivá. Naši vojáci stateční. Potřebujeme už jenom vůli."

Kolem stolu zavládlo hrobové ticho. Nad hlavami jim prolétl nějaký pták.

Tress se posadil na své šunky. „Promluvíme se svými smečkami."

„A co jim řeknete?" otázal se Douw.

„Že budeme bojovat. Společně."

Ten odstřelovač Cind stále nedával žádný smysl.

„Neštenkuj se kvůli tomu, dívče," radil Alex. „Dyk ten pistolník už má stejně voči v sloup."

„Pro otcovu zmrzlou řiť, ty jsi někdy fakt úplně blbej."

„Proč mi spíláš v tý své pohanský bhorský hatmatilce. To nemáš žádnou ouctu ke svému mentorovi? Styď se, styď, dívče."

„Hele, Alexi. Jak se ten člověk dostal do paláce? Jak se mu podařilo najít si nejlepší okno? Jak to, že měl tolik času, aby si tam zřídil postavení, našel, kde bude Sten sedět, a ještě si pro ústup připravil krytí?“

„V tý motanici se šťourá celej tým profíků, má milá Cindičko.“

„Ti na nic nepřijdou. Příliš mnoho podezřelých. Příliš mnoho potencionálních variant. To mají větší šanci vyhrát imperiální loterii.“

„A ty jako čuješ, že to zvládneš lip, jo?“

Cind se zamyslela, a přitakala. „Jistě. Protože oni se dívají špatným směrem. Ten chlápek byl profík. Od toho, jak si vybíral místo, přes starou pušku, kterou si vybral jako zbraň, až po ty ručně tavené kulky.“

„Houkej. Ten mrtvej střelec byl profík. To nejni u vodstřelovače nic neobvyklého. Co dalšího ti tu neštýmuje?“ Kilgoura to najednou začínalo zajímat. Možná, že Cind právě na něco kápala.

„Dvě věci. První je osobní. Pokoušel se zabít Stena. Sakra, vždyť se mu to skoro podařilo!“

To Kilgour věděl, takže se jen ušklíbl a mávl rukou, aby přešla k věci.

„Ale co mě opravdu dostává,“ pokračovala Cind, „je, že to byl *jediný* odstřelovač široko daleko. Zatraceně, to přece nedává smysl. Za takových okolností by tam měla být buď celá suita nástřešních střelců, nebo žádný. Ne, pokud si někdo nechtěl být hodně jist tím, kdo přesně zemře.“

Jasně. Víme, že na Iskru už střílet nemusel. Koronerova zpráva nám prozrazuje, že toho dostal útok na tribunou. Ale stejný útok minul Stena. Takže... Bác! Snaží se ho dostat on. Díky tobě a tvému krejčímu drátěných košilí se mu to nepovedlo. Ale... přesto...”

Alex najednou zvažněl. „Jo... Na tom fakt něco bude.“

„Na čem?“ ozval se Mahoneyho hlas. „Jaké problémy tady spolu zase probíráte?“

Otočili se, aby zjistili, že Ian vstoupil do místnosti. Cind byla zvyklá na velké bytosti, které se umí pohybovat tiše. Třeba zrovna Alex. A její bhorští druhové. Ale u Mahoneyho ji to velmi udivilo. Nešlo jen o to, že - no, že přicházel do let... Ale jeho mohutné irské tělo a kulatá přátelská tvář nenasvědčovaly, že by patřily někomu, kdo se umí nepozorovaně vplížit do místnosti jako nějaká kočka.

Už se stavěla do pozoru, aby zasalutovala nadřízenému důstojníkovi, když ji Mahoney mávnutím usadil zpět. „Jenom mi povězte, co tady kujete za pikle.“

Cind jej zpravila o tom záhadném odstřelovači. Mahoney ji pozorně vyslechl, potom zavrtěl hlavou. „Souhlasím, že je to zajímavá záhada. A není pochyb o tom, že ten chlápek byl profík. Což znamená, že byl najatý. Což také znamená, že ten, kdo ho najal, se pojistil spojkou. Takže i kdybyste přišli na to, kdo ten odstřelovač byl, bude to *všechno*, co se dozvíte. Mohl by to být dokonce zajímavý chlapík, v tom špatném slova smyslu. Ale obávám se, že v našem případě se x plus y může rovnat pouze výrazu: koho to zajímá?“

„To si nemyslím, pane,“ odvážila se nesouhlasit Cind. „Tentokrát ne. A to není dojem, ale instinkt. Profesionální instinkt. Víte, když jsem ho naháněla, ze všech sil jsem se ho snažila zabít.“

„Přirozeně,“ kvitoval Mahoney. „Pokračuj.“ Bývalý šéf Kudlanek zjistil, že je pomalu vtahován do problému.

„Najednou jsem začala uvažovat jako on. Dokonce jsem si ho v duchu přejmenovala na 'Šikulu'.“

„A co ten 'Šikula' dělá jinak?“ chtěl vědět Mahoney.

Cind vzdychla. „Úzce to souvisí s jeho znalostí terénu a hlavně cíle. Což dle mého soudu znamená, že se nějakou dobu pohyboval po paláci. Myslím, že si prohlédl každý jeho coul. Také se domnívám, že by udělal i nemožné, aby svůj terč poznal. Jinak by neměl dobrý pocit. Ne. Šikula určitě chtěl Stena poznat. Hodně dobře. Získat nějakou představu o jeho osobních návycích. Vědět, kam uskočí, až útok začne.“

„Jo... docela logický závěry, dívče,“ ocenil Alex. „A možná... se mohlo stát, že...“

Mahoney udeřil pěstí do stolu. „Samozřejmě! Určitě by se snažil navštívit ambasádu. Nebo alespoň navštívit nějaké oficiální recepce, na kterých by Sten byl.“

„Přesně tak,“ přikývla Cind. „Což znamená, že by ho buď Sten, nebo Alex mohli poznat.“

Vzhlédla k Mahoney mu. „Chci, aby šel Sten do márnice, pane. Aby se podíval, jestli dokáže identifikovat ostatky.“

„To musíš říct jemu, ne mně,“ vyvodil docela logicky Mahoney.

Cind přizvedla jedno obočí. „Bude si myslet, že je to mrhání časem, pane. Možná, že kdybyste..." Zbytek nechala viset ve vzduchu.

„Přitáhnu ho tam třeba za uši," slíbil Mahoney. „Pojď, Alexi. Jdeme si pokecat s velvyslancem."

Sklepní márnice byla chladná a sterilně bílá s antisepticky filtrovaným vzduchem, což ovšem neodstraňovalo občasné závany, které na jazyku zanechávaly pachut' rzi.

„Počkejte chvíli," přivítal je lidský zřízenec. „Musím dojíst svačinu," mával jim tlustým sendvičem před očima. Rajčatová omáčka prosakovala chlebem.

Cind měla sto chutí roztrhnout toho idiota na dva kusy. Dokonce i přes Mahoneyho a Kilgourovo naléhání Sten paličatě odmítal jít. Prý je příliš zaneprázdněný. Až-po-uši-ve-sračkách zaneprázdněný.

Teď ho překvapeně pozorovala, jak vstupuje dovnitř. Namísto nějakých rozkazů vytáhl z kapsy balíček kreditů a zamával jím hlídači před nosem.

„Svoji svačinku si můžete vzít s sebou," dodal.

Zřízenec chňapl po bankovkách, ukázal sendvičem před sebe a odkvačil. Následovali ho.

„Jediný stoprocentní způsob, jak si získat pozornost byrokrata," utrousil Sten. „Když na ně člověk křičí, jsou pak ještě vzdornější - a omezenější."

Zřízenec procházel kolem šuplíkových krypt. „Tak se na to podívejme... Kam já toho Jona Doa dal?" Namířil dálkové ovládání, stiskl tlačítko a zásuvka s mrtvolou se hlučně otevřela. Z krypty zavanul chlad.

Zřízenec pohlédl do šuplete. Trochu rudé omáčky mu ukáplo na nahé tělo. Otřel ji palcem a olízl si ho.

„Ne-e. To není von." Zmáčkl tlačítko a zásuvka zajela. Zřízenec se uchichtl. „Pardon, že vás umrtvují mrtvejma."

Jeho vtipu se nikdo nezasmál. Pokrčil rameny. „Od Khaqanovo smrti lítáme jako hadr na holi," vysvětloval. „Máme víc klientů než času."

Znovu se zařehťal. „Má žena je šťastná jako blecha. Už několik měsíců dělám ty zlatý přesčasy. Ještě jedna pořádná střilečka a můžeme si na penzi koupit domek, o kterém jsme vždycky snili."

„To je opravdu skvělé," ušklíbala se Cind.

Zřízenec zaznamenal zamýšlený podtón. „Jó, madam, já sem je sem neposlal. To je vaše práce. Vy je likvidujete, já je balíkuj. To je můj moto."

Namířil dálkové ovládání na další kryptu a zmáčkl tlačítko. Zásuvka vyjela ven. Pohlédl do ní. „Ano. To je ten Doe, za kterýho ste vysolil své všimný. Pořád mrtvej. Ha-ha. A bacha, ať se vám nezvedne víko." Ušklíbl se na Cind. „Vy taky, madam."

Jako první se ovšem podíval Mahoney. Zareagoval úlekem. A pořádným.

„Matko slitovaná," zaintonoval. „To je přece Venloe!"

To Stenem otrásl. „O tom pochybuju." Podíval se sám. „Zatraceně! Vážně je to Venloe."

„Nějní možná," vrtěl hlavou nevěřičně Alex a kráčel k nim, aby se také podíval. „Ale vono kurňa jo!"

Cind zprvu nevěděla, o čem ti tři mluví. Potom si vzpomněla. Nějaký Venloe byl zodpovědný za vraždu Věčného Císaře!

„Myslela jsem, že je -"

„Ve vězení s maximální ostrahou, do hajzlu," dopověděl za ni Sten. „Naposledy jsem slyšel, že je tak hluboko pod zemí, že mu tam musí pumpovat sluneční světlo."

„Takže utekl," dodala.

„Vyloučeno." Sten se znovu podíval. „Ale... je to on."

„Tedy aspoň jeho horní půlka," upřesnil Alex.

Mahoney se zamračil na voskovitý obličej, který na něj z truhly zíral. Vzpomněl si na den, kdy Venloa dopadl. A na jejich rozhovor. Z jeho pohledu byl Venloe bytost, která by se dokázala vykroutit snad z jakékoliv situace - dokonce i z Císařova nejbezpečnějšího vězení.

„Ale - co dělal tady?" podivila se Cind. „Kdo ho mohl -"

Zbytek její otázky ukončil Mahoneyho pohotovostní alarm. Vytáhl jej od opasku a zmáčkl tlačítko. „Tady Mahoney."

Důstojníkův hlas ševalil v reproduktoru. „Asi byste se měl co nejrychleji vrátit, pane. Právě jsme

zaznamenali flotilu směřující k Jochi. Prokazatelně nepřátelskou, pane."

Mahoney již byl v poklusu, když kom vypínal. Ostatní sprintovali za ním. Venloe ležel studený ve svém šupletí za nimi, jeho záhada ve vidině hrozícího útoku zapomenuta.

Zřízenec márnice - který zprávu zaslechl - pospíchal domů, aby svoji ženu učinil ještě šťastnější.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

ADMIRÁL HAN LANGSDORFF evidentně spal nebo byl za školou, když před padesáti lety probírali Základní vojenské omyly.

Plný sebedůvěry a pohrdání se rozhodl zastavit invazi suzdalsko-bogazijských flotil pouhými třemi flotilami imperiálních bojových lodí. Nejprve předpokládal, že ty primitivní bytosti - Langsdorff to úspěšně skrýval, ale byl xenofob - zkoprní strachem, až se střetnou s železnou pěstí Říše. Až se vzpamatují z toho údivu a hrůzy, zformují tak nanejvýš bojovou linii a pokusí se o frontální střet.

Langsdorff poslal jednu skvadronu křižníků jako návnadu a hlavní bojovou sílu rozmístil v nesouměrné peruti na jedné straně za volavkami.

Nepřítel se pokusí na imperiální síly zaútočit a pro Langsdorffa pak bude snadné vpadnout jim do boku a dostat je tak všechny pod palbu.

Nebyl to složitý plán, ale jednoduchost je v bitvě nedocenitelná. Krom toho, jak by mohlo nějaké konsorcium nadměrně velkých létavců a psovitých šelem obstát proti Říši?

Zajisté nebyl jediným vojevůdcem, který opovrhoval svými nepřáteli. Historie nabízí dlouhý seznam situací, kdy se stalo to samé:

Hsiung-nu, dlouhodobá katastrofa v Turkestánu. Little Big Horn. Isandhlwana. Magersfontein. Suomussalmi. Dien Bien Phu. Saragossa. A tak dál, a tak dál.

Mohlo napomoci i jméno jeho vlajkové lodi. Langsdorff mlhavě věděl, že *Repulse* byla před mnoha inkarnacemi námořní bojová loď. Dokonce si matně vzpomínal, že to bylo něco, čemu se říká bojový křižník. To byla ovšem suma jeho vědomostí.

Netušil, že jmenovkyně lodi *Repulse* - a ji doprovázející bojová loď - poklidně vpluly za svou zkázou, ujištěny o tom, že pouhá jejich přítomnost nepřítele paralyzuje hrůzou; že se nikdo neodváží s pevninovým letounem vylétnout nad moře a že se zajisté nikdo z těch všemi opovrhovaných mongoloidních podbytosť lidské rasy neodváží konfrontovat skvělé stroje jejich říše.

Japonským pozemním atmosférickým bombardérům netrvalo ani hodinu, než obě bojové lodě potopily.

Langsdorff prohlédl obrazovku. Imperiální senzory s delším dosahem zaznamenaly suzdalsko-bogazijské flotily. Uchichtl se. Tyhle bytosti neudělají nic pořádně. Kdyby on podnikal invazi na domovský svět hvězdokupy, zajisté by přišel s více bojovými loděmi, než na které se díval - i kdyby měl přišroubovat raketometry na každý lunární trajekt, který by mohl zrekvírovat.

Dvě nepřátelské skvadrony křižníků frontálně zaútočily na imperiální křižníky. Jen pár minut poté dvě další suzdalsko-bogazijské formace - zformované kolem transportérů taklodí a těžkých křižníků - zaútočily na imperiály shora i zespoda, jako uzavírající se čelisti louskáčku na ořechy.

Imperiální křižníky se bránily - ale stály proti přesile zbraní.

Bitva začala. Admirál Langsdorff nařídil svým bojovým vagónům, aby provedly obchvat na levoboku suzdalsko-bogazijských sil, stejně jako se o to pokusili lidští Turci v námořní bitvě u Lepanta. Ovšem narozdíl od Osmanů si nenechal žádné síly v záloze.

Velitel suzdalsko-bogazijských flotil stejně tak jako Langsdorff věřil, že při bitvě spočívá hlavní síla v jednoduchosti. Svoji taktiku převzali z klišeovitého nákresu střevle polykané o něco větší rybou polykanou žralokem polykaným velrybou.

Protože o něco výš a pod čelistmi zavírajícími se nad imperiálními křižníky se nacházely opravdové suzdalsko-bogazijské těžkotonážní stroje. Jejich admirálové čekali, až se Langsdorffova formace bojových lodí neodvolatelně zapojí do boje.

A poté sevřely velké čelisti nad mnohem bohatší kořistí: celou údernou jednotkou imperiálů.

Langsdorff byl mrtvý dřív, než mohl zblekotat o posily - posily, které prostě neexistovaly.

Bitva skončila katastroficky - pro Říši.

Suzdalové a Bogaziové ztratili pět křižníků, čtrnáct torpédoborců a množství lehčích strojů.

Na straně imperiálů *přežila* jedna bojová loď, tři křižníky, jeden transportér taklodí a dvacet vojáků.

Suzdalsko-bogazijské flotily se vítězně přeskupily a společně zamířily k Jochi. Jejich vítězství však nebude studováno na vojenských akademiích, dokonce ani na straně vítězů.

Masakry z nějakého důvodu nejsou příliš zajímavé ani pro vojáky.

Langsdorffova tragédie nechala Jochi otevřené pro invazi - a první divize imperiální gardy se ocitla na nepřátelském světě jako na pustém ostrově.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

VELVYSLANECTVÍ SE OTŘÁSALO pod silnou bouří ženoucí se z hor. Dokonce i tady - v konferenční síni potopené pod budovou - Sten slyšel praskot blesků a dunění hromů.

Oklepal se. Ne však zimou, která panovala venku, ale slovy, která říkala ta podivná bytost vznášející se asi metr nad podlahou síně.

„...Je mi to líto, ale musím konstatovat, že mé závěry se neprokázaly jako mylné. Snad proto jsem podstoupil takové riziko a nesnáze, abych navštívil doktorku Rykor. Falešnou se naopak ukázala má zoufalá naděje, že se mýlím a že naše moudrá přítelkyně mě něžně uvede zpět do reality.“

Pan Ecu mávl ocasem a dolétl ke Stenovu boku. Citlivá tykadélka se natáhla a dotkla se Stenovy ruky.

„Ale o žádný omyl nešlo. Věčný Císař docela zešílel - a z toho může vzejít jen katastrofa.“

Sten neříkal nic. Připadal si, jako kdyby podruhé v životě osiřel. Pracoval a bojoval pro Císaře téměř od dětství - poté, co byla jeho vlastní rodina zabita.

„Já tomu pořád nemohu uvěřit,“ kroutil hlavou Mahoney. Ačkoliv něco takového již dlouho tušil, polknout tuto drsnou pravdu mu bylo zatěžko.

„Je mi to moc líto, dávný příteli,“ řekl pan Ecu, „ale vy ze všech lidí nejlépe víte, že mám pravdu. Nicméně. .. jsou tu ještě další dvě věci, které bych vám měl oběma sdělit.“

Změnil pozici a klesl trochu níž k podlaze. Chapadélko zašátralo v otevřeném kufru. Mahoney najednou držel v ruce kartu.

„To je složka, kterou dali dohromady moji agenti. Víte, když jsem nabyl přesvědčení, že Císař je šílený, podivil jsem se, kdo mu teď asi dělá poradce. Komu naslouchá? Kdo vykonává jeho rozkazy?“

Mahoney upřel zraky na kartu.

„A zjistil jste to?“

„Poyndex,“ oznámil stroze Ecu.

Sten se prudce nadechl, když dostal další ránu.

„Ale ten člověk je přeběhlík,“ protestoval Mahoney. „Zradil Císaře a spolčil se s radou důvěrníků. A nakonec zradil i je, aby si zachránil život.“

„To je sice všechno pravda, nicméně nyní velí Císařovu úsilí dostat provincie pod statut dominií Říše. Práci, kterou jste podle mých zdrojů odmítl. Z morálních důvodů.“

S výrazem zoufalství ve tváři se Mahoney sesul do křesla. „Jak jsme mohli nabrat takový zhoubný směr?“ otázel se spíš pro sebe. „Po těch všech letech?“

Manabiova chapadélka zalovila pro další špatné zprávy. Nyní byl na řadě Sten. Dostal dvě složky v papírovém obalu. Jedna byla modrá, druhá červená. Na obou viděl své jméno.

„Vaše osobní záznamy,“ upřesnil pan Ecu. „Odpusťte mi toto smělé narušení vašeho soukromí.“

Sten pokrčil rameny. Na tom přece už nezáleželo?

„První složka - ta modrá - je váš oficiální svazek.

Záznam pro veřejnou konzumaci vašich mnohých úspěchů v imperiálních službách.

Podrobnější analýza napoví, že v záznamech jsou mezery. Umně zahlazené mezery.“ Sten i Mahoney dobře věděli, že ty mezery znamenaly tajné mise, které Sten vykonával v Císařových službách.

„Neobtěžujte se s nějakým vysvětlováním těch ztracených let,“ uklidnil je Ecu. „Jsem si jist, že dokáží docela dobře odhadnout povahu misí, které jste ve jménu Císař vykonal.“

„Díky,“ řekl Sten unaveně. „Asi ano.“

„Prosím, otevřete druhou složku, Stene,“ vybídl pan Ecu.

Sten stáhl rudou obálku a uviděl desky s hlavičkou Interní bezpečnosti. Vzhlédl zmateně k Ecovi.

„Já jsem... vyšetřován?“

„Vaše vyšetřování je již uzavřeno,“ informoval pan Ecu. „Až budete mít čas a prohlédnete si to, zjistíte, že ty milé bytosti z Interní bezpečnosti mají na výše zmíněné mezery docela odlišný názor.“

Názor, který vede k neměnnému závěru, že jste zrádce, Stene. Vy, nejvěrnější ze všech Císařových poddaných, jste byl nástrojem jeho nepřátel.“

Sten rychle prolistoval svazek a viděl v něm nashromážděný jeden důkaz za druhým. Uzavřel červenou složku. „Předpokládám, že to na mě mají jako munici? "

„Přesně tak. Pokud v nějakém úkolu selžete - nebo jinak rozzlobíte Císaře - vstoupí tento svazek do hry. A vaše úspěchy budou skartovány."

Sten cítil, jak se s ním zatočila celá místnost. Nebylo to ovšem způsobeno bouří zuřící venku. Uklidnil se. „Děkuji vám za toto varování, pane Ecu. Ale - předpokládám, že máte na srdci víc než jen moji reputaci."

Pan Ecu touto návštěvou velmi riskoval. Ano, používal absolutně bezpečný transport poskytnutý Rómkou Idou - Stenovou dávnou přítelkyní od Kudlanek. Kdyby se ovšem někdo dozvěděl o povaze jeho mise, pan Ecu neohrožoval pouze sebe, ale celý svůj živočišný druh.

Manabi odhodil všechny přetvářky a diplomatické kličky. „Doufal jsem, že byste mohl pomoci, Stene."

To Stenem otrásl. „Pomoci? Ale - jak? Neovládám žádné armády ani flotily. Jsem jen -"

„Neplašte se zbytečně, milý Stene," naléhal Ecu. „Nejsem si vlastně přesně jist, o co vás žádám. Snad jen... přemýšlejte... přemýšlejte usilovně. Až skončí tahle ošklivá záležitost v Altajské hvězdokupě... navštivte mne na mém domovském světě. Vy také, lane. Už jsme přece společně jeden zázrak dokázali, nemám pravdu?"

„Ale to byla jenom rada důvěrníků," namítl Sten. „Ne Věčný Císař."

„Myslím, že bychom ho měli poslechnout, Stene," špitl drsným hlasem Mahoney. „Já jsem přísahal oddanost symbolu. Ne nějakému člověku."

Sten mlčel. Jak to má vysvětlit? Kolosální ztráta, kterou právě utrpěl, mu vzala řeč. Ano, král je mrtvý. Ať žije král. Najednou se zamyslel: Co mě teď udrží naživu? Komu jsem zavázán? Kromě Cind? Kromě přátel? Pomyslel na své útočiště na Smallbridge. Toužil po jeho lesích, kopcích a po srubu u zamrzlých jezer.

„Najděte si někoho jiného," oznámil panu Ecovi. „Nechci být nevďečný - ale budu se ze všech sil snažit přijmout vaše varování a využít je velmi sobeckým způsobem."

„Já budu čekat dál, milý Stene," odvětil Manabi. „Věřím ve vás."

„Raději byste už měl jít," naznačil odměřeně Sten. „Moji lidé vás eskortují k lodi. Šťastnou cestu. A děkuji, že jste se kvůli mně obtěžoval."

Sten zamířil ke dveřím. Mahoney vykročil pomalu za ním.

„Rykor říkála, že mě nejprve odmítnete," volal za ním pan Ecu. „Ale nakonec prý změníte názor."

Stena to nevysvětlitelně rozzlobilo. Zavrčel na tu milou bytost, která za ním letěla takovou dálku. „S Rykor mi jděte do háje!"

„Jenom o tom přemýšlejte, Stene," slyšel Manabiova poslední slova, když vycházel ze dveří. „Ušetří nám to velkou spoustu času."

Sten se prohnal recepční halou, žaludek jedna velká změť doběla rozžhaveného vzteku. Chtěl odsud vypadnout. Někam. Kamkoliv. Opít se. Ochutnat hlaveň pistole.

Ani si nevšiml bledé, vylekané tváře recepčního důstojníka, když procházel kolem jeho pultu a namířil si to ke dveřím velvyslanectví.

Mahoney jej svou medvědí tlapou uchopil za rameno a obrátil k sobě. Sten měl co dělat, aby letitého přítele neudeřil.

„Stene! Poslouchej mě, ztraceně! Vzpomínáš si, co jsem říkal ještě na Původním světě? Teď si myslím, že konečně vím, jak by mohla znít ta naše odpověď."

Sten pohodil ramenem, aby se zbavil Mahoneyho ruky. „Už mám těchhle her plné zuby, lane. Ať teď hledá odpovědi zase někdo jiný. Do hajzlu! Vlastně mě už ani nezajímá, co to bylo za otázku."

Najednou se objevili čtyři velcí jedinci v šedých uniformách Interní bezpečnosti. Stenovi vynechalo srdce, když se dovtípil, co jejich přítomnost znamená.

Bytosti od IB kráčely k nim. Velitel zamával zatykačem. Druhý vytáhl plastová pouta. Sten se připravil na nejhorší.

Velitel od IB jej minul. Stenovi se zatočila hlava, když muž oslovil lana. „Guvernére Mahoney, půjdete s námi, prosím."

Sten zíral s otevřenými ústy. Co se to do hajzlu děje? Proč nejdou pro něj?

„Jakým jménem?" slyšel zahřmění Mahoneyho hlasu.

„Jménem Věčného Císaře," vysypal ze sebe velitel. „Byl jste obviněn z neschopnosti čelit nepříteli. Tímto jste uvolněn ze svého postu. Budete eskortován na Původní svět, kde proti vám bude vzneseno obvinění... a pokud bude toto obvinění shledáno opodstatněným... budete souzen."

Sten se z toho zoufale snažil vyčíst nějaký smysl. Musí mluvit o něčem, co se stalo na sporných územích. O té hloupé a ostudné porážce admirála Langsdorffa. Postavil se mezi důstojníky IB a Mahoneyho.

„Ale - on s tím neměl nic společného," protestoval Sten.

„Z cesty, velvyslanče," varoval velitel.

Sten se otočil, aby zavolal o pomoc, a ještě když tak činil, se podivil, který blázen by asi tak přiběhl.

„To je v pořádku, Stene," uklidňoval ho Mahoney. „Nedělejme to ještě horší."

Odstrčil Stena stranou. „Jsem připraven," sdělil veliteli.

Sten bezmocně sledoval, jak přirazili lana na zeď, roztáhli mu doširoka nohy a podrobili jej velmi zevrubné a nervydrásající prohlídce. Mahoney měl ruce za zády. Pouta byla utažená tak pevně, že Sten viděl, jak se lanovi odkrvují ruce.

Chvilí nato byl Mahoney vyveden ven z budovy velvyslanectví.

„Zavolám Císaři," volal za ním Sten. „To musí být nějaký omyl. Vím to. Hrozný omyl."

„Jen jdi pěkně domů, hochu," hulákal Mahoney, když jej vystrkovali ze dveří. „Pamatuj na to, co jsem ti řekl - a jdi domů!"

Dveře zasyčely... a byl pryč.

Sten běžel do komunikační místnosti a odstrčil důstojníka, který měl noční službu. Sám vyťukal kód a stiskl enter.

„Chci mluvit s Císařem," křikl na úředníka, který jeho hovor konečně přijal. „A to hned, zatraceně!"

„Je mi líto, velvyslanče Stene," omlouval se úředník, „ale dostal jsem naprosto jasné pokyny. Císař si s vámi nepřeje mluvit. Za žádných okolností."

„Poslyšte, vy idiote!" zuřil Sten. „Tady je velvyslanec Sten. Ne žádný uslintaný úředník."

Muž předstíral, že prohlíží seznam před sebou. „Promiňte. Žádný omyl. Císař osobně požádal, aby bylo vaše jméno vyjmuto ze seznamu zplnomocněných osob. Omlouvám se, jestli vám to způsobilo nějaké komplikace... ale jsem si jist, že to, co potřebujete, můžete získat prostřednictvím oficiálních kanálů."

Obrazovka zhasla.

Sten těžce dosedl. Teď se tedy za Mahoney ho mohl tak nanejvýš pomodlit.

A to bylo pro muže, který znenadání pozbyl jakéhokoliv boha, nemožné.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

MAHONEYHO DEGRADACE A zatčení pustilo to málo ze zbývajících morálky imperiálních jednotek volným pádem. Mahoney nebyl pro Stena pouhý přítel a učitel, ale i člověk, který mu kdysi na Vulkánu zachránil život.

Pro Kilgoura, muže, který měl v důstojníky pramalou důvěru, znamenal Mahoney mimo jiné i uznávaného vůdce - byl Alexovým velícím důstojníkem u Kudlanek dávno předtím, než se setkali se Stenem.

Pro Cind, Otha a Bhory Mahoney představoval váženého vojevůdce a veterána. Svojně se shodovali, že pokud nějak rozzlobil Císaře, měl by dostat šanci uříznout si vousy před shromážděním a počkat na jejich verdikt - než aby byl odveden ozbrojenou eskortou jako nějaký kriminálník.

Pro první divizi gardy nebyl Mahoney jen jedním z nich, protože svoji vojenskou kariéru odstartoval v jejich řadách, ale i nejctěnějším velitelem. V průběhu Tahnských válek zastával funkci jejího velícího generála.

Paidrac Sarsfield, její současný generál, byl za Mahoneyho dokonce velitelem rot na pekelném světě jménem Cavite.

Nikdo z nich netušil, jakého omylu, natož pak zločinu se mohl Mahoney dopustit.

Ne že by o tom nějak mluvili.

Na to byla celá záležitost příliš nepříjemná. Vojáci na to, co se stalo, dokonce ani nenadávali.

Sten by rád podnikl nějakou akci, aby jim pozved morálku na nějakou funkční úroveň - netušil sice jakou - kdyby se neblížila mnohem větší katastrofa:

Suzdalsko-bogazijská invazní flotila se blížila plnou rychlostí. A nebylo způsobu, kterým by Sten mohl invazi zastavit.

Dva bojové elementy si na Mahoneyho propuštění ze služby udělaly vlastní názor. Gurkhové. A flotilní admirál Mason.

Alex vtrhl do Stenovy kanceláře, mohutně zabouch' za sebou dveře. Rám se naštípl, ale držel.

„Právě sem dekodoval náš pochodovej rozkaz,' oznámil bez předmluvy. „Až na to, že při ňom nikde z nás nebude pochodovat. Je to jen vizuálně. Ne vod našeho podělanýho, vznešenýho Císaře, ale vod ňákýhc pitomce z imperiální kanceláře.“

Podal výtisk Stenovi.

Znění bylo krátké:

POKRAČUJTE V ULOŽENÉM ÚKOLU. PŘÍMÁ IMPERIÁLNÍ VLÁDA V SOUSTAVĚ MUSÍ POKRAČOVAT. ZACHOVEJTE VEŘEJNÝ POŘÁDEK...

„Bez jakýkoliv rady jak," dodal Alex. „Tady ňákej idiot asi zešílel - a já vim kerej. Ten fešnej diplomatickej pták měl pravdu.“

Sten Alexovým výlevům nevěnoval pozornost.

„Tož co budeme robit?“

Stena něco napadlo. „Můžeš pozměnit jejich kódování?“

„Levou zadní. Chceš falešnou zprávu, která nám velí, abychom to pro tentokrát zabalili, nebo co?“

„Negativní. To by se těžko dokládalo. Prostě jsme to nikdy nedostali.“

„Jasan, šéfe.“

Kilgour se otočil, aby odešel. „Víš, hochu. Jestli mam vystrkovat prdel, tak určitě ne kvůli Císaři. Von si už mou věrnost nezasluhuje.“

„Nejdřív si budeme dělat starost o své řítě a to, jak je odtud dostat. Stejně je dost nepravděpodobné, že by se to podařilo," rozjímá Sten tím nejneutrálnějším tónem, jakého byl schopen.

„Admirále, stahuji vás z velení lodi *Victory*. “

„Ano, pane.“

„Chci, abyste převzal zbytky flotily toho idiotského Langsdorffa - a eskortních lodí, které zůstaly u transportu gardy.“

„Ano, pane.“

„Victory bude od nyníšpa spadat přímo pod mé velení spolu s tím transportérem taklodí, který to zvládnul zpátky.“

„Benington, pane.“

„Děkuji vám.“

„Jaké mám rozkazy?“ otázal se Mason stále tím mrazivým, neutrálním tónem.

„Připravujeme se na evakuaci všech imperiálních elementů z Jochi a z Altajské hvězdokupy. Jak to provést, aby došlo k co nejmenším ztrátám, zatím netuším.“

„A co první divize gardy?“

„Za ty budu také zodpovídat já.“

„Ano, pane. Smím si dovolit jednu poznámku?“

„Smíte,“ uvolil se Sten.

„Opravdu si myslíte, že jste kvalifikovaný vojevůdce?“

„Admirále, já si nemyslím, že by byl *kdokoliv* kvalifikovaný vést ústup pod palbou, a přesně to budeme muset podstoupit. Ale připomínám vám, že jsem se už z jedné takové situace vypořádával. Za války. Na planetě jménem Cavite. Takže? Máte nějaké další urážky?“

„Ne. Ale mám další otázku.“

Sten přikývl.

„Co se stalo, že měníme strategii? Myslel jsem, že Císař chce Altaj udržet. Domníval jsem se, že tahle díra po granátu má nějaký diplomatický význam, kteréhoc si nejsem vědom.“

„Dnes ráno jsem poslal operační rozkaz na Původní svět,“ lhal Sten. „Stálo v něm, že Altaj není možné udržet. Nedostal jsem odpověď, takže navrhuji pokračovat v ústupu. Kdyby se situace nějak změnila, budete první, kdo o tom bude informován.“

To je vše.“

Hlídkové lodě oznámily, že suzdalsko-bogazijská flotila je tři E-dni od Jochijské sluneční soustavy.

„Generále Sarfielde?“ „Ano, pane.“

„Chci, abyste osedlal svoji divizi, zabalil všechny bojové potřeby a měl je připravené. Cokoliv, co není životně důležité pro planetární boj, může být uloženo do transportérů. Jakou minimální dobu potřebuje vaše divize, aby mohla vyrazit?“

„Předpisy dávají na plnou bojovou pohotovost deset hodin. My to zvládneme za pět.“

„Výborně.“

„Smím se zeptat, kam letíme?“

„Domů. Doufám. Po cestě se ovšem mohou vyskytnout nějaké objížďky.“

„To stačí,“ nařídil Sten a mnul si oči bolavé jako natvrdo uvařená vejce. Vypnul všechny obrazovky v konferenční místnosti, a jak ustal rachot blížící se zkázy, místnost ztichla.

Přešel ke stolu, kde stál zatím nepovšimnutý tác. Zvedl průhledný příklop a vzal si sendvič. Byl žlutý jen trochu. Hodil jej Alexovi a sáhl si pro další. Vedle stála karafa. Vytáhl z ní stopku a přičichl. Stregg.

Je to rozumné?

Proč by nebylo? Katastrofa bude stejná za střízliva jako pod vlivem.

Nalil do sklenek, jednu podal Alexovi. Připili si.

Zlatá Cind. Musela sem nechat propašovat občerstvení někdy poté, co převzala velení ostrahy velvyslanectví.

„Máš už vykoumanou nějakou velkou strategii?“ otázal se Alex, když hltal sendvič a sahal pro další.

„Nemám. Vím jen to, že to musí být lepší než na Cavite,“ odvětil Sten. Mahoney zahájil stažení oslabených imperiálních sil z tohoto světa a Sten úkol dokončil. Dostal odtud všechny civilisty a necelé dva tisíce imperiálních vojáků. Sám pak skončil jako válečný zajatec.

Dostal za své skutky nejvyšší vyznamenání a byl oslavován jako skvělý vojevůdce. Sten to nikdy nebral vážně - Cavite vnímal jako naprostou katastrofu a své úsilí přinejlepším za pouhé omezení

hrozících škod.

Tentokrát alespoň nebylo ve hře příliš mnoho civilistů, kromě personálu velvyslanectví.

„Jasan," souhlasil Alex, ačkoliv on nikdy neposuzoval Cavite tak přísně jako Sten.

„Mám pár nápadů," pokračoval Sten, „ale momentálně se cítím, jako kdyby mi mozek vypověděl službu."

„Taky nejni divu. Dyk do rozbřesku chybí jen hodina. Asi bysme si měli krapet schrupnout."

Sten zívá, najednou byl velmi ospalý. „Bezva nápad. Zaříd' vstávání tak za dvě hodiny."

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Mam je poslat do -"

„Vstupte," odpověděl Sten.

Dveře se otevřely. Za nimi stáli tři Gurkhové. Sten si najednou připadal špinavý. Navzdory pozdní noční hodině byli všichni tři oblečeni jako před inspekcí kasáren.

Zadržel vzdychnutí, které se mu dralo na rty. Gurkhové byli jemedar Lalbahadur Thapa a nově povýšení havildarové Chittahang Limbu a Mahkhajiri Gurung.

Naposledy jej toto trio takhle konfrontovalo na Původním světě, když spolu s dalšími čtyřadvaceti Gurkhy nabídli Stenovi své služby, čímž porušili odvěkou tradici, že nepálští žoldáci slouží pouze Věčnému Císaři. Tato jejich nabídka Věčného Císaře evidentně popudila.

Gurkhové zasalutovali.

Sten pozdrav opětoval a řekl jim, aby se postavili do pohovu.

„Omlouváme se, že vás obtěžujeme v tuto pozdní hodinu," řekl formálně Lalbahadur. „Ale byla to jediná chvíle, kterou jsme našli. Chtěli bychom s vámi hovořit v soukromí, pokud je to možné."

Sten přikývl - Alex polkl svůj sendvič, spláchl jej streggem a zmizel. Sten nabídl mužům křesla. Řekli, že raději zůstanou stát.

„Máme několik málo otázek týkajících se budoucnosti, na které si sami nejsme schopni odpovědět," pokračoval Lalbahadur. „Je to zřejmě bláhovost, protože ti rozrušení pernatí kapouni, kteří se na nás řítí, nás nepochybně rozklouvají těmi svými zobáky na kousky a hodí je do odpadní jámy, kde je rozcupují jejich šakalí přátelé. Nemám pravdu?"

„Nepochybně ano," souhlasil Sten. Všichni čtyři se usmáli - nebo alespoň vycenili zuby.

„Ale až se dostaneme z téhle zamrvené hvězdokupy, jaké budou naše další povinnosti?"

„Hádám, že se vrátíte do služeb Věčného Císaře. Alespoň do doby, než vyprší vaše služební období." Sten byl zmaten nesmyslností jejich dotazu a podívoval se, proč Gurkhové právě teď plýtvají jeho časem. Rozum mu však připomínal, že tito vojáci svými odbočkami často docházejí k přínosným závěrům týkajícím se bezprostřední situace.

„To nemyslím," prohlásil rozhodně Lalbahadur. „Určitě to musíme konzultovat se svým králem doma na Zemi a s našimi nadřízenými důstojníky z ochranky. Ale nemyslím."

„My Nepálci jsme se stáhli z imperiální služby v momentě, kdy byl Císař zabit; odmítli jsme všechny nabídky od těch pohrobků yettiho, kteří se nazývali radou důvěrníků, a od ostatních gangsterů, a vrátili jsme se teprve až s Císařem."

„Stará historie, jemedare. A já jsem velmi ospalý."

„Blížím se k jádru věci. Jsme přesvědčeni, že náš návrat byl omyl. Tento Císař, kterému jsme příslibili službu, není zdaleka takový, jako ten poslední, kterému moji lidé sloužili. Myslím, že to z mrtvých nevstal on, ale Rakasha, démon, který nosí jeho tvář."

„Děd mého děda," doplnil Mahkhajiri Gurung, aby to ještě víc zamotal, „by řekl, že jeho konání nyní přísluší Bhairavovi, Děsivému, a může být uctíván pouze v opilosti."

„Přesto že bych se s vámi velmi rád zlil, džentlmeni," reagoval Sten, když se přes něj převalila vlna vyčerpání, „mohli bychom přejít k věci?"

„Dobrá tedy," řekl Lalbahadur. „Pokud tím neporušíme náš kontrakt, a v takovém případě bych zvažoval jeho porušení, přejeme si vstoupit do vašich služeb natrvalo, pane. A znovu podotýkám, že nemluví jen za nás tři, ale i za dalších čtyřadvacet mužů."

Báječné, pomyslel si Sten. Za to mě Císař bude mít ještě radši.

„Děkuji vám, pánové. Je to pro mě velká čest. A vaši nabídku povedu v patrnosti. Ale pochybuji - a teď nemluví o tom, co budu dělat, až se vyhrabeme z téhle senkrovny - že budu potřebovat osobní stáž."

„Mýlíte se, pane. Jistě to později sám poznáte. A děkujeme, že jste *nám* projevili takovou čest."

Gurkhové zasalutovali, odešli a nechali Stena nechápajícího, co se to tu pro pána krále děje.

Do háje s tím. Byl moc unavený. A ještě musel vymyslet ústupovou cestu z Altaje.

„Základno... tady Malé ucho tři, Čtyři bravo," ozývalo se z komu hlasem, který byl pečlivě pěstován, aby *nikdy* neprozrazoval napětí, stres či strach.

„Mám na obrazovce mnoho, mnoho nepřátel, směřujících k vám. Odhadovaný čas příletu dvě astronomické jednotky, dvacet E-hodin.

Jednotky mají hlavní kurz na hlavní orbitě -"

Vysílání z hlídkové lodi náhle utichlo.

Důstojníci v komunikačním centru Masonovy nové vlajkové lodi *Caligula* věděli, že Čtyři bravo se už znovu neozve.

„Admirále Masone," ohlásil se Sten. „Vyčkejte mých rozkazů."

„Ano, pane."

„Chci, abyste se odlepil z Jochi se všemi flotilními elementy. A chci, abyste zaujali *ofenzivní* formaci - dle vlastního výběru - asi pět AU od planety."

„Ano. Pane. Nic nenamítám, ale předpokládám, že jste si vědom, že mé lodě stojí proti přesile nejméně osm ku jedné."

„Podle mého výpočtu je to dvanáct ku jedné. Na tom ovšem nezáleží. Vaším úkolem není, opakuji není, zahajovat útok. Budete bojovat jen s těmi suzdalskými či bogazijskými loděmi, které se pokusí napadnout vaši formaci. Musíte pokud možno co nejdéle zachovat klidnou tvář a zavolat naši flotilu. Je to jasné?"

„Je. Takže se chcete pokusit blufovat?"

„Přesně tak. Máte volnou ruku k jakýmkoliv výhružným manévřům či ošklivým obličejům, pokud to neporuší můj rozkaz."

„Co vás vede k přesvědčení, že je budu schopen odlákat nebo alespoň upoutat jejich pozornost? Nejsem si jist, zdali uvěří, že mám buďto nějakou tajnou zbraň, nebo že hodlám provést sebevražedný útok."

„Kdybyste byl Suzdal nebo Bogazi a viděl byste množství lodí, se kterým na ně vyrukoval ten imbecil Langsdorff, nenabyl byste dojmu, že Říše je schopna téměř všeho? Pokud to je dost hloupé?"

Mason se zamyslel. „No, za pokus to stojí."

Bez dalších řečí dlaní zmáčkl tlačítko své obrazovky a přerušil kontakt.

Sten pevně doufal, že to Mason přežije. Do háje s temnou uličkou a s baseballovou pálkou - Sten hodlal Masona zatlouct do chodníku za bílého dne - uprostřed přehlídkového nádvoří hradu Arundelu.

„Oukej, vojáci. Shlukněte se." Stenův křik se rozléhal obrovským hangárem pro taklodě na *Victory*. Na tento brífink byli svoláni všichni piloti taklodí a piloti od ostatních dvou skvadron z *Beningtonu*.

„Nebudeme to protahovat. Své posádky můžete pak informovat individuálně."

A takhle to bude vypadat. Invazní flotila se blíží, velká a nažhavená. Nemůžem je zastavit. Ale pokusíme se těm bastardům znepríjemnit život natolik, abychom se odtud my, zbabělí civilisté, spolu s vojáky mohli odlepit.

Vy to pro mě, lidi, uděláte a dokážete mi, že si zasloužíte ty bílý šály a pilotský platy, který jdou z mejh daní."

Piloti se zasmáli a uvolnili se. Všichni věděli o Stenově minulosti vynikajícího pilota a bojového velitele taklodi.

„Admirál Mason odletěl se všemi těžkými stroji, co nám zbyly, mimo planetu. Hodlá před našimi kamarády trochu zastepovat a přesvědčit je, že chce zaútočit. Budou muset alespoň zformovat nějakou obrannou linii mezi loděmi s vojáky a našimi VOH, to znamená velkými, ošklivými hovady. Pak přijde řada na vás."

Sten najednou spustil zcela vážně. „Velitelé letek... vedoucí skvadron... vy zaútočíte, v jakékoliv formaci si budete přát. Vaším cílem jsou transportéry. *Pouze* transportéry. Zničte je. Když je zasáhnete mimo planetu, nečekejte až do konce. Pokud budou v atmosféře, postarejte se, aby nikdo z nich nemohl nouzově přistát. Když začnou vyhazovat kapsle s vojáky, než stačíte zlikvidovat mateřskou loď, suďte i kapsle."

Pokud budete v atmosféře a nízko nad zemí a uvidíte nepřátelské vojáky - zaútočte na ně. Tím se rozumí na Suzdaly, Bogazie, Jochiany i Torky. Nafasujte si dvojitou municí pro řetězové kulomety. Pokud jsou vaše stroje zařízeny na protipěchotní granátomety, vezměte si je a použijte je.

To je přímý rozkaz.

Tentokrát chci velký účet pro řezníka. A jestli se nějaký pilot rozhodne hrát eso nebo nějakou hvězdu, osobně ho roztrhnu jako hada.

A pamatujte si - každý voják, kterého necháte na Jochi přistát, je voják, který udělá nemožné, aby zabil třeba jen jediného imperiálního gardistu.

To je všechno. Rozchod."

Suzdalští a bogazijští admirálové analyzovali situaci, jak se jejich flotily blížily k Jochi. V atmosféře ani bezprostředně mimo planetu se podle všeho nevyskytovaly žádné imperiální jednotky.

Vlastně jediné bojové lodě v celé soustavě patřily malé imperiální flotile daleko od Jochi na orbitě ve stavu připravenosti mezi dvěma jochijskými měsíci. První otázka: Je možné tuto flotilu ignorovat? Negativní. Pokud by imperiální lodě zaútočily, mohly by nadělat paseku mezi loděmi s vojáky. Druhá otázka: Mělo by být vylovení odloženo, dokud nebudou tyto imperiální lodě zničeny? Také negativní - hrozba nebyla příliš významná.

Jeden politicky vnímavý Bogazi příhodně podotknul: „Naše konfедераční lepidlo nepříliš přilnavé. Torkové. Jochiané. Suzdalové. Dříve nebo později chovat zase jako podrazáci. Nejlepší postup: Zajistit Jochi. Zlikvidovat imperiální vojáky. Zlikvidovat imperiální lodě. S Jochi jako základnou na jakékoliv změny společenství snazší reakce."

Hlavní bojové lodě Suzdalů a Bogaziů vyrazily z Jochi k Masonově flotile a zformovaly obranný oblouk. Čekaly.

Tenkostěnné transportéry bleskově zamířily k zemi, bráněny pouze záštitou torpédoborců.

První vlna imperiálních taklodí je zasáhla v jochijské exosféře.

Hannelore La Ciotat byla super-elitní pilot. Všichni souhlasili, včetně ostatních pilotů v její eskadroně. Ne sice tak super-elitní, jak si myslela, a jistě ne tak super-elitní jako *oni* - ale super-elitní.

Z vlastní iniciativy si přepojila sekundární raketometnou helmu ze stanice jejího dělostřeleckého důstojníka na pult svého komu. Tvrdila, že jí pomáhá, když vidí, nejen co její taklod' dělá, ale i čím bude nepřítel zasažen.

Transportér zabíral skoro celou obrazovku. Po obou stranách rolovaly informace, přes ně se pohybovaly indikátory, kterým La Ciotat rozuměla, dešifrovala je, nicméně je ignorovala.

„Blíží se... blíží... se na dostřel.. .náměr..." odříkával její dělostřelecký důstojník.

„Připravit..."

Transportér se zvětšoval.

„Vynechte střely Kali," vyštěkla La Ciotat a dělostřelecký důstojník změnil volbu zbraní z velkých, dalekonosných lodních zabijáků na Gobliny se středním doletem.

„Náměr... náměr... náměr..."

„Připravit..."

La Ciotat se sice cítila být super-elitním pilotem - ale měla také jedno velké tajemství: *nebyla* super-elitním střelcem. A tak nikdy nestřílela mimo přímé zorné pole a snažila se vždy dostat k cíli blíž.

„Připravit... do hajzlu!"

Senzory transportéru musely zaznamenat blížící se taklod' a nouzově katapultovat kapsle s vojáky, protože začal plivat do jochijské atmosféry doutníkovité trubice.

„Transportér..."

„Stále zaměřen."

„První palebný post! Ruším zálohu!"

Posunula si střeleckou helmu do týla, ignorujíc obraz střely zasahující transportér, který se beznadějně pokusil zvednout do prostoru. Ruce a nohy jí tančily po ovládacích tlačítkách a pedálech, jak otáčela taklod' zpět - vražedný dravec, který se otočil poté, co se hejno vodních ptáků rozprchlo.

„Zamířit... zamířit..."

„Gobliny... Multiodpal, rozlišení jediného cíle... nastavit!"

„Nastaveno! Náměr... zaměřeno..."

„Automaticky... pal! "

Takloď měla osm goblinových raketometů, každý nabitý třemi střelami. Raketometry zabafaly... takloď se otrásla, jak 10 střel s jadernými hlavicemi opustilo stroj.

Devatenáct kapslí se rozprsklo a vyplivlo křičící, umírající vojáky do atmosféry, vojáky chňapající do prázdna, jak je gravitace stahovala daleko dolů k zemi pod nimi. Pro La Ciotat tyto terče najednou přestaly být nehybnými simulacemi na bojové obrazovce a staly se bytostmi - smrt přišla krátce po zásahu, protože jim v mrazivé atmosféře zamrzly plíce, či milostivěji, když v pádu ztratili vědomí.

A „Býčí oko" La Ciotat viděla jejich smrt velmi zblízka. Zvedl se jí žaludek. Udělalo se jí hrozně zle a zvratky se rozprskly po ovládacím pultu.

Otočila se zpět k další akci, aby zlikvidovala poslední, dvacátou kapsli.

Sten ta jatka pozoroval na obrazovce v řídicí místnosti velvyslanectví a odmítal si vykládat ty světelné body, které se objevovaly a zase mizely, jako to, co znázorňovaly. Mohl vyjít z podsklepní místnosti k oknu v patře a viděl by velkou bitvu zuřící nad horami kolem údolí, v němž se nacházel Rurik. Ale to by bylo ještě horší.

Kolem něj poslední personál narychlo balil záznamy a vybavení, které si vezmou s sebou.

Venku na nádvoří zuřivě burácely ohně, v nichž byly likvidovány ostatní dokumenty velvyslanectví.

Sten byl poměrně překvapen, že nepropukla panika ani že nevznikly žádné problémy. Kilgour mu to vysvětlil: vypůjčil si pro ochranu velvyslanectví rotu gardistů, nařídil Bhorům a Gurkhům, aby pověsili své zbraně na hřebík a pomohli s evakuací. S jedním zkušeným válečným veteránem na čtyři civilisty bylo těžké, aby vypukla nějaká opravdová panika.

„Už teď sme na tom líp než na Cavite, šéfe." Na Cavite Alex velel evakuaci všech civilistů a přísahal tehdy, že už to nikdy nebude dělat. „A co si počnem s ambasadou? Vyhodíme jí do povětří? Nebo v ní necháme jen nějaký drobný nástrahy?"

„Obojí negativní. Jednoho krásného roku sem možná přijde další velvyslanec. Proč mu zbytečně komplikovat život?"

Kilgourův pohled byl jeden velký ledovec.

Koho zajímá, co se stane s příštím režimem nebo s dalším pitomcem, který je natolik omezený, aby přijal imperiální šilink? Ale neřekl nic.

„Máte progy jejich vylodění, generále?" otázal se Sten.

„Přibližné," oznámil Sarsfield. „Zdá se, že sem letěli zhruba s dvaceti divizemi. Řekněme pět pro první vlnu, pět pro druhou, stejný počet pro třetí a pět jako rezerva. To je můj hrubý odhad. Mimochodem, přesně to bych udělal já. Žádný z průzkumných progů to nevyvrací, takže z toho vycházím."

„Pokračujte."

„Právě teď, bych řekl - a to je docela jisté - se jim podařilo přistát nanejvýš tak s osmi. Zbytek se buďto ztratil při přistávání, nebo jsou stále na orbitě poté, co byla invaze zrušena."

Sten musel mírnit svůj úlek, ačkoliv naznačované ztráty byly na straně nepřítele. Jedna divize gardy čítala v plné síle něco kolem osmnácti tisíc bytostí.

Předpokládejme - a monitor zobrazující bojové hlášení imperiální rozvědky mu říkal, že tento předpoklad je poměrně správný - stejnou sílu suzdalsko-bogazijských invazních jednotek.

Tři sta šedesát tisíc bytostí a pouze osm lodí to dokázalo - invazní jednotka utrpěla více než padesátiprocentní ztráty ještě dříve, než začala skutečná bitva.

„Samozřejmě," pokračoval rychle Sarsfield, „ztráty nejsou celkové. Elementy všech invazních jednotek jsou téměř jistě na zemi. Ale jako poškozené, raněné a tak dále - ty nelze brát vážně."

Sarsfield byl nefašovaný gardista. Vůbec nevypadal ustaraně z toho, že na Jochi se momentálně vyskytuje přinejmenším 150 000 nepřátel, kteří posilují torskou domobranu - zhruba sto tisíc bytostí a k tomu půl milionu vojáků sloužících v jochijské armádě. Tři čtvrtě milionů versus osmnáct tisíc.

„Jsem rád," dodal Sarsfield, „že to alespoň zatím nevypadá, že by přistáli s nějakým těžkým dělostřelectvem."

Nepotřebují ho, věděl Sten. Douw a Jochiané mají lidí víc než dost, aby se bez něj obešli.

Tak, a jak dlouho, snažil se vydedukovat, jim bude trvat, než se uskupí a zaútočí na město? Odpověď znal. Ne více než tři E-dny.

Imperiálové utrpěli jen nepatrné ztráty - nepřítel sestřelil pouze pět taklodí. Ale i těch pět bylo nenahraditelných.

Sten, Sarsfield a Mason spolu komunikovali na trojcestném, izolovaném paprsku a snažili se vymyslet, co dál.

Původně už měl celý imperiální personál sedět na palubě svých lodí a uhánět do hlubokého prostoru a domů.

Byly zde ovšem dva drobné problémy: suzdalsko-bogazijská flotila mimo Jochi a blížící se spojenecká armáda.

Téměř tucet Fricků & Fracků byl odhalen a sestřelen z oblohy dřív, než Kilgour stačil vypracovat ucelenou zprávu o tom, že Altajská konfederace je na pochodu.

Sten měl dvě výhody: První, Masonovy lodi vně Jochi - které představovaly dostatečné nebezpečí, aby zaměstnaly suzdalské a bogazijské flotily. Druhá, v atmosféře měl vzdušnou převahu nebo přinejmenším dostatek jednotek na to, aby ze vzdušného prostoru udělaly sporné teritorium.

Suzdalské a bogazijské obludy by velmi těžko mohly viset v prostoru a shazovat mohutné rakety dolů na imperiální jednotky v Ruriku. Nikdo ze spojeneckých vojsk, včetně dvou mimozemských ras, by nepovažoval své vítězství za úctyhodné, kdyby při něm zničili odvěké hlavní město hvězdokupy. To by byla i pro tyto bytosti příliš pyrhovská skvrna.

Stejně tak by flotila, pokud to není její poslední možná volba, neobětovala svoji manévrovatelnost a sestoupila dolů, aby se popasovala s těmi spratky, kterými jsou imperiální taklodě - které by velmi pravděpodobně mohly zabít jeden za jednoho, než by samy padly. Nikdo by nevyměnil bojovou loď či křižník za plivátko s patnácti bytostmi na palubě.

Na druhé straně, Douwova postupující armáda jistě časem rozvine proti vzdušný deštník, který zablokuje vzdušný prostor pro imperiální lodě, takže taklodě jsou jen dočasným řešením.

Najednou Sten na své mentální obloze objevil dva další paprsky slunečního svitu. Za prvé, měl dobře vycvičenou, disciplinovanou jednotku - první divizi gardy - která byla čerstvá a zatím ještě nebojovala. Za druhé zjištění, že kdyby se mu *podařilo* odlepit svá imperiální těla z Ruriku, jejich pronásledování by bylo značně omezené.

Pouhé vypráskání Říše z Altajské hvězdokupy by bylo považováno za velké vítězství.

Alespoň by si to Altajci mysleli.

V tichosti naslouchal, jak Sarsfield s Masonem probírají různé varianty. Přemýšlel o nich a hledal způsob, jak se vyhrabat z toho Altajského sendviče, ve kterém byly imperiální síly uvězněny.

Svitlo mu.

Převaloval tu myšlenku sem a tam. Podle všeho stála za hlubší průzkum. Pravděpodobně to nezabere. Ale i kdyby ne, situace se nemůže zhoršit.

„Pane Kilgoure,“ otázal se formálně Alexe, který seděl mimo obrazovku. „Máme nějaký šifrový kód, který je částečně vyzrazen? Ne nějakou naprostou stupiditu, ale něco, co by se jim podařilo aspoň nakrápnout, když ne kompletně rozlousknout?“

Alex pokrčil rameny a zavolal si velitele šifrovacího oddělení velvyslanectví. Mason už chtěl něco říci, ale Sarsfield ho mávnutím umlčel. Za pět minut Kilgour předložil k výběru tři kódy, o kterých si byl šifrovací důstojník jist, že jsou nabourané, ne-li kompletně vyzrazené.

„Výborně. Mohli bychom tedy...“ a Sten jim nastínil první fázi svého velkého plánu.

Vzhledem k tomu, že se první fáze Sarsfielda netýkala, nic neříkal. Sten viděl, jak se Mason snaží být férový - ale, chce se mu říci něco ve smyslu, že cokoliv, s čím přijde Sten, je naprostá hovadina.

„Má námitka se týká hlavně toho,“ spustil Mason po chvíli, „že jsme to již jednou zkusili.“

„Ne tak docela, admirále,“ vyvracel tuto domněnku Sten. „Zkusili jsme prostší verzi tohoto triku. Hráli jste někdy 'která ruka drží kuličku'?“

„Samozřejmě. Kdysi jsem *byl* dítě.“

Sten o tom silně pochyboval, ale přešel to. „Poprvé, když jste to zkoušel hrát, jste lhal. Potom jste říkal pravdu. Potom jste znovu lhal. A neupřímnost se stupňovala.“

Přesně o to se pokusíme, pokud ovšem někdo nemá něco lepšího - nebo může ukázat na bod, ve

kterém jsem se totálně zmýlil."

A tak byla zahájena druhá fáze jejich Isti.

Nejprve se od Masonovy flotily oddělil jeden torpédoborec a zamířil zhruba směrem imperiálních světů a samotného Původního světa.

Jakmile se dostal mimo dostřel jakýchkoliv suzdalsko-bogazijských jednotek, vyslal šifrovanou zprávu, jak Masonově flotile tak obklíčeným imperiálním pozicím na Ruriku.

Sten čekal šest hodin, pozoruje prostřednictvím Alexových Fricků & Fracků, jak Altajská armáda postupuje na Rurik. Díky nějakému - ale což, dopřejme nějaké zásluhy Othovým bohům Sarle a Larazovi - postupovala pomalu. Sten to přičítal jednak opatrnosti, nikdo z nich v minulosti nebojoval s imperiálními silami, a nevyhnutelné nejednotnosti koordinace aliance, zvláště takové, v níž jeden nenávidí druhého.

Nařídil svým taklodím vzlétnout a jako vzdušné dělostřelectvo shazovat rakety vzduch země na předem určené cíle - křižovatky, hlavní silnice a podobně.

Poté jeho komunikační důstojník Freston a jeho protějšek z Masonovy lodě ohlásili: mezi suzdalsko-bogazijskými flotilami došlo k náhlé explozi mezilodních přenosů, které byly vysílány a přijímány zřídka používanou - což znamenalo špičkovou - šifrou. Směr těchto transmisí také naznačoval, že mají namířeno k hlavním suzdalským a bogazijským světům.

„Pane Masone?“

„Ano, pane. Jsme na cestě.“

Zdalo se, že ryby spolky návnadu.

Sten skutečně přišel jen s druhou variantou předchozího blufu, při němž spolu s Masonem předstírali, že posílají zprávy blížící se imperiální flotile.

Torpédoborec, který odletěl pryč, vyslal zprávu v tom nakráplém kódu, která zdánlivě přicházela od předvoje mohutné imperiální útočné jednotky. Tato neexistující úderná jednotka nařizovala Masonovi, aby opustil svoji pozici poblíž Jochi - obklíčené jednotky na planetě se o sebe zatím budou muset postarat samy - a posloužil této úderné jednotce jako předsunutá clona.

Vysílání pokračovalo s tím, že přesné údaje dostane Mason později, ale že útočná jednotka byla zvláště detašována za účelem potrestání disidentských Suzdalů a Bogaziů - moudře nezmiňovala žádné lidské disidenty - útokem na hlavní světy těchto mimozemšťanů.

Sten byl ve své Isti příliš důsledný - opomenul skutečnost, že přesně to by udělala kterákoliv altajská rasa či kultura, kdyby se ocitla ve stejné situaci jako Říše.

O tři E-hodiny později opustily suzdalské a bogazijské obludy orbitu a plnou rychlostí zamířily ke svým domovským soustavám.

Sten, který se v duchu snažil vypočítat složitou geometrii astrogace, se domníval, že velmi pravděpodobně nabere kurz směrem x do svých domovů. Kurz, který bude přímější, než na kterém byl předpokládáně nějaký Mason, a určitě takový, který se nikde nebude protínat s y směrem či směry, jimiž se logicky vydá ta masivní imperiální flotila.

Všechna tahle exotika od někoho, kdo potřeboval v základním kurzu astrogace na pilotní škole doučovací hodiny. To nezabere - alespoň ne na příliš dlouho. Sten doufal, že to bude fungovat dost dlouho na další krok, a pro Masona, aby se vyhnul suzdalsko-bogazijské flotile a vrátil se tam, kde ho bude zapotřebí.

Alespoň jedna vrstva sendviče byla tedy odstraněna.

O čtyři hodiny později dorazily průzkumné elementy Altajské konfедераční armády na předměstí Ruriku.

Sten oznámil Sarsfieldovi jeho šance, ne rozkaz. Nechtěl, aby se první divize gardy cítila nucena do nějakého nemožného Bastogne nebo Thermopylae.

Zatavte je. Zkuste je donutit, aby se museli zakopat. Vnuťte jim dojem, že přecházíme do protiútoků.

Sarsfield, tak jako Sten, počítal nosy. Ani jeden z nich se nedomníval, že tento třetí trik zabere. Ostatně je velmi těžké blufovat na někoho, kdo má odkrytá tři esa a žolíka a pod oběma lokty drží své trumfy, které stačí jen otočit.

Nepřátelští průzkumníci nerušeně postupovali.

Jejich nervy ovšem podstupovaly těžkou zkoušku. Tam našli opuštěnou barikádu. Jinde

převrácená vozidla. Tu nějakou podivnou anténu. Na chodníku nastříkané nějaké tajemné znaky.

Průzkumníci postupovali stále opatrněji.

Nenalézali žádné známky po imperiálních vojácích.

Bylo nepravděpodobné, že nějaké najdou - přesunutí rozvědčící gardy se specializovali na to, aby nebyli vidět.

Byl oznámen postup konfederace.

Frick & Frack čekali za liniemi na první těžkoobrněnce a na gravisaně, až se vplíží do města. Nikdo nerad riskuje své drahé tanky nebo dokonce ještě dražší gravičluny v krysí pasti pouličních bojů. Ale altajští vojáci neměli na vybranou.

Dostali se do pasti.

Sarsfield nařídil dělostřelectvu, aby zahájilo palbu. Jeho vlastní kanóny a raketomety země-země zahájily palbu na předurčené cíle, cíle, které momentálně zastiňovaly nepřátelské stroje.

Taklodě se oddělily od svých mateřských lodí, které stály na zemi nedaleko velkého parku v zadním traktu velvyslanectví, kde Sten nařídil přistání transportérů.

Super-elitní pilot Hannelore La Ciotat vyzvedla svoji taklod' do vzduchu, spatřila kanóny pěchoty, jak se začínají natáčet, vystřelila množství raket z trubic narychlo přimontovaných k trupu, protáhla svým předsunutým kulometem dvě bedny munice a zmizela.

La Ciotat nadávala téměř soustavně. Do hajzlu. To mohla klidně vstoupit k *pěchotě*. Hnala svoji taklod' dolů ulicí, hluboko pod střechami. A hledala další cíle.

Četa byla zničena - a moment úleku momentálně zlomen.

Ale přicházeli další.

Jochijská obrněná pěchota pod bojovým velením se velmi rychle a jistě přesouvala směrem k centru města. To se ostatně od dobře vycvičené jednotky na domácí půdě očekává. Tanky zasáhly vše, co nestihla pěchota, a pěšáci bránili protitankovým kulometčíkům v zabíjení jejich velkých kamarádů.

„Baterie A... Pal!“ a čtyři imperiální gravisaně zdánlivě explodovaly.

Exploze však ve skutečnosti způsobilo osmačtyřicet raket vypálených z raketometů upevněných na zádi gravisaní. Neobrněné saně se plnou rychlostí zvedly a namířily k další lokaci.

Rakety obsahovaly jen pohonnou látku, navigační křídla a výbušnou hlavici. Na vzdálenost sta metrů dopadaly s přesností plus-minus padesát metrů. Děsivě špatné. Ale když 192 raket, každá s padesáti kilogramy výbušniny v hlavici, simultánně dopadne na prostranství o straně sto metrů, kde se nacházela jednotka obrněné pěchoty, výsledek může být impozantní.

Jochijští pěšáci zemřeli do posledního muže.

Několik tanků bylo zasaženo a zmrzačeno. Většina z nich však zůstala bojeschopná.

Nato z úkrytů v sutí vyskočily dvojčlenné proti-tankové týmy a rakety typu vypal-a-zapomeň začaly plivat oheň.

Ale konfederace postupovala dál.

Obloha se černala a daleko na obloze se shlukovala mohutná bouřková mračna.

Kilgour si otřel pot z cela. „Esli se to počasí zblázní právě teď, ztratíme naše taklodičky.“

Cind udělala grimasu. Lodě byly schopny provozu za jakéhokoliv počasí. Ale nikdo předtím neuvažoval o možnosti, že by vesmírné stroje mohly prolétat centrem, bojovat s nepřítelem na zemi, což znamenalo převážně vizuálně zaměřovat cíle, a netrávit příliš mnoho času úpravami místní architektury.

A nebo, pokud byla architektura tak robustní jako v Ruriku, havarovat.

Jen pár vteřin poté se strhla bouře a z nebe padaly obrovské kapky deště. Kilgour klel a choulil se pod přístřeškem, který tam nebyl, načež jeho jazyk ještě zhrubl, když se začaly sypat kroupy.

Podělaně báječný, pomyslel si. Vono nestačí, že máme plný ruce práce s lidma, kerý se nás snaží zamordovat, o těch pár ET ani nemluvě, ale zdá se, že nás maj na černý listině i bohové, co řídí počasí.

Praporčík La Ciotat stála vedle své taklodi, nevnímala déšť, který na ni padal otevřenými dveřmi

hangáru *Victory*. Loď stála hned za velvyslanectvím, druhý transportér takloďi *Bennington* opodál.

„Pane, jsem ochotna se o to pokusit," argumentovala. „Prostě jen použijeme senzory Kali v přední části odpalovací trubice, a já na přístrojích najdu cíl podle střely."

„Negativní," nařídil její velitel. „Jsme na zemi. Dalším krokem bude opuštění planety.

A jestli ne, budeme muset namísto nějakého přibližování zahájit kamikadze útoky, jak to chcete vy. To je rozkaz."

„Mám hlášení," oznámil Sarsfield monotónně, „že moji dělostřelci odpalují sabotážní nálože nad otevřenými prostranstvími. Přibližují se, Stene."

„Řekněte jim, ať vyhodí své zbraně do povětří a přesunou se k transportérům."

„Anopane."

„Jaký je stav nalodování?"

Sarsfield s pobočníkem počítali.

„Všechny prapory mám naložené, s výjimkou toho, co se momentálně naloduje, a prvního praporu v obranné pozici u náměstí. Plus baterie dělostřelců, které se právě přesouvají k loďm.

Odhaduji, že první prapor bude muset poskytnout krytí na chvostu. Do hajzlu. Alespoň," dodal Sarsfield smutně, „že se k tomu dobrovolně přihlásili." Tak jako všechny ostatní prapory první divize gardy, uvědomoval si Sten.

„Všechny personál velvyslanectví je v pořádku naloděn," oznámil Sten. „Podle rozkazu se máte zvednout se všemi imperiálními loďmi, jakmile se první prapor pustí do boje s postupujícími jednotkami a zahájí protiútok. *Victory* zůstane na zemi až do posledního možného okamžiku nalodění všech gardistických elementů, kterým se podaří stáhnout z fronty, až se zvednete. Nyní zavírám tuto stanici."

„Roger, jste poslední. Přesouváte se na *Victory*?"

„Negativní," odpověděl Sten. „Zůstanu s prvním praporem. Sten. Končím."

Sarsfield neměl ani čas, aby vznesl protest. Sten vstal, protáhl si ztuhlé svaly a sáhl po svém bojovém postroji.

Alex podobně vybaven do bitvy čekal ve stavu pohotovosti. Vyrázili ke schodišti. Kilgour se otočil a zatáhl za nějaký drát. Vystoupali nahoru do přízemí.

Deset vteřin poté výbušniny zlikvidovaly všechny komy i konferenční místnost.

„Máš nějaký plán?" ptal se Kilgour.

„Jasně," odvětil Sten. „Spoustu, spoustu plánů. Modlit se za mír. Nenechat se zabít. Zvládnout to na *Victory* dřív, než zvedne kotvy. Za soumraku zrušit kontakt, exfiltrovat do volné krajiny a přistát."

„A jak dlouho si myslíš," ptal se dál Kilgour, „bude tomu podělanému Císaři trvat, než pošle záchrannou skupinu pro člověka, kterež neuposlechl jeho rozkazu?"

„Neztrácej víru, Alexi. Dřív nebo později zjistíme, jak odlevitovat domů."

Na nádvoří Sten spatřil Cind, Gurkhy a Bhory stojící v pozoru. Cekali.

Nepřekvapovalo ho to.

Ale málem se rozplakal.

Cind mu salutovala a z nosu jí odkapával déšť.

Opětoval pozdrav a jeho malinká, bezmocná formace se rozběhla širokým bulvárem vedoucím na náměstí Khaqanů, aby se připojili k poslednímu odporu.

Flotilní admirál Mason zíral na obrazovku, na níž se k němu rapidně přibližovala Jochijská soustava. Celá tahle mise je podělaná, pomyslel si.

Nejdřív dělám šoféra tomu hejskovi Stenovi na tý podělaný jachtě, kterou dostal. Potom poskakuju kolem a dělám průzkumníka a teď, teď se tady plácám s bandou idiotů a ET.

Masone sem, Masone tam, a všechno je v mlze, jak jsem to říkal Stenovi ještě na Původním. Tohle je svět, kde je všechno šedivý a neexistuje v něm žádná pravda.

Zasloužil bych od Věčného Císaře něco lepšího, litoval se a přemítal, jak by mu to mohl dát najevo, jakmile tahle šaškárna skončí.

Alespoň nebude žádné propouštění a polní soudy, tak jak se to z nějakého neznámého důvodu stalo Mahoneymu, uklidňoval se. Rozkazy jsem plnil do posledního puntíku.

A tím přece voják nemůže udělat chybu.

„Přistání na Jochi... dvě E-hodiny," oznámil hlídkující důstojník.

Altajští vojáci sebevědomě vstoupili na náměstí Khaqanů. Opozice ožila, poté zmizela. Nyní uchvátí palác a budou postupovat dál, aby zlikvidovali ty nevyslovitelně nenáviděné imperiály.

Propukl jásos.

Tohle je centrum všeho dění, tohle je trůn. Z tohoto místa vycházela všechna moc. Nyní - a každý voják smýšlel jinak v závislosti na své rase - budou vládci Altajské hvězdokupy jiní.

Dostavil se protiútok.

Imperiálové z gravičlunů odmontovali bezpočet raketometů a ukryli je za sloupkovými zábradlími, terasami a dokonce za sochami. Tlačítka spouští byla stisknuta a rakety s ohlušujícím řevem vylétly horizontálně přes náměstí.

Mohutné exploze rezonovaly po prostranství. První prapor zahájil svůj protiútok, válcoval altajské vojáky a zaháněl je zpět.

Jen několik vteřin nato se ozvalo další hřmění. To ovšem nezpůsobila bouře ani gardistické rakety.

Ohně plápolaly do noci, kterou způsobilo počasí a byla technicky vzato dnem, jak se imperiální transportéry zvedly ze základny a plnou rychlostí stoupaly do prostoru.

Sten je pozoroval, jak mizí v bouřkových mračnecích. Velmi dobře. Výborně, pomyslel si. Lepší než na Cavite.

A teď se podívejme, jestli existuje nějaký způsob, jak zachránit mou mladou prdelku.

Děšť bušil do země nyní ještě posílen větrem a bouře burácela, jak se vítr proháněl po obrovském náměstí.

Cind ležela roztažená na zemi, ukrytá za schodištěm okousaným od projektilů a nevnímala kaluž, ve které ležela, kaluž byla šarlatovou krví vytékající ze zřejmě mrtvého gardisty vedle ní.

Svoji pušku měla položenou vedle sebe a nevšímalá si jí.

Tady precizní odstřelovačská zbraň nebyla k ničemu. Daleko na náměstí, které bylo poseto havarovanými gravičluny a zničenými tanky, kterým z poklopů i přes silný déšť šlehaly plameny, se konfедераční síly připravovaly k dalšímu útoku.

Uběhl nějaký čas.

Kolik času, to neměl zdání.

Nepřítel se přeskupil a zaútočil.

Nejprve to zkusili s obrněnými vozy - ale ve vyšších patrech paláce číhali gardisté s protitankovými střelami a pálili shora na vždy zranitelné horní partie tanků.

Potom vpřed vyrazily rychlé gravičluny a snažily se probít ztenčujícími se gardistickými liniemi. Byly zastaveny.

Jako další podnikla konfederace vlny lidských útoků. Útoky pěšáků shluknutých bok po boku, křičících mužů a žen statečně a sebevrazečně vpochodovávaly do téměř souvislé palby.

Zemřeli - tak jako i mnoho imperiálních gardistů.

Viděla Alexe, jak nadává, a přikládá si polní obvaz na krvavé, třebaže jen povrchové zranění od šrapnelu někde na stehně, než se vrátil zpět k vraždění. Otho byl také zasažen, ale po ošetření rány se vrátil do přední linie jako pozorovatel pro skupinu gardistických minometčků.

Cind přemítala, jestli vydrží ještě dva, tři nebo už jen jeden útok, než se přes ně vlna převalí.

Neměli příležitost zrušit kontakt a pokusit se prchnout na *Victory*, za předpokladu, že je loď stále ještě na zemi.

Sten sebou plácl vedle ní.

Oba byli špinaví a zakrvácení. Jediné štěstí, že krev nebyla jejich vlastní. Oči se jim leskly.

„Takže?“

„Zbývají mi už jen dvě tuby, šéfe.“

„Tumáš.“ Podal jí další zásobník kulek z AM₂.

„Buď trochu melodramatický,“ vybídla jej. „Polib mě.“

Sten se uculil, už chtěl uposlechnout, ale vzápětí ucukl, když znovu uslyšel burácení přibližujících se pásů. „No to mě podrž. Hele.“

Tentokrát byl útok kombinací obrněných vozů a pěchoty. A na věži vedoucího tanku stál...

Cind popadla svoji exotickou pušku a zacílila. Spatřila pohlednou tvář a stříbrné vlasy. „To je on! Chceš přednost?“

„Jen do toho. Já jsem si v poslední době užil až dost.“

Muž na věži tanku byl sám generál Douw. Cind se dovтіpila, že Douw tento útok považoval za

poslední, který převálcuje imperiální vojáky, a rozhodl se ho osobně vést.

Statečný.

Statečný, ale hloupý, pomyslela si Cind, když stiskla spoušť a kulka z AM₂ roztrhla Douwovi hrud'.

„Děkuji,“ řekl Sten.

Cind opět popadla willypušku. Smrt vůdce nebyla postupujícími vojáky ani zaznamenána.

Vlna za vlnou se valila na náměstí. Cind přejížděla jejich řady, potom se rozhodla počkat, až budou blíž.

Zvedla hlavu, aby se podívala - a rozšířily se jí zorničky.

„Jamchyde a Kholeriku,“ špitla naprosto zbožně, když volala bhorské bohy, jako kdyby věřila, že mohou existovat. „Sarlo a Larazi.“

Nad střechami města se jako velký, tmavý had plížil cyklon a vykrajoval v nich široký pás. A za prvním větrným trychtýřem se... sunul další. Jeden... druhý... Cind jich napočítala šest. Houpaly se sem a tam jako tanečnice v bocích, jak se k nim přibližovaly.

Sten si vzpomněl: „... *.může zabít tisíc lidí za čtyřicet minut... prohnat stéblo slámy kovadlinou... odhodit pět taklodí... o čtvrt kilometru...* “

Tornáda po cestě nasávala suť. Střechu. Přístavek. Gravisaně. Osobní vozítko. Havarované taklodě. Lidi. Roztočila je, zdemolovala je, polámala k nepoznání a pak je použila jako zbraně.

Cind zapraštělo v uších a těžce polkla.

Hřmot byl hlasitější než střelba a al tajští vojáci se zastavili. Otočili se a spatřili cyklony.

To již první smršť vplouvala na náměstí Khaqanů.

Přehnala se nad vojáky jako vysavač sbírající prach. Zvedala je a zase odhazovala stranou.

Sten stál na nohou.

Křičel. Hulákal. Neslyšen.

Mával - zpět. Ústup. Zpět k Victory!

Druhé tornádo vstoupilo na scénu. Oba trychtýře mraků tančily a rotovaly na místě, jako by váhaly, jako by si nebyly jisty, zdali mají pokračovat.

Imperiální vojáci prchali před těmito novými démony, proti kterým nikdo nemohl obstát.

Nepociťovali však paniku. Běželi - ale pomalu, aby pomohli kulhajícím raněným schopným chůze. Brali s sebou své zbraně nebo je odhazovali, aby mohli uchopit držadla nosítek.

Sten s Alexem čekali v místech, kde se široká třída otevírala do náměstí, třída, po které Sten před dávnou dobou zamířil s burácející Victory k velvyslanectví.

Náměstí se proměnilo v černý chumel, jak do arény vstoupilo další tornádo. Stěny paláce se trhaly a roztáčely se v téměř vakuovém nízkotlakém prostoru, byly zachyceny cyklonem a vynášeny tisíce metrů do vzduchu, do hustých mraků.

Vzduch burácel a rychlost stoupala. Smršť znovu postoupila vpřed směrem k paláci, který byl na krátko domovem šíleného doktora Iskry.

Palác zmizel ve vzdušném víru.

Z obrovské stěny mraků se vyrojila další tornáda a neúprosně smetávala altajské vojáky, rozechvělou konfederaci, za níž bojovali, i nesmyslnou marnotratnost paláce, který představoval moc, z povrchu Ruriku.

Nezanechali po sobě nic - jen chaos.

Victory stále čekala na zemi.

Jednu astronomickou jednotku za Rurikem vyslal Sten nešifrovanou zprávou na maximální výkon, směrovanou přímo na Císařův soukromý kanál, sekundárně pak do imperiální kanceláře:

VŠECHNY IMPERIÁLNÍ JEDNOTKY ÚSPĚŠNĚ A V DOBRÉM STAVU EVAKUOVÁNY Z RURIKU. IMPERIÁLNÍ JEDNOTKY PRÁVĚ NABÍRAJÍ PŘÍMÝ KURZ NA PŮVODNÍ SVĚT. ALTAJSKÁ HVĚZDOKUPA SE OTEVŘENĚ VZBOUŘILA PROTI ŘÍŠI.

STEN

A teď mě postav před vojenský soud, pomyslel si. Ty šílenej parchante.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

MAHONEY ČEKAL V cele pro vězně před transportem pod obrovskou budovou ředitelství Interní bezpečnosti. Byla to malá místnost s plastovými stěnami, skládacím lehátkem a otvorem v zemi na výkaly.

Za pár minut jej odvedou ke slyšení před velkou imperiální porotou. Byl oblečen do čistě bílé kombinézy, kterou zákon pro obviněné požadoval. Byla to symbolická barva. Bílá poukazovala na předpokládanou nevinu. Mimo to měla zdůrazňovat i to, že věžňovo prohlášení nebylo vynuceno mučením.

Mahoney musel připustit, že v jeho případě bylo to poslední pravdou. Zatím. Nakládali s ním s drsnou ale profesionální zdvořilostí. Jistě, byl bit. Poprvé, když jej nakládali do transportu na Původní svět. Ale to jej mělo jen uvědomit o jeho novém životním postavení - modřiny a krev mu měly ukázat, kdo je pánem. V bití ale nebyly žádné emoce. Nic osobního. To se opakovalo pokaždé, jak putoval z rukou jedné skupiny Interní bezpečnosti do druhé.

Když bití ustalo, Ian věděl, že bylo stanoveno datum jeho slyšení. Bylo to rutinní opatření, aby se všechno zahojilo do doby, než se objeví na veřejnosti.

Mahoney to snášel dobře. Ne že by si o svém osudu dělal nějaké iluze. Odmítal o tom však přemýšlet. Upínat se na zradu by ho jenom oslabilo před pravděpodobně nevyhnutelným mozkoskenem.

Namísto toho vzpomínal na dávná dobrodružství. Na přátele. Na milenky. Nikdy nemyslel na jídlo. Mahoney byl rád, že vězeňská strava byla patřičně plytká. Jinak by se mu vybavovala všechna ta jídla, která pro něj Císař vařil a děsila by ho ze sna.

Ianovi se udělala husí kůže, když se jeho kudlankovské smysly nastražily. Někdo ho pozoroval. Uvolnil se. Potom za dveřmi cely uslyšel šustot.

Aha. Tak si pro tebe konečně přišli, lane. Buď klidné, srdce. A vy také, plíce. Nepotřebujete tolik vzduchu. No tak klid, kamarádi. Prokažte svou dobrou irskou náturu.

Poyndex se díval jednosměrnou špehýrkou, jak bachaři Interní bezpečnosti vyvádějí Mahoneyho z před-transportní cely. Byl překvapen, jak dobře ten člověk vypadal a podívoval se, jestli by se v Mahoneyho situaci dokázal zachovat stejně. Odehnal tu myšlenku z hlavy. Tuto schopnost ponechá klidně neověřenou.

Vstoupil do chodby, aby se setkal s Mahoneym a se strážemi. Ian ho spatřil. Ze záblesku v jeho očích Poyndex věděl, že jej vězeň poznává. Záblesk zmizel a vystřídal ho úsměv.

„Ho, hó. Takže bos posílá svůj první mančaft," uvítal ho Mahoney. „Řekl bych, že jsem poctěn, ale lhal bych."

Poyndex se rozesmál. „Moc nerad bych měl na svědomí něčí lež. Nebylo by dobré vykračovat před velkou porotu špatnou nohou."

Poručil dozorcům, ať Mahoneymu sundají pouta, potom na ně mávl, aby odešli. „Budu vaší eskortou," oznámil Ianovi. „Jsem si jist, že se nepokusíte o nějakou... hloupost."

Mahoney si promnul zmrtevělá zápěstí. „Proč také? Jsem nevinný člověk. A s radostí očekávám vykonání spravedlnosti." Zasmál se.

Na to se Poyndex zazubil a ukázal na vzdálené dveře chodby. Oba k nim vykročili, Poyndex jen půl kroku za Mahoneym.

„Vlastně jsem tu, abych se ujistil, že přesně toho se vám dostane," řekl Poyndex. „Císař chce naprostou férovost."

„Ó, tím jsem si naprosto jist," chechtal se Mahoney. „A vzkažte mu, že jeho starý přítel Ian mu poníženě děkuje za tuto laskavost."

Poyndex se přinutil k malému, obdivnému uchichtnutí. Měl ze svého úkolu smíšené pocity. Na jedné straně byl Mahoney hlavním rivalem o moc, kterou nyní vládl. Tato rivalita skončila pro jeho soka hanebně.

„Vzkažte mu, ať si nedělá starost," řekl Mahoney. „Až mě budou vyslýchat, budu se držet faktů. Nemám v plánu zatahovat jeho jméno do procesu."

„Takových slibů ani není třeba," prohlásil Poyndex uhlazeně. „Ale určitě ho potěší, že máte stále

na paměti jeho nejlepší zájem - že nezapomínáte na bývalý přátelský vztah."

Na druhé straně se Mahoney kdysi sám ocital v Poyndexově kůži. Císaři věrně sloužil celé dekády. Jak tak pozoroval Mahoneyho krácejícího vstříc svému osudu, Poyndex se začal bát o ten vlastní. Tohle se stane, pomyslel si, když upadneš v nemilost.

Šepot tam někde vzadu v hlavě sykl: Ne když... ale až.

„Vyřídíte šéfovi, že si to pamatuji," dodal Mahoney. „Pamatuji si to *velmi* dobře."

„Vyřídím," odvětil Poyndex. „To vám mohu slíbit."

Vrazil ruku do kapsy a zase ji vytáhl. Když dorazili ke dveřím, Poyndex přitiskl tlumič pistole k měkkému místu na Mahoneyho zátylku.

Kůže se trhaně zachvěla náhlým chladem.

Poyndex vystřelil.

Mahoney padl na dveře před sebou a sesul se na podlahu.

Poyndex stál udiveně nad jeho tělem. Mahoney měl stále na rtech ten zatracený irský úsměv.

Sklonil se, přiložil hlaveň k Mahoneyho hlavě a znovu vystřelil.

U člověka, jako je Ian Mahoney, je nutné mít tuplovanou jistotu.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

„MĚJTE SE blaze, vy břehy sicilské, mějte se, vy potoky a údolíčka, protože není skotského vojáka, kterému by se po vás nestýskalo," broukal si Alex z paměti, když myslel na velkou sklenici piva, jakmile bude flotila mimo veškeré nebezpečí, včetně vakua, které připomínalo Altajskou hvězdokupu.

Ledabyle surfoval po různých veřejných kanálech, které byly vysílány z imperiálních světů před nimi. Opodál seděl Sten zhroucený v křesle velitelské stanice *Victory* - nikdo ho ovšem ani slovem nepožádal, aby se odtamtud přestěhoval. Oba měli pořád na sobě otrhané, špinavé bojové uniformy.

Na můstku vládlo téměř dokonalé ticho - pravděpodobně proto, že se nikdo nedomníval, že jim tohle vyjde.

„Sport," zamumlal Alex, když narazil na další vysílání. „Nikdy sem nepochopil, jakej má smysl odpálit ten malej koženěj pytlík z jedný vápnový čáry na druhou.

To mi připomíná," obrátil se k Frestonovi, který seděl poblíž pultu, „když mě učili jeden takovej přiblíblej sport, kerýmu džentlmeni říkaj kriket. Nejdřív sem si myslel, že se zbláznili, jak se chech -"

Uprostřed slova sklapl čelisti.

Nikdo si nepamatoval, co přesně se ve vidovém vysílání říkalo. Ale bylo to zcela zřejmé:

Hanba... kdysi hrdinu Tahnských válek... vrchní guvernér... stihl ho nejvyšší trest... Ian Mahoney... jeho jméno bude vymazáno ze všech záznamů a pomníků. .. zrádce...

Sten už stál vedle něj, tvář bledou jako stěna.

„Tímhle se to zlomilo," hlesl.

Alex chtěl něco říci, ale pak jen zavrtěl hlavou. Těžce polkl.

Uslyšel, jak hlídkující důstojník za ním na někoho huláká: „Dívejte se na ty obrazovky, člověče. Co to teď běželo na tom komu?"

„Eh... sorry... je to šifrované."

„To vím taky, že je to šifrované," opáčil důstojník. „Ale komu je to adresované? A od koho?"

„Pane... myslím... z Původního světa. A... je to... myslím... pro *Caligulu*.

„Nemyslete, člověče. Musíte vědět!"

„Pane... tuhle šifru nemáme. Není zaindexovaná."

Sten odsunul šok a vztek z Mahoneyho vraždy stranou. „Co je to za signál?"

„Nevíme, pane. Z Původního světa na *Caligulu*, pane."

„To už jsem slyšel. Spojte mě s Masonem."

„Anopane."

Caligulo, tady Victory, přepínám.

... Tady Caligula, přepínám.

Tady Victory. Co to bylo za signál, který jste obdrželi?

Moment... signál je právě dekódován...

„Jak je do hajzlu možný," podivil se Kilgour a vlasy mu vstávaly hrůzou na hlavě, „že používaj kód, kerej my nemáme?"

„Pane! *Caligula* přerušil spojení."

„Opětovně navázat."

Caligulo, tady Victory, přepínám. Caligulo, tady Victory. Máte příjem našeho vysílání?

„Pane, *Caligula* vysílá."

„Pokračujte."

„Ale ne k nám, pane. Ke svým obranným torpédoborcům. Dávková transmise. Nezachytil jsem ji."

Sten se snažil přijít na kloub tomu, co se tu děje. Potom zaregistroval hlavní manévrovací obrazovku.

Caligula opustil formaci spolu se čtyřmi torpédo-borci, které bojovou loď obyčejně brání. Nabral nový kurz...

„Jaká je nová orbita *Caliguly*?"

„Počkejte moment, pane... zdá se, že je to téměř reciproční dráha flotily. Odhaduji, že letí zpět,

přímo na Jochi!"

Následoval překvapený šum.

„Ticho tam na můstku."

Sten se snažil uvést svůj mozek do provozu. Co se to do hajzlu děje? Uvědomil si, že to vyslovil nahlas.

„Pane?" Byl to Freston. „Myslím, že něco tuším."

Konečně záblesk světla. „Hovořte!"

„Ehm... pane, než jsem byl přidělen k vám, sloužil jsem jako komunikační důstojník na *Churchillovi*. A když kapitán přebíral velení, dostal soukromý šifrový kód. V lodním sejfu byla ještě jedna kopie, kterou měl dostat velící důstojník nebo kdokoliv, kdo by převzal velení lodi v případě kapitánovy smrti."

„Pokračujte. Ale proč by měl sakra *Caligula* - nebo Mason - mít kód, který my nemáme? Vlajková loď jsme my."

„Anopane. Ovšem - my neneseme planet buster."

Samozřejmě. Říše nechtěla ani přiznat, že má dostatečně silnou zbraň na to, aby zlikvidovala celou planetu. Ale měla ji. Planet bustery se *nikdy* nepoužívaly - nebyly vypuštěny dokonce ani v největší krizi Tahnských válek.

Císař je považoval za nemorální. Genocida je špatná politika, říkával. To *býval* Císařův názor. Podle všeho, uvědomil si pochmurně Sten, Věčný Císař tento svůj názor změnil. Možná to pro Císaře nikdy nebylo otázkou morálky. Ale pro Stena určitě ano.

„Odpovídá *Caligula*?" otázal se.

„Negativní, pane."

„Veliteli, máte v pohotovosti nějakou taklodž?"

„Samozřejmě."

„Jednu chci. S nejlepším pilotem na *Victory*. Vyzbrojenou Kali. Start jakmile dorazím do hangáru."

Kilgour už stál na nohou a mířil do chodbičky.

„Alexi! Chci tě mít tady na můstku. Spojím se s nimi z taklodě, ale chci její signál přesměrovat před *Victory*. "

„Na to mě tu přece nepotřebuješ, šéfe."

„A chci můj syntetický obraz, který bude odpovídat analýze."

„Jasně. Zařídím. Tak už běž, hochu."

A Sten se rozběhl do hangáru *Victory*.

Taklodž vystřelila z poklopu *Victory* a sotva se dostatečně vzdálila od mateřské lodi, přepnula na plný AM₂ pohon.

„Předpokládaný čas střetu? "

La Ciotat se ani nepotřebovala dívat na obrazovku.

„Padesát tři... padesát jedna minut, pane."

„Fajn." Sten seděl ve stanici dělostřeleckého důstojníka a upravoval si navigační přilbu na svoji hlavu.

„Tady je plán. *Caligula* směřuje zpět k Jochi. Chce na něj shodit planet buster."

La Ciotat, která se pyšnila svou kamennou tváří, nebyla schopná zastřít své pohnutky. „Ale vždyť - admirál Mason se vzbouřil - nebo -"

„To nepotřebujete vědět, slečno. Chci, abyste udržovala orbitu přibližující se *Caligulovi* a aby váš spojař dohlédl na volnou linku s *Victory*. Chci, abyste mne uvědomila, až budeme... pět minut před *Caligulou*. Máte s tímto rozkazem nějaký problém?"

„Ne, pane."

„Nedopusťte, abychom se nechali doběhnout torpédoborci. Jsem si jist, že dostanou rozkaz nás zastavit."

„O to se bát nemusíte, pane."

Sten se téměř usmál - zdá se, že La Ciotat je *opravdu* super-elitní.

„*Caligulo*, tady *Victory*. Admirále Masone, tady Sten, přepínám."

„Stále bez odpovědi."

„*Caligulo*, tady je Sten, přepínám. Napojíte mě na svůj pohotovostní kanál. To je rozkaz,

přepínám."

„Sedm minut do střetu, pane."

„Zatraceně..."

Obrazovka na taklodi se znenadání vyjasnila a Sten spatřil Masonovu tvář.

Mason - Sten v to alespoň doufal - uvidí Stena, nebo jeho syntetický počítačový obraz, jak sedí na můstku *Victory* a neuvědomí si, že se ve skutečnosti nachází na palubě taklodi jen několik minut za *Caligulou*.

„Admirále Masone, myslím, že jsem pochopil váš úkol," spustil Sten.

„Mám rozkaz, pane, nediskutovat s nikým o svém pověření."

„Mě žádná diskuse nezajímá, Masone. Tohle není debatní kroužek. A také vím, že jste dostal rozkaz zlikvidovat Jochi.

To nesmíte udělat."

„Mám svůj rozkaz, pane."

„Ověřil jste si ho? Masone, chcete být prvním mužem za - kdoví jak dlouho? - co vymazal z vesmíru celou planetu? Ne všichni tam dole jsou šílenci, Masone."

Postava na obrazovce neodpověděla.

„Nevidím žádný smysl v pokračování tohoto spojení," odvětil po drahé chvíli Mason jako nějaký robot.

„Masone... vydržte chvíli..."

Sten vypnul mikrofon a natáhl si na hlavu dělostřeleckou přilbu. „Slečno La Ciotat, vypouštím Kali."

„Anopane. Plná rychlost... bod střetu jedna celá tři minuty... u lodi jsou to nyní dvě minuty."

Sten stiskl červené tlačítko na dělostřeleckém panelu - jediný fyzický úkon, který musel provést.

Monstrózní raketa se odpalovala z trubice tvořící páteř taklodi. Měřila dvacet metrů a její hlavici tvořila šedesátimégatonová smrtící obluda.

Střela vyšlehla z taklodi a Sten ji prostřednictvím přilby navigoval na rapidně se přibližující konstelaci, kterou byl *Caligula* a eskorty. Letěl tříčtvrteční rychlostí.

Otevřel oči a z obrazovky na něj civěl Mason jako na nějaký přízrak.

„Toto je můj poslední pokus, admirále Masone. Víte přece, že pracujete pro šílence. Právě jsme se doslechli - že Císař nechal zastřelit Mahoneyho."

Mason polekaně zamrkal, ale vzápětí z něj byl zase robot.

Sten to zkusil ještě jednou - s vědomím, že jeho snaha je marná. „Poslyšte, člověče. Chcete se snad zapsat do historie jako Mason, likvidátor planet?"

Mason se zničehonic skoro usmál. „To je totiž hlavní rozdíl mezi námi dvěma, Stene. Vy si myslíte, že máte nějaké bohem dané privilegium posuzovat, jakého rozkazu byste měl či neměl uposlechnout. To je vzbouřenecké chování a vy to víte. Možná že právě proto byl Mahoney popraven. Už jste o tom někdy přemýšlel? Já jsem dostal přímý rozkaz od Věčného Císaře. Ne, Stene, já nejsem zrádce. Mason, končím."

Obrazovka potemněla.

Sten zavřel oči a proměnil se v Kali. Zadal plnou rychlost.

„Kali se přibližuje... přibližuje..." slyšel slabě odříkávat La Ciotat.

„Jste spatřen... prorazil jste zástěnu torpédoborců... Vyslaly raketu Fox... letí na vás... prog: nestihne vás zasáhnout... Přibližujete se... Cíl... Zásah!"

Stenův svět se proměnil v jednu velkou ohnivou kouli.

Strhl si navigační přilbu a spatřil na obrazovce, jak *Caligula* přestal existovat. Dostavil se náznak exploze a poté prostě nic. Mohl se obrazovkou klidně dívat do černé díry a viděl by to samé. Podivil se, snad Kali k lepšímu ještě neodpálila planet buster.

Předpokládal, že *Caligulovy* torpédoborce by se stále pokoušely vypouštět protiraketové střely, kdyby některý z nich přežil - obrazovka zůstávala černá, zahlcená.

Bylo mu to jedno. Vyhnout se jim byla práce pro La Ciotat.

„Tak to bychom měli, slečno," pronesl unaveně. „A teď zpátky na *Victory*."

Mason zemřel tak, jak žil - když plnil rozkazy.

Stena to nijak zvlášť netrápilo.

Bohužel s ním zemřely nejméně tři tisíce dalších bytostí - a Sten pochyboval, že jim někdo někdy v temnotě a tichu mezihvězdného prostoru postaví pomník.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

STEN SE STÁLE ještě nacházel v automatickém režimu. Zpátky na palubě *Victory* se vrátil na můstek a otupěle vydal rozkaz, aby chod lodi jistili z ostatních prostor.

„Ted'ko sme na tuty zralý pro kata, synku," hlesl Kilgour, ale Stena to uvrhlo zpět do reality.

Pohlédl na svého přítele. Skotova kulatá tvář byla klidná, jako kdyby mluvil o pozvánce na večeři.

Sten se rozhlédl po můstku *Victory*. Najednou byl plný lidí.

Stál tam Otho se svou tlupou Bhorů. Houževnaté postavy Gurkhů v čele s Lalbahadurem Thapou. A mnoho dalších.

Jejich tváře znal - ale jména si bohužel nepamatoval.

A stála tam také Cind.

Měla stejný výraz ve tváři jako všichni ostatní. Tázavý. Očekávající jeho rozhodnutí.

Sten si otřel vlhké oči.

Jsou s ním - všichni.

Zoufale toužil po tom, aby si mohl přitáhnout Cind do náručí. Chtěl být laskán a utěšován.

Chtěl slyšet ty sladké lži, že všechno bude dobré.

Teprve tehdy si plně uvědomil, co právě udělal.

Od této chvíle byl Sten psancem.

A svým počínáním zatratil i všechny tyto věrné duše.

Věčný Císař se záhy dozví o Stenově zradě a vypustí své čmuchací psy.

Sten musí utéci. Oni všichni musí utéci.

Už otevíral ústa. Znal tucty míst, kam se uchýlit. Stačilo jen udat souřadnice.

Zmlkl.

Neexistuje pro ně bezpečného místa. Císařova vojska by je nakonec dohonila.

Sten se rozhlédl po těch oddaných tvářích. Třeba se najdou další.

Vzpomněl si na pana Eca. A na jeho plán.

Co teď?

Přál si, aby tam byl Mahoney. Ian by určitě věděl, co dělat. Hekl by: Přestaň kňourat, hochu. Máš zdraví. Máš svoji paní. Máš toho ošklivýho Skota, Alexe Kilgoura. A spoustu dalších oddaných přátel. A máš zatraceně skvělý bitevní vagón. Císařovu vlastní loď.

V tu chvíli jemedar Lalbahadur špitl ke své skupině. Všichni se vyšvihli do pozoru.

Gurkhové pozvedli své kukri k formálnímu pozdravu. „Jsme pod vaším velením. Pane!"

A Sten učinil rozhodnutí.

Když se dá na útěk, Císař jej dostane.

Takže on musí dostat Císaře první.

Sten vydal rozkazy.

Allan Cole a Chris Bunch

Smršť

Z anglického originálu

VORTEX

přeložil Petr Černý

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books s.r.o., Plzeň

Litografie obálky Filip Cubr, Plzeň

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Eva Hallerová

Vydalo nakladatelství Luboš Falout - Perseus

jako svou 164. publikaci

Plzeň 2001, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 219 Kč

ISBN 80-86481-14-X

Sten

PŘÍBĚH OSOBNÍ MSTY

Věčný Císař se konečně vrátil ze záhrobí, aby poskládal kousky rozpadající se Říše. Avšak ani tento velký vůdce nedokáže zastavit pád Říše sám. A tak se Sten, mistr špión, vojenský stratég a atentátník ocitá v roli zplnomocněného velvyslance v Altajské hvězdokupě, kde občanská válka bublající pod povrchem ohrožuje stabilitu samotné Říše.

Rodící se občanská válka není pro Stena ničím novým. Jak ovšem jeden neúspěch stíhá druhý, začíná mít podezření, že čelí něčemu mnohem silnějšímu, než jsou místní nepokoje. Nabývá dojmu, že někdo, kdo operuje v nejhlubším utajení a s nejvyšším pověřením, tahá za nitky a manipuluje událostmi tak, aby situace eskalovala v katastrofu. A že ten dotyčný si nepřeje nic jiného, než Stenovu smrt...

